

DAN BROWN

author

of

THE
DA VINCI
CODE

of novel

The

LOST SYMBOL

ДЕН БРАУН

ИЗГУБЉЕНИ СИМБОЛ

С ЕНГЛЕСКОГ ПРЕВЕЛИ

РАДМИЛА Б. ШЕВИЋ И
АЉОША МОЛНАР

Соларис
Нови Сад, 2009.

За Блајд

ИЗЈАВА ЗАХВАЛНОСТИ

Моја најдубља захвалност припада тројници пријатеља који су ми пружили огромно задовољство да са њима сарађујем: мом издавачу Џејсону Кофману, мом агенту Хајде Ленг и мом саветнику Мајклу Раделу. Поред тога, желео бих да изразим посебно велику захвалност издавачкој кући Даблдеј, свим осталим издавачима који објављују моју књигу широм света и, наравно, мојим читаоцима.

Овај роман не би могао бити написан без великодушне помоћи бројних појединаца који су са мном поделили своју стручност и своје знање. Свима њима упућујем дубоко уважавање.

ИЗГУБЉЕНИ СИМБОЛ

ЖИВЕТИ У СВЕТУ, А НЕ БИТИ СВЕТАН ЊЕГОВОГ ЗНАЧЕЊА, ИСТО ЈЕ
ШТО И ХОДАТИ ПО ОГРОМНОЈ БИБЛИОТЕЦИ, А НЕ ПИПНУТИ НИ
ЈЕДНУ ЈЕДИНУ КЊИГУ.

ТАЈНИ НАУК СВИХ ВРЕМЕНА

ЧИЊЕНИЦЕ:

Године 1991. један документ закључан је у сефу директора ЦИА. Документ се још увек тамо налази. Његов тајанствени текст укључује и податке о једној капији из древних времена и једној непознатој подземној просторији. Документ такође садржи и изреку „Тамо негде је закопано“.

Све организације поменуте у овом роману постоје, укључујући: Слободне зидаре, Невидљиви колегијум, Канцеларију за безбедност, ЦПСМ и Институт за ноетичке науке.

Сви обреди, научна и уметничка дела и споменици поменути у роману, стварни су.

ПРОЛОГ

Здање Храма

20.33

Тајна је у томе како умреџи.

Од најранијих времена, тајна је одувек била у томе како умрети.

Тридесетчетворогодишњи иницијант зурио је у људску лобању у својој шаци. Лобања је била шупља и, попут чиније, напуњена вином боје крви.

Поџиј, рече самом себи. Нема разлоја да се бојиш.

У складу са обичајем, своје путовање је започео одевен у ритуалну одору коју су у средњем веку облачили јеретицима кад су их водили на вешала: раздрљена широка кошуља откривала му је груди, лева ногавица била је заврнута до колена, а десни рукав до лакта. Око врата му је висила омча од дебелог конопца – „уже за вучу“, како су га називала браћа. Међутим, вечерас је, баш као и присутна браћа, био одевен као мајстор.

Окупљена браћа, стојећи у кругу око њега, била су окићена свим масонским атрибутима: кецељама од јагњеће коже, лентама и белим рукавицама. Око врата висиле су им ритуалне огрлице од драгог камења које се на пригушеном светлу жарило као аветињске очи. Многи од њих заузимали су моћне положаје у световном животу, али иницијант је знао да њихов друштвени положај међу овим зидовима не представља ништа. Овде су сви људи једнаки, браћа која су се заклела да ће се држати својих тајанствених спона.

Док је посматрао овај импресиван скуп људи који су уливали страхопоштовање, иницијант се питао ко би у спољњем свету икада помислио да би се сви они могли окупити на једном месту... и то баш оваквом. Просторија је подсећала на неко светилиште из древних времена.

А истина је, заправо, била још невероватнија.

Удаљен сам само један блок од Беле куће.

Ово величанствено здање, смештено на броју 1733, Шеснаесте севераозападне улице у Вашингтону,¹ било је реплика једног претхришћанског храма – Храма краља Маузола² – првобитног *маузолеја*... места на која вас односе после смрти. Испред главног улаза две сфинге тешке по седамнаест тона чувале су прилаз бронзаним вратима. Унутрашњост здања састојала се од раскошног лавиринта ритуалних одаја, холова, запечаћених гробница, библиотека, па чак и шупљег зида у коме су се налазили остаци два људска тела. Иницијанту је било речено да свака одаја у овој грађевини чува по неку тајну, а он сам знао је да ни у једној није било веће тајне до у овој циновској, у којој је он тренутно клечао, са лобањом у испруженим длановима.

Дворана Храма.

Ова просторија била је савршено квадратног облика. Деловала је као огромна пећина. Таваница, на висини од преко тридесет метара, подупрта

¹ Улице у Вашингтону означене су комбинацијом бројева и страна света (прим. прев.)

² Монументална гробница коју је себи и својој жени подигао карски краљ Маузол у Халикарнасу, Мала Азија, у IV в. пре н. е. (прим. прев.)

монолитним стубовима од зеленог гранита једва се назирала. Зидови су били окружени редовима столица од руског храста, тапацираних рељефном свињском кожом ручне израде. Трон, висине једанаест метара, доминирао је западним зидом, наспрам којег су се налазиле скривене оргуље. По зидовима је био распоређен читав калеидоскоп древних симбола: египатских, хебрејских, астрономских, алхемијских и осталих, засад непознатих.

Вечерас је Дворана била осветљена низовима прецизно постављених свећа. Њихову пригушену светлост појачавао је бледи месечев зрак који се пробијао кроз велики отвор на таваници, осветљавајући најчудноватији приказ у тој просторији – олтар огромних размера исклесан из громаде белгијског црног мрамора, исполиран и смештен равно у средиште ове угаоне просторије.

Тајна је у томе како умрећи, подсети се иницијант.

„Време је“, прошапута неки глас.

Иницијант је прелазео погледом дуж беле одоре отмене фигуре пред собом. *Узвишени велики мајстор.* Тај човек, у одмаклим педесетим годинама, оличење је америчке иконе. Био је крепак, омиљен, и непроцењиво богат. Његова некада црна коса, прошарана је седима, добро познати лик исијавао је животну моћ и снажан интелект.

„Положи заклетву“, рече Велики мајстор, гласа меког као пахуље снега. „Употпуни своје путовање.“

Иницијантово путовање, као и сва таква путовања, почело је са првим степеном. Оне ноћи, током ритуала сличног овоме, Велики мајстор ставио му је на очи сомотски повез и притиснуо на груди ритуални бодаж, захтевајући одговор на питање: „Да ли се ти свечано заклињеш да ћеш из часних побуда, а не из користољубља или неког другог нечасног мотива, слободно и од своје воље понудити себе као кандидата за све тајне и привилегије овог братства?“

„Да“, слагао је иницијант.

„Онда нека ти овај жалац буде на савест“, упозорио га је Мајстор, „нека ти донесе тренутну смрт ако икад издаш тајне које ти буду поверене.“

Тада, искушеник није осећао никакав страх. *Они никад неће сазнаћи зашто сам ја заправо овде.*

Међутим, вечерас је осетио неку злослутно свечану атмосферу у Дворани, па поче у себи да понавља сва она стравична упозорења која су до њега стизала током путовања, претње страшним последицама ако икад икоме буде поверио древне тајне које ће му бити откривене: *јрло пресечено од уха до уха... језик ишчујан из корена... ушроба извађена и сјаљена... расуша на све четири стране... срце искојано из труди и бачено зверима...*

„Брате“, рече Мајстор упутивши му свој челичносиви поглед, положивши своју леву руку на иницијантово раме. „Положи врховну заклетву.“

Прикупљајући снагу за завршни корак свог путовања, иницијант покрену своје снажне мишиће и сву пажњу усмери на лобању коју је чврсто придржавао длановима. Вино гримизне боје деловало је скоро црно при пригушеној светлости свеца. У дворани је завладао мртви мук, осећао је како га сви присутни посматрају, чекајући да положи своју врховну заклетву и придружи се овом елитном степену.

Вечерас, помислио је, међу овим зидовима одијева се нешто, што се још никад током читаве историје браћства није догодило. Ни један једини њих, за све ове векове.

Знао је да је ово само варница... која ће му дати безграничну моћ. Испуњен снагом, дубоко је уздахнуо и гласно изговорио речи које су безброј пута пре њега изговарали људи широм света.

„Нека ово вино које сада испијам ѿосијане за мене смрћоносни ошров... уколико икад свесно и намерно ѿрекшим свој завети.“

Његове речи одзвањале су огромним простором.

Потом завлада тишина.

Трудећи се да му не задрхте руке, искушеник подиже лобању до уста. Осети како му усне додирују исушену кост. Затвори очи и лагано нагну лобању ка уснама, пијући вино дугим, дубоким гутљајима. Када и последња кап нестане, спусти лобању.

На тренутак му се учини да му се плућа скупљају а срце поче необуздано да удара. *Госјоде, ѿа они знају!* Потом, подједнако брзо као што је и наступио, тај осећај се изгуби.

Пријатна топлина поче да му струји телом. Искушеник издахну ваздух из плућа, смешећи се у себи док је гледао право у челичносиве очи човека који није ни посумњао да га је лакомислено примио у највише и најтајније редове свога братства.

Ускоро ћеш изгубити све до чега ти је највише сћало.

ПОГЛАВЉЕ 1

Лифт марке Отис који се пењао јужним стубом Ајфелове куле био је дупке пун туриста. Унутар скученог простора, један озбиљни бизнисмен у испегланом оделу гледао је у дечака поред себе. „Нешто си ми блед, сине. Требало је да останеш доле.“

„Добро сам...“ одговори дечак, борећи се са својом тескобом. „Изаћи ћу на следећем нивоу.“ *Не моју да гишем.*

Човек се нагну ближе, „Мислио сам да си се већ навикао на ово.“ Нежно је помазио дечака по образу.

Дечак се постиде што је разочарао оца, али једва да га је чуо од звоњаве у ушима. *Не моју да гишем. Морам да њобетнем из ове кушије!*

Лифтбој је говорио нешто умирујуће о зглобним цилиндрима и конструкцији од кованог гвожђа. Далеко испод њих улице Париза су се пружале у свим правцима.

Још мало ња смо стишили, говорио је дечак у себи, извијајући врат и гледајући према излазној платформи. *Издржи још мало.*

Док се лифт великом брзином кретао укосо према горњој платформи за публику, окно се сужавало, а његови огромни подупирачи скупљали у уски, вертикални тунел. „Тата, мислим да нећу...“

Одједном се негде изнад њих зачу дуги прасак. Кабина се трзну, чудно се накрививши на једну страну. Искидани каблови почеше да шибају по кабини, увијајући се као змије. Дечак пружи руке према оцу.

„Тата?“

У трену испуњеном ужасом, погледаше се право у очи. А онда је под отпао.

Роберт Лангдон се трже из полусна и исправи у меком кожном седишту. Седео је сасвим сам у огромној кабини изнајмљеног млазњака Фалкон 2000 ЕХ, који је поскакивао кроз турбуленцију. Отпозади, равномерно су брујала два мотора марке Прат & Витни.

„Господине Лангдон?“ прокрчао је интерфон изнад његове главе. „Још мало па смо стигли.“

Лангдон се усправи и гурну белешке за предавања назад у своју торбу за кратка путовања. Успео је да прегледа половину масонских симбола кад му је ум одлутао. Сањарење о покојном оцу, помислио је Лангдон, покренуо је неочекивани јутрошњи позив дугогодишњег ментора, Питера Соломона.

Још један човек који никад не бих желео да разочарам.

Педесетпетогодишњи филантроп, историчар и научник узео је Лангдона под своје пре скоро тридесет година, на много начина испуњавајући празнину која је остала након смрти Лангдоновог оца. Упркос утицајној породичној династији и огромном богатству тог човека, Лангдон је нашао људскост и топлину у Соломоновим благим, плавосивим очима.

Напољу је сунце већ зашло, али Лангдон је још увек могао да разазна витку силуету највећег обелиска на свету како се диже на хоризонту као казаљка неког прастарог сунчаника. Сто седамдесет метара висок мермерни обелиск означавао је место где се налази срце ове нације. Свуд око њега, геометријски прецизан сплет улица и споменика, пружао се у даљину.

Чак и овако из ваздуха, Вашингтон је одисао неком скоро мистичном снагом.

Лангдон је волео овај град, док се млазњак спуштао осетио је све веће узбуђење због свега што га је чекало. Млазњак је одрулао до приватног терминала који се налазио негде далеко у широком пространству међународног аеродрома Далис и тамо се зауставио.

Лангдон је покупио своје ствари, захвалио пилотима и изашао из луксузне унутрашњости млазњака на извучене покретне степенице. Хладан јануарски ваздух био је право ослобођење.

Диши, Робертије, помислио је, уживајући у отвореном простору.

Прамен беле магле гмизао је по писти и Лангдону се чинило као да улази у мочвару док се спуштао на замагљени асфалт.

„Хало! Хало!“ пистом одјекну неки мелодични глас са британским акцентом. „Професоре Лангдон?“

Лангдон подиже поглед и угледа средовечну жену са беџом и таблом за писање како журно корача и радосно му маше док јој се приближавао. Коврцава плава коса вирила је испод отмене, ручно плетене вунене капе. „Добро дошли у Вашингтон, господине!“

Лангдон се насмеши. „Хвала вам.“

„Зовем се Пем и радим за путничку службу“ Жена му се обраћала толико усхићено да је то било готово непријатно. „Молим вас, пођите са мном, господине, чека вас ауто.“

Лангдон ју је пратио преко писте према терминалу Сигничер, окруженом блиставим приватним млазњацима. *Такси станица за бојаше и славне.*

„Јако ми је непријатно што вас гњавим, професоре“, рече жена снебивљиво, „али *ви* сте онај чувени Роберт Лангдон који пише књиге о симболима и религији, зар не?“

Лангдон је оклевао, али на крају климну главом.

„Тако сам и мислила!“ рекла је озаривши се. „Моја читалачка група обрађивала је вашу књигу о светом женском принципу и цркви! Какав сјајан скандал је то изазвало! Стварно уживате да изазовете пометњу!“

Лангдон се насмеши. „Скандал ми стварно није био ни на крај памети.“ Жена је изгледа осетила да Лангдон није расположен да говори о свом раду. „Извините. Не престајем да брбљам. Знам да вам је сигурно већ досадило што вас увек препознају... али сами сте криви.“ Она шаљиво показа према његовој одећи. „Униформа вас је одала.“

Униформа? Лангдон погледа своју одећу. Носио је, као и обично, црну ролку, сако од харис-твида, каки панталоне и меке кожне, колец-мокасине... своју стандардну одећу за предавања, гостовања, фотографије за корице књига и друштвене догађаје.

Жена се насмеја. „Та ролка коју носите није више у моди. Много боље бисте изгледали са краватом!“

Нема шансе, помисли Лангдон. *Као омче.*

Кравате су биле обавезне шест од седам дана недељно у време када је Лангдон похађао Академију Филип Ексетер, и упркос управничким романтичним тврдњама, по којима кравате воде порекло од свилених *фаскалија* које су носили римски оратори како би угрејали гласне жице,

Лангдон је знао да, етимолошки гледано, термин кравата заправо потиче од немилосрдних „Кроата“, плаћеника који су везивали чвор на својим марамама пре него што су кретати у борбу. И дан-данас овај прастари део одеће стављају на себе модерни канцеларијски ратници, надајући се да ће застрашити своје непријатеље у досадним биткама на састанцима управних одбора.

„Хвала на савету“, Лангдон одговори и насмеја се. „Размислићу о кравати.“

На сву срећу, један човек професионалног изгледа одевен у тамно одело, изашао је из предивног линколна, паркираног близу терминала, и подигао прст. „Господин Лангдон? Моје име је Чарлс, из компаније Белтвеј лимузине“ Отворио је задња врата. „Добро вече, господине. Добро дошли у Вашингтон.“

Лангдон даде Пем напојницу за предусретљивост, а затим несташе у луксузном ентеријеру лимузине. Возач му показа дугмиће за подешавање температуре у кабини, флаширану воду и корпицу с топлим мафинима. Неколико секунди касније, Лангдон се великом брзином удаљавао прилазним путем за ВИП возила. *Значи иако живе ови с друге стране.*

Док је возио Виндсок драјвом, возач је погледао у свој образац за пријем путника и обавио кратак телефонски разговор. „Овде Белтвеј лимузине“, рекао је возач с професионалном ефикасношћу. „Речено ми је да потврдим када мој путник слети“ Застао је. „Да, господине. Ваш гост, господин Лангдон, управо је стигао и ја ћу га до седам сати довести до Капитола. Нема на чему, господине.“ И прекиде везу.

Лангдон је морао да се насмеши. *Ништа није преишћено случају.* Пажња коју је Питер Соломон поклањао детаљима била је једна од његових најјачих страна и помоћу ње је без имало муке спроводио свој утицај. *А и неколико милијарди долара у банци сигурно му нису шкодиле.*

Лангдон се завалио у удобно кожно седиште и склопио очи док је бука аеродрома полако нестајала иза њега. Капитол је био на пола сата вожње, а самоћа ће му добро доћи како би сабрао мисли. Све се догодило толико брзо да је Лангдон тек сада озбиљно почео да размишља о невероватној ноћи која му тек предстоји.

Дошао сам иод велом шајне, помисли Лангдон, узбуђен због оног што предстоји.

Десетак километара од Капитола, једна усамљена прилика ужурбано се припремала за долазак Роберта Лангдона.

ПОГЛАВЉЕ 2

Онај који је себе називао Малаком притискао је врх игле уз своју обријану лобању, са уживањем издишући док му је оштар врх продирао испод коже, а онда поново излазио напоље. Тихо зујање електричног апарата деловало је као наркотик... баш као и убод игле која му је продирала дубоко у епидерм и тамо полагаала своје мастило. *Ја сам ремек-дело.*

Никад циљ тетовирања није било улепшавање. *Промена* је била циљ. Почев од нубијских свештеника избразданих лица 2000 година пре Христа, преко тетовираних аколита у храмовима Кибеле у Старом Риму, све до данашњих Маора са дубоко урезаним *моко* шарамма, људи су се тетовирали да би тиме своје тело понудили као вид жртвовања боговима, трпећи физичку бол док их украшавају, и на крају били сасвим другачији.

Упркос злокобним упозорењима у „Трећој књизи Мојсијевој“ (19:28) која забрањује прављење белега на телу, тетовирање је постало ритуал иницијације који су прихватили милиони људи у савременом свету – редом од тек стасалих тинејџера, преко окорелих наркомана, све до домаћица из предграђа.

Самим чином тетовирања коже исказује се моћ трансформације, саопштава свету: *ја сам тосјодар своја шела*. То заносно осећање контроле које се постиже трансформацијом сопственог тела учинило је да милиони постану зависници од разних поступака којима се мења физички изглед: козметичке хирургије, пирсинга, бодибилдинга, стероида... чак и булимике и промене пола. *Човеков дух жуди за тим да тосјане тосјодар своје шелесне љуштуруе.*

Звоно на Малаковом старинском сату огласило се само једном, и он подиже поглед. Пола седам увече. Спустио је алатку, пребацио кимоно од јапанске свиле преко голог тела и са својих метар и деведесет упутио се према холу. Ваздух у тој пространој палати био је испуњен оштрим мирисом боја за кожу и воштаних свећа које је користио за стерилисање својих игала. Онако висок, кретао се ходником између италијанских антиквитета непроцењиве вредности – Пиранезијеве графике, изрезбарене столице у Савонарола стилу, сребрне лампе а ла Бугарини.

Док је пролазио, бацио је поглед кроз огромни прозор од пода до таванице, уживајући у обрисима класичних здања која су се видела у даљини. Осветљена купола Капитола моћно се жарила наспрам тамног зимског неба.

Тамо негде је сакривено, помислио је. Тамо негде је закојано.

Мало их је знало да уопште постоји... а још мање какву застрашујућу моћ има, или како је само генијално сакривено. До данашњег дана то остаје највећа неизговорена тајна у овој земљи. Неколицина њих који знају истину, чувају је обављену велом симбола, легенди и алегорича.

А сада су ми отворили врата, помисли Малак.

Пре три недеље, тајанственим ритуалом коме су присуствовали најутицајнији људи Америке, Малак је унапређен у тридесет трећи степен, највиши ранг најстаријег активног братства на свету. Упркос Малаковом новом положају, браћа му ништа нису казала.

А и неће, знао је. Не иде то така Постојали су кругови унутар кругова... братства унутар братстава. Чак и кад би чекао годинама, Малак можда никад не би задобио њихово потпуно поверење.

Срећом, да би се домогао њихове најдубље тајне, није му било потребно њихово поверење.

Моја иницијација послужила је својој сврси.

Помисао на оно шта га чека испуњавала га је снагом и он пође према спаваћој соби. Кроз читаву кућу са звучника су се орили сабласни звуци изузетно ретког снимка на коме кастрат пева арију „Lux Eterna“ из Вердијевог *Реквијема*. Малак притисну даљински управљач и пребаци на громогласни „Dies Irae“. А онда, праћен још громкијим тимпанима и паралелним квинтама, крупним корацима појури уз степенице, док му се кимоно ширио и откривао мишићаве ноге.

Трчећи, осетио је како му стомак крчи у знак протеста. Већ два дана Малак пости, узимајући само воду, припремајући своје тело у складу са древним обичајем. *Ушлићеш глад у зору, подсећао је самог себе. Баш као и бол.*

Малак је ушао у спаваћу собу – своје светилиште – и закључао врата за собом. Крећући се према гардероби, застаде, осетивши како га привлачи огромно позлаћено огледало. Не могавши да одоли, окренуо се и суочио са сопственим ликом. Полагано, као да одмотава драгоцен поклон, Малак раскрили кимоно, откривајући своје наго тело. Од призора му је застао дах.

Ја сам ремек-дело.

Његово масивно тело било је обријано и глатко. Спустио је поглед прво на стопала, која су била истетовирана као крљушт и канце на ногама сокола. Изнад стопала, мишићаве ноге биле су истетовиране као исклесани стубови – на левој ноzi спирално, а на десној вертикално. *Боаз и Јахин*³. Препоне и стомак представљали су декоративан лук, изнад којег је, на његовим снажним грудима, била утиснута раскошна слика двоглавог феникса: обе главе биле су приказане у профилу, са очима тачно на Малаковим брадавицама. Рамена, врат, лице и обријана глава били су скроз прекривени сложеним ткањем симбола и магичних цртежа.

Ја сам ремек-дело... будућа икона.

Један смртник видео је пре осамнаест часова Малака нагог. Човек је вриснуо од ужаса: „Благи боже, ти си демон!“

„Ако ме ти тако видиш“, одговори му Малак, знајући, баш као у древна времена, да су анђели и демони исто – међусобно заменљиви архетипови – питање поларитета: сваког анђела чувара који побеђује непријатеља у борби, твој противник доживљава као смртоносног демона.

Малак помери лице надоле да би могао искоса да види врх главе. Тамо је, у ореолу попут круне, блештао кружић светле, неистетовиране коже. Ово брижно чувано место представљало је једини недирнути део Малакове коже. То свето место чекало је стрпљиво... ноћас ће и оно бити испуњено. Иако Малак још увек није располагао оним што је било неопходно да се доврши његово ремек-дело, знао је даје тај тренутак све ближи.

Опијен својим ликом у огледалу, осећао је како му надлази снага. Скупио је кимоно и отишао до прозора, опет се загледавши у мистични град пред собом. *Тамо негде је закоиано.*

Поново усмеривши пажњу на задатак пред собом, Малак је отишао до тоалетног стола и на лице, главу и врат пажљиво нанео подлогу за шминку

³ Два бронзана стуба на трему Соломоновог хтама (прим. прев.)

која ће у потпуности покрити све тетоваже. А потом је обукао посебно одело и све остало што је тако пажљиво припремио за ово вече. Кад је завршио, проверио је свој изглед у огледалу. Задовољан, прешао је меким дланом преко обријане главе и насмешио се.

Тамо негде је сакривено, помислио је. А ноћас ће ми један човек помоћи да ја пронађем.

Док је излазио из зграде, у мислима се припремао за догађај који ће ускоро уздрмати зграду Капитола. Бескрајно се трудио да ове вечери исправно поређа све фигуре. Сада се, коначно, придружио и последњи пион у игри.

ПОГЛАВЉЕ 3

Роберт Лангдон је био потпуно посвећен прегледању забелешки када звук гума линколна на путу промени интонацију. Лангдон подиже поглед и изненади се када виде где се налазе.

Већ смо на Меморијал мосту?

Спустио је белешке и уперио поглед у мирне воде реке Потомак која је под њим протицала. Густа магла лебдела је над површином. Мада пригодног имена, Фоги ботом⁴ се одувек чинио чудним местом за подизање главног града ове нације. Од свих места у Новом свету, очеви нације су одабрали баш ову влажну, приобалну мочвару да положи камен темељац свог утопијског друштва.

Лангдон је погледао лево, преко Тајдал басена⁵, према елегантној, заобљеној силуети Џеферсоновог споменика – америчког Пантеона, како га многи називају. Тачно испред аутомобила, споменик Линколну уздизао се с неком крутом строгошћу: његове правоугаоне линије подсећале су на прастари атински Партедон. Међутим, централни споменик овог града Лангдон је угледао у даљини – исто оно копље које је видео и из ваздуха. Архитектонска инспирација за ову грађевину била је много, много старија од римске или грчке.

Египћански обелиск у Америци.

Монолитно копље Вашингтонског споменика помаљало се тачно испред њих, обасјано спрам неба као величанствени јарбол неког брода. Из Лангдоновог помало искошеног угла, обелиск је вечерас изгледао као да лебди... као да се љуља наспрам суморног неба, као да плута по немирном мору. Лангдон у се чинило да ни под њим нема чврстог тла. Његов долазак у Вашингтон био је крајње неочекиван. *Пробудио сам се јутрос радујући се мирној недељи код куће... а сада сам на само неколико минућа од Капитола.*

Јутрос у 4.45 Лангдон је заронио у потпуно мирну воду, започевши свој дан као и обично, пливањем педесет дужина у пустом харвардском базену. Тело му више није било као некад, када је током универзитетских дана био у америчкој аматерској ватерполо репрезентацији али је још увек било прилично витко и мишићаво за човека у четрдесетим. Једина разлика је у количини уложеног напора који је Лангдону сада потребан да остане у таквој форми.

Када се вратио кући око шест, започео је свој јутарњи ритуал ручно мељући суматранску кафу и уживајући у егзотичном мирису који је испунио читаву кухињу. Међутим, овог јутра га је изненадило трепћуће црвено светло на аутоматској секретарици. *Ко ме то зове недељом у шест јутро?* Притиснуо је дугме и преслушао поруку.

„Добро јутро, професоре Лангдон. Веома се извињавам што вас зовем овако рано“ Љубазан глас, с наговештајем јужњачког нагласка, био је приметно

⁴ Подручје на коме је подигнут Вашингтон; *foggy* – магловито, замагљено; *bottom* – подножје (прим. прев.)

⁵ Тајдал басин је водени рукавац реке Потомак. Део је Вест Потомак парка и окружују га Џеферсонов и Рузвелтов меморијал (прим. прев.)

неодлучан. „Зовем се Ентони Џелбарт и помоћник сам Питера Соломона. Господин Соломон ми је рекао да сте раноранилац... покушао је јутрос да вас пронађе јер сте му хитно потребни. Чим чујете ову поруку, молим вас, назовите Питера. Вероватно имате његов нови приватни број, али ако га немате, број је 202-329-5746.“

Лангдон се изненада забрину за свог старог пријатеља. Питер Соломон био је беспрекорно васпитан и учтив, никако од оне врсте људи који би звали у недељу ујутро, осим ако нешто заиста није у реду.

Лангдон остави напола скувану кафу и одјури у радну собу да узврати позив.

Надам се да је добро.

Питер Соломон био му је пријатељ и ментор и, премда само дванаест година старији, представљао је за њега очинску фигуру од тренутка кад су се први пут срели на Пртнстону. Као студент друге године, Лангдон је био обавезан да присуствује предавању гостујућег професора, чувеног младог историчара и филантропа. Соломон је говорио са заразном страшћу, представљајући очаравајуће виђење семиотике и архетипске историје, што је у Лангдону запалило искру која се касније распламсала у доживотну страст према симболима. Међутим, не због бриљантности Питера Соломона, већ због скромности у његовим племенитим, сивим очима, Лангдон је скупио храброст и написао му писмо у коме је изразио своју захвалност. Млади студент друге године није тада ни сањао да ће Питер Соломон, један од најбогатијих и најинтригантнијих младих америчких интелектуалаца, одговорити на његово писмо. Али Соломон је то учинио и то је био почетак једног, у сваком погледу дивног, пријатељства.

Питер Соломон, истакнути интелектуалац, чији се ненаметљиви наступ косо са његовим знаменитим пореклом, потекао је из прекомерно богате породице Соломон, чије је име стајало на грађевинама и универзитетима широм земље. Као Ротшилдови у Европи, породично презиме Соломон одувек је имало мистичан призив америчког племства и успеха. Као сасвим млад, Питер је након смрти оца преузео одговорност за породично наслеђе, а сада је, са својих педесет осам година, заузимао бројне утицајне позиције у друштву. Тренутно је управник Смитсоњијан института. Лангдон је понекад задиркивао Питера да је једина мрља у његовој беспрекорној биографији диплома са другоразредног универзитета – Јејла.

Док је улазио у своју радну собу, Лангдон са изненађењем примети да је добио и факс од Питера.

Питер Соломон
СЕКРЕТАРИЈАТ
СМИТСОНИЈАН ИНСТИТУТА

Добро јутро, Роберте,

морам одмах с тобом да разговарам.

Молим те назови ме што пре на 202-329-5746.

Питер

Лангдон одмах утипка број, седајући за ручно резбарен храстов сто док је чекао везу.

„Канцеларија Питера Соломона“, јавио се познати глас помоћника. „Ентони на вези. Изволите.“

„Хало, овде Роберт Лангдон. Оставили сте ми поруку...“

„Да, професоре Лангдон!“ Младић је звучао као да му је лакнуло. „Хвала вам што сте се тако брзо јавили. Господин Соломон жели хитно да разговара с вама. Одмах ћу му рећи да сте на вези. Можете ли мало да сачекате?“

„Наравно.“

Док је Лангдон чекао да се Соломон јави, гледао је у Питерово име при врху меморандума и морао је да се насмеши. *Нема многи забушанаџа у клану Соломонових.* Питерово породично стабло било је испуњено именима богатих пословних магната, утицајних политичара и великог броја познатих научника, од којих су неки чланови чак и Лондонског Краљевског друштва. Соломонова једина жива рођака, његова млада сестра Кетрин, изгледа да је наследила истраживачки ген, јер је сада била водећа научница у напредној дисциплини по имену ноетичка наука⁶.

Све су њо шџанска села за мене, помисли Лангдон, забављен сећањем на Кетринин неуспешни покушај да му објасни ноетику на прошлогодишњој забави код њеног брата. Лангдон ју је пажљиво саслушао, а онда одговорио: „Звучи више као магија, него наука.“

Кетрин му је враголасто намигнула. „Много си ближе него што ти мислиш, Роберте.“ Соломонов помоћник се поново јави. „Извините, господин Соломон никако не може да прекине један конференцијски разговор. Ситуација је овде од јутрос помало хаотична.“

„Нема проблема. Назваћу поново.“

„У ствари, замолио ме је да вас обавестим због чега вас је тражио, ако немате ништа против?“

„Наравно да не.“

Помоћник дубоко удахну. „Као што вероватно знате, професоре, сваке године овде у Вашингтону управни одбор Института Смитсоијан приређује приватну свечаност у знак захвалности најдарежљивијим спонзорима. Присуствује велики број истакнутих културних личности наше земље.“

Лангдон је знао да се због премалог броја нула на банковном рачуну не убраја у ту истакнуту културну елиту, па се ипак питао да ли га Соломон можда позива на пријем.

„И ове године, као што је већ обичај“, наставио је помоћник, „вечери ће претходити пленарно предавање. Имали смо среће да добијемо Свечану дворану⁷ за тај говор.“

Најбољи џросџор у чиџавом Вашингџону, помисли Лангдон, присећајући се политичког предавања којем је једном присуствовао у полукружној дворани налик на класично позориште. Тешко би било заборавити пет стотина столица

⁶ Реч „ноетика“ потиче од старогрчке речи nous. Односи се на „унутрашњу спознају“, неку врсту интуитивне свесности – директан и непосредан приступ знању које је недоступно обичним чулима и моћи разума (прим. прев.)

⁷ *National Statutory Hall* – Дворана у Капитолу у којој се чувају скулптуре најистакнутијих Американаца, некада Представнички дом америчког парламента (прим. прев.)

на расклапање распоређених у савршени лук, окружених са тридесет осам статуа у природној величини, у просторији која је некада била амерички Доњи дом.

„Проблем је у следећем“, рече човек. „Особа која је требало да одржи предавање разболела се и тек сад нас обавестила да неће моћи да се обрати гостима.“ Направио је паузу, очито му је било непријатно. „Што значи да очајнички тражимо неког ко ће је заменити. А господин Соломон се нада да бисте ви били спремни да ускочите.“

Лангдон одреагова прилично успорено. „Ја?“ То није било ни издалека оно што је очекивао. „Сигуран сам да Питер може да нађе много бољу замену.“

„Професоре, превише сте скромни, господин Соломон се прво вас сетио. Гости Института биће одушевљени што могу да вас чују, а господин Соломон се нада да ћете одржати исто оно предавање које сте држали пре неколико година на телевизији Букспан. Тако нећете морати поново да се припремате. Рекао је да сте говорили о симболизму у архитектури главног града – звучи апсолутно савршено за место на ком се одржава ова свечаност.“

Лангдон баш и није био сигуран у то. „Ако се добро сећам, то предавање је више имало везе са масонском историјом зграде него...“

„Управо тако! Као што знате, господин Соломон је масон, као и многи од његових колега који ће присуствовати скупу. Сигуран сам да би волели да чују шта ви о томе имате да кажете.“

Слажем се да неће бити тешко. Лангдон је чувао све своје белешке са одржаних предавања. „Верујем да бих могао. Када се одржава пријем?“

Помоћник се накашља, као да му је одједном било непријатно. „Па, у ствари, господине, вечерас.“

Лангдон се гласно насмеја. „Вечерас?“

„Зато је овде јутрос тако хаотично. Смитсонијан је у веома неугодном положају...“ Помоћник је сада говорио много брже. „Господин Соломон је спреман да по вас пошаље приватни млазњак у Бостон. Лет траје само сат времена, па ћете се вратити кући пре поноћи. Знате где се налази приватни терминал на бостонском аеродрому Логан?“

„Знам“, нерадо признаде Лангдон. *Није ни чудо што Питеру све долази за руком.*

„Сјајно! Можете ли онда тамо да сачекате авион у, рецимо... пет сати?“

„Нисте ми баш оставили много избора, зар не?“ насмеја се Лангдон.

„Само желим да удовољим господину Соломону, господине.“

Да, Питер шако делује на људе. Лангдон поразмисли о томе, видевши да нема другог излаза. „У реду. Реците му да ћу моћи.“

„Изванредно!“ узвикну помоћник с великим олакшањем у гласу. Дао је Лангдону број млазњака и још неколико информација.

Када је Лангдон коначно прекинуо везу, запитао се да ли је ико икада Питеру Соломону рекао не.

Вративши се својој кафи, Лангдон узме још неколико зрна и стави их у млин. *Још мало догајној кофеина овој јушра, помисли. Биће ово дуљачак дан.*

ПОГЛАВЉЕ 4

Зграда Капитола Сједињених Америчких Држава величанствено се уздиже на источном крају Националног булевара, на уздигнутом платоу који је архитект Пјер Л'Анфан⁸ описао као „пиједестал који чека споменик“. Масивна основица Капитола мери око 250 метара у дужину и 118 у дубину. Укупни збир површина на њему износи преко шеснаест јутара, а број просторија достиже невероватну цифру од 541. Неокласични стил до најситнијих детаља одражава велелепност архитектуре класичног Рима, чијим су се идеалима надахњивали оснивачи Америке када су полагали правне и културне темеље своје нове републике.

Нови безбедносни контролни пунктови за проверу туриста који улазе у зграду Капитола смештени су дубоко у новосаграђеном Центру за посетиоце, испод величанственог стакленог отвора кроз који се сагледава врх куполе. Недавно примљени радник обезбеђења, Алфонсо Нуњез, пажљиво је посматрао мушкарца који се приближавао његовој рампи. Човек је био избријане главе, провео је извесно време у холу и разговарао преко телефона пре но што је ушао. Десна рука му је била у повезу, а ходао је благо храмљући. Имао је на себи изношен капут из продавнице резервних војних и морнаричких униформи, што је, заједно са избријаном главом, навело Нуњеза да претпостави да се ради о војном лицу. Они који су служили у оружаним снагама САД, били су међу најчешћим посетиоцима Вашингтона.

„Добро вече, господине“, рече Нуњез, држећи се протокола безбедности, према коме треба ступити у разговор са сваким посетиоцем мушког пола који у зграду уђе сам.

„Здраво“, одговори посетилац, гледајући уокло по скоро потпуно празној просторији. „Вечерас је мирно“.

„Плеј-оф мечеви за НФЦ“, одговори Нуњез. „Вечерас сви гледају Редскинсе“⁹. Како би Нуњез волео да је и он могао да их гледа, али ово му је тек први месец у служби и баш му је сад допало да дежура. „Ставите у тацну све предмете од метала, молим“ Док је посетилац петљао празнећи једном руком џепове свог дугог капута, Нуњез га је пажљиво посматрао. Инстинкт нам говори да треба помоћи повређенима и хендикепиранима, али је Нуњез прошао кроз обуку која му је налагала да обузда такав инстинкт.

Нуњез је сачекао све док посетилац није повадио из џепова уобичајен асортиман ситниша, кључева и неколико мобилних телефона. „Ишчашење?“ упитао је Нуњез, одмеравајући повређену руку која је била обмотана вишеслојним ортопедским завојима.

Ђелавко климну главом. „Оклизнуо сам се на леду. Пре недељу дана. Али још увек врашки боли.“

„Баш ми је жао. Изволите.“

⁸ *Pierre L'Enfant*, (1754–1825) француски архитект; 1791. године израдио и предаш Џорџу Вашингтону план за изградњу америчке престонице. План се данас чува у Конгресној библиотеци (прим. прев.).

⁹ *Washington Redskins* – вашингтонски тим у америчком фудбалу (прим. прев.).

Посетилац храмајући прође кроз врата детектора и машина се незадовољно огласи.

Посетилац се намршти. „Тога сам се и плашио. Имам бурму испод завоја. Прст је био толико отечен да доктори нису могли да је скину, па су ми ставили завој директно преко ње“

„Нема проблема“, рече Нуњез. „Употребиху шипку.“

Нуњез пређе шипком за детекцију метала преко посетиоцеве уфачловане руке. Као што је и очекивао, метал је детектован једино на великој избочини на човековом повређеном домалом прсту. Нуњез је натенане вртео шипку центиметар по центиметар преко повеза и повређеног прста. Знао је да га шеф вероватно проверава на интерном монитору у центру за безбедност. Нуњезу је овај посао заиста био потребан. *Увек је боље бићи опрезан.* Пажљиво је угурао шипку у повез.

Човек се трже од бола.

„Извините“.

„У реду је“, одговори овај. „Данас просто није могуће бити довољно опрезан.“

„Права истина“ Нуњезу је човек био симпатичан. А то овде пуно значи. Људски инстинкт представља у Америци прву линију одбране против тероризма. Доказано је да људска интуиција представља прецизнији детектор опасности од било какве електронске опреме – *смисао за ошасносћ*, како је прочитао у једном приручнику за безбедност.

У овом случају, Нуњезов инстинкт није нањушио ништа што би у њему изазвало било какав страх. Једина необична ствар коју је запазио, сад кад су стајали толико близу један према другом, било је то што је овај снагатор изгледа користио неку врсту креме за самопотамњивање, или је то можда била шминка за прекривање пега. *У сваком случају, нико не воли кад зими изгледа бледо.*

„Можете проћи“, рече Нуњез, завршавајући преглед и одлажући шипку.

„Хвала“. Човек је почео да прикупља своје ствари из тацне.

Док је то радио, Нуњез примети да су његова два прста која су вирила из завоја била истетовирана; на врху кажипрста налазио се цртеж круне, а на врху палца цртеж звезде. *Изгледа да се данас сви шетовирају*, помисли Нуњез, мада му се чинило да су јабучице на прстима прилично болна места за тако што. „Да л' је болело док сте се тетовирали?“

Човек погледа врхове својих прстију и насмеја се. „Мање него што бисте помислили.“

„Имали сте среће“, рече Нуњез. „Мене је јако болело. Кад сам био регрут, тетовирали су ми сирену на леђима.“

„Сирену?“ насмеја се ћелавац.

„Да“, каза он, осећајући се посрамљено. „Сви правимо младалачке грешке.“

„Мени кажете“, рече ћелавац. „Ја сам у младости направио једну велику грешку. А сад се свако јутро будим поред ње.“

Обојица се насмејаше док се човек удаљавао.

Дечја иџра, помисли Малак, пролазећи поред Нуџеза, а потом покретним степеницама у правцу зграде Капитола. Улаз у зграду прошао је лакше него што је очекивао. Малаково погурено држање и јастучићи на стомаку прикрили су његов прави изглед, а шминка на лицу и рукама тетоважу која му је прекривала читаво тело. Најгенијалнији је био повез испод којег се није примећивала једна важна ствар коју је Малак унео у зграду.

Поклон за јединог човека на земљи који ми може помоћи да добијем оно што њражим.

ПОГЛАВЉЕ 5

„Највећи и технолошки најнапреднији музеј на свету истовремено представља и једну од најбоље чуваних тајни на свету. У њему је похрањено више експоната него у Ермитажу, Ватиканском музеју и њујоршком Метрополитену заједно. Али, и поред својих величанствених збирки, ова установа ретко пушта обичне посетиоце унутар својих веома добро обезбеђених зидина.

Лоциран на адреси Силвер хил роуд 4210, у близини Вашингтона, музеј представља огромно здање сачињено од пет у цик-цак повезаних конструкција од којих је свака већа од фудбалског терена. Плавичаста метална спољашњост зграде једва да наговештава њену чудновату унутрашњост – преко педесет пет хиљада квадратних метара једног другачијег света који у себи има „зобрањену зону“, „Мокру чауру“ и преко деветнаест километара плакара за складиштење.

Научница Кетрин Соломон била је вечерас нешто узнемирена док се својим белим волвоом приближавала главној сигурносној капији ове зграде.

Чувар се насмеши. „Ви не волите фудбал, госпођо Соломон?“ Стишао је уводну репортажу за плеј-оф Редскинса.

Кетрин се усиљено насмеши. „Недеља увече.“

„Ох, па да. Ваш састанак.“

„Је ли већ стигао?“ упита забринуто.

Бацио је поглед на своје папире. „Не видим га овде у протоколу.“

„Поранила сам“, Кетрин му пријатељски махну и настави уз вијугави прилазни пут до свог уобичајеног места при дну малог двоспратног паркинга. Почела је да скупља ствари и погледала се кратко у ретровизору – више из навике него из стварне таштине.

Кетрин Соломон је имала срећу да наследи здраву кожу својих медитеранских предака па је, чак и са својих педесет година, имала гладак маслинаст тен. Скоро уопште није користила шминку, а црну густу косу носила је распуштену без неког посебног фризирања. Као и њен старији брат Питер, имала је плавосиве очи и одисала је неком витком, патрицијском елеганцијом.

Вас двоје бисте лако могли бити и близанци, често су им говорили.

Њихов отац подлегао је раку кад је Кетрин било тек седам година и није га се баш најбоље сећала. Њен брат, иначе осам година старији од ње и тек петнаестогодишњак када им је отац умро, кренуо је путем којим иду све мушке главе породице Соломон пре него што је то ико могао и помислити. Али, као што се и очекивало, Питер је израстао у младића достојног да преузме ову улогу, достојанствено и способно како и доликује породичном имену. И дан-данас он пази на Кетрин као да су још увек деца.

Упркос братовљевом повременом подстрекивању и не малом броју просаца, Кетрин се никада није удала. Наука је постала њен животни партнер и рад јој је, без сумње, доносио више задовољства и узбуђења него што би јој било који мушкарац могао понудити. Кетрин ни за чим није жалила.

Грана науке којом је изабрала да се бави – ноетика – била је готово непозната када је први пут чула за њу, али је последњих година почела да отвара нова врата која воде ка разумевању праве моћи људског ума.

Наши неискоришћени пошеницијали су стварно зајанујући.

Кетринине две књиге о ноетици довеле су је на водећу позицију у овој мало познатој области, али њена најновија открића, када буду објављена, обећавају да ће ноетичку науку поставити за главну тему разговора у научним круговима читавог света.

Међутим, наука је вечерас последња ствар која јој пада на памет. Раније истог дана, примила је прилично узнемирујуће информације везане за њеног брата. *И даље не моју да поверујем да је то истина.* Читавог поподнева није могла да размишља ни о чему другом.

Слаба киша добовала је по ветробрану и Кетрин брзо покупи ствари како би што пре ушла. Баш је хтела да изађе из аута, када јој zazвони мобилни телефон. Погледала је које зове и дубоко удахнула. Онда је гурнула косу иза ушију и спремила се да прими позив.

Десетак километара одатле, Малак се кретао ходницима Капитола с мобилним телефоном на у вету. Стрпљиво је чекао док је телефон звонио.

Коначно, јавио се женски глас. „Да?“

„Морамо поново да се нађемо“, рече Малак.

Наступила је дуга пауза. „Је ли све у реду?“

„Имам неке нове информације“, рече Малак.

„Кажите.“

Малак дубоко уздахну. „Оно што ваш брат верује да је сакривено у Вашингтону...?“

„Да?“

„Може се пронаћи.“

Кетрин Соломон је звучала запањено. „Кажете ми... да стварно постоји?“

Малак се насмеја у себи. „Понекад легенда која траје вековима... траје с разлогом.“

ПОГЛАВЉЕ 6

„Зар не можете да приђете ближе?“ Изненадни осећај стрепње заплусну Роберта Лангдона кад је возач кренуо да се паркира на Првој улици, пуних четиристо метара од зграде Капитола.

„Нажалост, не“, одговори возач. „Државна безбедност. Више ниједном возилу није дозвољено да приђе близу неке зграде од националног значаја. Жао ми је, господине.“

Лангдон погледа на сат, и запањи се кад виде да је већ 18.30. Грађевински радови дуж Националног булевару успорили су вожњу, а његово предавање треба да почне за десет минута.

„Мења се време“, рече возач излазећи из лимузине и отварајући врата наспрам Лангдона. „Мораћете да пожурите.“ Лангдон се маши новчаника да дâ напојницу возачу, али овај само махну руком. „Ваш домаћин је већ уз рачун додао и веома издашну напојницу.“

Тийично за Пиџера, помисли Лангдон док је купио своје ствари. „У реду. Захваљујем на вожњи.“

Првих неколико капи кише почело је да пада баш када је Лангдон стигао до врха прилазног платоа наткриљеног елегантним луком, одакле је почињао улаз у „подземље“ Центра за посетиоце.

Изградња Центра за посетиоце при Капитолу представљала је скуп и контроверзан пројекат. Описиван као подземни град коме могу конкурисати једино поједини делови Дизнијевог царства, овај сутеренски простор од преко 50.000 квадратних метара, наводно, био је довољно велик да се у њега сместе галерије, ресторани и дворане за састанке.

Лангдон се унапред радовао што ће имати прилику да га види, мада није очекивао да ће морати оволико далеко да хода. Небо је деловало претеће и само што се није провалило, те он потрча у мокасилама које су сваки час могле да се оклизну на влажном бетону. *Обукао сам се за предавање, не за џрку на сџо мџара, и џо џо киши.*

Када је стигао у приземље, био је задуван, дисао је с напором. Прошао је кроз врата на окретање и застао у фоајеу да поврати дах и стресе кишу са одела. Подигао је главу и загледао се у новостворено пространство пред собом.

Па добро, рецимо да сам имџресиионииан.

Центар за посетиоце у Капитолу уопште није био оно што је очекивао. Пошто се простор налазио под земљом, Лангдон је унапред стрепео што ће морати туда да прође. У детињству је доживео несрећу и провео ноћ у дубоком бунару, тако да се сада суочавао са скоро паралишућим страхом од затвореног простора. Али овај простор под земљом деловао је... као да лебди у ваздуху. *Прозрачан. Просииан.*

Огромна таваница била је од стакла и на њој су, као на позорници, биле постављене сијалице које су бацале пригушено светио на унутарње зидове бисерне боје.

У нормалној ситуацији, Лангдон би одвојио читав сат да се довољно надиви овом архитектонском подухвату, али како је остало још само пет минута до

почетка, он спусти главу и појури кроз главни хол према рампи за преглед посетилаца и покретним степеницама иза ње. *Ойусџи се*, рече самом себи. *Пиџер зна да си сџиџао. Предавање неће џочетџи без џебе.*

Код рампе, млади службеник Латиноамериканца је причао док је Лангдон празнио џепове и скидао часовник са руке.

„Мики Маус?“ упита он, очито помало заинтригиран.

Лангдон климну главом, навикнут на такве коментаре. Часовник са ликом Мики Мауса, права кич-класика, добио је на поклон од својих родитеља за девети рођендан. „Носим га да би ме подсећао да треба да успорим и да мање озбиљно схватам живот.“

„Изгледа да он више не ради“, уз смешак рече службеник. „Делујете ми као да се баш јако журите.“

Лангдон се насмеши и гурну торбу у рендген апарат. „Којим путем до Свечане сале?“

Службеник махну према покретним степеницама. „Видећете таблу тамо.“

„Хвала.“ Лангдон зграби торбу са покретне траке и журно настави да хода.

Стојећи на покретним степеницама, Лангдон дубоко уздахну и покуша да среди мисли. Кроз таваницу посуту кишним капима зурио је у осветљену куполу Капитола. То је стварно запањујућа грађевина. Горе на њеном крову, на висини од скоро сто метара, стоји бронзани Кип слободе, као стражар загладан у таму. Сваки пут Лангдон би помислио колико је иронично то што су радници који су извукли на врх и тамо поставили делове ове бронзане статуе високе преко шест метара, били заправо робови – још једна међу бројним тајнама Капитола која ретко нађе пут до гимназијских уџбеника историје.

Заправо, читава ова грађевина била је права ризница бизарних и тајанствених детаља, међу којима се налази и „када-убица“¹⁰, степениште са мрљом од крви која не може да се обрише и преко које се непрестано саплићу бројни посетиоци¹¹, као и запечаћена одаја у подруму у којој су 1930. радници открили давно угнутог, а потом препарираног коња генерала Џона Александра Логана.

Најупорније легенде свакако су оне које говоре о укупно тринаест различитих духова који обитавају у згради. Често се спомиње дух пројектанта града, Пјера Л’Анфана, који тумара ходницима и захтева да му се исплате рачуни, сада стари већ преко двеста година. Виђа се и сен радника који је пао с куполе док је још била у изградњи, како лута ходницима носећи кутију за алат. Наравно, најчувенија утвара, о којој се стално говори, јесте неухватљива црна мачка која се провлачи кроз лавиринт сеновитих ходника и тесних одаја у најдубљим деловима грађевине.

Лангдон искорачи с покретних степеница и поново провери време. *Три минуџа*. Пожури дугачким ходником, пратећи ознаке на зиду, понављајући у глави уводне речи свог предавања. Морао је да призна да је Питеров

¹⁰ Китњаста када од италијанског мрамора у којој је 1875. г. амерички председник Хенри Вилсон заспао у води која се потпуно охладила и потом исте ноћи умро од можданог удара у својој канцеларији у згради Сената (прим. прев.).

¹¹ Наводно, ради се о крви конгресмена Вилема Толбија кога је убио новинар Чарлс Кинкед хицем из пиштоља 1890. године (прим. прев.).

помоћник био у праву; ова тема савршено одговара свечаној прилици коју у Вашингтону организује један истакнути масон.

Није никаква тајна да Вашингтон има богату историју масонерије. Камен темељац управо ове грађевине положио је, уз све пропратне масонске ритуале, нико други до Џорџ Вашингтон. Читав град замислили су и испланирали све сами масонски велики мајстори – Џорџ Вашингтон, Бенџамин Франклин и Пјер Л'Анфан – моћни умови који су своју нову престоницу украсили масонским симболима, грађевинарством и уметношћу.

Наравно, људи у њим симболима препознају разновразне сулуге идеје.

Према бројним теоријама завере, ови масонски очеви нације посакривали су по Вашингтону многе велике тајне, а разне скривене симболичке поруке уткате у сам план градских улица. Лангдон то никад није узимао озбиљно. Заблуде у вези са масонима толико су честе да чак и веома образовани студенти на Харварду имају невероватно искривљене представе о том братству.

Прошле године, један бруцош избезумљено је дојурио у учионицу код Лангдона са одштампаном страницом са Интернета. Била је то мапа Вашингтона на којој су одређене улице биле означене тако да су се добијали различити облици – сатански пентаграм, масонски шестар и квадрат, глава Бахомета¹² – све наводни докази да су масони који су планирали изградњу Вашингтона били укључени у неку мрачну, мистичну заверу.

„Баш згодно“, рече Лангдон, „али тешко да се у то може поверовати. Ако на било којој мапи повучете довољно линија, добићете најразноврсније облике.“

„Али ово не може бити случајност!“ викао је момчић.

Лангдон је онда стрпљиво показао студенту да се исти такви облици могу извући и на мапи Детроита.

Дечко је био горко разочаран.

„Немојте бити разочарани“, додао је Лангдон. „Вашингтон *заиста* чува невероватне тајне... али оне се не налазе на овој мапи.“

Младић одмах нагло живну. „Тајне? Какве на пример?“

„Сваког летњег семестра предајем курс под називом Окултни симболи. У њему често спомињем Вашингтон. Требало би да се пријавите на тај курс.“

„*Окултни симболи!*“ Бруцош је поново изгледао узбуђен. „Значи, у Вашингтону *има* ђаволских симбола!“

Лангдон се насмеја. „Жао ми је, али реч *окултни*, уз све опсенарске приказе обожавања ђавола, има заправо значење ‘тајни’, или ‘скривени’. У време верских прогона свако знање које није било у складу са догмом морало је бити скривено или ‘окултно’, и пошто је угрожавало цркву, она је све што је ‘окултно’ означила као нечастиво и та се предрасуда одржала до данас.“

„Ох.“ Момак се поново онерасположи.

Ипак, почетком наредног семестра, Лангдон је спазио бруцоша како већ седи у првом реду, док још петстотинак студената покушава да упадне у чувени харвардски Сандерс амфитеатар, стару салу високе таванице и шкрипавих дрвених седишта.

¹² Сатанског јарца (прим. прев.)

„Добро јутро свима“, узвикну Лангдон са широког подијума. Укључио је пројектор и иза њега се појавила велика слика. „Док покушавате да се сместите, реците ми, да ли можда неко препознаје ову грађевину на слици?“

„Амерички Капитол!“ унисоно се зачуло двадесетак гласова, „У Вашингтону!“ „Јесте. У ову куполу уграђено је преко четири хиљаде тона гвожђа. Био је то непревазиђен грађевински подухват с половине деветнаестог века.“

„Страва!“ огласи се неко.

Лангдон преврну очима. Кад би бар неко забранио ту реч. „Добро, а колико је вас било у Вашингтону?“

Подиге се неколико руку.

„Толико мало?“ тобож се ишчуђавао Лангдон. „А колико вас је било у Риму, Паризу, Мадриду или Лондону?“

Подигоше се скоро све руке у сали.

По обичају. У одрастање америчких средњошколаца било је укључено и лето проведено у крстарењу Европом са Интеррејл картом у џепу, пре но што отпочне сурова реалност правог живота. „Испада да је много више вас посетило Европу него властиту престоницу. Шта мислите, зашто је то тако?“

„У Европи може да се пије без обзира на године!“ повикао је неко из позадине.

Лангдон се насмеши. „Као да вас та забрана *ovge* спречава да пијете.“

Сви праснуше у смех.

Био је то први дан наставе и студентима је требало дуже но обично да се сместе.

Вртели су се, а дрвена седишта су шкрипала. Лангдон је волео да предаје у овом амфитеатру, јер је по томе колико се студенти врпоље у својим седиштима знао колико их занима то што говори.

„Озбиљно“, настави Лангдон, „у Вашингтону налазимо неке од најлепших примерака светске архитектуре, уметности, симболике. Зашто бисте одлазили у иностранство пре но што обиђете своју престоницу?“

„Старе грађевине су кул“, рече неко од студената.

„Претпостављам да под старим грађевинама“, покуша Лангдон да разјасни, „подразумевате замкове, крипте, храмове и тако то.“ Сви климнуше главом.

„Добро. А шта би било кад бих вам ја казао да и у Вашингтону, можете наћи *све њо*? Замкове, крипте, храмове... све то имате и тамо.“ Шкрипа се смањила.

„Драги моји“, рече Лангдон тишим гласом, пришавши ближе аудиторијуму, „током следећег часа моћи ћете да се уверите даје наша национална историја препуна тајни и непознатих догађаја. А баш као и у Европи, највеће тајне скривене су наочиглед свију.“

Шкрипа потпуно утихну.

Ту сам вас чекао.

Лангдон пригуши светла и пребаци на други слајд. „Ко би да ми каже шта овде ради Џорџ Вашингтон?“

На слајду се налазио чувени мурал који приказује Џорџа Вашингтона у комплетној масонској одори како стоји пред неком чудном справом –

огромним трonoшцем са чекрком са кога виси масиван камени блок. Око њега је стајала група свечано одевених посматрача.

„Подигне неку силну каменчугу?“ усуди се неко.

Лангдон је ћутао, чекајући да га неко други исправи.

„Заправо“, огласи се још један студент, „Ја мислим да Вашингтон *сјуштиа* стену. Он је обучен као масон. Видео сам већ слике масона како полагају камен темељац. При таквим церемонијама увек се користи трonoжац да би се спустио први камен.“

„Одлично“, рече Лангдон. „На овом муралу приказан је отац наше нације са трonoшцем и чекрком, како полагаје камен темељац за зграду нашег Капитола, 18. септембра 1793. године, између 11.15 и 12.30 часова.“ Лангдон овде застаете и загледа се у студенте. „Да ли би неко знао да ми каже по чему је значајан баш тај датум и тај сат?“

Тишина.

А шта би било кад бих вам рекао да су оправо овај тренутак одабрала три чувена масона – Џорџ Вашингтон, Бенџамин Франклин и Пјер Л'Анфан, протомажстор?“ Опет тишина.

„Сасвим једноставно, камен темељац положен је тог дана и у то време зато што је, између осталог, Змајева глава тада била у Девици.“¹³

Сви су се збуњено погледали.

„Чекајте“, рече неко. „Је л' то као оно... у *асирологији*?“

„Управо тако. Мада се ради о једном другачијем виду астрологије него данас.“

Дигла се једна рука. „Да ли ви хоћете да кажете да су очеви наше нације веровали у астрологију?“

Лангдон се широко осмехну, „Пун погодак. Шта бисте казали кад бих вам рекао и то да на грађевинама Вашингтона има више астролошких симбола него у било којем другом граду на свету – зодијака, звезданих карата, камена темељаца положених у астролошки прецизно одређено време? Више од половине састављача нашег устава били су масони, људи који су чврсто веровали да су звезде и судбина међусобно чврсто повезани, људи који су при планирању свог новог света веома водили рачуна о томе какав је распоред небеских тела.“

„Али та прича о томе како је камен темељац Капитола полагаан док је Змајева глава била у Девици – кога се то тиче? Можда је то само случајност.“

„Упадљива коинциденција, имајући у виду да су сва три камена темељаца за грађевине које чине федерални троугао – Капитол, Белу кућу, споменик Џорџу Вашингтону – положени додуше различитих година, али временски сасвим прецизно под *истим* астролошким околностима.“

Лангдонов поглед сусрео се са аудиторijумом препуним широм отворених очију; Неколико глава се спустило јер су студенти почели да записују шта је рекао. У позадини, диже се једна рука. „Зашто су то чинили?“

Лангдон се грлено насмеја. „Одговор на то питање садржан је у материјалу из којег се састоји овај једносеместрални курс. Ако вас то баш јако занима,

¹³ Израз „Змајева глава – *caput draconis* – у астрологији и астрономији односи се на узлазни положај месечеве орбите у пресеку са невидљивим делом Месеца (прим. прев.).

можда бисте могли да се пријавите на мој други курс, из мистицизма. Искрено речено, сумњам да сте емоционално зрели да саслушате одговор.“

„Шта?“ повикала је иста особа. „Испробајте нас!“

Лангдон се правио да размишља, а онда је затресао главом, зачикавајући их. „Жао ми је. Мислим да неће моћи. Неки од вас су тек бруцоши. Бојим се да би то могло да вас потпуно распамети.“

„Реците!“ викали су сви у глас.

Лангдон стеже раменима. „Можда би требало да приступите Масонима Источне звезде и обавестите се на самом извору.“

„Они нас неће примити“, устврди један младић „Масони су супертајанствени.“

„Супертајанствени? Стварно?“ Лангдон помисли на велики масонски прстен који његов пријатељ Питер Соломон поносно носи на својој десној руци. „А како то да масони носе на себи очите масонске ознаке, попут прстења, игала за кравате, значки? Зашто су масонске грађевине тако видно обележене? Зашто се распоред њихових састанака објављује у новинама?“ Лангдон се насмеши збуњеним лицима пред собом. „Драги моји пријатељи, масони нису тајно друштво... они су друштво са тајнама.“

„На исто му изађе“, промрмља неко.

„Заиста?“ провоцирао је Лангдон. „Да ли ви сматрате да је Кока-Кола тајно друштво?“

„Наравно да не“, одговори студент.

„Добро, а шта би се десило кад бисте ви закуцали на врата управне зграде те корпорације и затражили да вам дају рецепт за класичну Кока-Колу?“

„Они то никад не би одали.“

„Тачно тако. Да бисте допрли до најбоље чуваних тајни Кока-Коле, морали бисте да уђете у компанију, радите дуги низ година, покажете се достојним поверења, да се коначно попнете до највиших рангова у компанији и тек онда ће вам та информација можда бити саопштена. Али тада бисте се морали заклети на чување тајне.“

„Значи, ви тврдите да је слободно зидарство нека врста корпорације?“

„Само зато што поседују строгу хијерархију и што озбиљно схватају чување тајне.“

„Мој стриц је масон“, процвркута једна девојка. „А моја стрина је очајна, јер он уопште не жели да с њом о томе разговара. Она каже да је масонство нека чудна религија.“

„Веома честа заблуда.“

„Значи, није религија?“

„Ево једноставног теста“, одговори Лангдон. „Које од вас похађао курс из компаративне религије професора Винтерспуна?“ Дигло се неколико руку.

„Добро. А сада ми реците која су три услова неопходна да би се нека идеологија могла сматрати религијом?“

„ОПП“, покуша једна девојка. „Обећај, Поверуј, Преобрати.“

„Тачно“, одговори Лангдон. „Религија *обећава* спасење; религија се заснива на *вери* у један одређени теолошки поглед на свет; религија чини све да *преобрати* невернике.“ Овде застаде. „Масони не обећавају спасење; они не

подржавају ниједан теолошки поглед на свет; и они не покушавају да вас преобрате. Заправо, у масонским ложама забрањен је разговор на тему религије.“

„Значи... масонство је *анти*религиозно?“

„Напротив. Један од предуслова да постанете масон јесте да *морате* веровати у неку вишу силу. Разлика између масонске духовности и институционализоване религије јесте у томе што масони не дају ни посебно име, ни одређену дефиницију тој вишој сили. Уместо одређених теолошких ентитета попут Бога, Алаха, Буде или Исуса, масони радије користе општије називе попут Врховно биће, или Велики архитект свемира. То омогућава окупљање масона различитих вероисповести.“

„Звучи помало натегнуто“, рече неко.

„Или, можда, неочекивано широкогрудо?“ сугерисао је Лангдон. „У време када се припадници различитих култура убијају јер не могу да се договоре чија је дефиниција бога исправнија, могло би се рећи да је масонска традиција толеранције и широкогрудости за сваку препоруку.“ Лангдон је ходао по подијуму. „Штавише, масонство је отворено за припаднике свих раса, боја коже и верских убеђења, и нуди духовну заједницу у којој нема никакве дискриминације.“

„Нема дискриминације?“ устаде једна чланица Женског универзитетског центра. „Колико има *жена* којима је било дозвољено да постану чланице масонског удружења, професоре Лангдон?“

У знак предаје, Лангдон рашири руке са длановима навише. „Потпуно сте у праву. Слободно зидарство вуче корене још из еснафских зидарских удружења у Европи и стога је настало као мушко удружење. Пре неколико векова, неки кажу још 1703. године, основан је и женски огранак, познат под именом Источна звезда. У њему има преко милион чланица.“

„И поред свега, масонство представља једну моћну организацију из које су жене искључене.“

Лангдон није био сигуран у то колико су масони још увек *моћни* било где у свету, али није имао намеру да се сад упушта у то; масоне данас доживљавају било као групу старца који воле да се преоблаче... или пак као илегално тајно удружење моћника који управљају светом. Истина је, без сумње, негде у средини.

„Професоре Лангдон“, огласи се један коврџави младић из последњег реда, „уколико масонство није тајно удружење, а није ни корпорација, нити религија, шта је оно заправо?“

„Па, уколико бисте то питање поставили једном масону, он би вам дао следећу дефиницију: масонство је систем моралних вредности заоденут у алегорију и илустрован помоћу симбола.“

„Мени то звучи као еуфемизам за ‘изопачену секту’“.

„Кажете *изопачену*?“

„Итекако!“ одговори момак, устајући. „Чуо сам ја шта они раде у својим тајним одајама! Изводе неке мађијске обреде при светлости свећа, са мртвачким ковчезима, омчама, испијањем вина из лобање. Е, па ако *што* није изопачено!“

Лангдон је прешао погледом по амфитеатру. „Да ли ово још неком звучи изопачено?“

„Да!“ одговорише сви углас.

Лангдон се претварао да тужно уздише. „Каква штета. Ако вам је ово и сувише изопачено, онда знам да се нико од вас неће одлучити да ступи у моју секту.“

У амфитеатру завлада мртви мук. Студенткиња из Женског центра погледала га је узнемирено. „*Ви сте* у некој секти?“

Лангдон климну главом и стиша глас до завереничког шапата. „Не реците ником, али на пагански дан бога сунца Ра, ја клекнем пред древном справом за мучење и прогутам ритуалне симболе крви и меса.“

Студенти су наједном деловали ужаснуто.

Лангдон слегну раменима. „А уколико би ико од вас волео да ми се придружи, нека дође у харвардску капелу у недељу, клекне пред распећем, и примити свето причешће.“ У амфитеатру је и даље владао мук.

Лангдон намигну. „Освестите се, драги моји пријатељи. Сви се ми плашимо онога што не разумемо.“

Откуцавање часовника зачуло се дуж ходника Капитола.

Деведнаест часова.

Роберт Лангдон је сада већ трчао. *Мени причаће о грамском наслеђу.* Пролазећи пасарелом између делова Капитола, спазио је улаз у Свечану дворану и кренуо право према њој.

Док је прилазио вратима, успори како би деловао што ноншалантније и неколико пута дубоко удахну. Закопчавајући сако, незнатно подиже браду и скрену према вратима баш кад се огласио последњи удар звона.

Почиње представа.

Док је професор Роберт Лангдон улазио у Свечану дворану, подигао је поглед и широко се осмехнуо. Тренутак касније осмех му нестаде с лица. Застао је као укопан. Овде нешто сасвим сигурно није у реду.

ПОГЛАВЉЕ 7

Кетрин Соломон је трчала преко паркинга по хладној киши, жалећи што није обукла још нешто осим фармерки и кашмирског џемпера. Док се приближавала главном улазу у зграду, тутњава огромних пречишћивача ваздуха бивала је све јача. Но, она једва да их је чула, јер јој је у ушима још увек одзвањало оно што јој је малочас саопштено преко телефона.

Оно што ваш браћу верује да је сакривено у Вашингтону... може се пронаћи.

Кетрин се ова помисао чинила скоро невероватном. Са човеком који ју је позвао имала је још много шта да разговара, па су се договорили да се нађу касније.

Приближивши се главним вратима, јавило јој се исто оно узбуђење које би увек осетила када би улазила у ову гигантску зграду. *Нико за ово место не зна.*

На вратима је писало:

Центар за подршку Смитсонијан музеја (ЦПСМ)

Смитсонијан институт, упркос томе што под својим окриљем обједињује скоро петнаест музеја смештених на Националном булевару¹⁴, поседује збирку толико велику да свега два процента његовог укупног блага може бити изложено у исто време. Осталих деведесет осам процената збирке мора негде да се чува. А то негде... налази се *овде*.

Зато није изненађујуће да ова зграда представља дом за уметничка дела и друге вредне предмете зачуђујуће разноврсности: гигантске статуе Буде, рукописне књиге, отровне стрелице с Нове Гвинеје, ножеве опточене драгуљима, кајаке начињене од китове кости. Подједнако запањујућа је и *природњачка* збирка: скелети плезиосаура, драгоцен колекција метеорита, циновска сипа, па чак и неколико слоновских лобања које је из Африке, са једног од сафарија, донео Теди Рузвелт¹⁵.

Али није због свега тога пре три године секретар Смитсонијана, Питер Соломон, показао ЦПСМ својој сестри. Довео ју је на ово место не да би *исмањрала* научна достигнућа, већ да би их *сћварала*. А Кетрин се управо тиме бавила.

Дубоко унутар ове зграде, скривена тамом најудаљенијих кутака, налазила се мала лабораторија другачија од било које друге на свету. Скорашња Кетринина открића на пољу ноетичке науке тицала су се свих дисциплина – од физике, преко историје, до филозофије и религије. *Ускоро ће се све променивши*, слутила је.

¹⁴ *National Mall* – Парк и булевар у срцу Вашингтона, налази се између Линколновог меморијала и Капитола (прим. прев.).

¹⁵ *Theodore D. Roosevelt*, (1858–1919), 26. председник Сједињених Држава (1901–1909) (прим. прев.).

Кад је ступила у предворје, чувар који је седео на рецепцији брзо склони радио и извуче слушалице из ушију. „Госпођо Соломон!“ Широко се насмешио.

„Редскинси?“

Он поцрвене ухваћен на делу. „Предигра.“

Она се насмеши „Ником нећу рећи.“ Пришла је детектору за метал и испразнила џепове. Док је скидала златни картијеов сат са зглоба, растужила се, као и увек. Ручни сат је био мајчин поклон за њен осамнаести рођендан. Скоро десет година је прошло откада је њена мајка трагично изгубила живот... а издахнула је на њеним рукама.

„И, госпођо Соломон?“ чувар шаљиво прошапута. „Хоћете ли икада икоме рећи шта радите тамо у запећку.“

Она подиже поглед. „Једног дана, Кајле. Али не вечерас.“

„Хајте, молим вас“, наваљивао је. „Тајна лабораторија... у тајном музеју? Мора бити да радите нешто страшно занимљиво.“

Несавремено занимљиво, помисли Кетрин док је скупљала ствари. Одиста се Кетрин бавила науком, толико напредном, да више и није личила на науку.

ПОГЛАВЉЕ 8

Роберт Лангдон је стајао као окамењен у довратку Свечане дворане и посматрао запањујући приказ пред собом. Дворана је изгледала баш као што ју је и памтио – полукружна просторија изграђена у стилу грчког амфитеатра. Елегантни лучни зидови од пешчара са италијанском штукатуром, испресецани стубовима вишебојног камена, међу којима су биле распоређене статуе из националне збирке – кипови тридесет осам знаменитих Американаца у природној величини, постављени у полукруг на пространом поду поплочаном црним и белим мраморним плочама.

Све је било исто као кад је Лангдон једном приликом овде присуствовао предавању.

Све, осим једне ствари.

Вечерас је ова просторија празна.

Нигде столица. Нигде публике. Нигде Питера Соломона. Само неколицина туриста који бесциљно шетају уоколо, потпуно несвесни Лангдоновог величанственог наступа. *Да није Пиџер можда мислио на Рошонду?* Провирио је дуж јужног ходника према Ротонди, где је такође запазио неке туристе како се по њој шеткају.

Више се није могао чути ни одјек часовника. Лангдон је сада и званично каснио.

Појурио је назад у хол и нашао једног водича волонтера. „Извините, молим вас, вечерашње предавање Смитсонијан института, где се одржава?“

Водич је оклевао. „Нисам сигуран, господине. Кад треба да почне?“

„Сада!“

Човек затресе главом. „Није ми ништа познато у вези с било каквим вечерашњим догађајем у организацији Смитсонијан института, барем не овде.“

Избезумљен, Лангдон се врати у средину просторије и помно прегледа читав простор. *Да ли се њо Пиџер поирава са мном?* Лангдон једноставно није могао да замисли тако нешто. Извадио је мобилни телефон и факс који је примио тог јутра и позвао Питеров број.

Трајало је неко време док се сигнал није пробио кроз ову огромну грађевину. Коначно је зазвонило.

Јавио се познати глас са јужњачким нагласком. „Канцеларија Питера Соломона. Ентони крај телефона. Шта могу да учиним за вас?“

„Ентони!“ узвикну Лангдон с олакшањем. „Хвала богу да сте још у канцеларији. Овде је Роберт Лангдон. Изгледа даје дошло до неке забуне у вези с предавањем. Ја се налазим испред Свечане дворане, али овде нема никог. Да ли је предавање премештено у неку другу просторију?“

„Не верујем, господине. Дозволите да проверим.“ Асистент је заћутао за тренутак. „Да ли сте свој долазак потврдили непосредно господину Соломону?“

Сада је Лангдон био већ потпуно збуњен. „Ама не, потврдио сам га лично вама, Ентони. Јутрос!“

„Да, сећам се.“ Наступила је тишина. „Било је то помало лакомислено с ваше стране, зар не, професоре?“

Лангдон се укочи. „Шта сте рекли?“

„Размислите само...“ одговори мушки глас. „Примили сте факс у коме је речено да се јавите на одређени број, што сте ви и учинили. Разговарали сте са вама потпуно непознатом особом која је рекла да је помоћник Питера Соломона. Потом сте се својевољно укrcали у приватни авион за Вашингтон, а потом у аутомобил који вас је чекао. Је ли тако било?“

Лангдон осети дрхтавицу. „Које то, до врага, тамо? Где је Питер?“

„Бојим се да Питер Соломон нема појма о томе да сте ви данас стигли у Вашингтон“ Из мушкарчевог гласа потпуно се изгубио јужњачки нагласак, али је зато постао дубљи и мекши – скоро шапат. „Ви сте сада овде, господине Лангдон, јер ја желим да будете ту.“

ПОГЛАВЉЕ 9

У Свечаној дворани Роберт Лангдон је чврсто држао на уху мобилни телефон и корачао округ. „Ко сте ви, до ђавола?“

Човек одговори благим, смиреним шапатом. „Не узбуђујте се, професоре. Позвани сте овамо с разлогом.“

„Позван?“ Лангдон се осећао као животиња у кавезу. „Мислим даје бољи израз киднапован!“

„Тешко.“ Човеков глас је био језиво спокојан. „Да сам желео да вам наудим, били бисте мртви већ у аутомобилу.“ Начас је заћутао да би појачао утисак својих речи. „Моје намере су крајње племените, уверавам вас. Једноставно, желео бих да вам упутим један позив.“

Не, хвала. Након авантура по Европи од пре неколико година, популарност коју Лангдон није прижељкивао, учинила га је магнетом за чудеке, а овај је управо прешао сваку могућу меру. „Слушајте, појма немам шта се овде ког врага дешава, прекинућу...“

„То не би било паметно“, рече човек. „Немате неки велики маневарски простор, уколико желите да спасете душу Питера Соломона.“

Лангдон нагло удахну. „Шта сте рекли?“

„Сигуран сам да сте ме чули.“

Начин на који је човек изговорио Питерово име потпуно је следило Лангдона. „Шта ви знате о Питеру?“

„У овом тренутку знам његове најдубље тајне. Господин Соломон је мој гост, а ја могу да будем веома убедљив домаћин.“

Ово је немогуће. „Питер не може бити код вас.“

„Одговорио сам вам са његовог приватног телефона. То би требало да вас наведе да размислите.“

„Зовем полицију.“

„Нема потребе“, рече човек. „Они ће вам се сваког часа придружити.“

О чему њрича овај лудак? Лангдонов тон постаде заповеднички. „Ако је Питер код вас, дајте ми одмах да разговарам с њим.“

„То није могуће. Господин Соломон је заточен на врло незгодном месту.“ Човек застаде. „Налази се у Арафу¹⁶.“

„Где?“ Лангдон схвати да толико грчевито стеже телефон да су му прсти утрнули.

„У Арафу? Хамистагану¹⁷? Месту ком је Данте посветио читав спев као наставак славног *Инферна*?“

Религиозне и литерарне паралеле овог човека потврдише Лангдонове сумње да има посла с лудаком. *Друџи сив*. Лангдон га је врло добро знао, нико

¹⁶ Араф – код муслимана подземље, пребивалиште мртвих, или ничија земља између раја и пакла (прим. прев.).

¹⁷ Хамигастан – неутрално место или стање за одвојене душе оних чија лоша и добра дела стоје у равнотежи једна с другима (прим. прев.).

се није извукао са Академије Филип Ексетер а да није прочитао Дантеа. „Хоћете рећи да мислите да је Питер Соломон... у *чисти или шти*у?“

„Ви хришћани користите неумесну реч, али тако је, господин Соломон јесте *негде између*.“

Човекове речи одзвањале су у Лангдоновом уху. „Да ли хоћете да кажете да је Питер... *мршав*!“

„Не баш, не.“

„Не баш?!“ Урлао је Лангдон, а глас му је оштро одзвањао у дворани. Једна породица туриста погледала је према њему. Он се окрену и стиша глас, „У *смрти* нема ‘баш’, или јесте, или није!“

„Изненадили сте ме, професоре. Очекивао сам да се мало боље разумете у мистерије живота и смрти. *Постоји* свет који се налази између – свет у ком Питер Соломон тренутно лебди. Он се може вратити у ваш свет, или може прећи у следећи... зависно од ваших поступака.“

Лангдон покуша да схвати ово. „Шта желите од мене?“

„Нешто сасвим једноставно. Допуштен вам је приступ нечему поприлично старом. А вечерас, ви ћете то поделити са мном.“

„Немам појма о чему говорите.“

„Не? Претварате се да не разумете оне древне тајне које су вам поверене?“

Лангдон осети као да пропада, одједном схвативши о чему се овде заправо ради. *Древне тајне*. Ником живом није рекао ни реч о својој париској авантури од пре неколико година, али фанатици Грала брижљиво су пратили репортаже у медијима. Неки су повезали извесне детаље и сад верују да Лангдон поседује тајне информације о светом Гралу – па чак и где се сада налази.

„Слушајте“, рече Лангдон, „ако ово има везе са светим Гралом, уверавам вас да не знам ништа више од...“

„Немојте ме вређати, господине Лангдон“, прасну човек. „Уопште ме не занимају безначајне ствари као што је свети Грал, нити патетична препирка људског рода око тога чија је верзија историје тачна. Бесконачне расправе око значења вере нимало ме не занимају. На таква питања одговор даје само смрт.“

Оштре речи оставише Лангдона потпуно збуњеног. „Онда, о чему се овде ради, ког ђавола?“

Човек накратко застаде. „Као што можда знате, у овом граду постоји једна древна капија.“

Древна капија?

„Ове ноћи, професоре, ви ћете је за мене откључати. Требало би да се осетите почаствованим што сам се вама обратио – ово је позив вашег живота. Ви сте одабрани.“

А ти си изгубио разум. „Жао ми је, али погрешно сте одабрали“, рече Лангдон. „Ја немам појма о било каквој древној капији.“

„Ви мене не разумете, професоре. Нисам вас *ја* одабрао... него *Питер Соломон*.“

„Шта?“ одговори Лангдон, једва чујним гласом.

„Господин Соломон ми је рекао како да нађем капију и поверио ми је да само један човек на свету може да је откључа. Рекао је да сте тај човек управо *ви*.“

„Ако је Питер то рекао, погрешно је... или слагао.“

„Мислим да није. Налазио се у веома осетљивом стању кад ми је открио ту чињеницу и ја сам склон да му поверујем.“

Лангдон осети напад беса. „Упозоравам вас, ако било како наудите Питеру...“

„Сад је и сувише касно за *ѿо*,“ рече човек самозадовољно. „Већ сам узео све што ми треба од Питера Соломона. Али њега ради, предлажем да ми ипак дате оно што тражим од *вас*. Време је од суштинске важности... за *обојицу*. Предлажем да нађете капију и откључате је. Питер ће вам показати пут.“

Пиѿер? „Мислио сам да сте рекли да је у ‘чистилишту’.“

„Како горе, тако доле“, рече човек.

Лангдон осети све дубљу језу. Овај чудни одговор био је стара херметичка изрека која је наговештавала да постоји физичка веза између неба и земље. *Како ѿоре, ѿако доле*. Лангдон је погледом прелазио по огромној просторији и питао се како то да је све изненада измакло контроли. „Видите, ја не умам да пронађем древну капију. Зваћу полицију.“

„Још увек вам није јасно, зар не? Зашто сте изабрани?“

„Не“, рече Лангдон.

„*Биће*“, одговори церекајући се. „Само што није.“

Ту се веза прекиде.

Лангдон проведе неколико стравичних тренутака стојећи укочено, покушавајући да схвати шта се догађа.

Одједном, у даљини, зачу нешто неочекивано. Долазило је из правца Ротонде. Неко је врештао.

ПОГЛАВЉЕ 10

Роберт Лангдон је улазио у Ротонду много пута у свом животу, али никад трчећи. Пројуривши кроз северни улаз запазио је групу туриста збијених у средини просторије. Један дечак је вриштао, а његови родитељи су покушавали да га смире. Остали су се гурали око њих док је неколико чувара покушавало да поново успостави ред.

„Извукао ју је из мараме“, рече неко, сав избезумљен, „и тек тако, *оставио* тамо!“ Док се приближавао, Лангдон је успео да види шта изазива толику панику. Наравно да је тако нешто на поду зграде Капитола било неочекивано, али чему вриштање због њеног присуства.

Стварчице попут оне на поду Лангдон је видео већ много пута. На Одсеку за ликовне уметности у Харварду имали су их на туце – радило се о пластичним моделима у природној величини, какве користе вајари и сликари да што верније прикажу најсложенији део људског тела, Што, на изненађење многих, није људско лице, већ шака. *Неко је на поду Ротонде оставио модел шаке?*

Такви модели шаке имали су помичне прсте, што је уметницима омогућавало да наместе шаку у било који жељени положај. За напредније студенте обично су је намештали тако да средњи прст показује навише. Међутим, овај модел је био постављен тако да су кажипрст и палац били управљени према таваници.

Прилазећи ближе, Лангдон установи да се ради о необичном моделу шаке. Његова пластична површина није била глатка, као што је то углавном случај. Напротив, његова површина била је флекава и помало зборана, деловала је скоро...

Као права кожа.

Лангдон нагло застаде.

Сада је већ угледао и крв. *Благи боже!*

Испоставило се даје одсечена шака била натакнута на дрвену основу са шиљком тако да може да се постави у усправни положај. Одједном осети мучнину. Пришавши још мало, мада се борио за дах, виде да су врхови кажипрста и палца украшени мајушним тетоважама. Међутим, његова пажња није се задржала на тетоважи. Поглед му тренутно прелете до четвртог прста и познатог му златног прстена.

Не.

Лангдон устукну. Све се заврте око њега кад схвати да гледа у одсечену десну шаку Питера Соломона.

ПОГЛАВЉЕ 11

Зашто се Питер не јавља? Питала се Кетрин Соломон прекидајући везу на мобилном телефону. *Где је?*

Три године је Питер Соломон увек први стижао на њихов редовни састанак, недељом увече у седам. Био је то њихов приватни породични ритуал, начин да буду заједно пред почетак следеће недеље, а за Питера да буде у току са Кетрининим радом у лабораторији.

Он никад не касни, помисли, и увек се јави на телефон. Да буде још горе, Кетрин још увек није била сигурна шта ће да му каже када најзад дође. *Како уопште да ја било шта иштам у вези с оним што сам данас сазнала?*

Њени кораци ритмично су ударили по бетонском ходнику који се као кичма протезао кроз ЦПСМ. Познат и као „Улица“, ходник је повезивао свих пет огромних делова складишног простора. На висини од дванаест метара, кружни систем од наранџастих цеви куцао је дамаром зграде пулсирајући звук хиљада и хиљада кубних метара филтрираног ваздуха који непрестано циркулише.

За време уобичајене шетње од пола километра до лабораторије, Кетрин су смиривали дахћући звуци које је производила зграда. Али, вечерас ју је ово пулсирање раздраживало. Оно што је данас сазнала о брату, сваког би узнемирило, а пошто је Питер био њен једини сродник на читавом свету, Кетрин је била посебно узнемирена због помисли да он можда нешто крије од ње.

Колико је она знала, само је *једном* у животу тајио нешто од ње... предивну тајну скривену на крају управо овог ходника. Пре три године, брат ју је повео низ овај ходник да је упозна са ЦПСМ-ом, поносно показујући неке од необичнијих појединости – Марсов метеорит АЛХ-84001, руком исписан пиктограмски дневник Бика Који Седи, колекцију воском запечаћених тегли са оригиналним узорцима које је скупио Чарлс Дарвин.

У једном тренутку су прошли поред масивних врата с малим прозором. Кетрин је крајичком ока спазила шта се налази иза њих и уздахнула „Шта је *што*, за име света?“

Њен брат се насмејао и наставио да корача „Чаура три. Зове се Мокра чаура. Прилично необичан приказ, зар не?“

Пре бих рекла застрашујућ. Кетрин је пожурила за њим. Ова зграда је као нека друга планета.

„Оно што стварно хоћу да ти покажем налази се у чаури пет“, рекао јој је брат, водећи је наизглед бескрајним ходником. „То је наш најновији додатак, изграђен је да чува артефакте из подрума Националног природњачког музеја. Та збирка би требало да буде пребачена за пет година, што значи да Чаура пет тренутно зврји празна.“

Кетрин погледа према њему, „Празна? Па зашто онда да је гледамо?“ Братовљеве плавосиве очи блеснуше оним познатим несташним сјајем. „Пошто нико не користи тај простор, помислио сам, можда би *ми* могла да га користиш.“

„Ја?“

„Наравно. Помислио сам да би можда могла да га искористиш као наменску лабораторију са опремом на којој би стварно могла да *изведеш* неке од теоријских експеримената на којима радиш све ове године.“

Кетрин погледа брата потпуно забезекнута. „Али, Питере, ти експерименти *јесу* теоријски! *Известии* их било би скоро немогуће.“

„Ништа није немогуће, Кетрин, а ова зграда је савршена за тебе. ЦПСМ није само складиште за благо, већ и један од најнапреднијих научно-истраживачких центара у свету. Непрестано узимамо узорке из збирки и испитујемо их користећи најбољу могућу квантитативну технологију која постоји. Сва опрема која би икада могла да ти затреба, биће ти на располагању.“

„Питер, технологија која је потребна за обављање ових експеримената је...“

„Већ на свом месту.“ Широко се насмешио. „Лабораторија је готова.“

Кетрин је стала као укопана.

Брат показа низ дугачки ходник. „Управо ћемо је видети.“

Кетрин једва успе да проговори. „Ти... ти си ми направио лабораторију?“

„То је мој посао. Смитсонијан је установљен како би подстакао развој науке. Као његов секретар, морам озбиљно да схватим ту дужност. Верујем да експерименти које ти намераваш да изведеш имају потенцијал да помере границе науке у још неиспитане области.“ Питер застаде и погледа је право у очи. „И да јеси и да ниси моја сестра, осећао бих се обавезним да подржим ово истраживање. Твоје идеје су бриљантне. Свет заслужује да види куда оне воде.“

„Питер, не знам како бих могла...“

„Добро, опусти се, уложени новац јесте мој, а Чауру пет ионако сад нико не користи. Када завршиш са експериментима, иселићеш се. Поред тога, Чаура пет има нека посебна својства која ће бити идеална за твој рад.“

Кетрин није могла да замисли шта то огромна, празна чаура може да има што ће послужити њеним истраживањима, али осети да ће ускоро сазнати. Стигли су до челичних врата на којима је дебелим шаблонским словима било исписано:

Чаура 5

Питер угура картицу у прорез и светлост електронског бројчаника се упали. Крену прстом да укуца своју приступну шифру, али застаде подигавши обрве на исти онај враголасти начин као кад је био дечак. „Сигурна си да си спремна?“

Климну главом. *Мој брајш, прави забављач.*

„Одмакни се.“ Питер укуца број.

Челична врата се уз гласан сиктај отворише.

Иза прага их дочека непрозирна тама... зјапећа празнина. Шупље стењање као да је јечало негде из дубине. Кетрин осети удар хладног ваздуха који је излазио из просторије. Било је као да усред ноћи посматра Велики кањон.

„Замисли празан аеродромски хангар који чека флоту путничких авиона“, рече јој брат, „и то је отприлике то.“

Кетрин нехотице коракну уназад.

„Чаура је превише велика да би се грејала, али твоја лабораторија је у термално изолованој просторији начињеној од блокова шљаке, приближно квадратног облика, смештена у најдаљем крају Чауре због максималне изолације.“

Кетрин покуша то да замисли. *Кушија у кушији*. Напрезала се да види нешто у тој помрчини, али она је била апсолутна. „Колико је далеко?“

„Прилично... фудбалски терен могао би врло лако да стане овде. Морам да те упозорим, шетња је мало непријатна. Изузетно је мрачно.“

Кетрин провири иза ивице врата. „Нема прекидача за светло?“

„Чаура пет још увек нема електричне инсталације.“

„Али... како онда лабораторија може да функционише?“

Он намигну. „Енергетска ћелија која сагорева водоник.“

Кетрин зину од запрепашћења. „Ти мора да се шалиш!“

„Довољно чисте енергије да напаја мањи град. Твоја лабораторија има потпуну радио-изолацију од остатка зграде. Штавише, све шупљине на спољној страни чауре запечаћене су фотоотпорним мембранама да би се артефакти заштитили од соларне радијације. Све у свему, ова чаура представља запечаћену, енергетски-неутралну средину.“

Кетрин поче да наслућује све чари Чауре пет. Пошто је велики део њеног рада усмерен на квантификацију раније непознатих енергетских поља, експерименти морају бити спроведени на локацији изолованој од било каквог непожељног зрачења или „белог шума“. Ово укључује и сметње толико слабе попут „можданог зрачења“ или „емисије мисли“ коју генеришу људи из окружења. Из тог разлога универзитетски кампус или болничка лабораторија не би могли да послуже, али зато, од пуне чауре у ЦПСМ-у не постоји савршеније место.

„Хајде да одемо и погледамо.“ Брат се клиберио док је улазио у непрегледну тмину. „Само ме прати.“

Кетрин се двоумила стојећи на прагу. *Скоро с'мо мешара кроз пошину шаму?* Хтела је да предложи да узму лампу, али је њен брат већ био нестао у амбису. „Питер?“ позвала га је.

„Веруј и успећеш“, довикну јој, док му се глас већ лагано губио. „Снаћи ћеш се. Веруј ми.“

Мора да се шали? Кетринино срце је тукло као лудо док је прелазила првих неколико корака, покушавајући да гледа у тмину. *Ништа не видим!* Челична врата се изненада и уз сиктање затворише за њом, обавијајући је тоталним црнилом. Нигде није било ни трачка светла. „Питер?“

Тишина.

Снаћи ћеш се. Веруј ми.

Опрезно се кретала напред, милиметар по милиметар. *Веруј и успећеш?* Кетрин није могла да назре ни сопствену руку испред лица. Наставила је да се креће, али се за свега неколико секунди потпуно изгубила. *Куда идеш?*

То је било пре три године.

Сада, када је Кетрин дошла до истих тешких металних врата, схватила је колико далеко је стигла од оне прве ноћи. Њена лабораторија – којој је дала надимак „Коцка“ – постала је њен дом, уточиште у дубинама Чауре 5. Као што

је њен брат и предвидео, пронашла је пут кроз тмину те ноћи, као и сваког следећег дана отада – захваљујући довитљиво једноставном систему за навођење који је морала сама да открије.

Али, што је било много хитније, и друго братовљево предвиђање такође се испоставило тачним: Кетринини експерименти довели су до запањујућих резултата, а нарочито у последњих шест месеци, остварила је преокрет у науци који ће преиначити читав модел размишљања. Кетрин се договорила с братом да њене резултате чувају у апсолутној тајности док не буду у потпуности сагледали последице које ће они изазвати. Међутим, Кетрин је знала да ће ускоро објавити једно научно откриће које ће узроковати највећи преокрет у људској историји.

Тајна лабораторија у тајном музеју, помисли гурнувши картицу у врата Чауре пет. Светло бројчаника се упали и Кетрин укуца свој ПИН. Челична врата се отворише.

Познато шупље стењање пропрати исти онај налет хладног ваздуха. Као и увек, Кетрин осети како јој се било убрзава. *Најчудније њушовање на свету.*

Скупљајући храброст за ово путовање, Кетрин Соломон погледа на ручни сат док је ступала у празнину. Али, ноћас ће за њом ући и једна мучна мисао. *Где је Пиџер?*

ПОГЛАВЉЕ 12

Шеф Капитолске полиције, Трент Ендерсон био је већ преко десет година одговоран за безбедност у комплексу зграда Капитола. Крупан човек широког торза, оштрих црта лица и риђе косе, шишао се скоро до главе, што му је давало изглед војног лица. О боку је носио пиштољ, као видљиво упозорење свакоме ко би био довољно лакомислен да доведе у питање његов ауторитет.

Највећи део времена Ендерсон је проводио у Координационом центру у сутерену Капитола, снабдевенем свом могућом савременом опремом, одакле је управљао малом војском полицајаца. Ту је надгледао и техничаре који су без престанка посматрали мониторе и компјутерска читавања, а имао је и телефонску централу за непрестани контакт са бројним персоналом који је радио на одржавању безбедности и такође био под његовом командом.

Вечерас је било неуобичајено мирно. Ендерсон је био задовољан. Надао се да ће моћи да види барем један део меча са Редскинсима на равном екрану у својој канцеларији. Меч је таман почео кад се огласио интерком.

„Шефе?“

Ендерсон уздахну и притисну дугме, не скидајући поглед са екрана. „Да“.

„Имамо проблем у Ротонди. Позвао сам полицајце и они већ стижу, али мислим да бисте и ви желели да погледате о чему се ради.“

„Добро.“ Ендерсон уђе у главну салу Центра опремљену најновијим технолошким достигнућима и испуњену компјутерским мониторима. „Шта имате?“

Један техничар прмотавао је дигитални видео-клип на свом монитору. „Камера на источном балкону Ротонде. Пре двадесет секунди.“ Пустио је клип.

Ендерсон је стајао иза техничара и гледао му преко рамена.

Ротонда је данас била скоро празна, ту и тамо видео се понеки туриста. Ендерсоново извежбано око одмах је опазило усамљену прилику која се кретала брже од осталих. Обријана глава. Зелена војничка јакна. Повређена рука у повезу. Благо храмље. Држи се погурено. Говори преко мобилног.

Белавчево корачање јасно се чуло преко звучника све док, одједном, стигавши у само средиште Ротонде, није стао, прекинуо разговор, а онда клекнуо, као да хоће да завеже пертлу на ципели. Али уместо тога, извукао је нешто из повеза и ставио на под. Онда је устао и храмајући пожурио према источном излазу.

Ендерсон се загледа у предмет чудног облика који је човек оставио за собом. *Шта ли је то, за име свећа?* Двадесетак центиметара високо, усправљено. Ендерсон се нагну према екрану и зашкиљи. *Није мојуће да је то...!*

Док је човек обријане главе журно одлазио и на крају нестао на источном степеништу, чуло се како неки дечак ту у близини говори, „Мама, тај чика је нешто испустио.“ Онда је кренуо према том предмету, али се одједном зауставио. Неко време је непомично стајао, а потом је испружио руку и испустио заглушујући крик.

Истог часа шеф полиције окрену се и полете ка вратима издајући наређења и вичући на сав глас. „Обавестити све излазе! Наћи ћелавца са повезом и зауставити га! СМЕСТА!“

Изјуривши из центра, крену старим бочним степеништем, истовремено прескачући по три степенице. На снимку се видело да је човек са повезом изашао из Ротонде и упутио се ка источном степеништу. Најкраћи пут којим би могао изаћи из зграде биће преко ходника који води и на исток и на запад и који се управо налази пред њим.

Ја ћу га му њрејречим њуи.

Стигавши на врх степеница и скрећући у ходник, Ендерсон прегледа простор пред собом. На другом крају, један старији пар ходао је полако, држећи се за руке. Ту поред њега, плавокоси туриста у тегет блејзеру загледао је у водич, а потом у мозаике на таваници.

„Извините, господине!“ продера се Ендерсон, јурећи према њему. „Да ли сте видели човека обријане главе, с руком у повезу?“

Човек подиже поглед са књиге и збуњено га погледа.

„Ћелавца, са руком у повезу!“ понови Ендерсон, још одлучније. „Да ли сте га видели?“

Туриста је оклевао и нервозно погледао према источном крају ходника. „Овај... да“, одговори. „Мислим да је малопре протрчао поред мене... у правцу оних степеница тамо.“ Показа руком низ ходник.

Ендерсон извади воки-токи и продера се. „Сви излази! Осумњичени се креће према југоисточном излазу. Сви у том правцу!“ Врати воки-токи, извуче пиштољ из футроле и појури према излазу.

Неколико секунди касније, на мирном излазу са источне стране Капитола, један крупан плавокос мушкарац у тегет блејзеру изађе у влажну ноћ. Смешкао се, уживајући у свежини ноћи.

Трансформација.

Како је лако.

Само минут раније он је храмљући изашао из Ротонде у војничкој јакни. Закорачио је у полумрачну нишу и тамо скинуо јакну, испод које је био обукао тегет блејзер. Пре но што ће бацити јакну, из џепа је извукао плаву перику и вешто је намакао на главу. Онда се исправио, извукао из блејзера танку свешчицу *Водича кроз Вашингтон* и смирено изашао из нише, елегантним кораком.

Трансформација. У шоме је мој шаленати.

И док је Малак, баш као сваки смртник, ходао према лимузини која га је чекала, исправио је леђа и, забацивши рамена, повратио свих својих сто деведесет центиметара висине. Дубоко је удахнуо и напунио плућа ваздухом. Осећао је како и истетовирани феникс на његовим грудима шири своја крила.

Кад би они само знали колику снају имам, помисли посматрајући град. Вечерас ће моја шрансформација биши њошјуна.

Малак је маестрално одиграо своју партију у згради Капитола, указујући поштовање свим старим правилима етикеције. *Исиоручена је древна њозивница.* Ако Лангдон још увек није разумео каква га улога вечерас очекује, ускоро ће схватити.

ПОГЛАВЉЕ 13

Ротонда у Капитолу – као и базилика Светог Петра – увек је на неки начин затицала Роберта Лангдона неспремног. Добро је знао да је просторија толико огромна да би и Кип слободе могао комотно да стане унутра, али сваки пут Ротонда би некако изгледала већа и импресивнија него што је очекивао, као да се у ваздуху налазе некакви духови. Ноћас, међутим, унутра је владао само хаос.

Капитолска полиција је затварала Ротонду, истовремено настојећи да помери избезумљене туристе што даље од шаке. Један дечак још увек је плакао. Блеснуло је јарко светло – неки туриста фотографисао је шаку – истог часа неколико чувара опколило је човека, одузело му апарат и одвело га напоље. У општем метежу Лангдон осети како се креће као у трансу, пробијајући се кроз гужву, све ближе шаци.

Одсечена десна шака Питера Соломона стајала је усправно, равним делом откинутог зглоба натакнута на шиљак малог дрвеног постоља. Три прста била су скупљена у песницу, а палац и кажипрст, потпуно исправљени, били су уперени према високој куполи. „Повуците се!“ викао је полицајац.

Лангдон је сад био довољно близу да би видео сасушену крв која је исцурела из зглоба и згрушала се на дрвеном постољу. *Post-mortem ране не крваре... што значи да је Пиџер жив.* Лангдон није знао да ли би требало да му буде лакше или да му припадне мука. *Пиџеру је рука одсечена док је био жив?* Гнев му се скупљао у грлу. Мислио је на све оне тренутке када му је драги пријатељ пружао исту ту руку да се с њим рукује или га пријатељски загрли.

На тренутак Лангдон осети да му се ум празни, као раздешен телевизор који преноси само сметње. Прва јасна слика која се проби до његове свести била је потпуно неочекивана.

Круна... и звезда.

Лангдон чучну посматрајући врхове Питеровог палца и кажипрста. *Тејоважа?* Невероватно – Чудовиште које је ово урадило изгледа даје утетовирало сићушне симболе на врхове Питерових прстију.

На палцу – круну. На кажипрсту – звезду.

Ово не може бити. Два симбола су се моментално утиснула у Лангдонов ум, чинећи да већ присутна сцена ужаса изгледа скоро нестварно. Ови симболи су се у историји заједно појављивали много пута, и то увек на истом месту – на врховима прстију. Био је то један од најутицајнијих и најтајнијих симболичких представа Старог света.

Шака мистерија.

Тај симбол се данас ретко виђа, али током историје представљао је моћан позив на акцију. Лангдон се мучио да разуме тај гротескни артефакт који се сада налазио пред њим. *Неко је од Пиџерове шаке направио Шаку мистерија?* То је било незамисливо. По традицији, овај предмет се израђивао у камену или дрвету, или се цртао. Лангдон никада није чуо за Шаку мистерија начињену од крви и меса. Читава та замисао је гнусна.

„Господине?“ обрати му се чувар с леђа. „Молим вас, одступите.“

Лангдон га је једва чуо. *Има још шетоважа*. Премда није могао да види врхове остала три скупљена прста, Лангдон је знао да су и они обележени јединственим знаковима. Таква је традиција. Укупно пет симбола. Током миленијума симболи на прстима Шаке мистерија нису мењани... као ни њена симболичка намена.

Шака представља... позив.

Лангдон осети језу док се присећао речи човека који га је овамо довео. *Професоре, вечерас сте примили позив свој живота*. У прастара времена, Шака мистерија је, у ствари, представљала најпожељнији позив на свету. Када бисте њу примили, то би био свети позив за прикључење некој елитној групи – онима који наводно чувају тајну мудрост свих времена. Позив не само што је представљао велику част, већ је указивао да је мајстор уверен да сте достојни да примите скривену мудрост. *Шака мајстора јури се према иницијанци*.

„Господине“, рече чувар, спуштајући чврсто руку на Лангдоново раме. „Морате одмах да одступите.“

„Знам шта ово значи“, проговори Лангдон. „Могу вам помоћи.“

„Одмах!“ рече чувар.

„Мој пријатељ је у невољи. Морамо...“

Лангдон осети како га снажне руке вуку и одводе од шаке. Он се једноставно препусти... осећајући се и сувише пометеним да би могао да протестује.

Формални позив је управо био испоручен. Неко је позивао Лангдона да откључа мистичну капију која ће открити читав један свет древних мистерија и скривеног знања

Али ово је потпуно лудило.

Бунцање умоболника.

ПОГЛАВЉЕ 14

Малакова дуга лимузина полако је кренула од Капитола, клизећи на исток Авенијом Независности. Један млади пар на тротоару напрегнуто је гледао не би ли кроз затамњена стакла угледао неку славну личност.

Ја седим најпрег, рече Малак у себи, смешећи се.

Малак је уживао у осећању моћи које му је давала возња ових огромних кола. Ниједан од његових преосталих пет аутомобила није му пружао оно што му је вечерас било потребно – *пранцију* приватности. Тоталне приватности. Лимузине су у овом граду имале посебан статус, такорећи имунитет. *Амбасаде на шочковима*. Полицајци који су радили у близини Капитола никад нису били сигурни на каквог ће моћника да наиђу ако грешком зауставе неку лимузину, и зато су једноставно више волели да не ризикују.

Док је прелазео преко реке Анакостиа у правцу Мериленда, осећао је како је све ближе Кетрин, ношен привлачном снагом судбине. *Вечерас сам позван да обавим још један задатак... неочекивани задатак*. Претходне ноћи, док му је Питер Соломон откривао своју последњу тајну, Малак је сазнао за постојање скривене лабораторије у којој Кетрин Соломон изводи чудеса – запањујућа открића која ће, Малак је то схватио, изменити свет уколико икад буду објављена.

Њена истраживања откриће праву природу свих ствари.

Вековима су „најсјајнији умови“ на свету игнорисали древну науку, исмевајући је као скуп незналачких заблуда, наоружавајући се арогантним скептицизмом и заслепљујућим технолошким иновацијама – оруђем које их је водило само још даље од истине. *Свако откриће које направи једна генерација бива оиврнуто уз помоћ технологије следеће генерације*. И тако то бива већ вековима. Што човек више учи, то више схвата да ништа не зна.

Хиљадама година, човечанство лута у тами... али сада, као што је било проречено, наступа промена. Лутајући слепо беспућем историје, човечанство је стигло на раскрсницу. Овај тренутак проречен је одавно, предсказан у древним списима, прастарим календарима, чак и у звездама. Датум је тачно одређен, долазак предстоји. Објавиће га заслепљујућа експлозија знања. Блесак јасноће који ће обасјати таму и подарити људском роду последњу прилику да се удаљи од амбиса и крене путем мудрости.

Дошао сам да помрачим свећлосћ, помисли Малак. То је моја улога.

Судбина га је повезала са Питером и Кетрин Соломон. Открића која је Кетрин Соломон учинила у ЦПСМ-у могла би отворити путеве нових сазнања, започети нову ренесансу. Кетринина откровења, ако би се објавила, постала би катализатор који би покренуо свет да поново пронађе изгубљено знање, дајући му незамисливу снагу.

Кетрин је суђено да зајали букмињу.

Мени да је ујасим.

ПОГЛАВЉЕ 15

У потпуној помрчини Кетрин Соломон је пипала уоколо тражећи спољашња врата лабораторије. Кад их је пронашла, повукла је оловом опточена врата и брзо ушла у уско предсобље. За свега непуних двадесет секунди прошла је кроз зјапећу тмину, па ипак јој је срце тукло као лудо. *После три године, већ би требало да сам се навикла.* Сваки пут кад би се искобељала из мрака Чауре пет и крочила на ово чисто, добро осветљено место, Кетрин би осетила олакшање.

„Коцка“ је имала облик огромне кутије без прозора. Сваки милиметар унутрашњих зидова и таванице био је прекривен јаком мрежом од оловних влакана обложених титанијумом, што је остављало утисак огромног кавеза постављеног унутар грађевине од бетона. Преградни зидови од мутног плексигласа делили су простор у посебне одељке: лабораторију, контролну собу, помоћну собу, купатило и малу приручну библиотеку.

Кетрин брзим кораком уђе у главну лабораторију. Сјајан и стерилан радни простор блистао је од најсавременије опреме за квантитативна истраживања: два повезана електро-енцефалографа, фемтосекундски чешљаста филтер, магнето-оптичка мрежа и квантно-насумични електронски шум ГСД-ија (Генератора случајних догађаја).

Упркос томе што је ноетичка наука користила заиста врхунску технологију, њена открића била су далеко тајанственија од хладних, најновијих апарата које су их производиле. Збрка магије и мита брзо се претварала у стварност док су шокантни нови подаци куљали из опреме и сви су ишли у прилог основном постулату ноетичке науке – укупни потенцијал људског ума још увек није потпуно искоришћен.

Најопштија теза била је једноставна: *Једва да смо зајребали површину наших менталних и духовних способности.*

Експерименти спроведени на местима попут Института за ноетичке науке у Калифорнији и Истраживачке лабораторије техничких аномалија у Принстону, категорички су доказали да људска мисао, ако се правилно усмери, има способност да утиче на *физичку* масу, па чак и да је мења. Ови експерименти нису имали никакве везе са вашарским савијањем кашика, већ су то била строго контролисана истраживања, сва са истим невероватним резултатом: наша *мисао* заиста ступа у интеракцију са физичким светом, били ми свесни тога или не, и изазива промене чак и на субатомском нивоу.

Ум влада материјом.

Свега неколико часова након ужасних догађаја од једанаестог септембра 2001. године, поље ноетичке науке направило је квантни скок. Док се преплашени свет у свом заједничком болу фокусирао на ову јединствену трагедију, четири научника су запазила како излазни резултати тридесет седам различитих генератора случајних догађаја одједном постају приметно мање случајни. На неки начин, јединство свих појединачних доживљаја, стапање милиона умова, утицало је на насумично функционирање ових апарата и на њихове излазне резултате, и заправо је унело неку врсту реда у хаос.

Ово запањујуће откриће као да се поклапало са древним духовним веровањем у „космичку свесност“ – огромно стапање људских намера које је у

стању да ступа у интеракцију с физичком твари. Недавна истраживања масовних медитација и молитви довела су до сличних резултата на генераторима случајних догађаја, подупирући тако тврдњу да је *људска свест*, како је то ноетичка списатељица Лин Мектагарт¹⁸ описала, материја која се налази изван граница људског тела... енергија вишег нивоа, способна да мења појавни свет. Кетрин је била фасцинирана књигом Мектагартове, *Експериментни намере*, и њеном глобалном, на Интернету започетом студијом – *theintentionexperiment.com* – чији је циљ да открије како људска намера може да промени свет. Прегршт других напредних текстова такође је изазвала Кетринино интересовање.

Пошавши од овог као од основе, Кетрин Соломон је отишла још даље у својим истраживањима, доказујући да „усмерена мисао“ може да утиче буквално на *било шта* – брзину раста биљака, смер пливања рибице у акваријуму, начин на који се ћелије деле у Петријевој посуди, синхронизацију одвојених аутоматских система и хемијске реакције у нечијем телу. Чак се и структура кристала у настајању може модификовати деловањем нечијег ума; Кетрин је створила предивне симетричне кристале леда упућујући љубавне мисли чаши воде која се замрзавала. Најневероватније од свега, чак је и *суиroyно* било могуће: када је води слала негативне сигнале, тј. загађујуће мисли, кристали воде су се замрзавали у хаотичном, изломљеном облику.

Људска мисао буквално може да мења физички свет.

Како су Кетринини експерименти бивали смелији, резултати су бивали невероватнији. Њен рад у овој лабораторији доказао је, без икакве сумње, да крилатица „ум влада материјом“ није само нека помодна, њуејц мантра. Ум је способен да мења стање саме материје и, што је још битније, ум има моћ да подстакне физички свет да се креће у одређеном правцу.

Ми смо ѿсѿодари соѿсѿвеноѿ универзума.

Кетрин је доказала да се честице на субатомском нивоу појављују и нестају само у зависности од њене *намере* да их посматра. На неки начин, њена жеља да уочи одређену врсту честице, учинила би да се баш таква честица и појави. Хајзенберг¹⁹ је наговестио ове чињенице пре више деценија, а сада су оне постале основни принцип ноетичке науке. Речима Лин Мектагарт: „Жива свест на неки начин представља оно што *моѿућност* претвара у *сѿварност*. Најважнији чинилац стварања нашег космоса јесте свест која га посматра.“

Најневероватнији аспект Кетрининог рада јесте, заправо, схватање да способност ума да утиче на физички свет може бити *ѿојачана* вежбом. Намера је *научена* вештина. Као и медитација, упрегнуће истинске моћи „мисли“ захтева вежбу. Оно што је још важнијег неки људи су рођени способнији за ово од других. А током историје, било је малобројних који су у томе постати прави мајстори.

Ово је карика која недосѿаје између модерне науке и древноѿ мисѿицизма.

¹⁸ Lynn McTaggart, рођена 1951, новинарка и списатељица. Позната по својим књигама „Поље“ (The Field) и „Експеримент намере“ (The Intention Experiment) (прим. прев.).

¹⁹ Werner Heisenberg (1901–1976) немачки теоријски физичар, један од зачетника теорије квантне механике, а највише познат по томе што је заговарао принцип неодређености у квантној теорији; 1932. добио Нобелову награду за физику (прим. прев.).

Кетрин је ово чула од свог брата Питера, и сада, када су јој се мисли поново вратиле њему, осети како у њој расте стрепња. Отишла је до библиотеке и завирила. Празно.

Библиотека је била смештена у малој читаоници – две морис фотеље, дрвени сто, две подне лампе, и зид прекривен полицама од махагонија са неких пет стотина књига. Она и Питер сабрали су ту омиљене текстове, радове на разне теме, почев од квантне физике до древног мистицизма. Њихова колекција израсла је у један еклектични спој новог и старог... од технолошког и историјског. Највећи део Кетрининих књига чинили су наслови попут *Квантне свесности*²⁰, *Нове физике*²¹ и *Принципија неуролошке науке*²². Њен брат сакупио је старије, мало езотеричније наслове попут *Кибаљона*²³, *Зохара*²⁴, *Плешућих мајстора Ву Лија*²⁵ и превода сумерских таблица из Британског музеја.

„Кључ наше научне будућности“, често јој је говорио брат, „скривен је у нашој прошлости.“ читавог живота изучавао је историју, природне науке и мистицизам и био први који је подстакао Кетрин да своје универзитетско знање продуби схватањем рано-херметичке филозофије. Имала је само деветнаест година када је Питер у њој пробудио интересовање за везу између модерне науке и древног мистицизма.

„Па, реци ми, Кејт“, питао ју је брат када је била код куће на распусту током друге године студија на Јејлу. „Шта млади јелски студенти ових дана читају из теоријске физике?“

Кетрин је стајала у препуној породичној библиотеци и декламовала свој исцрпни списак књига.

„Импресивно“ одговори јој брат. „Ајнштајн, Бор и Хокинг, све сами модерни генији. Али, читаш ли нешто старије?“

Кетрин се почеша по глави. „Мислиш, на пример... Њутна?“

Он се насмеши. „Настави даље.“ Са двадесет седам година Питер се већ био прославио у академском свету, па су он и Кетрин почели да уживају у овој врсти забавног интелектуалног спаринговања.

Старије од Њутона? Кетринина глава је сада била пуна далеких имена попут Птоломеја, Питагоре и Хермеса Трисмегистуса. *Нико више не чита ипак ствари.*

Питер прстом крену дуж високе полице, преко испуцалих кожних повеза старих, прашњавих томова. „Научна мудрост древних била је запањујућа... модерни физичари тек *сада* почињу да схватају то у целости.“

„Питере“, рече му, „већ си ми казао да су Египћани знали за полугу и чекрк много пре Њутна и да су рани алхемичари били на истом нивоу као и модерни

²⁰ *Quantum Consciousness: The Guide to Experimenting Quantum Psychology*, Stephen Wolinsky (прим. прев.).

²¹ *The New Physics*, Paul Davies (прим. прев.).

²² *Principles of Neural Science*, Eric R. Kandel, J. H. Schwartz, Thomas M. Jessel (прим. прев.).

²³ *Kybalion*, дело херметичке филозофије из 1908. године, тврди се да садржи суштину учења Хермеса Трисмегистуса, објављено анонимно од стране једне или више особа под псеудонимом Три искушеника (прим. прев.).

²⁴ Зохар, сматра се најважнијим делом Кабале, или јеврејског мистицизма. То је мистични коментар Торе (пет Мојсијевих књига), писан на средњовековном арамејском (прим. прев.).

²⁵ *Dancing Wu Li Masters: An Overview of the New Physics*, Gary Zukav (прим. прев.).

хемичари, па Шта? *Данашњи физичари* се баве концептима који би њима били потпуно незамисливи“

„Као на пример?“

„Па... рецимо, *теорија повезаности*, на пример!“ Субатомска истраживања су сасвим јасно доказала да је сва материја повезана... испреплетена у једну јединствену мрежу... и да постоји нека врста универзалног јединства. „Хоћеш да ми кажеш да су стари мудраци седели и расправљали о теорији *повезаности*?“

„Апсолутно!“ одговори Питер, склањајући дуге црне шишке с очију. „Повезаност је суштина првобитног веровања. Њено име је старо колико и сама историја... Дармакаја²⁶, Тао²⁷, Браман²⁸. У ствари, најстарија духовна потрага човека јесте покушај да разуме сопствену повезаност, да осети *соиспствене везе* са свим стварима. Одувек је желео да постане једно са космосом... да постигне стање ‘сједињења’.“ Њен брат подиже обрве. „До данашњих дана Јевреји и хришћани још увек жуде за ‘искупљењем’, иако је већина нас заборавила да је оно за чиме трагамо заправо ‘сједињење’.“

Кетрин уздахну јер је заборавила колико је тешко расправљати се са човеком који толико добро познаје историју. „Добро, али ти говориш уопштено. Ја говорим о *одређеним* стварима из физике.“

„Па онда *буди* мало одређенија.“ Његов продоран поглед као да ју је изазивао.

„У реду, шта кажеш на нешто толико просто као *поларицитет* – позитивно/негативну равнотежу из субатомског домена. Очито је да древни научници нису разу...“

„Чекај мало!“ Брат извуче велики прашњави текст и спусти га уз тресак на сто у библиотеци. „Модерни поларитет није ништа друго до ‘дуални свет’ који је Кришна²⁹ описао овде у *Бхагавад Гити*³⁰, још пре две хиљаде година. Још десетак других књига у овој библиотеци, укључујући и *Кибалион*, говоре о бинарном систему и о супротстављеним силама природе.“

Кетрин је била скептична. „Добро, али ако поменемо модерна открића на *субатомском нивоу* – Хајзенбергов принцип неодређености, на пример...“

„Онда морамо да погледамо *овде*“, рече Питер коракнувши до другог краја дугачке полице одакле извади други текст. „Свети хиндуистички ведантски спис познат и као *Упанишаде*³¹“ Он га с муком спусти на претходни том.

²⁶ *Dharmakaya* – Вечни аспект Буде (прим. прев.).

²⁷ Тао – концепт у таоизму, конфучијанизму и уопште старој кинеској филозофији. Док се сам симбол преводи као „пут“, „стаза“ или „правац“, понекад мало слободније као „доктрина“ или „принцип“, филозофски се користи да означи основну или истинску природу света (прим. прев.).

²⁸ По хинду религији, браман је непроменљива, бескрајна, свеprisутна и трансцедентна стварност, као божански основ све материје, енергије, времена, простора и постојања, и свега што се налази изван овог света (прим. прев.).

²⁹ Божанство које поштују многа предања у хиндуизму, и то на много различитих начина. Многе верске групе га познају под именом Аватар или Вишна. Неки други сматрају да је Кришна врховно биће (прим. прев.).

³⁰ *Bhagavad Gita*, (Песма Бога) један је од најважнијих хиндуистичких записа. Поштује се као свети спис хиндуизма и сматра једним од најважнијих светски класичних филозофских дела (прим. прев.).

³¹ Упанишаде, хиндуистички списи који садрже најосновније учење Веданте (прим. прев.).

Хајзенберг и Шредингер³² су *проучавали* овај текст и признали да су уз помоћ њега формулисали неке од својих теорија.“

Обрачун потраја још неколико минута, а гомила прашњавих књига на столу је расла и расла. Коначно Кетрин одмахну рукама потпуно фрустрирана. „Добро! Доказао си своју тврдњу, али ја желим да проучавам врхунску *теоријску* физику. Будућност науке! Стварно сумњам да су Кришна и Вјаса³³ имали баш много шта да кажу о теорији супер-струна и вишедимензионалним космолошким моделима.“

„У праву си. Нису.“ Њен брат застаде, а осмех му се појави на уснама. „Ако причаш о теорији суперструна...“ Још једном је отишао до полице. „Онда говориш о *овој* књизи овде.“ Подигао је књигу у кожном повезу, колосалних размера и уз тресак је спустио на сто. „Превод из тринаестог века оригиналног арамејског³⁴ текста.“

„Теорија суперструна у тринаестом веку?!“ Ово Кетрин заиста није могла да прогута. „Ма, дај!“

Теорија суперструна представља најновији модел космоса. Базиран на последњим научним запажањима, указивао је на то да вишедимензионална васиона није сачињена од *три* већ од *десет* димензија које међусобно утичу једна на другу као вибрирајуће струне, помало као виолинске жице које наизменично трепере.

Кетрин је сачекала да њен брат отвори књигу, прође кроз китњасте садржај и затим окрене страницу близу почетка књиге. „Прочитај ово.“ Показа на изгледелу страницу с текстом и дијаграмима.

Она покорно проучи страницу. Превод је био старомодан и веома тежак за читање, али на њено запрепашћење текст и цртежи су јасно приказивали свемир на *иош* исто начин како га је објашњавала модерна теорија суперструна – десето-димензионални свемир од вибрирајућих струна. Настављајући да чита, одједном задрхта и устукну. „Мој боже, па ту је чак описано како је шест димензија повезано па делују као једна?!“ Она преплашено закорачи унатраг. „Која је ово књига?“

Њен брат се насмеши. „Нешто што се надам да ћеш једног дана прочитати.“ Он окрену књигу на насловну страну, где је китњастим словима било исписано.

Целокућни Зохар.

Премда Кетрин никада није читала *Зохар*, знала је да је то основни текст ранојеврејског мистицизма, за који се некад сматрало да је толико моћан да је био доступан само најученијим рабинима.

Кетрин је посматрала књигу. „Значи ти тврдиш да су рани мистици *знали* да њихов универзум има десет димензија?“

„Апсолутно.“ Он показа на илустрацију од десет испреплетаних кругова званих Сефирот. „Очигледно, номенклатура је езотерична, али научни приступ веома је напредан.“

³² *Erwin Rudolf Josef Alexander Schrödinger* (1887—1961), аустријски теоријски физичар који је стекао славу због доприноса квантној механици; 1933. године добио је Нобелову награду за физику (прим. прев.).

³³ *Vyasa* – централна и дубоко поштована фигура у хиндуистичкој религији. Познат и као Бадарајана (*Badarayana*). Сматра се да је он писац Веда (прим. прев.).

³⁴ Семитски језик који има историју дугу 3.000 година (прим. прев.).

Кетрин није знала како да му одговори. „Али... зашто онда више људи не изучава ово?“

Њен брат се насмеја. „Изучаваће.“

„Не разумем.“

„Кетрин, рођени смо у предивно време. Долази промена. Људска бића стоје на самом прагу новог доба и поново ће почети да упиру поглед ка природи и старим схватањима... вратиће се идејама из књига каква је *Зохар*, и другим древним текстовима са свих страна света. Моћна истина има неку своју гравитацију која на крају поново привуче људе себи. Освануће дан када ће модерна наука најозбиљније почети да проучава древну мудрост... то ће бити дан када ће човечанство почети да решава велика питања на која му одговори још увек измичу.“

Те ноћи Кетрин је нестрпљиво почела да чита старе текстове свога брата и убрзо почела да схвата да је био у праву. *Древни мислиоци су њосеговали веома велику научну мудрост*. Изгледа да савремена наука не чини нова „открића“, већ успешно долази до „поновних открића“. Човечанство је, чини се, једног тренутка схватило истинску природу свемира... али је онда некако све то испустило... и заборавило.

Модерна наука нам маже њомоћи да се сеџимо! Ова потрага постала је Кетринина животна мисија – искористити напредну науку како би поново открила изгубљену мудрост старих времена. Мотивисало ју је нешто више од обичног интелектуалног узбуђења. У основи свега налазило се њено дубоко убеђење да је свету *њоџребно* ово разумевање... данас више него икад.

У задњем делу лабораторије Кетрин је видела братовљев бели лабораторијски мантил како виси на вешалици одмах поред њеног. Рефлексно је извадила телефон да провери има ли нових порука. Ништа. Поново јој одјекну глас у сећању. *Оно за џџа ваш браџи верује да је сакривено у Вашингџону... може се џронаћи. Понекад, леџенда која џраје вековима... џраје с разлоџом.*

„Не“, рече гласно. „То никако не може бити истина.“

Понекад је легенда само легенда – и ништа више.

ПОГЛАВЉЕ 16

Шеф обезбеђења Трент Ендерсон ступи се назад према Ротонди бесан као рис због грешке у раду обезбеђења. Један од његових људи управо је пронашао бачени повез и војничку јакну у ниши покрај источног стубишта.

Проклећа биџанџа једносјавно се ишећала из зџраге!

Ендерсон је већ одредио тим који ће прегледати видео-снимке са улице, али док они било шта пронађу, човек ће већ одавно нестати.

Ушавши у Ротонду да би видео шта је тамо досад учињено, Ендерсон се увери да је ситуација под контролом у оној мери колико се могло и очекивати. Сва четири улаза у Ротонду била су затворена, уз примену најдискретнијих мера којима обезбеђење располаже – развучена је сомотска трака, испред које је стајала табла са натписом ПРИВРЕМЕНО ЗАТВОРЕНО ЗБОГ ЧИШЋЕЊА и чувар који се извињавао посетиоцима који су желели да уђу. Оних десетак туриста који су видели шта се десило, удаљено је на сам крај просторије са источне стране, док су им чувари одузимали мобилне телефоне и камере. Последње што би Ендерсон сад могао пожелети било је да неко од њих пошаље Си-Ен-Ену свој снимак догађаја начињен мобилним телефоном.

Један од сведока, високи тамнокоси човек у спортском сакоу од твида покушавао је да се одвоји од групе и тражио да разговара са шефом. Тренутно се жучно препирао са једним од чувара.

„Разговараћу с њим кроз пар минута“, довикну Ендерсон једном чувару. „За сада, нека сви буду у главном предворју док ово не средимо.“

Ендерсон сада усмери пажњу на шаку, која је стајала у средини дворане. *За име светиша*. Радећи већ петнаест година у обезбеђењу зграде Капитола, видео је све и свашта, али никад ништа ни близу овоме.

Нека одмах дођу форензичари и изнесу ово чудо из моје зџраге.

Пришавши ближе, Ендерсон је могао да види да је крвави зглоб шаке био натакнут на дрвену подлогу тако да је стајала усправно. *Дрво и месо*, помисли. *То се на деџекџору не може видеџи*. Једино је велики прстен био од метала и Ендерсон претпостави да је он или некако измакао контроли, или га је осумњичени ноншалантно био свукао са одсеченог прста и ставио на свој.

Ендерсон чучну да би изблиза осмотрио шаку. Чинило се као да је припадала педесетогодишњем мушкарцу. На прстену се налазио китњаст печат са некаквом двоглавом птицом и бројем 33. Ендерсону није било познато шта то представља. Пажњу му посебно привукоше ситне тетоваже на врху палца и кажипрста.

Болесно, да не може биџи болесније.

„Шефе?“ Пришао му је један чувар с телефоном у руци. „Директан позив за вас. Пребацили су овамо из Центра.“

Ендерсон га погледа као да је овај сишао с ума. „Зар не видиш да ја управо овде нешто прегледам“, просикта.

Чувар је био сасвим блед у лицу. Прекрио је руком слушалицу и прошаптао. „ЦИА“

Ендерсон је био згранут. *Зар је мојуће да је ЦИА већ чула за ово?* „из Канцеларије за безбедност.“

Ендерсон се потпуно укочи. *До с̄ио ђавола*. Гледао је унезверено у телефон.

У правом мору обавештајних агенција смештених у Вашингтону, Канцеларија за безбедност представљала је прави Бермудски троугао – тајанствено и несигурно подручје којег се свако клонио, уколико је икако могао. КБ је основала сама ЦИА, и поверила јој парадоксалан задатак – да је шпијунира. Као канцеларија за унутрашњу контролу, КБ врши надзор над свим службеницима ЦИА, за случај да ураде нешто недозвољено: проневере средства, продају тајне информације, украду интерне технолошке иновације, примене недозвољене мере приликом ислеђивања, и томе слично.

Они ш̄ијунирају америчке ш̄ијуне.

Пошто је имала отворене карте кад год је у питању била национална безбедност, КБ је свуда пружала своје пипке. Ендерсон није имао појма зашто би њих требало да занима овај инцидент на Капитолу, или пак, како су успели тако брзо да сазнају за њега. С друге стране, причало се да КБ све види и све зна. Колико је Ендерсон могао да претпостави, они имају директни приступ свим интерним камерама у Капитолу. Овај инцидент не би требало да буде у надлежности КБ-а, али с обзиром на тајминг, све ће бити да је овај позив, упућен Ендерсону баш у овом тренутку, у директној вези са одсеченом руком.

„Шефе“, рече чувар, пружајући му телефон као врућ кромпир. „Треба места да се јавите. На вези је...“ чувар застаде, а онда немо изговори два слога. „СА-ТО.“

Ендерсон се упиљи у човека. *Дај, молим ш̄е*. Почеше да му се зноје дланови. *Са̄ио преузима испирају?*

Бог и батина Канцеларије за безбедност – Иное Сато – жива је легенда у свим тајним службама. Место рођења – ограђени камп за јапанске интернирце у месту Манзанар у Калифорнији, непосредно после бомбардовања Перл Харбура. Следи тешко преживљавање, после којег се никад не заборављају ужаси рата. Свест о томе какву опасност представљају некомпетентне обавештајне службе била је дубоко усађена у сваки поступак Иное Сато. Узнапредовавши до једног од најмоћнијих положаја у обавештајној служби САД, а истовремено најскривенијих од очију јавности, Иное Сато, са бескомпромисном оданосћу својој новој домовини, постаде застрашујући непријатељ свакоме ко би се само усудио да се супротстави. Ретко ко има прилику да виђа Иное Сато, али зато многи имају повода за стрепњу; попут левијатана, директор КБ-а плови дубоким водама ЦИА и излази на површину само када неког треба прогутати.

Ендерсон је само једном био лицем у лице са Иное Сато. Успомена на ледени поглед оних црних очију била је довољна да се обрадује што ће овог пута разговор моћи да обави телефоном.

Ендерсон узме слушалицу, принесе је устима и проговори што је могао љубазније. „Говори шеф службе Трент Ендерсон. Како бих могао...“

„У вашој згради налази се човек са којим места морам да разговарам.“ Није било могуће не препознати тај глас из КБ-а – звучео је као стругање шљунка по каменој подлози. Операција рака грла, учинила га је неподношљиво промуклим, од чега је гори био само одбојни ожиљак на врату. „Желим да га моментално пронађете“

То је ш̄о? Да ли можда ш̄реба да ја позовем на раз̄лас? Ендерсон се одједном понада да је овај позив можда ипак пука случајност. „Кога тражите?“

„Зове се Роберт Лангдон. Уверени смо да се баш сад налази у вашој згради.“

Лангдон? То име му је однекуд звучало познато, али није био сигуран откуд. Посумњао је да Иное Сато можда ипак зна за шаку. „Тренутно се налазим у Ротонди“, рече Ендерсон, „али ту има и неколико туриста... сачекајте тренутак.“ Спусти слушалицу и повика у правцу групе. „Људи, да ли је међу вама неко ко се презива Лангдон?“

Наступи кратка тишина, а онда се међу туристима јави дубоки глас. „Да. Ја сам Роберт Лангдон.“

Сато зна све. Ендерсон искриви врат не би ли видео ко се јавио. Исти онај мушкарац који је малопре покушавао да ступи с њим у контакт, издвоји се од осталих. Деловао је крајње узнемирено... али и некако познато.

Ендерсон поново принесе телефон устима. „Да, господин Лангдон је доиста овде.“

„Дајте ми га“, одбруси Сато промукло.

Ендерсон одахну. *Боље он него ја.* „Сачекајте.“ Махнуо је Лангдону да приђе. Док је Лангдон прилазио, Ендерсон се одједном присети зашто му је то име звучало познато. *Недавно сам о њему прочитао чланак у новинама. Шта ли он, који трага, тражи овде?*

И поред тога што је Лангдон био висок и атлетски грађен, Ендерсон се изненади јер није деловао попут неког прекаљеног дасе, као што би се очекивало од човека који је познат по томе да је преживео експлозију у Ватикану и потеру у Паризу. *Овај чова усисео је да побегне француској полицији и шо... у мокасинама?* Више је личио на некога чије је омиљено место крај камина у библиотеци каквог чувеног америчког универзитета, са неком књигом Достојевског у руци.

„Господине Лангдон?“ рече Ендерсон, прилазећи му у сусрет. „Ја сам Ендерсон, шеф обезбеђења. Имате телефонски позив.“

„Ја?“ У Лангдоновим плавим очима видела се забринутост и узнемиреност.

Ендерсон му пружи слушалицу. „Тражи вас Канцеларија за безбедност ЦИА.“

„Никад нисам чуо за њих.“

Ендерсонов смешак деловао је помало злослутно. „Е па, господине, они су чули за вас.“

Лангдон наслони слушалицу на уво. „Да?“

„Роберт Лангдон?“ промукли глас Иное Сато одјекну у слушалици, довољно гласно да га је и Ендерсон могао чути.

„Да?“ одговори Лангдон.

Ендерсон приђе ближе. Хтео је да чује шта Сато говори.

„Директор Канцеларије за безбедност, Иное Сато, господине Лангдон. Тренутно руководим једном истрагом. Верујем да ви имате информације које би ми могле бити од користи.“

Лангдон се обрадова. „Да ли је то у вези са Питером Соломоном? Да ли ви знате где је он?!“

Питер Соломон? Ендерсон се осети као потпуни аутсајдер.

„Професоре“, одговори Сато. „Тренутно ја овде постављам питања.“

„Питер Соломон је у великој невољи“, повика Лангдон. „Неки лудак му је...“

„Извините“, рече Сато прекинувши га.

Ендерсон претрну. *Лош њошез*. Упасти у реч једном од директора ЦИА док вас испитује, такву грешку може да начини само аматер. *А ја сам мислио да је Лангдон интелигенџан*.

„Слушајте ме пажљиво“, поново се зачу Сато. „У тренутку док ми разговарамо, ова нација суочава се са озбиљном кризом. Знам да ви имате информације које би могле да помогну да се криза спречи. Сад вас питам поново. Какве ви информације поседујете?“

Лангдон је деловао потпуно погубљено. „Директоре, ја немам појма о чему ви говорите. Једино што мене занима јесте како да пронађемо Питера и...“

„Немате појма?“ понови Сато, оштрије.

Ендерсон виде да се Лангдон рогуши. Професоров тон сад постаде агресивнији. „Не, господине. Немам бледе представе!“

Ендерсон уздрхта. *Лоше. Јако лоше. Јако, јако лоше*. Роберт Лангдон је управо начинио грешку која ће га ускоро скупо коштати.

На своје запрепашћење, Ендерсон схвати да је сада касно за све. Иное Сато се појави на улазу у Ротонду тачно наспрам њих и стаде се хитрим корацима приближавати Лангдону који јој је био окренут леђима. *Саџо у зџради!* Ендерсон задржа дах очекујући шта ће сада да се деси. *Лангдон њојма нема*.

Тамна фигура прилазила је све ближе, са телефоном крај уха и црним очима управљеним ка Лангдоновом врату попут ласера.

Лангдон је и даље стезао телефон шефа полиције и бивао све раздраженији због тога што директор КБ-а толико наваљује. „Жао ми је, господине“, рече Лангдон накратко насађен, „али ја стварно не умем да читам ваше мисли. Шта ви заправо хоћете од мене?“

„Шта хоћу од вас?“ закрешта глас кроз слушалицу у Лангдоновој руци, шиштав и сиктав као у самртника.

Док је још говорио, Лангдон осети како га неко тапше по рамену. Окрене се и би принуђен да спусти поглед... право на уздигнуто лице једне сиђушне Јапанке. Имала је љутит израз, жућкаст тен, ретку косу, зубе жуте од дувана и прилично узнемиравајући ожиљак који јој је дијагонално пресецао врат. Жена је чворноватом руком држала телефон крај уха и кад је проговорила Лангдон зачу исти онај шкрипав глас који је излазио кроз слушалицу телефона.

„Шта ја хоћу од вас, професоре?“ Она мирно затвори телефон, па севну очима. „За почетак, хоћу да престанете да ме ословљавате са ‘господине’ „

Лангдон се трже, би му страшно непријатно. „Госпођо, ја се... извињавам. Веза је била лоша, па...“

„Професоре, веза је била одлична“, рече она. „А ја апсолутно не подносим никаква срања.“

ПОГЛАВЉЕ 17

Иное Сато, директорица КБ-а била је стравичан примерак: накострешени вулкан од жене, висока свега метар и по. Сама кост и кожа, неправилних црта лица, с дерматолошким стањем познатим као леукодермија, што је њену кожу чинило сличном површини необрађеног гранита обраслог лишајевима. Изгужвани плави комплет висео је на њеном кошчатом телу као превелика врећа, а отворена блуза нимало није прекривала ожиљак на врату. Њени сарадници запазили су да је једини уступак таштини, кад је физички изглед у питању, био тај што је чупала своје прилично густе бркове.

Дуже од десет година Иное Сато руководила је радом Канцеларије за безбедност ЦИА. Поседовала је натпросечну интелигенцију и запањујуће непогрешив инстинкт, што јој је уливало такву количину самопоуздања да су од ње премирали сви они који нису били способни да учине немогуће. Чак је ни лекарска дијагноза, да болује од неизлечивог и крајње агресивног облика рака грла, није избацила из седла. Упустила се у битку с њим, што ју је стајало месец дана одсуствовања с посла, пола гласних жица и трећине телесне масе, а потом се вратила на посао као да се ништа није ни догодило. Иное Сато је, изгледа, била неуништива.

Роберт Лангдон је сумњао да није био први који је Иное Сато преко телефона побркао са мушкарцем, али госпођа директор и даље га је пробадала погледом својих гневних црних очију.

„Још једном вас молим да ми опростите, госпођо“, рече Лангдон. „Још увек покушавам да дођем себи – човек који тврди да је отео Питера Соломона, на превару ме је вечерас довео у Вашингтон.“ Он извади факс из сакоа. „Ово ми је јутрос послао. Забележио сам број авиона који је послао по мене, па бисте можда, ако позовете Савезну авионску администрацију могли да...“

Хитро као муња, Сато својом ручицом зграби лист папира. Потом га гурну у џеп, а да га није ни погледала. „Професоре, ја водим ову истрагу и све док не решите да ми кажете оно што желим да сазнам, предлажем да ћутите док вам се не обратим.“ Сато се потом окрете према шефу обезбеђења.

„Заповедниче Ендерсон“ рече, прилазећи му превише близу и пиљећи у њега својим ситним црним очима, „хоћете ли бити толико љубазни да ми кажете шта се то, ког врага, овде дешава? Чувар на источној капији ми је рекао да сте пронашли људску шаку на поду. Је ли то истина?“

Ендерсон одступи у страну и тако откри предмет на средини пода. „Да, госпођо, пре свега неколико минута.“

Она летимично погледа у шаку као да се ради само о нехајно остављеном комаду одеће. „А ипак ми то нисте споменули када сам вас назвала?“

„Овај... мислио сам да већ знате.“

„Немојте ме лагати.“

Ендерсон се покуњи под њеним погледом, али му глас остаде поуздан. „Госпођо, ситуација је под контролом.“

„Сумњам даје тако“, рече Сато подједнако самоуверено.

„Форензички тим је кренуо овамо. Ко год да је ово урадио морао је оставити отиске.“

Сато га је гледала сумњичава „Верујем даје неко ко је довољно паметан да прође ваше контролне пунктове с људском шаком, вероватно довољно паметан и да не остави никакве отиске.“

„То је можда тачно, али ја имам обавезу да и то истражим.“

„Заправо, ја вас овог тренутка ослобађам сваке одговорности. Преузимам ствар у своје руке.“

Ендерсон се укочи. „Али, ово заправо није у надлежности КБ-а, зар не?“

„Апсолутно. У питању је национална безбедност“

Пишеров шака? Лангдон се чудио пратећи њихову унакрсну паљбу помало ошамућен. *Национална безбедност*? Лангдон је осећао да Сато не дели са њим његов примарни циљ да пронађе Питера. Изгледа да је директорка КБ-а имала неке потпуно друге планове.

Ендерсон је такође деловао зачуђено. „Национална безбедност? Уз сво дужно поштовање, госпођо...“

„Верујте, проверила сам“, прекину га, „по чину сам изнад вас. Предлажем да поступите тачно како вам говорим и да то учините без икаквог даљег питања.“

Ендерсон климну главом и прогута кнедлу. „Али, зар не би требало да макар узмемо отиске како бисмо проверили да ли шака стварно припада Питеру Соломону?“

„Ја могу то да потврдим“, рече Лангдон с мучном извесношћу. „Препознајем његов прстен... и његову руку.“ Застао је. „Само су тетоваже нове. То му је неко недавно урадио.“

„Опростите?“ Сато је сад деловала несигурно, први пут откад је стигла. „Шака је *шешовирана*!“

Лангдон климну. „На палцу круна. А на кажипрсту звезда.“

Сато извади наочаре и приђе шаци, кружећи око ње као ајкула.

„Исто сам тако сигуран“, настави Лангдон, „премда не можете да их видите, да ће и остала три прста, на врху имати тетоважу.“

Сато је, изгледа, заинтересовао овај коментар и она махну Ендерсону. „Заповедниче, хоћете ли погледати и остале прсте, молим вас?“

Ендерсон чучну крај шаке пазећи да је не дотакне. Спусти лице близу пода и погледа испод згрчених прстију. „У праву је, госпођо. Сви прсти имају тетоважу, премда не могу са сигурношћу да кажем Шта се на овима...“

„Сунце, фењер и кључ“, рече Лангдон као из топа.

Сато се у том тренутку потпуно окрену према њему, док су га њене ситне очи процењивале. „А откуда ви то можете да знате?“

Лангдон узврати поглед. „Приказ људске шаке, обележених врхова прстију на овај начин, веома је стар симбол. Познат је као Шака мистерија“

Ендерсон се изненада усправи. „Ова ствар има *име*?“

Лангдон климну. „То је један од најтајанственијих симбола древног света.“

Сато накриви главу. „Смем ли онда да питам шта, до ђавола, тражи овде, усред Капитола?“

Лангдон пожелеле да се пробуди из ове ноћне море. „По традицији, госпођо, употребљена је као позив.“

„Позив на шта?“ питала је.

Лангдон погледа ка симболима на пријатељевој одсеченој шаци. „Вековима је Шака мистерија служила као мистични позив. У основи, то је позивница да се прими тајно знање – заштићена мудрост позната само одабраној неколицини.“

Сато прекрсти руке посматрајући га својим као катран црним очима. „Па, професоре, за сада вам прилично добро иде... с обзиром да тврдите да немате појма зашто сте овде.“

ПОГЛАВЉЕ 18

Кетрин Соломон навуче бели лабораторијски мантил и започе своје рутинске послове – „рунде“, како их је Питер звао.

Као нервозни родитељ који проверава уснулу бебу, Кетрин је стално провиривала у помоћну собу. Водонична ћелија радила је беспрекорно, а помоћни резервоари беху на сигурном у полицама.

Кетрин продужи низ ходник до просторије за складиштење података. Као и увек, два холографска уређаја за чување резервних копија спокојно су брујала унутар термо-регулисаних кућишта. *Сва моја истраживања*, помисли она, гледајући у непробојно, седам и по центиметара дебело стакло. Холографски уређаји за складиштење података, сваки на свом стубу, пре су изгледали као компоненте каквог супермодерног стерео апарата, него што су личили на прве такве направе, величине овећег фрижидера.

Оба холографска драјва била су синхронизована и идентична – служили су за додатно бекаповање, како би могла да на два места држи идентичне копије резултата својих истраживања. Већина протокола за бекаповање заговара да секундарно складиштење буде *изван зграде*, за случај земљотреса, пожара или крађе, али су Кетрин и њен брат били сложни у томе да је од свега најважније држати податке у тајности; чим би се ови подаци изнели из зграде и ускладиштили на неком другом серверу, они више не би могли бити сигурни да ће заиста остати само њихови.

Задовољна што је овде све како треба, вратила се низ ходник. Како је зашла за угао, међутим, примети нешто неочекивано на другој страни лабораторије. *Шта за име светиа?* Пригушени сјај светла одбијао се од читаве опреме. Пожурила је унутра, изненађена што види светлост која је допирала иза плексигласа контролне собе.

Он је овде. Кетрин прелете преко лабораторије право на врата контролне собе и отвори их. „Питер!“ рече утрчавајући.

Пуначка жена што је седела за терминалом у контролној соби скочи са столице. Ох, мој боже! Кетрин! Препала си ме!“

Триш Дан – једина особа на планети којој је било дозвољено да уђе овамо била је Кетринина аналитичарка метасистема, која је ретко радила викендом. Двадесет-шестогодишња црвенкоса девојка, генијални програмер података, потписала је тајни уговор достојан једног КГБ-а. Вечерас је у контролној соби очигледно анализирала податке гледајући у зид од плазме – огроман раван екран који је изгледао попут оног у свемирском центру НАСА.

„Извини“, рече Триш. „Нисам знала да си већ стигла. Покушавала сам да завршим пре него што ти и твој брат дођете.“

„Јеси ли причала с њим? Касни и не јавља се на телефон.“

Триш одмахну главом. „Кладим се да још увек покушава да схвати како се користи нови ајфон који си му дала.“

Кетрин је ценила Тришин смисао за хумор, а њено присуство јој је управо дало идеју. „У ствари, драго ми је што си вечерас ту. Можда ћеш моћи да ми помогнеш, ако немаш ништа против?“

„Шта год даје, сигурна сам да је боље од фудбала.“

Кетрин дубоко удахну, смирујући мисли. „Нисам сигурна како да ти објасним, али данас сам чула једну необичну причу...“

Триш Дан није знала какву је то причу Кетрин Соломон чула, али ју је она сасвим сигурно прилично избацила из седла. Обично мирне, плавосиве очи њене шефице деловале су узнемирено, и откад је ушла у просторију три пута је забацила косу иза ушију – нервозни тик, како га је Триш звала. *Бриљантна научница. Лош њокераш.*

„Мени“, рече Кетрин, „ова прича звучи као бајка... нека стара легенда. Па ипак.“ Застала је, поново бацајући прамен косе иза увета.

„Па ипак?“

Кетрин уздахну. „Па ипак сам данас из поузданог извора чула да је легенда истинита.“

„Добро...“ *Куд све ово води?*

„Разговараћу и са братом о овоме, али пало ми је на памет да ти можеш да ми помогнеш да бацимо мало светла на читаву ствар пре тога. Волела бих да знам је ли ова легенда икад потврђена у историји.“

„У читавој историји?“

Кетрин климну. „Било где у свету, на било ком језику, било када у историји.“

Чудан захтев, помисли Триш, али сасвим изводљив. Пре десет година био би немогућ. Данас, међутим, с Интернетом и текућом дигитализацијом великих библиотека и музеја света, Кетринин циљ би могао бити достигнут коришћењем релативно једноставног претраживача, с армијом преводилачких модула, и неколико добро пробраних кључних речи.

„Нема проблема“, рече Триш. Многе од лабораторијских књига имале су у себи пасусе на старим језицима, па је Триш често бивала замољена да испише специјализоване преводилачке модуле за непознате језике, са оптичким препознавањем карактера за генерисање текста на енглеском. Она је сигурно била једини стручњак за метасистеме који је направио ОПК преводилачке модуле за старофризиски, маечански и акадски.

Модули ће помоћи, али прави трик за ефектан претраживач био је одабир правих кључних речи. *Јединствених, али не превише респриктивних.*

Кетрин је била корак испред Триш и већ је бележила могуће кључне речи на парчету папира. Записала је неколико па је застала, начас размислила, а онда додала још пар. „Добро“, рекла је на крају, предајући јој папир.

Триш прегледа списак тражених стрингова, а њене очи се разрогачише. *Какву ти шашаву лејенду Кетрин истражује?* „Хоћеш да претражим по свим овим кључним рецима?“ Једну од њих није чак ни препознала. *Је ли ово на енглеском?* „Зар стварно мислиш да ћемо све ово наћи на једном месту? Дословно овако?“

„Волела бих да покушамо.“

Триш би рекла *немогуће*, али је реч на „н“ овде била строго забрањена. Кетрин је то сматрала опасним начином размишљања на пољу које је често претварало погрешне претпоставке у потврђене истине. Триш Дан је озбиљно сумњала да ће се ове кључне речи наћи у тој категорији.

„Колико треба чекати на резултате?“ упита Кетрин.

„Неколико минута да напишем паука и покренем га. После тога, можда петнаест минута док паук не исцрпе самог себе.“

„Тако брзо?“ Кетрин је изгледала охрабрено.

Триш климну. Традиционалним претраживачима био би потребан цео дан да прогмижу читавим умреженим космосом, пронађу нове документе, провере њихов садржај и убаце их у претраживу базу података. Али ово није била врста претраживача који би Триш користила.

„Написаћу програм који ћу назвати *бирач*“, објасни Триш. „Није баш у складу с правилима, али је брз. У основи је то програм који наређује туђим претраживачима да раде за нас. Највећи број база података има већ уграђену претраживачку функцију – библиотеке, музеји, универзитети, владе. Ја напишем паука који пронађе *њихове* претраживаче, убаци твоје кључне речи и каже им да траже. На овај начин упрежемо моћ хиљаде претраживача да раде као један.“

Кетрин је деловала импресионирано. „Паралелна обрада.“

Нека врста метасистема. „Позваћу те ако нешто искочи.“

„Много ти хвала, Триш.“ Кетрин је потапша по леђима и крену према вратима. „Бићу у библиотеци,**

Триш се смести да напише програм. Кодирање паука претраживача је био робовски посао, испод њеног нивоа, али Триш Дан то није било битно. Све би учинила за Кетрин Соломон. Понекад Триш није могла да поверује колику је срећу имала што је овде дошла.

Прешла си гуџачак љуџи, сесџиро.

Пре само годину дана, Триш је дала отказ као аналитичар метасистема у једној од технолошки развијенијих коцкастих фарми³⁵. У слободно време се бавила хонорарним програмирањем и покренула индустријски блог. „Будућност програма у компјутерској анализи метасистема“, мада је сумњала да га ико чита. А онда је једне вечери зазвонио телефон.

„Триш Дан?“ женски глас је питао љубазно.

„Јесте, извините, с ким разговарам?“

„Зовем се Кетрин Соломон.“

Триш се скоро срушила на месту. *Кетрин Соломон?* „Баш сам прочитала вашу књигу *Ноеџичка наука: Модерни џролаз ка древној мудросџи* – и написала о њој нешто на свом блогу!“

„Да, знам“, одговори Жена благонаклоно. „Зато вас и зовем.“ *Па наравно*, схвати Триш, осетивши како трне. *Чак и најбриљанџији научници „џуџују“ сами себе.*

„Ваш блог ме је заинтригирао“, рече јој Кетрин. „Нисам знала да је метасистемско моделовање тако далеко догурало.“

„Јесте госпођо“, успела је да процеди Триш, као громом погођена. „Модели података се нагло развијају са далекосежном применом.“

³⁵ *Cubicle farm* – термин који је Скот Адамс (*Scott Adams*) увео кроз свој стрип Дилберт као сатиричну будућност модерних компанија у којима сваки радник има своју коцку у којој седи сам (прим. прев).

Неколико минута њих две су разговарале о Тришином раду на метасистемима, спомињући њено искуство у анализи, моделовању и предвиђању протока огромних количина података.

„Наравно, ваша књига је прејака за мене“, рече Триш, „али разумела сам довољно да нађем пресеке са мојим метасистемским радом.“

„На вашем блогу је написано да верујете како метасистемско моделовање може да *промени* ноетичку науку?“

„Апсолутно, Верујем да метасистеми могу да претворе ноетику у праву науку.“

„*Праву науку?*“ Кетринин тон гласа одједном очврсну. „Пошто тренутно она...?“

Ох, срање, ово ми је излетило. „Хм, хтела сам да кажем да је ноетика помало... езотерична.“

Кетрин се насмеја. „Опустите се, шалила сам се. Све време ми исто говоре“

Зашто нисам изненађена, помисли Триш. Чак и Институт за ноетичке науке из Калифорније описује ноетику чудним, несхватљивим језиком, дефинишући је као проучавање „директног и непосредног приступања знању на начин недоступан нормалним чулима и интелектуалним способностима.“

Реч *ноетика*, научила је Триш, потиче од грчке речи *ноус* – која се грубо може превести као „унутрашње знање“ или „интуитивна свесност“.

„Интересује ме ваш метасистемски рад“, рече Кетрин, „и какве би он могао имати везе с пројектом на коме тренутно радим. Да ли бисте желели да се нађемо? Волела бих да се консултујем с вама.“

Кетрин Соломон жели да се консултује са мном? Осећала се као да је Марија Шарапова моли за неки савет из тениса.

Следећег дана бели волво паркирао се на Тришином прилазу и атрактивна, витка жена у фармеркама изашла је из њега. Триш се одмах осети као да је висока само метар. *Сјајно, промрљала је. Паметна, бојата и мршава – а ја треба да поверујем да је Бој добар?* Али Кетринин ненаметљив наступ истог тренутка је умири.

Њих две се сместише на Тришином огромном задњем трему који је пружао поглед на изузетно велик плац.

„Ваша кућа је дивна“, рече Кетрин.

„Хвала. Имала сам среће док сам била на колеџу, заштитила сам неки софтвер који сам направила.“

„Нешто метасистемско?“

„Претеча метасистема. Након једанаестог септембра влада је пресретала и мрела огромне количине података – цивилне имејлове, мобилне телефоне, факсове, текстове, веб-сајтове – њушкала је за кључним речима повезаним са терористичким деловањем. Зато сам написала мали програм који им је омогућавао да читаве гомиле података прераде на другачији начин... тако је настао додатни производ за обавештајно деловање.“ Насмешила се. „У основи, мој софтвер им је омогућио да Америци измере температуру

„Молим?“

Триш се насмеја. „Ма да, звучи шашаво, знам. Хтела сам да кажем да је то измерило *емоционално* стање нације. Помогло је да се изради нека врста барометра за космичку свест, ако вам је тако драже.“ Објаснила је како се,

коришћењем података добијених из свих комуникација, могло проценити *расположење* нације на основу „густине јављања“ одређених кључних речи и емоционалних показивача у пољу података. Срећнија времена имала су срећнији језик, а стресна времена *vice versa*. У случају, на пример, терористичког напада, влада би могла да искористи податке и измери колики је помак у психи Американаца и да боље саветује председника о емоционалном удару који би изазвао такав догађај.

„Фасцинантно“, рече Кетрин, гладећи се по бради. „Значи, суштински ви испитујете читаву популацију... као да је један организам.“

„Управо тако. *Метасистем*. Један ентитет који дефинише шума његових делова. Људско тело, на пример, састоји се од милиона индивидуалних ћелија, од којих свака има различите атрибуте и улоге, али заједно функционишу као један ентитет.“

Кетрин климну пуна ентузијазма. „Као јато птица или риба које се крећу као једно. Ми то зовемо конвергенција или преплитање.“

Триш осети да је њена славна гошћа почела да увиђа потенцијал метасистемског програмирања за своју област, ноетику. „Мој софтвер“, објасни Триш, „дизајниран је да помогне владиним агенцијама да боље процене и на прави начин одговоре на кризе великих размера – пандемије, националне трагедије, тероризам и слично.“ Она застаде. „Наравно, увек постоји могућност да се искористи и на другачији начин... можда да се сними душевно стање нације и предвиди исход председничких избора, или како ће се кретати берза када зазвони звоно за почетак.“

„Звучи моћно.“

Триш показа према својој великој кући. „И *влада* је тако мислила.“

Кетринине плавосиве очи фокусирале су се на њу. „Триш, могу ли да вас питам о *етиичкој* дилеми која проистиче из вашег рада?“

„На шта мислите?“

„Мислим, створили сте софтвер који врло лако може бити злоупотребљен. Они који га имају могу да приступају важним информацијама које нису доступне свакоме. Да ли сте се двоумили док сте га стварали?“

Триш не трепну. „Апсолутно не. Мој софтвер није ништа другачији од рецимо... симулатора летења. Неки корисници ће вежбати како да одлете и помогну људима у неразвијеним земљама. Неки други ће увежбавати улетање путничким авионима у облакодере. Знање је алат, и као сви алати, његов утицај зависи од онога ко га користи.“

Кетрин се завали делујући импресионирано. „Молим вас, дозволите ми да вам поставим хипотетичко питање.“

Триш изненада осети како се овај разговор претвара у интервју за посао.

Кетрин посегну и покупи малено зрно песка са трема, пруживши га према Триш да га и она види. „Чини ми се“, рече, „да вам ваш метасистем у основи омогућава да израчунате тежину читаве пешчане плаже, тако што мерите свако зрно понаособ.“

„Да, то је у суштини тачно.“

„Као што знате, ово мало зрно песка има *масу*. Веома малу масу, али нимало безначајну.“

Триш климну.

„И *пошто* ово зрно песка има масу, стога има и *гравитацију*. Опет, премалу да би се осетила, али је има.“

„Тако је“

„Сада“, рече Кетрин, „ако узмемо милијарде ових зрна песка и пустимо их да се привуку како би сачинили... рецимо, *Месеци*, онда је њихова заједничка гравитација способна да помера океане и учини да се плима и осека појављују на читавој планети.“

Триш није имала појма куда ово води, али јој се свиђало оно што чује.

„Зато хајде да разговарамо хипотетички“, рече Кетрин бацавши зрно песка. „Шта ако бих вам рекла да *мисао*... свака, па и најмања идеја која се створи у вашој глави у ствари има *масу*! Шта ако бих вам рекла да је мисао *ствар*, измериви ентитет, с измеривом *масом*? Сићушном, наравно, али масом. Какве су импликације?“

„Хипотетички говорећи? Па, најочигледнија импликација је... ако мисао има масу, онда поседује и гравитацију и може да привлачи ствари к себи.“

Кетрин се насмеши. „Добри сте. Хајде да одемо корак даље. Шта се догађа ако много људи почне да мисли *исти* мисао? Све појаве исте мисли почињу да се сажимају у једну, и кумулативна маса мисли почиње да расте. Самим тим и њена гравитација.“

„Добро.“

„Значи... ако довољно људи почне да мисли о истој ствари, онда ће гравитациона сила те мисли постати приметна... и претвориће се у стварну силу.“ Кетрин намигну. „И имаће измериво својство које утиче на наш физички свет.“

ПОГЛАВЉЕ 19

Директорка Иное Сато стајала је с прекрштеним рукама, очима скептично фиксирајући Лангдона док је покушавала да схвати шта јој је управо рекао. „Казао је да жели да за њега откључате прастару капију? И шта би ја сад с *џим* требало да радим, професоре?“

Лангдон немоћно слегну раменима. Опет је осетио мучнину и покуша да не гледа у осакаћену шаку свог пријатеља. „Тачно то ми је рекао. Прастара капија... скривена негде у овој згради; рекао сам му да не знам ни за какву капију.“

„Зашто онда он мисли да ви можете даје пронађете?“

„Очигледно је поремећен.“ *Рекао је да ће ми Питер њоказати њуџи.* Лангдон погледа у Питеров испружени прст, поново осетивши гађење због отимачеве садистичке игре рецима. *Питер ће њи њоказивати њуџи.* Лангдон је већ погледао у правцу који је показивао кажипрст, према куполи изнад њих. *Кайија? Тамо њоре? Сумануџо.*

„Тај човек који ме је позвао“, рече Лангдон директорици, „*једини* је знао да долазим у Капитол вечерас, тако да онај ко је вас обавестио да сам вечерас овде, мора бити човек кога ви тражите. Предлажем...“

„Где сам ја добила информације, вас се не тиче“, прекину га Сато оштријим тоном. „Мој главни приоритет у овом тренутку је да сарађујем с овим човеком, а имам информације по којима сте ви једини који може да му да то што тражи.“

„А мени је главни приоритет да пронађем свог пријатеља“, одговори Лангдон љутито. Сато дубоко удахну јер је њено стрпљење очито било на проби. „Ако желимо да пронађемо господина Соломона, можемо да деламо само на један начин, професоре; да почнемо да сарађујемо са једином особом која изгледа зна где се он налази.“ Сато погледа на сат. „Време нам је ограничено. Уверавам вас да морамо да се повинујемо захтевима овог човека и то брзо.“

„Како?“ скептично упита Лангдон. „Тако што ћемо лоцирати и откључати прастару капију? *Нема* капије, директорка Сато. Овај тип је умоболник.“

Сато му се сасвим приближи. „Ако смем нешто да истакнем... ваш *умоболник* је већ вешто изманипулисао две прилично паметне особе од јутрос“ Зурила је право у Ланг-дона, а затим летимично погледала у Ендерсона. „У послу којим се ја бавим, човек схвати да је танка линија између лудила и генијалности. Мислим да би било мудро када бисмо овом човеку указали мало поштовања.“

„*Одсекао* је човеку шаку!“

„Управо је то суштина. Тешко да је то чин непосвећеног или несигурног појединца. Што је још важније, професоре, тај човек очигледно верује да му ви можете помоћи. Па довео вас је све до Вашингтона – вероватно је то учинио с неким разлогом.“

„Рекао је да је једини разлог што верује да ја могу да откључам ту ‘капију’, то што му је *Питер* тако рекао“, противио се Лангдон.

„А зашто би то Питер Соломон рекао ако није истина?“

„Сигуран сам да Питер није рекао ништа слично. Чак и да јесте, учинио је то под принудом. Био је збуњен... или уплашен.“

„Да. То се зове мучење током испитивања, и врло је делотворно. Само још један разлог да поверујемо како је господин Соломон рекао истину.“ Сато је говорила као да је имала лична искуства с овом техником. „Да ли је објаснио *зашто* Питер мисли да само ви можете откључати капију?“

Лангдон одмахну главом.

„Професоре, ако је ваша репутација оправдана, онда су и вас и Питера Соломона интересовале овакве ствари: тајне, историјска езотерија, мистицизам, и тако даље. Зар у свим вашим разговорима Питер ни у једној прилици није споменуо ништа о тајној капији у Вашингтону?“

Лангдон је једва могао да поверује да му ово питање упућује виши официр ЦИА. „Сигуран сам у то. Питер и ја смо причали о неким прилично тајанственим стварима, али верујте ми, рекао бих му да оде на преглед главе да ми је икада споменуо постојање било какве скривене капије. А посебно оне која води до древних мистерија.“

Она подиже поглед. „Молим? Човек вам је *изричито* рекао куда та капија води?“

„Јесте, али није ни морао.“ Лангдон показа према шаци. „Шака мистерија је формални позив да се прође кроз мистичну капију и стекне древно тајно знање – моћно знање познато као древне мистерије... или изгубљена мудрост свих времена.“

„Значи *чули* сте за тајну за коју он верује даје овде скривена?“

„Многи историчари су чули за њу.“

„Онда како можете да кажете да капија не постоји?“

„Уз све поштовање, госпођо, сви смо ми чули за Фонтану младости и Шангри-ла, али то не значи да они постоје.“

Крештави глас из Ендерсон овог воки-токија их прекиде. „Шефе?“ чуо се глас.

Ендерсон скину воки-токи с појаса. „Ендерсон овде.“

„Господине, завршили смо претрагу подручја. Нема никога ко одговара опису. Имате ли нека друга наређења, господине?“

Ендерсон кратко погледа Сато, очекујући приговор, али директорка је изгледа била незаинтересована. Ендерсон се мало удаљи од њих двоје тихо говорећи у воки-токи.

Сато је и даље била потпуно усредсређена на Лангдона. „Кажете да је тајна за коју верује да је скривена у Вашингтону... само *уобразиља*?“

Лангдон климну. „Веома стари мит. Тајна древних мистерија је, у ствари, из претхришћанског доба. Хиљадама година стара.“

„Па ипак се *још увек* препричава?“

„Као и многе друге подједнако невероватне легенде.“ Лангдон је стално упозоравао своје студенте да већина модерних религија користи приче које нису потврђене научним испитивањем: све од Мојсија, који раздваја Црвено море, до Цозефа Смита, који је користио магичне наочаре како би превео *Књију Мормона* са неких златних плоча које је нашао закопане у држави Њујорк. *Широка прихваћеност идеје није доказ њене ваљаности.*

„Схватам. Добро, шта су онда те... древне мистерије?“

Лангдон издахну. *Имаће коју недељу на расцолопању?* „Укратко, древне мистерије се односе на читав корпус тајних знања прикупљених пре много времена. Интригантан аспект овог знања је да оно наводно омогућава онима који су њиме овладали да стекну увид у велике неискоришћене моћи људског ума. Они упућени, просветљени овим знањем, заклели су се да ће чувати тајну од маса, јер је знање било превише моћно и опасно за неупућене.“

„Опасно на који начин?“

„Информација је остала скривена из истог разлога због ког склањамо шибице од деце. У правим рукама ватра пружа светлост... али у погрешним, може бити страшно разорна.“

Сато скиде наочаре и поче да га помно посматра. „Реците ми, професоре, верујете ли да тако моћна информација заиста постоји?“

Лангдон није био сигуран како да одговори. Древне мистерије су одувек биле највећи парадокс његове академске каријере. Буквално свака мистична традиција на свету врти се око идеје да тамо негде постоји неко тајно знање које може да наоружа људе мистичним, скоро божанским моћима: тарот и ји-џинг су омогућили људима да гледају у будућност; алхемија је човеку даровала бесмртност кроз легендарни Камен мудрости; вика³⁶ је омогућавала напреднијим практикантима да бацају моћне чини. Списак се настављао у недоглед.

Као академски образован човек, Лангдон није могао да порекне историјске податке о овом предању – хрпе докумената, артефаката и уметничких дела заиста јасно указују на то да су наши преци поседовали моћну мудрост коју су ширили само кроз бајке, митове и симболе, како би на тај начин обезбедили да једино достојни могу бити упућени у њу. Али упркос томе, као реалан и скептичан човек, Лангдон није био убеђен.

„Рецимо само да сам скептик“, рече Лангдон. „Никада у стварном свету нисам видео ништа што би наговестило да су древне мистерије било шта друго до легенда и пуки понављајући митолошки шаблон. Чини ми се да, када би људима заиста било *моћуће* да стичу натприродне моћи, постојали би и докази за то. Па ипак, историја нам до сада није дала човека са надљудским моћима.“

Сато изви обрве. „То баш и није сасвим тачно.“

Лангдон је оклевао, схватајући да је за многе религиозне људе заиста постојао случај човека-бога; Исус је био најочигледнији пример. „Мада признајем“, рече, „има много учених људи који верују да ова моћна мудрост постоји, али ја и даље нисам убеђен.“

„Да ли је Питер Соломон један од тих људи?“ упита Сато, летимице погледавши у шаку на поду.

Лангдон није имао снаге да је поново погледа. „Питер потиче из породичне лозе која је увек имала страст према свему древном и мистичном“

„Је ли то било ‘да’?“ упита Сато.

„Уверавам вас, чак и да Питер верује да древне мистерије постоје, он *не* верује да се до њих може доћи кроз неку капију скривену у Вашингтону. Он схвата метафорички симболизам, што је нешто што његов тамничар очигледно не схвата.“

Сато климну. „Значи ви верујете да је ова капија само *метафора*?“

³⁶ *Wicca* – скуп неопаганских веровања у моћ магије (прим. прев).

„Наравно“, рече Лангдон. „У теорији, свакако. То је веома уобичајена метафора – мистична капија кроз коју неко мора проћи да би био просветљен, Капије и врата су уобичајене симболичке представе за преображавајуће обреде прелаза. Тражити *буквалну* капију било би као да тражите права Врата раја.“

Сато ово размотри на моменат. „Али изгледа да тамничар господина Соломона верује да ви можете да откључате *стварну* капију.“

Лангдон издахну. „Направио је грешку коју многи фанатици праве – побркао је метафору са стварношћу.“ Слично овоме, рани алхемичари су се узалуд мучили да претворе олово у злато, не схвативши никад да тај процес не представља ништа друго до метафору за остварење пуног људског потенцијала – да се туп и неук ум преобрази у бритак и просветљен.

Сато показа према шаци. „Ако би овај човек желео да за њега нађете некакву капију, зашто вам не би једноставно *рекао* како да је нађете? Чему сва ова драма? Зашто вам је дао тетовирану шаку?“

Лангдон је себи поставио исто ово питање, али одговор је био узнемирујућ. „Па, чини се даје човек с којим имамо посла, поред тога што је психички нестабилан, уједно и веома образован. Ова шака доказ је да је добро упућен у мистерије, као и у завете тајности. А без сумње и у историју овог простора.“

„Не схватам.“

„Све што је вечерас урадио, било је у савршеном складу с древним протоколом. По традицији, Шака мистерија је свети позив, те стога мора бити достављен на светом месту.“

Сатоине очи се сузише. „Ово је Ротонда Капитола, професоре, не неко светилиште за древне, мистичне тајне.“

„Заправо, госпођо“, рече Лангдон, „знам врло много историчара који се не би сложили с вама.“

У том тренутку, на другој страни града, Триш Дан је седела у одсјају зида од плазме унутар Коцке. Завршила је с припремом свог паука-трагача и укуцала пет кључних фраза које јој је Кетрин дала. *Нишџа се неће десити.*

Осећајући се песимистички, покренула је паука, као да стварно започиње широко распрострањену дечију игру *Бежи рибице*. Заслепљујућом брзином, речи почеше да се упоређују са текстовима широм света... тражећи савршено поклапање.

Триш није могла а да се не запита о чему се овде ради, али је одавно прихватила чињеницу да рад са Соломоновима значи да никад, у ствари, не знаш читаву причу.

ПОГЛАВЉЕ 20

Роберт Лангдон кришом погледа на сат: 19.58. Насмешено лице Мики Мауса није га нимало орасположило. *Морам иронићи Питера. Овде само траћимо време.*

Иное Сато отишла је зачас на страну да би одговорила на телефонски позив, па се поново вратила до Лангдона. „Професоре, да ли вас можда задржавам?“

„Не, госпођо“, одговори Лангдон, повлачећи рукав надоле преко часовника. „Једино сам ужасно забринут за Питера.“

„Ја то разумем, али верујте ми да ћете Питеру најпре помоћи ако будете помогли мени да разумем како функционише ум његовог отмицара.“

Лангдон није био баш сасвим уверен у то, али је схватио да неће моћи да оде док директорки КБ-а не пружи све информације које од њега тражи.

„Мало пре“, рече Сато, „казали сте да Ротонда заузима *светио место* у представама древних мистерија.“

„Да, госпођо.“

„Објасните ми.“

Знао је да мора бирати речи тако да звуче што језгровитије. Редовно је држао једносеместрална предавања на тему мистичне симболике Вашингтона, и само за ову зграду могао би навести бесконачно дуг списак референци.

Америчка историја поседује скривене аспекте.

Кад год би држао предавања о америчком симболизму, запрепастио би студенте открићем да праве намере очева нације немају апсолутно никакве везе са оним што данашњи политичари тврде.

Званична историја не зна какви су били првобитни планови за изградњу Америке.

Очеви нације који су положили темеље њене престонице, град су првобитно назвали „Рим“. Реци су дали име Тибар и подигли класичне грађевине, пантеоне и храмове, које су украсили ликовима највећих богова познатих у историји – Аполона, Минерве, Венере, Хелиоса, Вулкана, Јупитера. У самом средишту, као што је био обичај у многим градовима класичног раздобља, поставили су трајни симбол почасти прецима – египатски обелиск. Овај обелиск, већи од обелиска у Каиру и Александрији, диже се 169 м у висину, што је преко тридесет спратова, у знак захвалности и почасти свом полубожанском оснивачу, по коме је овај главни град и добио своје ново име.

Вашиington.

А сада, после неколико векова, упркос чињеници да су у Америци одвојене црква и држава, Ротонда, која се налази у најзначајнијој грађевини ове земље, искићена је древним религиозним симболима. У Ротонди је приказано преко дванаест богова – више него у првобитном Пантеону у Риму. Наравно, зграда римског Пантеона претворена је касније у хришћанску цркву, 609. године н. е. дочим *овај* Пантеон није никада мењао своју намену; сведочанства његове историје и даље су видно истакнута.

„Као што вероватно знате“, рече Лангдон, „ова Ротонда саграђена је у знак сећања на једно од најчувенијих мистичних светилишта у Риму, храм весталки.“

„То су оне свештенице-девице?“ На лицу Иное Сато огледала се сумња у то да су девице, чуварице храма у Риму, могле имати икакве везе са зградом Капитола.

„Храм весталки у Риму“, настави Лангдон, „био је кружног облика са широким отвором на поду кроз који се уздизао свети пламен, а дужност да га чувају и не дозволе да се икад угаси припадала је сестринству девица – весталкама.“

Сато слеже раменима. „Ова Ротонда јесте кружног облика, али ја не видим никакав отвор на поду.“

„Не, отвора више нема, али се дуги низ година налазио у средишту ове просторије, тачно на месту где се сада налази Питерова шака.“ Лангдон показује надолу. „Заправо, још увек се на поду могу видети трагови где се некад налазила ограда, како људи не би упадали унутра.“

„Шта?“ зачуди се Сато. „Ја за то никад нисам чула.“

„Изгледа да је у праву.“ Ендерсон показује на металне плочице поређане у круг на местима где су се некада налазили стубићи, „Ја сам их већ раније видео, али нисам имао појма зашто су ту.“

Ниси једини, помисли Лангдон, замисливши хиљаде и хиљаде посетилаца, укључујући и чувене законодавце, који пролазе кроз Ротонду, а појма немају да се некада могло пропасти кроз отвор, право у капитолску крипту која се налази тачно испод Ротонде.

„На крају је тај отвор на поду ипак затворен“, рече им Лангдон. „Али дуго пре тога, посетиоци Ротонде могли су да виде ватру која је горела на спрату ниже.“

Сато се окрете. „Ватру? На Капитолу?“

„Назовимо то великом бакљом, још боље – вечним пламеном који је горео у крипти директно испод нас. Намера је управо и била да се пламен види кроз отвор на поду Ротонде, што ју је чинило савременим храмом посвећеним богињи Вести. Ова зграда чак је имала и своју весталку – федералну намештеницу чија је титула била Чуварица крипте – и она је са успехом одржавала ватру пуних педесет година, све док политички и религиозни разлози, а и штета од дима, нису угасили читаву идеју.“

И Ендерсон и Сато деловали су запањено.

Данас, једини подсетник на некадашњи пламен који је овде горео, била је четворо-крака звезда, као на компасу – симбол америчке вечне ватре која је некада слала своје пламене зраке на све четири стране Новог света.

„Значи, професоре“, огласи се Сато, „ви тврдите да човек који је овде поставио Питерову шаку *зна* за све ово.“

„Јасно као дан. И још много, много тога. У овој просторији има на све стране симбола који указују на веровања у древне мистерије.“

„Тајно знање“, каза Сато, а у гласу јој се чула велика доза сарказма. „Знање од кога човек може стећи божанску моћ?“

„Јесте, госпођо.“

„Тешко да се то уклапа у хришћанске основе наше земље.“

„Сасвим, али ипак је тако. Та промена, којом од човека настаје божанство, назива се *апоџеоза*. Било то вама познато или не, поменута тематика – трансформација човека у бога – представља срж симболичких представа у Ротонди.“

„Апоџеоза?“ окрете се Ендерсон, а по очима му се могло препознати да је схватио на шта се то односи.

Па, наравно, Ендерсон зна. Он овде ради. „Реч *апоџеоза* дословце значи ‘божанска трансформација’ – којом приликом човек постаје бог. Потиче од класичног грчког: *апо*-‘постати’, *џеос*-‘бог’.“

Ендерсон га погледа запањено. „*Апоџеоза* значи ‘постати бог’? Ни слутио нисам.“

„Још увек не схватам. Објасните!“ Захтевала је Сато.

„Госпођо“, Лангдон каза. „Највећа слика у овој згради зове се *Апоџеоза Џорџа Вашингтона*. На њој је јасно приказан Џорџ Вашингтон како се *преображава* у бога.“

Сато га је сумњичаво гледала. „Тако нешто никада нисам видела.“

„Заправо, сигуран сам да *јесте*.“ Лангдон подиже кажипрст и управи га увис. „Налази се директно изнад ваше главе.“

ПОГЛАВЉЕ 21

Апоџеозу Џорџа Вашингтона, фреску површине 433 квадратна метра, која прекрива таваницу Ротонде у Капитолу, Константин Брумиди³⁷ завршио је 1865. године.

Познат као „Микеланђело Капитола“ Брумиди је заслужан за осликавање Ротонде баш као што је и Микеланђело заслужан за осликавање Сикстинске капеле, тако што је насликао фреску на највишем могућем месту – таваници. Као и Микеланђело, и Брумиди је нека од својих најлепших дела урадио у Ватикану. Брумиди је, међутим, емигрирао у Америку 1852, остављајући за собом највећи божји храм због једног новог храма, Капитола у Сједињеним Државама, који сав блиста од његовог мајсторства: од *trompe l'oeil*³⁸ Брумидијевих пролаза, до фриза на таваници канцеларије потпредседника Сједињених Држава. Ипак, огромну слику која као да лебди на таваници Ротонде, највећи број историчара сматра Брумидијевим ремек-делом.

Роберт Лангдон је посматрао огромну фреску која је прекривала таваницу. Углавном је уживао у реакцијама запањених студената кад први пут гледају фантастичне призоре приказане на овој фресци, али у овом тренутку осећао се као заточеник у ноћној мори чије значење му још увек није јасно.

Директорка Сато стајала је поред њега с рукама на куковима и мрштила се гледајући високу таваницу. Лангдон је осетио да она реагује слично као и сви који се први пут загледају у слику која стоји у самом средишту њихове нације.

Сасвим је њомећена.

Нисте ви једини, помисли Лангдон. За већину људи, *Апоџеоза Џорџа Вашингтона* бивала је све чуднија и чуднија што би је дуже гледали. „Оно је Џорџ Вашингтон у средишњем делу фреске“, рече Лангдон показујући 54 метара увис у центар куполе. „Као што можете да видите, огрнут је белим плаштом, окружен са тринаест девојака, уздиже се на облаку изнад смртника. Ово је тренутак његове апотеозе... његовог преображења у бога.“

Сато и Ендерсон не рекоше ништа.

„У близини“, настави Лангдон, „можете да видите чудну анахрону серију фигура: древни богови дарују напредно знање очевима наше нације. Ено Минерве која инспирише наше највеће проналазаче – Бена Франклина, Роберта Фултона, Семјуела Морзеа.“ Лангдон показа сваког од њих понаособ. „Оно тамо је Вулкан који нам помаже да направимо парну машину. Поред њих је Нептун који нам показује како да положимо трансатлантски кабел. Ту стоји и Церера, богиња усева, од чијег је имена настала наша реч *цереалије*, она седи на Мекормиковој жетелачкој машини, револуционарном пољопривредном изуму који је овој земљи омогућио да постане водећи светски произвођач хране. Слика сасвим отворено приказује наше претке како примају велику мудрост од богова.“ Он спусти главу погледавши у Сато.

³⁷ *Constantino Brumidi* (1805–1880), амерички сликар, италијанско-грчког порекла, познат управо због ове фреске (прим. прев.).

³⁸ *Trompe l'oeil* – „варка за око“, сликарска техника која користи крајње реалистичне облике како би изазвала оптичку илузију (прим. прев.).

„Знање је моћ, а *право* знање омогућава човеку да оствари невероватне, чак божанске подухвате.“

Сато спусти поглед ка Лангдону и протрља врат. „Полагање телефонског кабла тешко да би се могло назвати божанском ствари.“

„Можда за човека модерног доба“, одговори Лангдон. „Али када би Џорџ Вашингтон могао да зна да смо постали раса која поседује моћ да комуницира преко океана, лети брзином звука и атерира на Месец, поверовао би да смо постали богови способни за невероватне ствари.“ Застао је. „Као што футуриста Артур Кларк каже: ‘Свака довољно напредна технологија тешко се може разликовати од магије’.“

Сато напући усне, очигледно дубоко размишљајући. Бацила је поглед на шаку, а онда у правцу који је показивао кажипрст, према врху куполе. „Професоре, речено вам је да ће вам Питер показивати пут. Да ли је то тачно?“

„Јесте господо, али..“,

„Заповедниче“, рече Сато окрећући се од Лангдона, „можемо ли некако видети слику изблиза?“

Ендерсон климну. „Постоји узана галерија која прати унутрашњу страну куполе“ Лангдон погледа високо, високо горе према сићушној огради која се видела одмах испод слике и истог часа претрну. „Нема потребе да се пењемо чак тамо.“ Био је једном на том ретко посећиваном месту, као гост неког америчког сенатора и његове жене, и скоро се онесвестио због вртоглаве висине и узаног пролаза.

„Нема потребе?“ питала је Сато. „Професоре, имамо човека који верује да се у овој просторији налази некаква капија која би од њега могла да начини бога; имамо фреску на таваници куполе која симболише трансформацију човека у бога; и имамо шаку која показује право на ту слику. Чини се да све указује на то да би требало да идемо *горе*.“

„У ствари“, убаца се Ендерсон, погледавши навише, „мало људи зна да постоји *један* шестоугаони сандук у куполи који се отвара као капија, и кроз њега се може провирити и...“

„Чекајте мало“, рече Лангдон, „нешто сте побркали. Капија коју овај човек тражи је *фиџурашивна* капија – пролаз који у ствари не постоји. Када је рекао да ће Питер показивати пут, говорио је метафорички. Овај положај шаке – с кажипрстом и палцем који су упрти навише – добро је познат симбол древних мистерија и појављује се широм света у уметности старог века. Исти положај руке видимо и у три најпознатија Да Винчијева ремек-дела, пуна симболизма – *Последњој вечери*, *Поклоњењу мудраца* и *Свештом Јовану Крститељу*. Представља симбол мистичне везе Човека с Богом.“ *Како горе, тако доле*. Умоболников бизаран избор речи постајао је све значајнији.

„Ја то никад до сада нисам видела“, рече Сато.

*Онда легај мало ЕСПН*³⁹, помисли Лангдон, који је сваки пут морао да се насмеје када би видео професионалног спортисту како показује у небо, захвалан Богу после тачдауна или хоумрана⁴⁰. Питао се колико њих зна да

³⁹ Највећа америчка спортска телевизија (прим. прев.).

⁴⁰ *Touchdown, homerun* – терминологија из америчког фудбала и бејзбола; начин на који се постижу поени (прим. прев.).

тима наставља претхришћанску традицију одавања признања мистичној моћи, која га је накратко претворила у бога способног за надљудске подвиге.

„Ако је од икакве помоћи“, рече Лангдон, „Питерова шака није прва која се као таква појавила у Ротонди.“

Сато га је гледала као да је полудео. „Молим?“

Лангдон показа према њеном блекберију. „Укуцајте на *Гуил*: Џорџ Вашингтон Зевс.“

Сато је деловала неодлучно, али ипак поче да куцка. Ендерсон јој се малопомало приближавао, гледајући напетом преко њеног рамена.

Лангдон рече: „Ротондом је некада доминирала огромна скулптура Џорџа Вашингтона разголићених груди... представљеног као бога. Седео је у потпуно истој пози као Зевс у Пантеону, показујући голе груди, у левој руци имао је мач, док је десну држао подигнуту с испруженим палцем и кажипрстом.“

Сато је очигледно пронашла слику на Интернету јер је Ендерсон гледао у њен блекбери потпуно шокиран. „Чекајте мало, *шо* је Џорџ Вашингтон?“

„Јесте“, одговори Лангдон. „Представљен као Зевс.“

„Погледајте му шаку“, рече Ендерсон, још увек пиљећи преко Сатоиног рамена. „Његова десна рука је у потпуно истом положају као и шака господина Соломона.“

Као што сам и рекао, помисли Лангдон, *Питерова шака није прва која се појављује у овој историји*. Када је статуа нагог Џорџа Вашингтона, коју је направио Хорејшио Гриноу, откривена у Ротонди, многи су с подсмехом рекли да то Вашингтон пружа руке према небу у очајничком покушају да нађе нешто да обуче. Међутим, како су се амерички религиозни идеали променили, а шаљива критика се претворила у полемику, статуа је склоњена и пребачена у неку шупу у источном делу парка. Тренутно је смештена у Смитсонијановом Националном музеју америчке историје, а они који га тамо виде и не помишљају како је то једина преостала веза са временом када је отац ове нације попут бога чувао Капитол... баш као што Зевс чува Пантеон.

Сато поче да пребира по свом блекберију, очигледно доживљавајући овај тренутак као погодно време да мало преконтролише своје подређене. „Шта имате?“ Слушала је пажљиво. „Аха...“ Погледала је право у Лангдона, а онда у Питерову шаку. „Сигурни сте?“ Још мало је слушала. „Добро, хвала.“ Прекинула је везу и окренула се поново према Лангдону. „Моје особље мало је претраживало и потврдило постојање такозване Шаке мистерија, баш као што сте рекли: пет ознака на врховима прстију – звезда, сунце, кључ, круна и фењер – поред чињенице да је ова рука служила као древни позив да се сазна тајна мудрост.“

„Драго ми је“, рече Лангдон,

„Нема разлога“, одсечно му одговори. „Чини се да смо се нашли у Њорсокаку, све док ми ви не будете рекли све што још увек нећете да ми кажете.“

„Молим?“

Сато му приђе. „Обишли смо пун круг, професоре. Ништа ми нисте казали што ја не бих могла да сазнам и од мог особља. И зато ћу вас питати само још једном. Зашто сте ноћас овамо доведени? По чему сте толико посебни? Шта је то што знате само *ви*?“

„Кроз ово смо већ једном прошли“, узврати паљбу Лангдон. „Не знам зашто овај тип мисли да о овоме ишта знам!“

Лангдон је био у искушењу да пита како ли је, ког врага, *Сатио* сазнала да се он вечерас налази у Капитолу, али и кроз то су већ прошли. *Она не ѿговори ништа*. „Када бих знао шта је следећи корак“, рече јој, ја бих вам казао. Али не знам. По традицији, Шака мистерија се пружа од учитеља према ученику. А онда убрзо након тога за шаком долази читав низ инструкција... упутство како да се дође до храма, име мајстора који ће вас подучити *нечему*. Али све што нам је овај тип оставио јесте пет тетовираних симбола! Једва...“ Лангдон одједном застаде.

Сато га прострели погледом. „Шта је?“

Лангдонове очи стреловито полетеше према шаци. *Пет ѿшећоважа*. Схватио је да то можда није баш сасвим тачно.

„Професоре?“ притискала га је Сато.

Лангдон крену према језивом предмету. *Пиѿер ће ѿказаѿи ѿѿи*. „Раније ми је пало на памет да је можда оставио неки предмет у Питеровој руци – мапу, неко писмо или низ упутстава“

„Није“, одговори Ендерсон. „Као што можете да видите, та три прста нису баш јако стегнута.“

„У праву сте“, рече Лангдон. „Али чини ми се...“ Чучнуо је покушавајући да испод прстију види скривени део Питеровог длана. „Можда није написано на папиру.“

„Утетовирано?“ упита Ендерсон.

Лангдон климну.

„Видите ли нешто на длану?“ упита Сато.

Лангдон се сагну још више, покушавајући да провири испод благо скупљених прстију. „Угао је немогућ. Не могу...“

„Ама, за име света“, рече Сато крећући се према њему. „Отворите ту проклету шаку!“

Ендерсон стаде испред ње. „Госпођо! Стварно би требало да сачекамо форензичаре пре него што пипнемо...“

„Мени су потребни одговори“, рече Сато прогуравши се поред њега. Чучнула је померивши Лангдона даље од шаке.

Лангдон се усправи и поче да гледа с неверицом како Сато узима оловку из цепа и пажљиво је завлачи испод згрчених прстију. А онда, један по један, подиже прсте све док се шака није потпуно отворила, показујући длан.

Погледала је у Лангдона и једва приметан осмех пређе јој преко лица. „Опет сте били у праву, професоре.“

ПОГЛАВЉЕ 22

Корачајући по библиотеци, Кетрин Соломон повуче рукав свог белог мантила и погледа на сат. Није била жена која је навикла на чекање и зато јој се сада чинило као да јој се живот зауставио. Чекала је да добије резултате од Триш, чекала је да јој се јави брат, а поред тога, чекала је и да је поново позове човек који је био непосредно одговоран за читаву ову забрињавајућу ситуацију.

Бар да ми није рекао, помислила је. Кетрин је, по обичају, веома невољно склапала нова познанства, али мада је овог човека први пут срела тек данас, он је за само неколико тренутака успео да задобије њено поверење. *Пошћуно*.

Његов позив стигао је док је поподне седела код куће, уживајући у својој уобичајеној недељној забави – прегледању научних часописа који су се накупили током седмице.

„Госпођа Соломон?“ зачу се један необично етеричан глас. „Зовем се доктор Кристофер Абадон. Надам се да ћу моћи начас да поразговарам с вама о вашем брату.“

„Извините, ко сте ви?“ питала је. *И како сће дошли до мој приватној шелефонској броја?*

„Доктор Кристофер Абадон.“ Кетрин није познавала никог с таквим именом.

Човек прочисти грло, као да му је неугодно. „Извините, госпођо Соломон. Ја сам мислио да вам је брат рекао за мене. Ја сам његов лекар. Ваш број је био на списку за јављање у хитним случајевима.“

Кетрин осети убод у срце. *Хишњи случајеви?* „Да ли нешто није у реду?“

„Не... не верујем“, одговори он. „Ваш брат јутрос није дошао у заказано време, а ја не могу да га добијем ни на један од бројева које имам, па сам се помало забринуо. Устручавао сам се да вас позовем, али...“

„Не, немате разлога, схватам вашу бригу.“ Кетрин је и даље покушавала да се сети да ли јој је познато име доктора. „Нисам разговарала са братом још од јуче ујутру. Претпостављам да је једноставно заборавио да укључи мобилни.“ Кетрин му је недавно поклонила нови ајфон, а он никако није налазио времена да научи како се користи.

„Кажете да сте његов лекар...“ упита. *Да можда Пиштер није болестан, а неће да ми каже?*

Уследила је значајна пауза на другој страни. „Молим вас, извините, очито сам начинио озбиљну професионалну грешку тиме што сам вас позвао. Ваш брат ми је рекао да ви знате за његове посете мени, али сад схватам да то није случај.“

Мој брати је слао свој лекара? Кетрин је бивала све забринутија. „Је ли он болестан?“

„Извините, молим вас, госпођо Соломон, али због приватности и поверења између лекара и пацијента не могу са вама да разговарам о стању вашег брата. Већ сам вам и сувише рекао тиме што сам признао да ми је пацијент. Ја ћу сада прекинути, али ако се чујете данас с њим, молим вас, реците му да ми се јави да бих знао да ли је добро.“

„Чекајте“, повика Кетрин. „Молим вас, реците ми шта с њим није у реду!“

Чуло се како је доктор Абадон уздахнуо, очито је био незадовољан због своје грешке. „Госпођо Соломон, чујем по вашем гласу да сте узнемирени и потпуно вас разумем. Сигуран сам даје ваш брат добро. Јуче је био код мене у ординацији.“

„Јуче? И требало је *данас* поново да дође? Мени то звучи озбиљно.“

Човек поново уздахну. „Предлажем да му оставимо још мало времена пре него што...“

„Долазим право код вас у ординацију“, рече Кетрин, крећући према вратима. „Где се ви налазите?“ Тишина.

„Докторе Абадон?“ огласи се Кетрин. „Могу ја и сама да потражим вашу адресу, или ми је пак ви можете дати. У сваком случају, ја долазим код вас.“

Доктор је опет ћутао. „Ако пристанем да вас примим, госпођо Соломон, да ли ћете бити толико љубазни да ми обећате да нећете ништа рећи свом брату, док не будем имао прилику да му објасним своју погрешку.“

„Уреду.“

„Захваљујем. Моја ординација је на Калорама хајтсу.“ Издиктирао јој је пуну адресу.

После двадесетак минута Кетрин је возила отменим улицама Калорама хајтса. Звала је све телефонске бројеве свог брата, али није било одговора. Она иначе обично није водила рачуна о томе где јој је брат, али сад се забринула, пошто је сазнала да он тајно одлази код лекара.

Кад је Кетрин коначно стигла на наведену адресу, збуњено је гледала у зграду. *Зар је ово ординација?*

Пространа вила пред којом се зауставила имала је ограду од кованог гвожђа са постављеним камерама и раскошан врт. Док је успоравала да би проверила адресу, једна од камера се ротирала и окренула право према њој. Капија се отворила. Оклевајући, Кетрин потера кола широким прилазом и паркира се поред дугачке лимузине, испред гараже са шест места.

Какав ли је ово лекар?

Док је излазила из аутомобила, отворила су се улазна врата на вили и кроз њих прође једна елегантна прилика и заустави се на одморишту. Човек је био згодан, изузетно висок и млађи него што је замишљала. И поред тога зрачио је префињеношћу и отменошћу некога које већ у средњим годинама.

„Госпођо Соломон, ја сам доктор Кристофер Абадон“, изговори он, скоро шапатом. Пружио јој је руку која је била глатка и негована.

„Кетрин Соломон“, рече, трудећи се да не буљи у његово необично глатко и преплануло лице. *Да ли је он што можда нашминкан?*

Кетрин осети узнемирење док је улазила у прелепо намештен фоаје. Пригушена класична музика чула се у позадини и као да је мирисало на тамјан. „Ово је прекрасно“ рече она, „мада сам очекивала нешто више налик на... ординацију.“

„Имам срећу да могу да радим код куће.“ Увео ју је у дневну собу у којој је горела ватра. „Молим вас, раскомотите се. Управо сам прелио чај. Изнећу га, па ћемо моћи да поразговарамо.“ Кренуо је у правцу кухиње и нестао.

Кетрин Соломон није села. Женска интуиција била је моћан инстинкт и она се на њу ослањала. Нешто јој је изазивало језу. Ништа овде није личило на

било коју лекарску ординацију у којој је до сада била. Салон је био препун антиквитета, а на зидовима су висила дела класичне уметности, понајвише слике са митолошком тематиком. Зауоставила се пред једним великим платном на коме су биле три грације, чија су нага тела била феноменално приказана у веома живим бојама.

„То је оригинално дело Мајкла Паркса⁴¹.“ Доктор Абадон се појави крај ње без икаквог упозорења, држећи у руци послужавник са чајником пуним врућег чаја. „Мислим да би било лепо да седнемо поред камина.“ Повео ју је преко собе и понудио да седне. „Нема разлога да будете нервозни.“

„Нисам нервозна“, одговори Кетрин, непотребно брзо.

Насмејао се благонаклоно. „Знате, мој посао је да препознам кад су људи нервозни.“

„Молим?“

„Ја сам психијатар са дугом праксом, госпођо Соломон. То ми је професија. Ваш брат долази код мене већ годину дана. На терапију.“

Кетрин је гледала забезекнуто. *Мој браћ на терапији?*

„Пацијенти често не желе ником да кажу да иду на терапију“, рекао је. „Погрешио сам што сам вас позвао, иако морам да кажем у своју одбрану, да ме је на погрешан пут навео ваш брат.“

„Ја... ја нисам имала појма.“

„Извињавам се, ако сам вас узнемирио“, рече и зазвуча као да му је непријатно. „Приметио сам да посматрате моје лице, јесте, сасвим сте у праву, ја се шминкам“ Додирнуо је лице као да проверава. „Имам кожно обољење, а не волим да се то при-мети. Обично ме жена шминка, али кад она није код куће, морам сам то да радим, а нисам баш нарочито спретан.“

Кетрин је климала главом, исувише збуњена да било шта одговори.

„А ова лепа фризура...“ пипнуо је своју бујну плаву косу. „Перика. Од истог обољења опала ми је и сва коса на глави.“ Слегао је раменима. „Таштина је моја велика мана.“

„А непристојност је, очито, *моја*“, рече.

„Никако.“ Доктор Абадон је имао разоружавајући осмех. „Хајде да кренемо од почетка. Најбоље уз чај.“

Сели су испред ватре и Абадон је сипао чај „Ваш брат ме је намамио да пијемо чај за време терапије. Рекао је да Соломонови стално пију чај.“

„Породична традиција“, одговори Кетрин. „Без ичега, молим.“

Сркутали су чај и пар минута необавезно ћаскали, али је Кетрин нестрпљиво ишчекивала да чује шта се то дешава с њеним братом. „Зашто је мој брат дошао код вас?“ упита. *И зашто ми то није рекао?* Истини за вољу, Питер је преживео многе трагедије – још као дечак изгубио је оца, касније је у размаку од пет година сахранио свог сина јединца, а потом и мајку. Но, без обзира на све, Питер би увек змогао снагу да се избори са свим недаћама.

Доктор Абадон сркну мало чаја. „Ваш брат је дошао код мене јер ми верује. Међу нама постоји веза која превазилази уобичајени однос између лекара и

⁴¹ *Michael Parks*, савремени амерички сликар и вајар, хиперреалиста који углавном обрађује митолошке теме (прим. прев.).

пацијента.“ Показао је руком на неки урамљени документ поред камина. Личио је на диплому, све док Кетрин није запазила двоглавог феникса.

„Ви сте масон?“ *Сигурно највишеј сћејена.*

„Питер и ја смо нека врста браће.“

„Мора да сте урадили нешто изузетно кад сте примљени у тридесет трећи степен.“

„Па, не бих рекао“, изговори. „Располажем породичним богатством и дајем доста новца масонима за добротворне сврхе.“

Кетрин је сад разумела зашто њен брат има поверења у овог доктора. *Масон са породичним именом, који се интересује за филантропију и дрвну митологију.* Доктор Абадон је имао више тога заједничког са њеним братом, но што је у почетку могла и да претпостави.

„Кад сам вас питала зашто мој брат долази код вас“, рече, „нисам мислила зашто је одабрао да долази код вас, већ зашто му је потребна помоћ психијатра.“

Доктор Абадон се насмеши. „Да, знам. Покушавам да учтиво заобиђем питање. Мислим да ми о овоме не би требало да разговарамо“ Застао је. „Мада морам рећи да ме чуди да вам брат није пренео ништа од наших разговора, с обзиром да се они директно односе на ваша истраживања.“

„Моја истраживања?“ излану се Кетрин, јер није очекивала овако нешто. *Мој браћ прича о мојим истраживањима?*

„Ваш брат је недавно дошао код мене тражећи професионално тумачење психолошких ефеката открића које ви постижете у својој лабораторији.“

Кетрин се замало загрцну од чаја. „Стварно? То ме... баш изненађује“ успела је да изговори. *Како му је само иако нешто јало на имен? Да свом исихићу исприча шта ја радим?! У њиховом правилнику о безбедности стајала је клаузула да ником не говоре шта Кетрин ради. Штавише, идеја о поверљивости њеног рада потекла је баш од њега.*

„Ви сте сигурно свесни тога, госпођо Соломон, да је ваш брат веома забринут шта ће се десити кад се ваша истраживања објаве. Он зна да може да дође до значајне промене филозофских гледишта у свету... па је дошао код мене да разговарамо о могућим последицама... са *психолошке* тачке гледишта.“

„Тако“, рече Кетрин, а шољица јој се незнатно затресе у руци.

„Питање о којем смо разговарали веома је изазовно. Шта ће се десити са стањем у коме се налази људски род ако се коначно открију велике тајне живота? Шта ће се десити кад се изненада испостави да сви они ставови које прихватамо као део религиозних *уверења*... заправо представљају *чињенице*? Односно кад се докаже да то нису *митови*? Зар нису у праву они који тврде да има питања на која је најбоље не давати одговор.“

Кетрин просто није могла да поверује својим ушима, али се ипак трудила да контролише осећања. „Надам се да немате ништа против, али ја радије не бих желела да са вама детаљније разговарам о свом раду. Немам планове да у догледно време објавим било какве резултате. За сада, моја открића остају закључана у мојој лабораторији.“

„Занимљиво.“ Абадон се завали у фотељи и на тренутак се чинило да се изгубио у мислима. „У сваком случају, замолио сам вашег брата да поново

дође овамо данас пошто је јуче изгледало као да се у њему нешто *преломило*. У таквим случајевима ја волим да моји пацијенти...“

„Преломило?“ Кетрин поново осети да јој удара срце. „Као код нервног слома?“ Она није могла да замисли да би њен брат због било чега могао да доживи нервни слом.

Абадон сажаљиво пружи руку. „Молим вас, видим да сте се јако потресли. Жао ми је због тога. Схватам да ви, с обзиром на несрећне околности, вероватно сматрате да имате права на одговор.“

„Није битно да ли ја имам права или не“, одговори Кетрин, „мој брат је једини живи члан моје породице. Нико га не познаје боље од мене и ако ми будете рекли шта се десило, можда ћу моћи да помогнем. Коначно, обоје желимо исто – оно што је најбоље за Питера.“

Доктор Абадон је прво ћутао, а онда лагано почео да клима главом као да прихвата да је Кетрин у праву. Коначно проговори. „Ово сад говорим сасвим званично, госпођо Соломон. Уколико се одлучим да са вама поделим своје информације, учинићу то само због тога што верујем да можда имате нека сазнања која ми могу послужити да помогнем вашем брату.“

„Наравно.“

Абадон се нагну напред, ослонивши лактове о колена. „Госпођо Соломон, откако ваш брат долази код мене, осећам да се он дубоко у себи бори са снажним осећањем кривице. Ја га никад нисам терао да ми о томе говори, јер он није због тог долазио код мене. Међутим, јуче сам, из више разлога, коначно тражио да говори о томе.“ Абадон ју је сад гледао директно у очи. „Ваш брат се отворио, прилично неочекивано и веома драматично. Испричао ми је неке детаље које нисам очекивао... укључујући и све што се десило оне ноћи кад је умрла ваша мајка.“

На Бадње вече – пре скоро десет година. Умрла је на мојим рукама.

„Рекао ми је да вам је мајка убијена током пљачке у вашем дому? Један човек је провалио тражећи нешто за шта је веровао да скрива ваш брат?“

„То је сасвим тачно.“

Абадон ју је процењивао погледом. „Ваш брат је рекао да је убио тог човека?“

„Јесте.“

Абадон се гладио по бради. „Да ли се сећате шта је тај улез тражио кад је провалио у ваш дом?“

Кетрин већ десет година узалуд покушава да избрише сећање на то. „Да, имао је веома специфичан захтев. Нажалост, ниједно од нас није имало појма о чему он то говори. Ми никако нисмо успели да разумемо шта он од нас тражи.“

„Али, ваш брат јесте.“

„Шта?“ Кетрин се усправи у фотељи.

„Барем према ономе што ми је јуче испричао, Питер је тачно знао шта улез тражи. Међутим, ваш брат није хтео да му то да, па се правио да не разуме.“

„То је апсурдно. Није могуће да је Питер разумео шта тај човек хоће. Његови захтеви нису имали никаквог смисла!“

„Занимљиво.“ Доктор Абадон застаде и начини неколико забелешки. „Као што већ рекох, мени је Питер рекао да он *јесте* разумео. Ваш брат верује да би

вам мајка и данас била жива да он није одбио да сарађује са тим провалником. И та одлука је извор његовог осећања кривице.“

Кетрин затресе главом. „То је сулудо...“

Абадон се погну, делујући јако забринуто. „Госпођо Соломон, ово што сте ми рекли било је веома корисно. Као што сам се и плашио, изгледа даје ваш брат помало изгубио додир с реалношћу. Морам да признам да сам предосећао да је баш тако. Зато сам му и рекао да данас поново дође. Овакве епизоде самообмањивања нису ретке кад су у питању трауматична искуства.“

Кетрин поново затресе главом. „Питер никада није био склон самообмањивању, докторе Абадон.“

„Ја бих се сложио с вама, да није...“

„Да није *шџа*?“

„Његова прича о нападу била само почетак... само делић једне друге, много сложеније приче коју ми је поверио.“

Кетрин се наже напред у свом седишту. „Шта вам је Питер испричао?“

Абадон се тужно осмехну. „Госпођо Соломон, дозволите да вас питам да ли је ваш брат икада са вама разговарао о томе какво је благо скривено овде у Вашингтону... или пак о томе каква је улога додељена њему у заштити те драгоцене... мудрости из древних времена?“

Кетрин зину. „О чему ви то, побогу, говорите?“

Доктор Абадон дубоко уздахну. „Кетрин, ово што ћу вам сада рећи биће прилично шокантно. Застао је и поново је погледао право у очи. „Али, биће и од непроцењиве помоћи уколико ви будете у стању да ми испричате *све шџо* знате о томе.“ Посегнуо је за њеном шољицом. „Још чаја?“

ПОГЛАВЉЕ 23

Још једна шетња.

Лангдон је пун зебње чукао поред Питерове отворене шаке, загледајући седам минијатурних симбола скривених испод беживотних згрчених прстију.

III X 005

„Изгледа као неки бројеви“, рече Лангдон, изненађен. „Иако их, додуше, не препознајем“

„Први број је римски“, рече Ендерсон.

„У ствари, мислим да није“, исправи га Лангдон. „Не постоји римски број I-I-X. Морало би писати V-I-I.“

„А шта је ово остало?“ упита Сато.

„Нисам сигуран. Изгледа као осам-осам-пет арапским цифрама.“

„Арапским?“ упита Ендерсон. „Мени изгледају као нормални бројеви.“

„Наши нормални бројеви јесу арапски.“ Лангдон је већ толико био навикао да објашњава ову чињеницу својим студентима да је заправо припремио читаво предавање о научним успесима култура Средњег истока, међу којима је и овај наш модерни цифарски систем. Предности тог система над римским јесу такозвано „позиционо обележавање“ као и откриће још једног броја, нуле. Наравно, Лангдон је своје предавање увек завршавао подсећањем да је арапска култура човечанству *иакође* поклонила и реч *al-kuhl* – омиљени напиток харвардских бруцоша – познатији као *алкохол*.

Лангдон је загледао тетоважу, прилично збуњен. „Нешто ми је нејасно и ово осам-осам-пет. Праволинијско писање делује ми необично. То можда и нису бројеви.“

„Па шта су онда?“ упита Сато.

„Нисам сигуран. Ово изгледа скоро као... руне.“

„Што значи?“ упита опет Сато.

„Рунски алфабет се састоји искључиво од правих линија. Слова овог писма се зову руне и често су коришћена за урезивање у камен, јер криве линије није лако урезивати длетом“

„Ако су ово руне“, рече Сато, „шта онда оне значе?“

Лангдон одмахну главом. Његово познавање досезало је само до најрудиментарнијег рунског писма – футарка – германског система писања из трећег века, а ово није био футарк. „Да будем искрен, нисам чак сигуран ни да су руне. Морали бисте да питате стручњака. Постоји десетак различитих облика – халсингшки, манкс, тачкасти стунгнар...“

„Питер Соломон је масон, зар не?“

Лангдон се сад потпуно збуни. „Јесте, али какве то везе има са овим?“ Онда се усправи и надвиси сићушну жену.

„То *vi* мени реците. Управо сте рекли да је рунско писмо коришћено за уклесивање у камену, а колико ја знам, првобитни слободни зидари су били клесари. Ово спомињем само зато што је, кад сам тражила од свог тима да потражи везу између Шаке мистерија и Питера Соломона, њихова претрага избацила само једну везу“ Застала је као да жели да истакне важност свог открића. „Масоне.“

Лангдон издахну борећи се с поривом да каже Сато исто оно што непрестано говори својим студентима: „*Гуил није синоним за ‘истраживање’.*“ У данашње време опсежне, светом распрострањене претраге по принципу кључне речи, човек стиче утисак да је све са свим повезано. Свет је постао једна велика замршена мрежа информација која сваког дана постаје све гушћа.

Лангдон стрпљиво настави. „Нисам изненађен што су се масони појавили као резултат претраге вашег тима. Масони су прилично очигледна веза између Питера Соломона и било које езотеричне теме.“

„Да“, рече Сато, „и то је још један разлог што сам изненађена да их до сада нисте споменули. На крају крајева, све време говорите о тајној мудрости заштићеној захваљујући неколицини посвећених. Зар то нема масонски призив?“

„Али исто тако и... розенкројцерски⁴², кабалистички⁴³, алумбрадијански⁴⁴, као уосталом и било којег другог езотеричног друштва.“

„Али Питер Соломон је масон – и то врло моћан масон, кад смо већ код тога. Није чудо да нам масони падају на памет кад већ причамо о тајнама. Сам бог зна колико масони обожавају тајне.“

Лангдон осети неповерење у њеном гласу, што му није баш пријало. „Ако желите да сазнате нешто о масонима, много више бисте сазнали када бисте питали неког од њих.“

„У ствари“, рече Сато, „више бих волела да питам некога коме могу да верујем.“

Лангдон ово схвати као коментар, колико неупућен толико и увредљив. „Морам да вам кажем, госпођо, да се целокупна масонска идеологија заснива на части и поштењу. Масони спадају међу најистинољубивије људе које ћете икада бити у прилици да сретнете.“

„Била сам већ у прилици да видим врло убедљиве доказе који говоре управо супротно.“

Лангдону се директорка Сато сваког тренутка све мање и мање допадала. Провео је године пишући о богатој традицији масонске метафоричке иконографије и њиховим симболима, и знао је да су масони увек били погрешно схватани и лажно клеветани, више но било која друга организација на свету. Редовно их оптужују за све, почев од тога да славе ђавола, па све до тога да кују завере да би читав свет ставили под једну власт. Пошто се масони држе политике да никада не одговарају на критике, то их чини заиста лаком метом за нападе.

⁴² Розенкројцери – тајно друштво мистика, наводно оформљено у касном средњем веку у Немачкој (прим. прев.).

⁴³ Кабала – дисциплина која се бави мистичним аспектима јудаизма (прим. прев.).

⁴⁴ Алумбради (просветљени) – назив који је коришћен да приближно опише практиканте мистичног хришћанства у Шпанији у 15/16. веку (прим. прев.).

„Без обзира на то“, рече Сато заједљивим тоном, „опет смо се нашли у Ђорсокаку, господине Лангдон. Све ми се чини да вама или нешто стално промиче... или ми, пак, о томе не говорите. Човек с којим имамо посла рекао је да је Питер Соломон изабрао баш вас.“ Гледала је равно у Лангдона, леденим погледом. „Мислим да је време да овај разговор наставимо у штабу ЦИА. Можда ћемо тамо имати више среће.“

Ова претња једва да се дотакла Лангдона. Сато је управо рекла нешто што му се урезало у свест. *Питер Соломон је изабрао вас.* Те речи, у комбинацији са поменутиим масонима, на неки чудан начин су се дојмиле Лангдона. Погледао је у масонски прстен на Питеровој руци. Прстен је био нешто највредније што је Питер имао – породична драгоценост Соломонових са симболом двоглавог феникса – највећим од свих мистичних симбола масонске мудрости. Злато се сијало на светлости и подстакло сећање на нешто сасвим неочекивано.

Лангдон удахну, сетивши се злокобног шапата Питеровог тамничара: *Још увек вам није јасно, зар не? Зашто сте изабрани?*

У једном застрашујућем тренутку Лангдонове се мисли разбистрише, магла се разиђе.

Сасвим изненада, постаде кристално јасно зашто је Лангдон овде.

Петнаест километара одатле, возећи се ка југу на Сјутленд парквеју, Малак зачу карактеристично вибрирање на седишту поред себе. Био је то Питеров ајфон, који се данас показао као моћно оружје. Визуелни идентификатор приказивао је слику привлачне средовечне жене дуге црне косе.

ДОЛАЗЕЋИ ПОЗИВ – КЕТРИН СОЛОМОН

Малак се насмеши игноришући позив. *Судбина ме вуче к теби.*

Данас поподне намамио је Кетрин Соломон у своју кућу из само једног разлога – да установи да ли она поседује информације које би му добродошле... неку породичну тајну која би му помогла да лоцира оно што је тражио. Међутим, било је јасно да Питер својој сестри није ништа казао о ономе што је чувао све ове године.

И поред тога, Малак је сазнао нешто друго од Кетрин. *Нешто због чега је заслужила да њој живи још који сати више.* Кетрин му је потврдила да се сви резултати њених истраживања налазе на једном месту, безбедно закључани у њеној лабораторији.

Морам их уништити.

Кетринино истраживање било је спремно да отвори нова врата сазнања, а када би се та врата једном отворила, макар сасвим мало, други би наставили. Било би само питање времена пре него што би се све променило. *Не могу да дозволим да се то догоди. Свети мора осјетити какав јесте... преувишен насумичности у мраку незнања.*

Ајфон запишта, стављајући му до знања да је Кетрин оставила гласовну поруку. Малак је послуша.

„Питер, опет ја.“ Њен глас је звучао забринуту. „Где си? Још увек размишљам о мом разговору са доктором Абадоном... и бринем се. Је ли све у реду? Молим те, позови ме. У лабораторији сам.“

Гласовна порука се завршила.

Малак се насмеши. *Кејрин би требало да се мање брине за браћа, а више за себе.* Скренуо је са Сјутланд парквеја на Силвер хил роуд. На непун километар одатле, у тами, запазио је једва приметну контуру ЦПСМ-а, угнеждenu у крошње с десне стране аутопута. Читав комплекс био је окружен високом оградом од бодљикаве жице.

Безбедна зграда? Малак се насмеја у себи. *Знам неког ко ће ми отворити врата.*

ПОГЛАВЉЕ 24

Ово откриће заплусну Лангдона као неки огромни талас.

Сада знам зашто сам овде.

Стојећи у средишту Ротонде, Лангдон осети силан нагон да се окрене и побегне, далеко од Питерове шаке, од сјајног златног прстена, сумњичавих очију Иное Сато и Ендерсона. Уместо тога, и даље је стајао непомично, стежући торбу која му је висила о рамену. *Морам изаћи одавде.*

Стегну вилице, сетивши се поново оног хладног јутра пре много година у Кембрицу. Било је шест сати изјутра и Лангдон је таман улазио у учионицу, као што је увек чинио после ритуалног пливања у базену Универзитета Харвард. Док је прелазео преко прага, дочекао га је познати мирис креде и парног грејања. Начинио је два корака, а онда стао као укопан.

Чекала га је једна прилика – елегантан господин, орловског профила и краљевског погледа плавосивих очију.

„Питере?“ погледа га Лангдон забезекнуто.

Питер Соломон се насмеши и његови бели зуби блеснуше у слабо осветљеној просторији. „Добро јутро, Роберте. Изненађен си што ме видиш?“ Глас му је био благ, а ипак се у њему осећала снага.

Лангдон журно приђе и топло се поздрави с пријатељем. „Шта ли побогу тражи плава крв Јејла на Црвеном кампусу⁴⁵ и то пре зоре?“

„Тајна мисија иза непријатељских редова“, рече Соломон и насмеја се. Показао је руком према Лангдоновом витком стасу. „Исплати се сво то пливање. Одлично изгледаш.“

„Дајем све од себе, како би ти изгледао што старији“, одговори Лангдон, шалећи се. „Питере, дивно је видети те овде. Којим поводом?“

„Кратко пословно путовање“, одговори он, разгледајући празну учионицу. „Извини, Роберте, што сам те овако препао, али на располагању имам само неколико минута. Морам нешто да те питам... у четири ока. И да затражим услугу.“

То ће бити први њуш. Лангдон се питао шта би један професор универзитета могао да учини за човека који има апсолутно све. „Штогод ти треба“, одговори, задовољан што може да учини нешто за човека који му је заиста много пружио, поготово што је Питеров живот, који је требало да буде живот једног срећника, био испуњен толиким трагедијама.

Соломон утиша глас. „Надам се да ћеш прихватити да ми нешто причуваш.“

Лангдон преврну очима. „Надам се да то није поново Херкулес. Лангдон је једном прихватио да причува Соломоновог мастифа тешког седамдесет пет кила, док је Соломон био на путу. Док је био код Лангдона, изгледа да га је изненада ухватила неодољива чежња за омиљеном кожном играчком, па је у Лангдоновој радној соби нашао достојну замену – оригиналну руком писану и илустровану *Библију* у кожном повезу с почетка седамнаестог века. Из неких разлога, није помогло што му је викао: „Фуј то!“

⁴⁵ Алузија на званичне боје наведених универзитета: тамноплава Јејла и гримизноцрвена Харварда (прим. прев.)

„Знаш да још увек тражим одговарајућу замену“, одговори Соломон, смешкајући се покуњено.

„Ма заборави на то. Мени је драго што је Херкулес имао прилике да окуси религију.“

Соломон се насмеја, али је деловао некако забринуто. „Роберте, дошао сам код тебе јер желим да ми причуваш нешто што је за мене од велике вредности. То сам добио у наследство још пре извесног времена, али некако више не осећам да је на сигурном, било да га држим код куће или у канцеларији.“

Лангдону намах би непријатно. Било шта од „велике вредности“ у Питеровом свету могло је да значи само нешто што вреди читаво богатство. „А што не у сефу неке банке?“ *Барем твоја породица има акције у њоловини америчких банака.*

„То би значило испуњавање силних формулара и разговор са службеницима. И зато ми поуздан пријатељ више одговара. Осим тога, знам да ти умеш да чуваш тајну.“ Соломон је ставио руку у џеп, извукао одатле један пакетић и пружио га Лангдону.

С обзиром на театралан увод, Лангдон је очекивао нешто много импресивније. Пакетић је био у облику коцке, са страницама од отприлике осам центиметара, умотан у избледео пакпапир и увезан канапом. С обзиром да је пакетић био тежак, вероватно је садржао нешто од метала или камена. *То је што?* Лангдон је окретао кутију у рукама и приметио да је канап на једној страни био пажљиво причвршћен рељефним воштаним печатом, као на старим повељама. На печату је био двоглави феникс са бројем 33 утиснутим на грудима – традиционални симбол највишег реда слободних зидара.

„Питере, молим те“, рече Лангдон док му се лице полако кривило у смешак. „Ти јеси Велики мајстор масонске ложе, али ипак ниси папа. Што печатиш пакете својим прстеном!“

Соломон се загледа у свој златни прстен и засмеја. „Нисам ја ово запечатио, Роберте, већ мој прадеда. Пре скоро једног века.“

Лангдона протресе струја. „Шта?“

Соломон подиже свој домали прст. „Овај масонски прстен био је његов. После тога је био дедин, па очев... и на крају мој.“

Лангдон подиже пакетић. „Твој прадеда замотао је ово *пре једног века* и нико га у међувремену није отворио?“

„Тако је.“

„Али... зашто?“

Соломон се насмеши. „Зато што још није време.“

Лангдон је зурio у њега. „Време за *што*?“

„Роберте, знам да ће ово звучати необично, али што мање знаш, то боље. Једноставно стави овај пакетић на неко сигурно место и немој никоме говорити да сам ти га дао.“

Лангдон погледа свог ментора у очи, тражећи у њима неки шаљив израз. Соломон је имао склоности за театралност, па се питао не ради ли се ту можда о некој малој представи у његову част. „Питере, да се овде случајно не ради о некој намештаљци, да ја помислим како ми је поверена некаква велика масонска тајна, па да то заголица моју знатижељу и наведе ме да се придружим?“

„Масони не врбују чланове, Роберте, ти то добро знаш. Осим тога, сам си ми рекао да нам се радије не би придружио.“

То је било тачно. Лангдон је гајио велико поштовање према масонској филозофији и симболици, а ипак је решио да никад не постане њихов члан; пошто масони полагају завет о чувању тајне, то би га спречило да са својим студентима разговара о масонима. Из истих разлога је и Сократ одбио да учествује у Елеузинским мистеријама⁴⁶.

Док је Лангдон разгледао тајанствену кутију са масонским печатом, није могао а да не постави једно сасвим обично питање. „А зашто не повериш ово неком од своје масонске браће?“

„Рецимо да ми се чини да би било безбедније да буде *ван* дохвата масонског братства. И молим те, не дозволи да те завара величина пакета. Ако је тачно оно што ми је рекао отац, у њему се налази нешто изузетно моћно.“ Застао је. „Нешто као талисман.“

Да ли он рече талисман? По дефиницији, талисман је нешто што има магичну моћ, по традицији, талисмани су се у древна времена користили да донесу срећу, одбране од злих духова и припомогну приликом ритуалних обреда. „Питере, ја се надам да ти *знаш* да су талисмани изашли из моде још у средњем веку.“

Питер стрпљиво положи руку на Лангдоново раме. „Потпуно сам свестан како то теби звучи, Роберте. Познајем те већ одавно. Скептицизам је једна од твојих јачих страна у академском свету. Али, истовремено је и твој велики недостатак. Довољно те добро познајем, па зато од тебе нећу тражити да ми *поверујеш*... већ само да *верујеш*. Зато те сада молим да ми верујеш када ти кажем да је овај талисман веома моћан. Речено ми је да он свог власника може прожети способношћу да у хаосу успостави ред.“

Лангдон је могао само да га гледа у неверици. Аксиом о „успостављању реда у хаосу“ био је један од великих масонских постулата. *Ordo ab chao*. Упркос томе, сама помисао да талисман може икоме дати *било какву* снагу била је више него апсурдна, а поготово снагу да се успостави ред у хаосу.

„Овај талисман“, настави Соломон, био би опасан у погрешним рукама, а ја, нажалост, имам разлога да поверујем да неки моћни људи желе да га се докопају.“ Гледао га је озбиљније но икад до тада. „Желео бих да ми га причуваш на неко време. Можеш ли то да ми учиниш?“

Те вечери, Лангдон је седео сам за кухињским столом са пакетићем испред себе и покушавао да замисли шта ли може бити у њему. На крају је читав случај напросто приписао Питеровој ексцентричности и закључао пакетић у сеф своје библиотеке, да би на крају потпуно заборавио на њега.

То јест... све до овог јутра.

Телефонски позив и њас са јужњачким наласком.

„Ох, професоре, умало да заборавим!“ рекао је помоћник Лангдону, пошто му је објаснио све појединости у вези са путовањем. „Господин Соломон је тражио још нешто.“

„Да?“ одговори Лангдон, у мислима се већ припремајући за предавање на које је управо пристао.

⁴⁶ Светковине које су се одржавале сваке године у славу богиња Деметре и Персефоне и бога Диониса (прим. прев.).

„Господин Соломон је оставио још једну поруку за вас.“ Човек поче да чита несигурно, као да покушава да разазна Питеров рукопис. „Замолити Роберта... да донесе... запечаћени пакетић који сам му дао пре много година.“ Човек застаде. „Да ли вам то нешто говори?“

Лангдон је и сам био изненађен кад се присетио мале кутије која све ово време чучи у сефу. „Заправо, да. Знаш на шта Питер мисли.“

„И да ли можете то да донесете?“

„Наравно. Кажите Питеру да ћу донети.“

„Одлично.“ Звучало је као да је помоћнику лакнуло. „Желим вам угодно предавање вечерас. И безбедно путовање.“

Пре но што је кренуо од куће, Лангдон је ревносно потражио замотани пакетић у дну сефа и ставио га у своју торбу.

Сада је стајао усред Капитола и био сигуран само у једну ствар. Питер Соломон би био ужаснут када би знао како га је Лангдон страшно изневерио.

ПОГЛАВЉЕ 25

Мој боже, Кетрин је била у њраву. Као и обично. Триш Дан пиљила је у потпуној неверици у резултате претраге који су се појављивали на екрану од плазме пред њом. Сумњала је да ће претрага дати *било* какве резултате, а у ствари, до сада је добила већ преко десет погодака. А остали су тек пристизали. Једна од веза чинила се прилично обећавајућом.

Триш се окрену и повика у правцу библиотеке. „Кетрин? Мислим да би волела да видиш ово!“

Прошло је неколико година откада је Триш направила оваквог паука за претрагу, а данашњи резултати су је запрепастили. *Пре неколико година, оваква ирејраја би завршила у хорсокаку.* Међутим, чинило се да је количина претраживог дигиталног материјала у свету експлодирала до тачке када човек може да пронађе буквално било шта. Оно што је невероватно, једна од кључних речи била је и реч коју Триш никада у животу није ни чула... а претрага је пронашла чак и *џо*.

Кетрин је пројурила кроз врата контролне собе. „Шта имаш?“

„Читаву *јомилу* кандидата.“ Триш показа према екрану. „Сви ови документи садрже буквално све твоје кључне речи.“

Кетрин забаци косу иза увета и пређе погледом преко листе.

„Пре него што се превише узбудиш“, додала је Триш, „уверавам те да већина ових докумената *није* оно што тражиш. То су такозване црне рупе. Погледај величину фајлова. Невероватно су огромни. То су компримоване датотеке милиона имејлова, гигантске интегралне енциклопедије, глобалне табле за поруке које постоје годинама, и тако даље. Због своје величине и различитости садржаја, ови фајлови садрже толико много потенцијалних кључних речи да једноставно усисају сваки претраживач који им се приближи.“

Кетрин показа на један при врху листе. „Шта кажеш на *овај!*“

Триш се насмеши. Кетрин је увек била *корак испред*, пронашла је један једини фајл на списку који је био мали. „Одлично запажаш. Да, то је једини прави кандидат за сада. У ствари, *фајл* је толико мали да не може имати више од стране и нешто“

„Отвори га.“ Тон Кетриног гласа одавао је напетост.

Триш није могла да замисли документ од једне стране који садржи *све* чудне низове које јој је Кетрин дала. Међутим, када је кликнула и отворила документ, кључне речи су се појавиле... кристално јасне и лако уочљиве у тексту.

Кетрин приђе, очију прикованих за екран од плазме. „Овај документ је... *редигован?*“

Триш климну. „Добродошла у свет дигитализованог текста.“

Аутоматска редакција постала је уобичајена пракса када се нуди неки дигитализован и документ. Редакција је процес при ком сервер дозвољава тражитељу да претражује читав текст, али му након тога открије само један његов мали део – неку врсту мамца – то јест, само текст који директно има везе са кључним речима. Прескачући велики део осталог текста, сервер се

штити од угрожавања ауторских права и истовремено шаље кориснику следећу поруку: *Имам информацију коју изражиш, али ако желиш и њен осјаташак, мораћеш да ја куйиш од мене.*

„Као што можеш да видиш“, рече Триш, клизећи низ веома редигован текст, „документ садржи све твоје кључне речи“

Кетрин га је посматрала у тишини.

Триш јој даде још тренутак, а онда се врати на врх стране. Све Кетринине кључне речи биле су подвучене и исписане великим словима, заједно са кратким намамљујућим текстом – по две речи испред и иза тражене.

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] тајна локација ПОДЗЕМЉА где је [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] негде у ВАШИНГТОНУ са координатама [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] открила једну ДРЕВНУ КАПИЈУ која води

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] упозорава да ПИРАМИДА чува опасну [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] дешифруј овај ГРАВИРАНИ СИМБОЛОН⁴⁷ да откријеш [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Триш није могла да замисли на шта се овај документ односи. *И шта је за име светиа „симболон“?*

Кетрин нестрпљиво приђе екрану. „Где се налази овај документ? Ко га је написао?“ Триш је већ радила на томе. „Дај ми секунд. Покушавам да уловим извор.“

„Морам да знам које ово написао“, понови Кетрин с напетостију у гласу. „Морам да видим осјаташак.“

„Трудим се“, рече Триш, помало изненађена љутином у Кетринином гласу.

Чудно, локација фајла није била видљива као нормална веб-адреса, већ као нумеричка Интернет протокол адреса. „Не могу да демаскирам ИП“, рече

⁴⁷ Symbolon – Предмет из времена старе Грчке који се користио за слање тајних порука. Био би преполовљен, а порука се могла протумачити само ако би половине поново биле спојене (прим. прев.).

Триш. „Име домена се не појављује. Сачекај“ Подигла је терминал прозор. „Покренућу трагача.“

Триш утипка читав низ наредби како би „пинговала“ сва чворишта између рачунара у контролној соби, па све до рачунара на ком се налазио тај документ.

„Провера у току“, рече, задавши извршење команде.

Одговор је био веома брз и дуга листа мрежних уређаја скоро истовремено се појави на плазми. Триш је премотавала листу надоле... још доле... кроз путању силних „рутера“ и „свичера“ који су повезивали њену машину са...

Шта, до ђавола? Праћење је престало пре него што је дошло до сервера на ком се налазио документ. Њен пинг је из неког разлога наишао на мрежни уређај који га је прогутао уместо да га одбије. „Изгледа да се моја наредба блокирала“, рече Триш. *Да ли је то уопште могуће?*

„Покрени је поново.“

Триш понови процес и доби потпуно исти резултат. „Јок. Ђорсокак. Изгледа да је овај документ на серверу ком се не може ући у траг.“ Она погледа у последњих неколико чворишта пре краја. „Додуше, оно што *могу* да ти кажем јесте да се налази негде у области Вашингтона.“

„Шалиш се.“

„То уопште није изненађујуће“, рече Триш. „Ови паук програми шире се географски, што значи да су први резултати увек из локала. Осим тога, један од твојих кључева за претрагу је и Вашингтон.“

„А како би било да пробамо са ‘Ко је’ претрагом?“ изненада предложи Кетрин. „Зар ти то не би рекло ко поседује домен?“

Мало примитивно, али идеја није тако лоша. Триш је добродила до сајта „Које“ и покренула претрагу за ИП адресом, надајући се да ће добити конкретно име домена. Њена фрустрација уступи место горућој знатижељи. *Чији је овај документ?* Резултат претраге се прилично брзо појавио и показао да нема поклапања, те Триш подиже руке у знак предаје. „Као да ова ИП адреса не постоји. Не могу да пронађем ни једну једину информацију о њој.“

„Очигледно да адреса *постоји*. Управо смо прегледали документ који се тамо налази!“

Истина. Па ипак ко год да има овај документ, очигледно не жели да открије свој идентитет. „Нисам сигурна шта да ти кажем. Системске претраге нису баш нешто у чему сам вешта, и ако не укључиш неког ко поседује хакерске способности, ја сам стигла до краја.“

„Знаш ли ти неког?“

Триш се окрену и погледа у своју шефицу. „Кетрин, шалила сам се. То баш и није добра идеја.“

„Али то се *ради*.“ Погледала је ручни сат.

„Хм, па да... стално. Технички је прилично лако.“

„Кога знаш?“

„Од хакера?“ Триш се нервозно насмеја. „Па, рецимо пола момака са старог посла.“

„Постоји ли неко коме верујеш?“

Да се она можда не шали? Триш је могла да види да је Кетрин мртва озбиљна. „Па, да“, брзо одговори. „Знам једног момка кога бисмо могли позвати. Био је наш специјалиста за безбедност система-потпуни компјутерски залуђеник. Хтео је да се забављамо, што је било прилично без везе, али је у суштини добар момак и ја му верујем. А хоће да ради и хонорарно.“

„Уме ли да буде дискретан?“

„Хакер је. Наравно да уме да буде дискретан. То је оно чиме се бави. Али сигурна сам да ће тражити најмање хиљадарку да макар погледа...“

„Назови га. Понуди му дупло за брзе резултате.“

Триш није знала шта јој је непријатније – то што помаже Кетрин Соломон да унајми хакера... или што ће назвати типа који још увек не може да поверује да једна црвенокоса дебељца, аналитичарка метасистема, остаје хладна пред његовим навалама романтике. „Сигурна си да то желиш?“

„Зови с телефона из библиотеке“, рече Кетрин. „Број је блокиран. И наравно, немој да спомињеш моје име.“

„Добро.“ Триш крену према вратима, али заста када зачу цвркулт Кетрининог ајфона. Уз мало среће, долазећа порука ће садржати информације које ће одложити извршење овог непријатног задатка. Сачекала је да Кетрин извади ајфон из џепа лабораторијског мантила и погледа екран.

Кетрин Соломон осети како је преплављује талас олакшања када је угледала име на ајфону. *Коначно.*

ПИТЕР СОЛОМОН

„Порука је од мог брата“, рече брзо погледавши према Триш.

Триш се испуни надом. „Можда би требало да га питамо о овоме... пре него што позовемо хакера?“

Кетрин погледа скраћени текст на плазма-екрану и чу глас доктора Абадона. *То штоо ваш браџи верује да је скривено у Вашингтону... може се иронати.* Кетрин није имала појма у шта да верује, а овај документ садржи информације о невероватним идејама којима је Питер очигледно био опседнут.

Кетрин одмахну главом. „Хоћу да знам ко је ово написао и где се то налази. Обави разговор.“

Триш се намршти и настави ка вратима.

Без обзира на то да ли ће овај документ објаснити мистерију онога што је Питер рекао доктору Абадону, данас је макар *једна* загонетка решена. Њен брат је коначно научио како се користи функција за слање порука на ајфону који му је дала.

„И обавести медије“, повиче према Триш. „Велики Питер Соломон је управо послао своју прву текстуалну поруку.“

На паркингу тржног центра поред аутопута, преко пута ЦПСМ-а, Малак је стајао поред своје лимузине и протезао ноге чекајући позив за који је знао да ће уследити. Киша је престала и месец је почео да се пробија кроз зимске облаке. Био је то исти онај месец који је обасјавао Малака кроз отвор на крову Здања Храма, за време његове иницијације пре три месеца.

Вечерас свети изгледа иошинуо грујације.

Док је чекао, стомак му опет закрча. Његов дводневни пост, иако непријатан, био је пресудан за припреме. Такве су биле древне методе. Ускоро ће све физичке непријатности постати небитне.

Стојећи на хладном ноћном ваздуху, насмејао се када је схватио да га је *усуг* довео, помало иронично, право пред малену цркву. Смештено, између „Стерлинг дентала“ и дискаунта, налазило се мало светилиште.

БОЖЈА КУЋА СЛАВЕ.

Малак је гледао у прозор на ком је био исписан део црквене доктрине: ВЕРУЈЕМО ДА ЈЕ ИСУС ХРИСТ ЗАЧЕТ ОД СВЕТОГА ДУХА, ДА ГА ЈЕ РОДИЛА ДЕВИЦА МАРИЈА, И ДА ЈЕ ИСТИНСКИ И ЧОВЕК И БОГ.

Малак се насмеја. *Да, Исус је заиста био и једно и друго – и човек и Бој – али девичанско рођење није предуслов за божанство. Не иде то иако.*

Звоњава мобилног телефона пресече ноћну тишину убрзавајући му пулс. Телефон који је сада звонио био је Малаков *приватни* – јефтини једнократни телефон купљен јуче. Идентификација је откривала да је то позив који је очекивао.

Локални позив, помисли Малак, гледајући преко Силвер хил роуда према једва видљивим, месечином обасјаним контурама кривудавог крова који се помаљао изнад крошњи. Малак отклопи телефон.

„Овде доктор Абадон“, рече, мало продубивши глас.

„Кетрин“, рече женски глас. „Коначно сам се чула са братом.“

„Ох, сада ми је лакше. Како је он?“

„Управо је на путу за моју лабораторију“, рече Кетрин. „У ствари, предложио је да нам се и ви придружите.“

„Опростите?“ Малак је глумио оклевање. „У вашој... лабораторији?“

„Сигурно вам искрено верује. Он никада *никога* не позива овамо.“

„Претпостављам да мисли да ће посета помоћи нашем разговору, али не бих волео да се намећем.“

„Ако мој *браћ* каже да сте добродошли, онда сте добродошли. Осим тога, рекао је да има много шта да нам каже, а ја бих волела да коначно сазнам шта се догађа.“

„Добро онда. *Где* је тачно ваша лабораторија?“

„У Центру за подршку Смитсоњијан музеја. Знате ли где је то?“

„Не“, рече Малак гледајући преко паркинга право у комплекс. „Управо сам у аутомобилу и имам систем за навођење. Која је адреса?“

„Четири хиљаде двеста Силвер хил роуд.“

„Добро, чекајте мало. Укуцаћу то“ Малак је сачекао десет секунди, а онда рече, „Ах, добре вести, изгледа да сам ближе него што сам мислио. ГПС каже да сам на свега десет минута одатле.“

„Сјајно. Јавићу чуварима на улазној капији да вас пропусте.“

„Хвала вам.“

„Видимо се ускоро.“

Малак стави у џеп једнократни телефон и погледа према ЦПСМ-у. *Јесам ли био нејирисивојан ишио сам самој себе позвао?* Смешећи се, извади ајфон Питера Соломона, дивећи се текстуалној поруци коју је пре неколико минута послао Кетрин.

Добио твоје поруке. Све је у реду. Напоран дан. Заборавио састанак са др Абадоном. Извини што га нисам споменуо раније. Дуга прича. Крећем у лабораторију. Ако је слободан, позови га да нам се придружи. Потпуно му верујем, а имам много шта да вам кажем. Питер.

Није било изненађујуће што је убрзо након тога зврцнуо Питеров ајфон са Кетринин им одговором.

питер, честитам ти што си научио да куцаш поруке! драго ми је да си добро, причала сам с др А. долази у лабораторију, видимо се ускоро! – к

Држећи у рукама ајфон Питера Соломона, Малак чучну покрај лимузине и заглави га између предње гуме и друма. Добро му је послужио овај телефон... али дошло је време да нестане. Сео је за волан, убацио ауто у брзину и лагано кренуо напред све док није чуо гласно крцкање у тренутку када се ајфон распрснуо.

Малак врати полугу мењача у паркинг позицију и поче да гледа удаљену силуету ЦПСМ-а. *Десеџ минуџа*. Пространи магацин Питера Соломона чувао је тридесет милиона драгоцених предмета, али Малак је ноћас дошао да уништи само два и то она највреднија.

Целокупно истраживање Кетрин Соломон. И саму Кетрин Соломон.

ПОГЛАВЉЕ 26

Професоре Лангдон!“ рече Иное Сато. „Делујете као да сте управо видели духа. Да ли вам је добро?“

Лангдон још више подиже торбу на рамену и стави руку преко ње, као да би тако могао боље да сакрије коцкасти пакетић који се у њој налази. И сам је осећао да је скроз побелео у лицу. „Ја се... само јако бринем за Питера.“

Сато нагну главу на страну, посматрајући га искоса.

Лангдон посумња да се она можда умешала у све ово вечерас управо због овог пакетића који му је Соломон поверио на чување. Питер је упозорио Лангдона: *Моћни људи желе да ја се домоћу. Било би ојасно кад би дошао у иојрешне руке.* Лангдон није могао да замисли зашто би ЦИА желела да дође до кутијице са талисманом... па чак ни шта уопште представља тај талисман. *Ordo ab chao?*

Сато приђе ближе и упиљи се у њега својим црним очима. „Осећам да сте дошли до неког открића?“

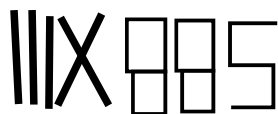
А Лангдон осети даје почео да се зноји. „Па не... не баш.“

„О чему сад размишљате?“

„Па, ја само...“ Лангдон је оклевао, не знајући шта да јој каже. Није му падало на памет да јој каже за пакетић у торби, али ако га она поведе у зграду ЦИА, сигурно ће му успут прегледати торбу. „Заправо...“ петљао је, „имам нову идеју о бројевима на Питеровој руци.“

Њен израз лица остаде непромењен. „Да?“ Погледа у Ендерсона, који се управо враћао пошто се поздравио са члановима коначно пристиглог форензичког тима.

Лангдон прогута кнедлу па чучну поред шаке, питајући се шта би сад могао да смисли да им каже. *Ти си предавач, Роберте – импровизуј!* Још једном се загледа у оних седам сићушних симбола, надајући се да ће успети нешто да смисли.

Нишша. Пошшуна йразнина.

Лангдон је имао фотографско памћење и док је сад покушавао да се на брзину присети свих симбола у својој менталној енциклопедији, могао је да спомене само једну ствар. Тога се сетио још на самом почетку, али тада му се учинило сасвим невероватним. У овом тренутку преостало му је само да одуговлачи док се не присети нечег бољег.

„Овај“, поче он, „прво што ће једном симбологу указати на то да је кренуо погрешним путем у покушају да дешифрује неки симбол, јесте истовремено присуство више симболичких језика. На пример, кад сам вам рекао да је овај текст приказан римским и арапским знацима, то је већ била погрешна анализа, јер се ослања на два језичка система. Исто то важи и за римске и рунске знаке.“

Сато прекрсти руке и подиже обрве, као да хоће да каже, „Настави.“

„Генерално, свака комуникација иде преко *једног*, а не више различитих језика, и зато је први задатак приликом анализе било ког текста, да се пронађе *један* конзистентан систем симбола који може да обухвати читав текст.“

„А сада вам се чини да знате који је то систем?“

„Па, и да... и не.“ Лангдон је имао искуства са ротационом симетријом анаграма и зато је знао да симболи понекад добијају различита значења из различитих углова. У овом случају, схватио је да постоји један начин на који би се сви ови знаци могли сагледати у једном језику. „Ако бисмо окренули руку, добили бисмо конзистентнију слику по питању језика.“ Језиво, али управо је Питеров отмичар сугерисао да би шаку требало окренути, кад је изговорио стару херменеутичку изреку. *Како јоре, шако доле.*

Лангдона прође дрхтавица, али ипак испружи руку и дохвати дрвену основу на коју је била причвршћена Питерова шака. Веома лагано, он обрну дрвену дашчицу, тако да су сад Питерови испружени прсти показивали надоле. Симболи на длану тренутно се изменише.

SBB XIII

„Из овог угла“, рече Лангдон, „X-I-I-I постаје *мојућ* римски број – тринаест. Штавише, преостали знаци могу се такође интерпретирати уз помоћ римског алфабета – SBB Лангдон је очекивао да ће присутни на ово само слегнути раменима, али се израз на Ендерсоновом лицу истог трена измени. „SBB?“ упита шеф.

Сато се окрену Ендерсону. „Ако се не варам, то ми звучи познато, као систем нумерације овде на Капитолу.“

Ендерсон је био сасвим бео у лицу. „Јесте.“

Сато се исцери и климну главом према Ендерсону. „Шефе, крените за мном. Желим да разговарамо насамо.“

Док је директорка Иное Сато водила Ендерсона на довољну удаљеност, Лангдон је стајао сам, тотално пометен. *Шта ли се сад дешава, кој враћа? На шта се SBB XIII односи?*

Ендерсон се у себи питао да ли је уопште могуће да се ноћас деси нешто још горе од овога. *На руци стоји СББ 13?* Био је потпуно запрепашћен да је било ко неупућен могао да сазна за СББ... а поготово за СББ 13. По свему судећи, палац Питера Соломона није упирао нагоре, као што је на почетку изгледало... већ у сасвим супротном правцу.

Директорка Сато одведе Ендерсона до мирног места поред бронзане статуе Томаса Цеферсона. „Шефе“, рече, „верујем да ви тачно знате где се налази тај фамозни СББ тринаест?“

„Наравно.“

„А да ли знате шта се унутра налази?“

„Не, нисам гледао унутра. Мислим да већ деценијама није у употреби.“

„Е па, сада ћете га отворити.“

Ендерсону се нимало није допадало кад му неко наређује шта треба да ради у сопственој кући. „Госпођо, то може бити мало проблематично. Мораћу прво да проверим распоред задужења. Као што знате, добар део простора на нижим спратовима претворен је у приватне канцеларије или складишта, а када су приватне...“

„Ви ћете сад лепо да ми откључате СББ тринаест“, рече Сато, „или ћу ја позвати КБ, а они ће послати тим са справом за разваљивање врата.“

Ендерсон ју је прво посматрао неколико часака, а онда је извукао воки-токи и принео га устима. „Говори Ендерсон. Треба неко да ми откључа СББ. Нек ме тамо сачека кроз пет минута.“

Глас који му је одговорио звучао је прилично збуњено. „Шефе, молим вас, поновите, да ли сте рекли СББ?“

„Тачно. СББ. Сместа пошаљите некога. Требаће ми и батеријска лампа.“ Потом врати воки-токи на место. Срце му је снажно ударило док му је Сато прилазила још ближе, све више утишавајући глас.

„Шефе, немамо времена“, прошапта, „сместа нас поведите до СББ тринаест, што је брже могуће.“

„Да, госпођо.“

„Треба ми још нешто.“

Осим проваљивања и ујадања? Ендерсон није био у положају да протестује, али свакако је био свестан да је Сато стигла само неколико минута пошто се Питерова шака појавила у Ротонди, и да сад користи ситуацију и захтева да јој се дозволи прилаз у приватне просторије Капитола. Све време, она се налази један корак испред догађаја, тако да изгледа као да она њима диригује.

Сато показа руком према професору. „Она торба на професоровом рамену.“

Ендерсон погледа у том правцу. „Шта са њом?“

„Претпостављам да је ваше особље прегледало Лангдонову торбу на рендген апарату кад је улазио у зграду?“

„Наравно, све торбе се прегледају.“

„Хоћу да видим тај снимак. Хоћу да знам шта има у тој торби.“

Ендерсон поново погледа торбу коју је Лангдон све време носио на рамену. „Али... зар не би било једноставније да питамо њега.“

„Који део мог наређења нисте разумели?“

Ендерсон опет извади воки-токи и понови њен захтев. Сато издиктира Ендерсону адресу свог блекберија и затражи да јој његов тим одмах мејлом пошаље дигиталну копију рендгенског снимка, чим га пронађе. Преко воље, Ендерсон се сложи и са тим захтевом.

Форензичари су се спремали да понесу одсечену шаку и предају је капитолској полицији, али Сато нареди да је испоруче директно њеном тиму у Ленглију. Ендерсон је сад већ био и сувише уморан да протестује. Никакво чудо, с обзиром да га је прегазио омањи парни ваљак јапанске производње.

„Осим тога, треба ми тај прстен“, довикну Сато форензичарима.

Главни техничар таман заустити да се успротиви, али се одмах предомисли. Скину златни прстен са Питерове шаке, стави га у провидну пластичну врећицу и предаде Сато. Она га узме и стави у цеп јакне. Потом се окрете Лангдону.

„Крећемо, професоре. Понесите своје ствари.“

„Куда идемо?“ упита Лангдон.

„Само ви крените за господином Ендерсоном.“

Па га, помисли Ендерсон, *право за њеџама*. СББ се налазио у делу Капитола у који је ретко ко залазио. Да би се стигло до њега, треба проћи кроз замршени лавиринт скучених просторија и узаних ходника тачно испод крипте. Млађи син Абрахама Линколна, мали Тед, једном је залутао онамо и мало је фалило да ту и умре. Ендерсон се запита неће ли таква судбина задесити и Лангдона, само ако Сато тако одлучи.

ПОГЛАВЉЕ 27

Марк Зубијанис, специјалиста за безбедност система увек се поносио својом способношћу да истовремено извршава више задатака. Управо је седео на свом футону с даљинским управљачем за ТВ, бежичним телефоном, лаптопом, палмтопом, и великом чинијом „Пајратс бутија“ Једним оком посматрајућт без тона утакмицу Ред-скинса, а другим гледајући лаптоп, Зубијанис је причао преко блутут слушалица са женом с којом се није чуо већ више од годину дана.

Ко би групи могао да зове усред њлеј-офа нејо Триш Дан.

Потврдивши још једном своју друштвену неспретност, његова бивша колегиница одабрала је баш утакмицу Редскинса као савршени моменат да прођаска с њим и затражи услугу. Након кратког подсећања на старе дане и на то како јој недостају његови сјајни вицеви, Триш је коначно прешла на ствар: покушавала је да демаскира скривену ИП адресу, вероватно неког заштићеног сервера у области Вашингтона. Сервер је чувао један мали текстуални документ, а она је желела да му приступи... или макар да сазна чији је.

Прави човек, њотрешан њренушак, рекао јој је. Триш га је затим обасула најфинијим комплиментима које један штребер може да добије, од којих је, бар што се њега тиче, већина била истинита, и пре него што је то приметио, већ је укуцавао чудну ИП адресу у свој лаптоп.

Зубијанис је само на тренутак видео број и одмах се узнемирио. „Триш, ова адреса има чудан формат. Написана је протоколом који још увек није доступан јавности. Вероватно је владин обавештајни или војни.“

„Војни?“ насмеја се Триш. „Веруј ми, управо сам извукла скраћени текст с тог сервера и *није* био војни.“

Зубијанис отвори терминал прозор и покуша да трасира путању. „Кажеш да ти се трасирање прекинуло?“

„Да. Двапут. Исто чвориште.“

„И мени исто.“ Он позва програм за дијагностику и покрену га. „Шта је толико интересантно код ове ИП адресе?“

„Покренула сам изборни програм који је активирао претраживач на овој ИП адреси и извукао скраћени документ. Морам да видим остатак документа. Могу и да га купим, али не могу да откријем ко је власник ИП адресе, ни како да јој приступим.“

Зубијанис се намршти гледајући у екран. „Јеси ли сигурна у то? Покренуо сам неку дијагностику и овај заштитни приступни код изгледа... прилично озбиљно.“

„Зато ћеш и добити добру лову.“

Зубијанис поразмисли. Понудили су му мало богатство за лак посао. „Да те питам нешто, Триш. Зашто ти је толико стало до овога?“

Триш је ћутала. „Чиним услугу пријатељици.“

„Мора да је добра пријатељица.“

„И јесте.“

Зубијанис се притајено закикота и уједе за језик. *Знао сам.*

„Слушај“, рече Триш помало нестрпљиво. „Јеси ли довољно добар да демаскираш ову ИП адресу? Да или не?“

„Јесам, довољно сам добар. И да, знам да ме вртиш око малог прста.“

„Колико ће ти требати?“

„Не дуго“, рече, куцкајући успут по тастатури. „Требало би да могу да уђем у неку од машина у њиховој мрежи за неких десет минута. Када будем ушао и знао у шта гледам, назваћу те.“

„Много ти хвала. И, јеси ли добро?“

Тек сад ииша? „Триш, за име бога, зовеш ме усред плеј-оф утакмице и још би да брбљаш? Хоћеш да хакујем ову ИП адресу или не?“

„Хвала, Марк. Заиста ти хвала. Чекаћу да ме позовеш.“

„Петнаест минута.“ Зубијанис прекиде везу, узне чинију „Пајратс бутија“ и пусти тон на телевизору.

Жене.

ПОГЛАВЉЕ 28

Куда ме ѿо воде?

Док је Лангдон журно корачао иза Ендерсона и Сато, спуштајући се све ниже у доње спратове Капитола, осећао је како му срце са сваким кораком све брже удара. Кренули су од западног излаза из Ротонде, спустили се мраморним степеништем, да би онда, кроз широка врата, само у супротном правцу, ушли у чувену одају директно испод Ротонде.

Кайишолска крипша.

Овде је ваздух био загушљивији и Лангдон поново осети ране знаке напада клаустрофобије. Ниска таваница и пригушено светио, управљено навише, само су наглашавали стамене форме четрдесет дорских стубова, неопходних да би се подупрла огромна камена површина пода Ротонде. *Робертше, ојуси се.*

„Овуда“, рече Ендерсон, ходајући брзим кораком и скрећући налево у том огромном кружном пространству.

На сву срећу, у овој крипти није било тела. У њој се налазило само неколико статуа, макета Капитола и један нижи простор у коме је био дрвени катафалк на који су се полагали погребни сандуци приликом одавања почести пре сахране неког државника. Њихова поворка само је пројурела кроз просторију, не обраћајући пажњу на четворокраку звезду од мрамора на месту где је некада горела вечна ватра.

Чинило се да се Ендерсону посебно жури, док је Сато поново загњурила главу у свој блекбери. Мобилна телефонија посебно је била појачана у згради Капитола и досезала је чак и до најудаљенијих њених делова, с обзиром на велик број владиних разговора и позива који су се сваког дана обављали у овом здању.

Пошто су дијагонално прешли преко крипте, уђоше у слабо осветљени фоаје, а потом кренуше завојитим ходницима са пуно слепих завршетака. Прави мравињак уских пролаза садржавао је силна врата означена бројевима. Лангдон је читао док су пролазили

C154... C153... C152...

Није имао појма шта се скривало иза њих, али барем му се разбистрило шта значе бројке и слова утетовирани на шаци Питера Соломона. СББ 13 је по свој прилици била ознака на неким вратима скривеним дубоко у утроби зграде Капитола.

„Шта се налази иза свих ових врата?“ упита Лангдон, притискајући торбу уз ребра и питајући се какве везе може имати Соломонов пакетић са вратима означеним као СББ13.

„Канцеларије и архива“, одговори Ендерсон. „*Приватне* канцеларије и архива“, додао је све погледајући у Иное Сато.

Сато се није удостојила чак ни да дигне поглед са блекберија.

„Делују скучено“, рече Лангдон.

„Чувене собице, али су зато још увек међу најтраженијим некретнинама у читавом Вашингтону. Ово је сâмо средиште првобитне зграде капитола, а тачно изнад њих налазе се старе одаје Сената.“

„А коме припада СББ тринаест?“ упита Лангдон. „Чија је то канцеларија?“

„Ничија. Све просторије са ознаком СББ користе се као простор за приватне архиве и морам признати да ме је зачудило...“

„Ендерсоне“, прекиде га Сато и даље гледајући у свој блекбери. „Само нас ви тамо лепо одведите.“

Ендерсон зашкргута зубима и ћутке настави да их води кроз ходнике који су све више личили на неку мешавину простора за одлагање материјала и лавиринта великих размера.

Скоро на сваком зиду налазили су се знаци са стрелицама окренутим унапред и уназад, свакако са намером да упуте на одређени комплекс канцеларија у овако сложеној мрежи ходника, од С142 до С152...

СТ1 до СТ70...

Д1 до Д166 и ДТ1 до ДТ67...

Лангдон се запита да ли би сам икада успео да изађе одатле. *Ово је прави, прави лавиринт.* Колико је успео да разуме, ознаке на вратима почињале су било са С или Д, у зависности од тога да ли се налазе са оне стране на којој је Сенат, или пак зграда Доњег дома. Они делови који су означени као СТ или ДТ вероватно су били у нивоу терасе, односно приземља.

Још увек ни трага ни тласа од СББ-а.

Коначно, стигоше до тешких челичних врата на којима се налазио прорез за убацивање сигурносне картице.

СБ НИВО

Лангдон је наслућивао да се приближавају.

Ендерсон посегну за својом картицом, али се заустави, очито му је било непријатно због захтева који му је поставила Сато.

„Ендерсоне“, подстакну га Сато, „Немамо читаву ноћ на располагању.“

Он невољно убаци картицу. Челична врата се одшкринуше. Ендерсон их широм отвори, и они закорачише унутра. Тешка врата шкљоцнуше за њима.

Лангдон није био баш сигуран шта да очекује у овом пролазу, али то што је видео свакако није било оно чему се надао. Пред њим је зјапило ново степениште. „Поново да силазимо?“ рече, заставши као укопан. „Зар има још један спрат испод крипте?“

„Да“, одговори Ендерсон. „СБ значи ‘База Сената’.“

Лангдон застења. *К’о бој.*

ПОГЛАВЉЕ 29

Фарови који вијугају кроз пошумљени прилазни пут ЦПСМ-а били су прва ствар коју је чувар видео у последњих сат времена. Поштујући дужност, он стиша тон на свом портабл телевизору и сакри грицкалице испод пулта. *Лоше изабран шренушак*. Редскинси су завршавали свој први напад и он није желео да га пропусти.

Док се аутомобил приближавао, чувар провери име у свешчици испред себе.

Доктор Кристофер Абагон.

Кетрин Соломон је управо звала да обавести обезбеђење о скорашњем доласку посетиоца. Чувар није имао појма ко би овај доктор могао бити, али је очигледно био много добар; долазио је у црној продуженој лимузини. Дугачко, елегантно возило докотрљало се до чуварева кућице и возачев замрачени прозор се бешумно спусти.

„Добро вече“, рече шофер скидајући капу. Био је то снажно грађен човек обријане главе. На радију је слушао фудбалску утакмицу. „Возим доктора Кристофера Абадона код госпође Кетрин Соломон.“

Чувар климу. „Исправе, молим.“

Шофер је изгледао изненађено. „Извините, зар вас госпођа Соломон није позвала да нас најави?“

Чувар климну, крадомице погледавши телевизор. „Ипак морам да скенирам идентификациону картицу због протокола улазака. Жао ми је, прописи. Морам да видим докторове исправе.“

„Нема проблема.“ Шофер се окрену преко седишта и тихим гласом поче да говори кроз преграду. Док је то чинио чувар украде још један поглед на утакмицу. Редскинси су се разилазили из гужве и он се понада да ће лимузина проћи пре новог напада.

Шофер се поново окрену према њему држећи картицу коју је очигледно управо добио из задњег дела возила.

Чувар брзо узе картицу и хитро је скенира у систем. Возачка дозвола издата у Вашингтону била је власништво Кристофера Абадона из Калорама хајтса. На фотографији се видело лице лепушкастог плавокосог господина у лаком сакоу, с краватом и сатенском марамицом у предњем џепу. *Ко забоја носи марамицу кад се слика за дозволу?*

Пригушени аплауз зачу се с телевизора и чувар се окрену таман на време да види играча Редскинса како плеше у тачдаун пољу прстом показујући оштро према горе. „Пропустио сам“, промрмља чувар окренувши се прозору.

„Добро“, рече враћајући дозволу шоферу. „Све је у реду.“

Док је лимузина пролазила, чувар се врати телевизору, надајући се поновљеном снимку.

Док је Малак возио лимузину уз вијугави прилазни пут, није могао а да се не насмеши. У тајни музеј Питера Соломона било је лако ући. Што је било још

слађе, ноћас већ други пут проваљује у Соломонове приватне просторије. Синоћ је обавио сличну посету Соломоновом дому.

Премда је Питер Соломон имао величанствено имање у близини реке Потомак, много времена је проводио у граду, у свом апартману на врху ексклузивног Дорчестер армса. Његова зграда, као и многе друге грађене за богаташе, била је права тврђава. Високи зидови. Сигурносне капије. Спискови посетилаца. Обезбеђен подземни паркинг.

Малак је довезао исту ову лимузину до чуварске кућице и скинувши шоферску капу с обријане главе рекао: „Са мном је доктор Кристофер Абадон. Позвао га је у госте господин Питер Соломон.“ Малак изговори ове речи као да најављује војводу од Јорка.

Чувар је проверио протокол, а онда идентификацију доктора Абадона. „Да, видим да господин Соломон очекује доктора Абадона.“ Притиснуо је дугме и капија се отворила. „Господин Соломон је у свом апартману на врху. Нека посетилац употреби *последњи* лифт с десне стране. Он иде скроз до горе.“

„Хвала вам.“ Малак додирну обод шешира и протера ауто.

Док је вијугао дубоко кроз гаражу, прегледао је простор тражећи сигурносне камере. Ништа. Очигледно, они који су овде живели нису били од оних који обијају туђе аутомобиле, нити они који воле да их неко посматра.

Малак је паркирао у мрачном углу близу лифтова, спустио преграду између возачеве кабине и путничког дела и склизнуо кроз отвор у задњи део лимузине. Када се пребацио, решио се шоферске капе и навукао плаву перику. Поправљајући сако и кравату погледао је у ретровизор како би био сигуран да није размазао шминку. Малак ништа није хтео да ризикује. Не вечерас.

Предуго сам чекао на ово.

Тренутак касније, улазио је у приватни лифт. Вожња до врха била је тиха и угодна. Када су се врата отворила, нашао се у елегантном приватном фоајеу. Његов домаћин га је већ чекао.

„Докторе Абадон, добро дошли.“

Малак погледа у човекове чувене плавосиве очи и осети како му срце убрзава. „Господине Соломон, хвала вам што сте ме примили.“

„Молим вас, зовите ме Питер.“ Два човека се руковаше. Док је Малак стискао руку старијег човека, видео је златан масонски прстен на његовој шапи... истој оној шапи која је једном држала пиштољ уперен у њега. Један глас зашапута из Малакове давне прошлости. *Ако њовучеш шај ороз, њројонићу ње заувек.*

„Молим вас, уђите“, рече Соломон, уводећи Малака у елегантну дневну собу чији су широки прозори откривали поглед на панораму Вашингтона од које је застајао дах.

„Осећам ли ја то мирис чаја?“ упита Малак улазећи.

Соломон је био импресиониран. „Моји родитељи су увек дочекивали госте чајем. Ја сам наставио ту традицију „Увео је Малака у дневну собу, где их је сервис за чај чекао испред огњишта. „Млеко и шећер?“

„Не, хвала.“

И поново је Соломон био импресиониран. „Пуриста“ Обојици је насуо по шољу црног чаја. „Рекли сте да морате са мном да поразговарате о нечем деликатном, о чему се може разговарати само у четири ока.“

„Хвала вам. Поштујем ваше време.“

„Ви и ја смо сада масонска браћа. Повезани смо. Реците ми шта могу да учиним за вас.“

„Прво, желим да вам се захвалим за част што сам примио тридесет трећи степен пре неколико месеци. То ми заиста много значи.“

„Драго ми је, али молим вас да схватите да те одлуке нису само моје. О њима се гласа у Врховном савету.“

„Наравно.“ Малак је сумњао да је Питер Соломон можда и гласао против њега, али унутар масонског реда, као и било где другде, новац је значио моћ. Након што је достигао тридесет трећи степен у својој ложи, Малак је чекао свега месец дана пре него што је донирао неколико милиона у добротворне сврхе у име Велике масонске ложе. Овај добровољни чин несебичности, како је Малак предвидео, био је довољан да одмах добије брзи позив у елитни тридесет трећи степен. *Па ипак још увек нисам сјознао никакве шајне.*

Упркос прастарим гласинама – „Све ће бити откривено на тридесет трећем степену“ – Малаку није саопштено ништа ново, ништа битно за његову потрагу. Али он то није ни очекивао. Унутрашњи круг слободног зидарства садржавао је мање кругове... кругове које Малак неће достићи годинама, ако их икад и достигне. Није му било стало. Иницијација је послужила сврси. Нешто несвакидашње догодило се у Дворани Храма и то је Малаку дало моћ над свима њима. *Ја више не ићрам њо вашим иправилима.*

„Схватате“, рече Малак пијуцкајући чај, „да смо се ви и ја срели пре много година.“

Соломон је деловао изненађено. „Стварно? Не сећам се.“

„Било је то заиста давно.“ *И Кристофер Абагон није моје иправо име.*

„Опростите. Мора бити да ме издаје памћење. Подсетите ме како се знамо.“

Малак се насмеши последњи пут човеку кога је мрзео више него било кога на свету.

„Штета што се не сећате.“

Једним складним покретом Малак извуче мали уређај из цепа и испружи га испред себе, снажно га упирући у човекове груди. Блеснула је плавичаста светлост, зачуло се оштро цврчање електричног пражњења и урлик бола, док је милион волти електрицитета прострујало телом Питера Соломона. Очи му се разрогачише и он клону непокретан у фотељу. У том тренутку Малак устаде, надносећи се над њим и слинећи попут лава који се спрема да шатре свој рањени плен.

Соломон је дахтао, борећи се да дође до ваздуха.

Малак угледа страх у очима своје жртве питајући се колико је људи икада видело великог Питера Соломона скрханог од бола. Малак се наслађивао овом сценом још неколико тренутака. Узео је гутљај чаја, чекајући да човек дође до даха.

Соломон се грчио, покушавајући да проговори. „За-зашто?“ коначно процеди.

„Шта мислиш?“ упита га Малак.

Соломон је изгледао заиста затечен. „Желите н... новац?“

Новац? Малак се насмеја и узео још један гутљај. „Масонима сам дао милионе долара; богатство ми не треба.“ *Дошао сам њо мугроси, а он ми нуди бојачиство.*

„Па шта онда... желите?“

„У поседу си једне тајне. Вечерас ћеш је поделити са мном.“

Соломон се борио да подигне главу како би погледао Малака у очи „Ја... не ра-зумем.“

„Доста је више лажи!“ заурла Малак, спуштајући се тик до парализованог човека. „Знам шта је скривено овде у Вашингтону.“

Соломонове плавосиве очи гледале су га пркосно. „Немам појма о чему причате!“ Малак узео још један гутљај чаја и спусти шољицу на подметач. „Исте ове речи си ми говорио пре десет година, оне ноћи када је умрла твоја мајка.“

Соломонове очи се широм отворише. „Ви...?“

„Није морала да умре. Да си ми дао оно што сам тражио...“

Лице старијег човека искриви се у маску ужасавајућег препознавања... и неверице.

„Упозорио сам те“, рече Малак, „ако повучеш тај ороз, прогонићу те заувек.“

„Али ти си...“

Малак замахну и по други пут зари електрични омамљивач у Соломонове груди. Поново се појави плавичаста светлост и Соломон паде потпуно немоћан.

Малак врати омамљивач назад у џеп и мирно испи чај. Када је завршио, обриса усне марамицом украшеном монограмом и погледа доле према својој жртви. „Идемо?“

Соломоново тело је било непокретно, али су му очи биле широко отворене и живе.

Малак му се приближи и прошапута у уво. „Водим те на место где само истина остаје.“

Без иједне речи, Малак умота марамицу с монограмом и стрпа је Соломону у уста. Затим подиже онемоћалог човека на своја широка рамена и крену према приватном лифту. Док је излазио, купио је Соломонов ајфон и кључеве са сточића у ходнику.

Ноћас ћеш ми испричајти све своје тајне, помисли Малак. Укључујући и њо зашто си ме оставио пре толико година, мислећи да сам мртав.

ПОГЛАВЉЕ 30

СБ ниво,

Суштерен исцод Сенаџа.

Роберт Лангдон осети како га све више гуши клаустрофобија која се са сваким кораком само појачавала. Како су залазили дубље у темеље најстаријих делова зграде, ваздух је бивао још загушљивији, а чинило се да овде нема баш никакве вентилације. Зидови су били делом од камена, а делом од жуте цигле.

Директорка Сато и даље је у ходу нешто укуцавала у свој блекбери. Лангдон је осећао даје она веома подозрива према њему, што је узроковало све веће међусобно неповерење. Она још увек није рекла Лангдону како је сазнала даје он вечерас стигао у зграду Капитола. *Пишање националне безбедности?* Никако није могао да схвати у каквој вези стоје древни мистицизам и национална безбедност. Уосталом, никако није могао да разуме ни све остало што се вечерас десило.

Пишер Соломон ми је поверио на чување један џалисман... а неки суманутии умоболник ме је преваром намамио у Кајитол и сад захтева од мене да откључам неку езоџеричну кайију... можда баш у соби означеној као СББ13.

Коме би тако нешто могло бити јасно.

Док су ходали, Лангдон се трудио да одагна из мисли онај ужасни приказ истетовиране Питерове шаке, претворене у Шаку мистерија. Уз тај грозовит приказ јављао се и Питеров глас: *Древне мистерије, Роберте, изродиле су многе митове... али џо никако не значи да митови представљају измишљотине.*

И поред тога што је читав живот посветио изучавању мистичних симбола и њихове историје, Лангдон се, интелектуално, још увек мучио да прихвати идеју да древне мистерије у себи садрже извесност апотеозе.

Мора се признати да историја пружа много доказа да је тајно знање преношено кроз векове, и да по свој прилици потиче из школа мистерија у старом Египту. Ово знање било је нестало са лица земље, да би се у Европи поново појавило током ренесансе. То знање прихватила је једна елитна група научника окупљена око првог експертског тима у Европи – Краљевског друштва у Лондону – која је још у свом зачетку добила тајанствени надимак Невидљиви колегијум⁴⁸.

Овај колегијум, скривен од очију јавности, ускоро се претворио у труст мозгова најпросвећенијих умова на свету: Исака Њутна, Френсиса Бекона, Роберта Бојла, па чак и Бенцамина Франклина. Листа савремених чланова није ништа мање импресивна: Ајнштајн, Хокинг, Бор и Целзијус. Сви ови велики умови чинили су циновске кораке, мењајући човеково разумевање света, унапређујући науку на начин који је једино могао бити резултат њиховог познавања древних мудрости, скривених унутар Невидљивог колегијума. Лангдон је сумњао у истинитост ових тврдњи, мада је било сасвим

⁴⁸ 1646. године први пут се помиње овај назив у вези са групом учених људи у Енглеској, који су сматрати да се право знање из природних наука може стећи само експерименталним путем (прим. прев.).

извесно да су се унутар зидова ове установе одвијала нека прилично „мистична истраживања“.

Откриће тајних Њутнових списа, 1936. године, запрепастило је свет јер се из њих јасно видело даје Њутн био опседнут изучавањем древних алхемичара и мистичара. У тим списима нађено је и писмо у којем се Њутн обраћа Роберту Бојлу, преклињући га да „у највећој тајности“ чува мистично знање које су њих двојица стекли. Њутн дословце пише: „Оно се не може обелоданити без ужасавајућих последица по људски род.“

И дан-данас траје дебата о томе шта ово упозорење треба да значи.

„Професоре“, рече изненада Сато, дижући поглед са свог блекберија, „и поред тога што нам упорно тврдите да немате појма зашто сте се вечерас овде нашли, можда бисте ипак могли макар мало да нас просветлите у вези са прстеном Питера Соломона.“

„Могу да пробам“, одговори Лангдон, враћајући се у стварност.

Она извади пластичну врећицу и пружи је Лангдону. „Реците ми нешто о симболима на овом прстену.“

Лангдон се помно загледа у прстен док су се кретали празним ходником. На горњој површини налазио се двоглави феникс са заставицом на којој је стајало ORDO AB CHAO. На грудима птице био је утиснут број 33. „Двоглави феникс са бројем 33 представља амблем највишег масонског реда.“ Стриктно говорећи, овај престижни ранг постојао је само у Шкотском реду. Међутим, питање степена и реда у масонској хијерархији било је толико сложено да Лангдон није имао воље да у то вечерас упућује Иное Сато. „Све у свему, тридесет трећи степен представља елитни ранг који могу да достигну само малобројни масони који су се изузетно истакли. Сви претходни степени могу се достићи успешним испуњавањем захтева постављених за те степене, међутим, пријем на тридесет трећи степен строго се контролише. У тај ранг се ступа само по позиву.“

„Дакле, ви сте знали да је Питер Соломон члан тог најужег, елитног језгра?“

„Наравно. Бити масон није тајна.“

„Он се такође налази на највишем положају у том масонском реду.“

„Тако је, засад. Питер председава Врховним саветом тридесет трећег степена који управља Шкотским редом у Америци.“ Лангдон је сваки пут уживао кад би дошао у масонско седиште – Здање Храма – ремек-дело класицистичке архитектуре, украшено симболима који се могу мерити само са онима у капели Рослин у Шкотској.

„Професоре, да ли сте запазили шта је угравирано дуж прстена? То су речи ‘Све ће бити откривено на тридесет трећем степену’.“

Лангдон климну главом. „То је опште место масонске поетике.“

„А то, претпостављам, значи да када један масон буде примљен у овај највиши, тридесет трећи степен, онда се њему нешто посебно *ошкрива*.“

„Јесте, то је прича, али она вероватно не одговара стварности. Они који се баве теоријама завере одувек сматрају да међу највишим ешалонима масонерије постоји неколицина којој су доступне неке велике, мистичне тајне. Истина је, верујем, далеко мање драматична.“

Питер Соломон је често правио шаљиве алузије у вези са постојањем недокучиве масонске тајне, али је Лангдон претпостављао да се он с њим само несташно поиграва у жељи да га наведе да се учлани у братство. Нажалост,

вечерашњи догађаји не би се никако могли описати као последица нечијег несташлука. Осим тога, није било ничег шаљивог у Питеровом гласу када га је молио да му сачува запечаћени пакетић који се сад налази у његовој торби.

Лангдон беспомоћно погледа пластичну врећицу са Питеровим златним прстеном. „Госпођо“, замоли је, „да ли бисте ми дозволили да задржим овај прстен?“

Погледала га је право у очи. „Зашто?“

„Он за Питера представља велику драгоценост и желео бих да му га вечерас вратим.“

Она га скептично погледа. „Надајмо се да ће вам се та прилика и пружити“ „Хвала вам.“ Лангдон стави прстен у џеп.

„Имам још једно питање“, рече Сато док су журно одмицали све дубље у лавиринт. „Моје особље каже да су, укрстивши појмове ‘тридесет трећи степен’ и ‘капија’ са ‘масони’, добили на хиљаде референци за појам ‘пирамида’?“

„То такође не представља никакво изненађење“, одговори Лангдон. „Градитељи египатских пирамида представљају претходницу савремених неимара, те је пирамида, заједно са другим египатским симболима, веома честа у масонској иконографији.“

„А шта симболизује?“

„Пирамида заправо представља просвећеност. Тај архитектонски симбол служи као знамење човекове способности да се вине са тла и крене пут неба, пут златног сунца, у крајњој линији, пут највишег извора просветљења.“

Сачекала је мало, па приупита. „И ништа више?“

Ништа више?! Лангдон јој је управо протумачио један од најелегантнијих у читавој плејади симбола. Успројство којим се човек појавио до божанских њредела.

„Према ономе што каже моје особље“, рекла је, „мени се чини да ту постоји још нешто, за нас далеко релевантније. Спомињу извесну популарну легенду о некој *посебној* пирамиди, овде у Вашингтону – пирамиди која се директно тиче масона и древних мистерија?“

Лангдон коначно разабра о чему то она говори и покуша да је разувери пре но што протраће још више времена. „*Познајте* ми је та легенда, госпођо Сато, али ради се о чистој измишљотини. Масонска пирамида само је један од упорних митова везаних за овдашње масоне и вероватно има везе са пирамидом на Великом печату Сједињених Америчких Држава.“

„Па зашто ми ништа нисте казали о томе?“

Лангдон слегну раменима. „Зато што се нипочему не заснива на чињеницама. Као што сам рекао, ради се о миту. Једном од многих који се доводе у везу са масонима.“

„Али, *овај* мит директно је повезан са древним мистеријама?“

„Наравно, као и многи други. Древне мистерије су основа безбројних легенди које су се одржале током историје – приче о великој мудрости коју чувају тајна друштва попут темплара, розенкројцера, илумината, алумбрада – и тако даље, и тако даље. Они се сви баве мистеријама... а Масонска пирамида је само такав један пример.“

„Схватам“, рече Сато. „А шта је заправо садржано у тој легенди?“

Лангдон се мало замисли и после неколико корака одговори. „Нисам баш неки стручњак за теорију завере, али сам довољно обавештен када је митологија у питању. Већина тих митова отприлике гласи овако: древне мистерије – изгубљено знање из старих времена – одувек се сматрају највећим благом људског рода, и као сва блага, треба их заштитити. Само истински просвећени појединци, који су разумели прави потенцијал тих мудрости, знали су да оне поседују и страховито разорну моћ. Они су знали да, уколико падну у руке непосвећених, последице могу бити катастрофалне. Као што смо већ рекли, моћни инструменти подједнако се могу користити и за добро и за зло. Због тога, да би заштитили древне мистерије, а истовремено и људски род, они који су били посвећени у те тајне склапали су тајна братства. У тим братствима, тајне су се саопштавале само онима који су на прави начин били упућени и који су умели да тајну преносе од једног мудраца другом. Многи верују да, гледајући у прошлост, у причама о опсценарима, чаробњацима и славним видарима... налазимо заправо замагљене трагове о појединцима који су били посвећени у такве тајне.“

„А Масонска пирамида?“ питала је Сато. „Како се она уклапа у све то?“

„Потпуно“, рече Лангдон, пружајући корак не би ли је стигао, „она је пример како се митови преплићу са историјским чињеницама. Према неким изворима, у шеснаестом веку замрла су скоро сва тајна друштва у Европи, углавном због све интензивнијих верских прогона. Слободни зидари, каже легенда, остали су једини преостали чувари древних тајни. Разумљиво је што су страховали да ће, у случају да се, као и сва остала, затре и њихово братство, све старе тајне бити заувек изгубљене.“

„Добро, а *пирамида*?“ притискала је Сато нестрпљиво.

Лангдон се управо спремао да пређе на њу. „Легенда о Масонској пирамиди веома је једноставна. Према њој, масони су, да би испунили свој завет да ће сачувати древне мистерије за будуће генерације, решили да их сакрију на неком утврђеном месту.“ Лангдон се упињао да се присети читаве приче. „Понављам да је све ово само мит. Према њему, масони су пренели своје тајне из Старог у Нови свет – овамо у Америку -јер су се надали да ће у тој земљи бити поштеђени од верских прогона. Овде су саградили једно неосвојиво утврђење – скривену *пирамиду* – која је требало да чува древне мистерије док не дође време када ће људски род у *целоси* бити спреман да управља дотада невиђеном моћи до које се долази посредством мистерија. Према миту, завршни део на врху пирамиде био је од жеженог злата, као симбол непроцењиве драгоцености која се у њој скрива – скуп древних знања која људском роду могу подарити снагу да развије сав свој потенцијал. Да досегне апотеозу.“

„Каква прича“, рече Сато.

„Сасвим. Око масона су се одувек плеле најневероватније легенде.“

„Ви очито не верујете да постоји таква пирамида.“

„Па наравно“, одврати Лангдон. „Нема никаквих доказа да су оснивачи наше нације, који јесу били масони, сазидали било какву пирамиду у Америци, а сасвим сигурно не у Вашингтону. Прилично је тешко сакрити пирамиду, поготово ону која би била довољно велика да се у њу смести целокупно изгубљено знање протеклих миленијума.“

У легенди, колико се Лангдон сећао, нигде се не наводи *шита* би заправо требало да буде у Масонској пирамиди – стари манускрипти, окултни списи,

научна открића, или нешто још тајанственије – али се ипак *тврди* да су те драгоцене информације тако проницљиво кодиране... да их могу разумети само најпросвећенији умови.

„У сваком случају“, каза Лангдон, „ова прича спада у категорију оних које ми симболизи називамо ‘архетипским хибридом’ – мешавином легенди из класичних времена, са примесама различитих елемената из популарне митологије, што све говори да ово може бити само једна *измишљена твора*... никако историјска чињеница.“

Када би Лангдон говорио својим студентима о архетипским хибридама, увек би као пример користио бајке, које се током времена препричавају генерацијама, уз разна претеривања и честе позајмице из других бајки, тако да се на крају добијају хомогенизоване приче са моралном поуком, пуне истих иконичких елемената – пречистих девица, прелепих принчева, неосвојивих тврђава и моћних чаробњака. Преко таквих прича, у нас се још у дечјем добу усађују веровања у борбу између добра и зла – Мерлин се бори са Морган Ле Феј, свети Ђорђе са аждајом, Давид са Голијатом, Снежана са вештицом, па чак се и Лук Скајвокер бори са Дартом Вејдером.

Сато се чешкала по глави док су ишли за Ендерсоном и поново скренули низ неке степенице. „А сад кажите ви мени, мада ја можда грешим, зар нису некад сматрали да пирамиде представљају мистичне *капије* кроз које су умрли фараони морали да прођу да би се успели до богова. Да ли је то тачно?“

„Јесте.“

Сато стаде као укопана, ухвати Лангдона за руку и упили се у њега с помешаним изразом изненађења и неверице. „Ви мени тврдите да вам је отмичар Питера Соломона рекао да треба да нађете скривену *капију*, а да вама при том није било ни на крај памети да је лако могуће да он говори о Масонској пирамиди из поменуте легенде?“

„Зовите је *како тог хоће*, Масонска пирамида је само једна од бајки. Чиста измишљотина.“

Сато му приђе ближе и Лангдон осети задах дувана. „Разумем ја какво је ваше гледиште у вези с тим, професоре, али с обзиром на истрагу коју спроводим, било би неозбиљно не повући паралеле. Капија која води до скривеног знања? У мојим ушима то звучи баш као она ствар коју једино ви можете откључати, барем тако тврди Питеров отмичар.“

„Па, ја стварно не могу да поверујем...“

„Сад уопште није важно шта *ви* можете да поверујете, а шта не. Морате и сами признати да по свему судећи тај *човек* верује да Масонска пирамида заиста постоји!“

„Па тај човек је лудак! Он може да верује колико год хоће да СББ тринаест представља улаз у циновску подземну пирамиду у којој се налази све изгубљено знање наших предака!“

Сато је непомично стајала, а у очима јој се видело да кипти од беса. „Криза са којом се ја ноћас суочавам, верујте, *није* никаква бајка, професоре. Веома је стварна, то вам тврдим.“

Посматрали су се у непријатељској тишини.

„Госпођо?“ коначно проговори Ендерсон, показујући на следећа блиндирана врата удаљена три метра. Само што нисмо стигли. Ако бисте изволели да продужите.“

Сато коначно престаде да пиљи Лангдону у очи и махну Ендерсону да крене даље.

Пратили су шефа обезбеђења и кроз та врата, иза којих се налазио узани пролаз. Лангдон погледа лево, па онда десно. *Ово мора да је нека шала.*

Стајао је на почетку најдужег ходника који је икада до сада видео.

ПОГЛАВЉЕ 31

Триш Дан осети онај познати налет адреналина док је излазила из сјајног светла Коцке и улазила у сирову помрчину прелаза. Назвали су са главне капије ЦПСМ-а и јавили даје Кетринин гост, доктор Абадон, стигао и затражио да га отпрате до Чауре пет. Триш се понудила да га доведе највише из радозналости. Кетрин је врло мало рекла о човеку који је требало да их посети, а Триш је била заинтригирана. Човек је сасвим сигурно био неко коме Питер Соломон бескрајно верује; Соломонови никада никог нису позивали у Коцку. Овај је први.

Надам се да ће успети да прође, помисли Триш док је ишла кроз студену помрчину. Најмање би јој требало да Кетринин уважени гост почне да паничи када сазна шта мора да уради да би дошао до лабораторије. *Први њуш је увек најгоре.*

Тришин први пут се догодио пре отприлике годину дана. Прихватила је Кетринину пословну понуду, потписала поверљиви уговор, а онда с њом дошла у ЦПСМ да види лабораторију. Две жене су прошле читавом дужином „Улице“ и стигле до металних врата означених са Чаура пет. И поред тога што је Кетрин покушала даје припреми, описујући јој удаљену локацију на којој се лабораторија налазила, Триш није била спремна за оно што је видела када су се врата уз сиктање отворила.

Празнина.

Кетрин ступи преко прага, закорачи у савршену тмину, а онда показа Триш да крене за њом. „Веруј ми. Нећеш се изгубити.“

Триш замисли себе како тумара потпуно мрачном просторијом величине стадиона и од саме помисли пробије зној.

„Имамо систем за навођење који ће те држати на правом путу.“ Кетрин показа на под. „Врло је примитиван.“

Триш се напињала да у мраку види неравни цементни под. Било јој је потребно мало времена да прогледа у таму, након чега је видела уски дугачки тепих који је био постављен у правој линији. Пружао се као шине и нестајао у мраку.

„Гледај стопалима“, рече Кетрин окрећући се и одлазећи од ње. „Само буди близу мене.“

Када Кетрин нестане у мраку, Триш прогута свој страх и пође за њом. *Ово је лудило!* Коракнула је свега пар пута по тепиху када се врата Чауре пет затворише за њом, гасећи и последњи наговештај светла. Убрзаног пулса, Триш се потпуно усредреди на осећај тепиха под ногама. Направила је свега пар корака низ меки тепих када осети како њена десна нога удара у чврсти бетон. Преплашена, инстинктивно се помери налево, стајући с обе ноге назад на меки тепих.

Кетринин глас се материјализовао из таме испред ње, али је беживотна акустика овог амбиса скоро гутала њене речи. „Људско тело је невероватно“, рекла је. „Ако га лишиш једног чула, остала преузму функцију скоро истог тренутка. Управо у овом тренутку нерви у твојим ногама се буквално ‘подешавају’ да постану осетљивији.“

Добро је, помисли Триш поново хватајући правац.

Ходале су у тишини наизглед превише дуго. „Колико је још далеко?“ коначно упита Триш.

„Отприлике смо на пола пута.“ Кетринин глас као да се мало удаљио.

Триш убрза, дајући све од себе да остане присебна, али пространство мрака као да је претило да ће је прогутати. *Не моју да видим ни милиметар испред себе!* „Кетрин? Како знаш кад би требало да престанеш да ходаш?“

„Одмах ћеш сазнати“, рече Кетрин.

То се догодило пре годину дана, а ноћас, Триш је поново била у празнини и кретала се у супротном смеру – ишла је до предворја да доведе шефициног госта. Изненадна промена у текстури тепиха под њеним ногама упозоравала ју је да се налази на три метра од излаза. *Уиозоравајући гео*, како га је звао Питер Соломон, иначе страствени љубитељ бејзбола⁴⁹. Триш се истог тренутка заустави, извуче картицу и поче да пипа по мраку дуж зида све док није нашла испупчени прорез у који је угура.

Врата се отворише.

Триш жмирну због пријатног светла из ходника ЦПСМ-а.

Усиела сам... још једном.

Крећући се пустим ходницима Триш ухвати себе како размишља о бизарном фајлу који су нашле на заштићеној мрежи. *Древна капија? Тајна локација под земљом?* Питала се да ли Марк Зубијанис има среће с откривањем локације мистериозног документа.

Унутар контролне собе Кетрин је стајала под меким светлом плазма-екрана гледајући у загонетни документ који су пронашле. Изоловала је кључне речи и била све сигурнија да документ говори о нашироко познатој легенди коју је њен брат вероватно поделио с доктором Абадоном.

...тајна локација ПОДЗЕМЉА где је...

...негде у ВАШИНГТОНУ са координатама...

...открила једну ДРЕВНУ КАПИЈУ која води...

...упозорава да ПИРАМИДА чува опасну...

...дешифруј овај ГРАВИРАНИ СИМБОЛОН да откријеш...

Морам да видим ошатак фајла, помисли Кетрин.

Још кратко је гледала, а затим притисну плазмин прекидач. Кетрин је увек искључивала овај екран, иначе велики потрошач водоника из енергетске ћелије, да не би улудо трошила залихе.

Посматрала је како њене кључне речи лагано бледе и сажимају се у малу белу тачку која лебди у средини зида, пре него што је коначно блеснула, пред нестанак.

Окренула се и пошла назад према својој канцеларији. Доктор Абадон само што није стигао, а она је хтела да му пожели добродошлицу.

⁴⁹ Спољни тркач у бејзболу често, покушавајући да ухвати лопту, не може да гледа куда трчи, а да се не би сударио са оградом која му је иначе иза леђа, конструктори стадиона испред ограде постављају узан део другачије подлоге, па тркач може да осети када се приближава огради (прим. прев.).

ПОГЛАВЉЕ 32

„Само што нисмо стигли“, рече Ендерсон, водећи Лангдона и Сато наизглед бескрајним ходником који се пружао читавом источном страном темеља Капитола. „У Линколново време овај ходник имао је земљани под и био пун пацова.“

Лангдон је био бескрајно захвалан што је сада под био поплочан, јер није баш био љубитељ пацова. Наставише да ходају док су им кораци сабласно одјекивали читавим пролазом. С обе стране дугачког ходника налазила су се врата, нека су била затворена, а многа одшкринута. Многе просторије деловале су напуштено. Лангдон је приметио да се бројеви на вратима смањују, а чинило се и да ће ускоро сасвим престати. СБ4... СБ3... СБ2... СБ1...

Продужили су и прошли поред једних необележених врата, а потом Ендерсон застаде, јер су бројеви поново почели да иду навише. ДБ1... ДБ2...

„Извините“, рече Ендерсон. „Промашао сам. Скоро никад не залазим овако дубоко.“

Вратише се пар корака до старих металних врата. Лангдон сад примети да се она налазе тачно у средини ходника – на линији која дели базу Сената (СБ) од базе Доњег дома (ДБ). Како се испоставило, и на тим вратима стајала је ознака, али је избледела да се скоро уопште није видела.

СББ

„Ево нас“, рече Ендерсон. „Кључеви само што нису стигли.“ Сато се намршти и погледа на сат.

Лангдон је гледао у натпис СББ, а потом упита Ендерсона, „Зашто се овај простор повезује са *Сенајском* страном, кад је тачно у средини?“

Ендерсон је деловао збуњено. „Не разумем?“

„Па, овде стоји СББ, односно, ознака почиње са С, не са Д.“

Ендерсон затресе главом „Слово С у СББ не односи се на Сенат, већ...“

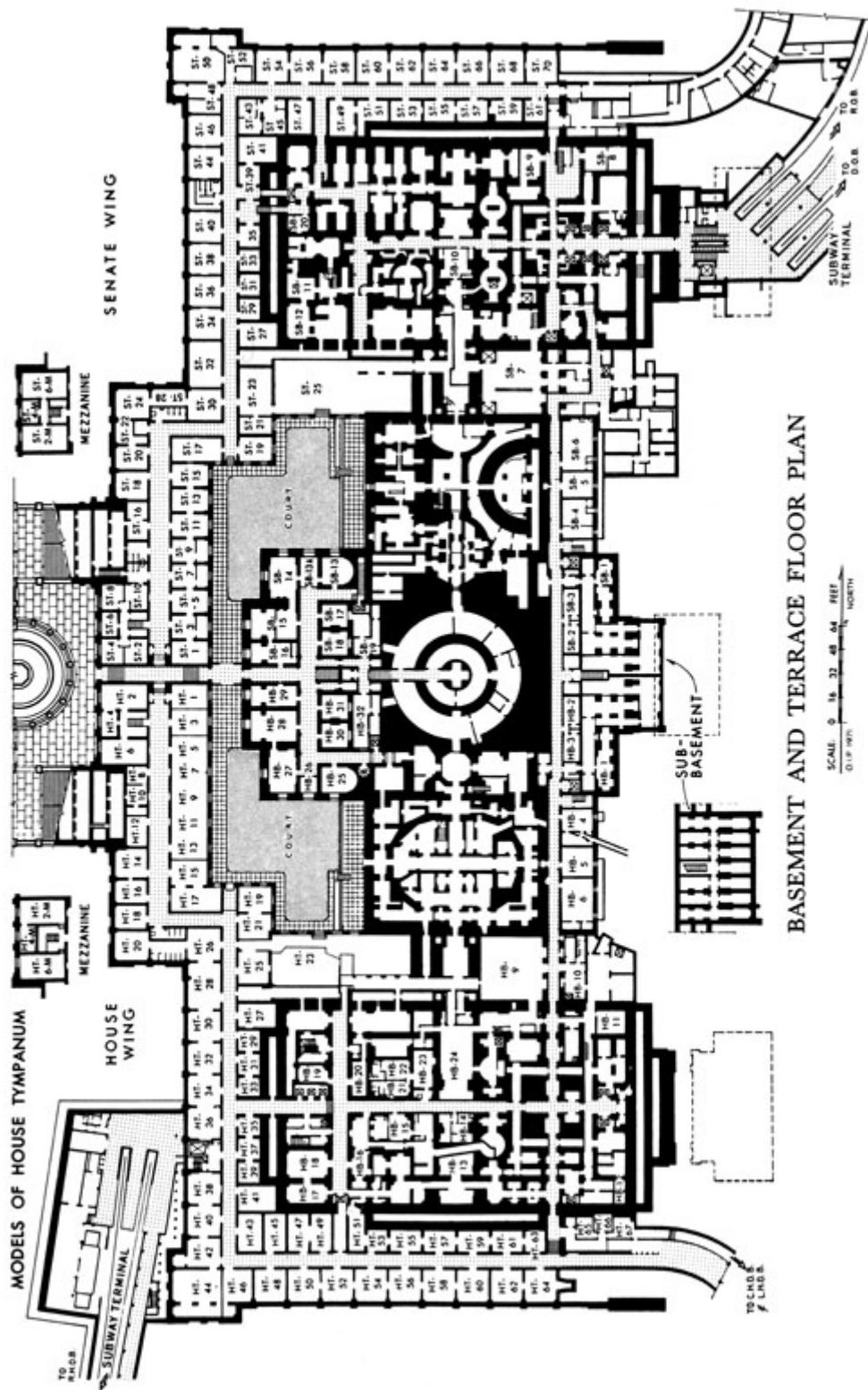
„Шефе?“ позва га чувар из даљине. Он дотрча ходником према њима, држећи у руци кључ. „Извините господине, требало нам је пар минута. Нисмо могли да нађемо главни кључ за СББ. Ово је резервни кључ из друге кутије.“

„Недостаје оригинални кључ?“ упита Ендерсон, изненађен.

„Сигурно је изгубљен“, одговори чувар, стижући потпуно задуван. „Нико овамо није тражио приступ још бог зна од кад.“

Ендерсон узне кључ. „А зар нема додатног кључа за СББ тринаест?“

„Извињавам се, још увек нисмо пронашли кључеве за *било коју* просторију у секцији СББ. Мекдоналд управо ради на томе.“ Чувар извуче воки-токи и поче да говори. „Је ли то Боб? Ја сам овде са шефом. Има ли неких нових информација у вези са кључем за СББ тринаест?“

Воки-токи закрча и један глас одговори. „У ствари, све је јако чудно. Не видим овде никакве податке откако смо се компјутеризовали, а стари регистри показују да су све просторије у СББ биле испражњене и напуштене још пре двадесет година. Сада се воде као некоришћен простор.“ Застао је. „Све изузев СББ тринаест.“

Ендерсон зграби радио. „Говори шеф. Шта рекосте, све осим СББ тринаест?“

„Овако, господине“ одговори глас. „Овде имам руком исписану забелешку на којој је СББ тринаест означена као ‘приватна’. Овај податак је већ јако стар, али је то написао и одобрио лично главни архитект.“

Лангдон је знао да се термин *архиџекти* не односи на човека који је израдио планове за изградњу Капитола, већ на човека који *ујравља* зградом. Слично као шеф градилишта, архитект Капитола одговоран је за све што се тиче одржавања, поправљања, обезбеђења, ангажовања персонала и расподеле канцеларија.

„А што је још чудније“... продужи глас преко радија, „архитект је још и забележио да се тај ‘приватни простор’ даје на коришћење Питеру Соломону.“

Лангдон, Сато и Ендерсон се препаднуто погледаше.

„Нисам сигуран, господине“, настави глас, „али претпостављам да господин Соломон има оригинал кључа за СББ, и кључеве за СББ тринаест.“

Лангдон није могао да поверује својим ушима. *Питер има приватни простор у подруму Капитола?* Одувек је знао да Питер Соломон чува разне тајне, али ово је представљало изненађење чак и за самог Лангдона.

„Добро“, рече Ендерсон, очито нимало забављен оваквим развојем догађаја. „Ми желимо прилаз управо вратима СББ тринаест, зато наставите да тражите.“

„Хоћемо, господине. Такође радимо на изради дигиталне...“

„Хвала“, упаде му Ендерсон у реч, притиснувши дугме и пресекавши линију. „То ће засад бити све. Пошаљите фајл на блекбери директорке Сато чим га добијете.“

„Разумем, господине.“ Воки-токи престаде да крчи.

Ендерсон га предаде чувару који је стајао испред њих.

Чувар извади фотокопију плана зграде и даде је свом шефу. „Господине, СББ је обојено сивим. Словом Х означено је која просторија у СББ-у носи ознаку тринаест, тако да неће бити тешко да је нађете. То није велики простор.“

Ендерсон се захвали чувару, па се окрете да простудира план, док је младић журно одлазио. Лангдон се такође загледа, запањен тако невероватно великим бројем малих просторија које чине лавиринт испод Капитола.

Ендерсон проучи план, климну главом и угура га у џеп. Окренувши се према вратима означеним као СББ, подиже кључ, а онда застаде – очито му је било непријатно што треба да их отвори. Лангдон је осећао исту нелагодност; није имао појма шта се налази иза врата, али је био потпуно уверен да би Соломон желео да то што је ту сакрио остане његова приватна ствар. *Пошћуно приватна.*

Иное Сато прочисти грло и Ендерсон схвати поруку. Шеф обезбеђења дубоку уздахну, убаци кључ и покуша да га окрене. Кључ се не помаче. За делић секунде Лангдон се понада да се можда ради о погрешном кључу. Међутим, при другом покушају, кључ се окрете и Ендерсон гурну тешка врата.

Лангдон се загледа у мрак, али није ништа успео да види.

„Професоре“ рече Ендерсон, окренувши главу према Лангдону, док је руком насумице пипао тражећи прекидач. „Да вам сад одговорим на питање, слово С у СББ не односи се на Сенат. Оно стоји уместо *sub*.“

„*Sub?*“ понови Лангдон збуњено.

Ендерсон климну и кликну прекидачем крај врата. Једна једина сијалица осветли застрашујуће стрме степенице које су се спуштале у помрчину густу као тесто. „СББ означава ниво испод сутерена Капитола.

ПОГЛАВЉЕ 33

Специјалиста за безбедносне системе Марк Зубијанис тонуо је све дубље и дубље у свој футон и мрштио се на податке које је видео на свом лаптопу.

Каква је ово њаклена адреса?

Његови најбољи хакерски алати били су потпуно неефикасни при пробијању у документ и демаскирању Тришине мистериозне ИП адресе. Десет минута је прошло, а Зубијанисов програм још увек је узалудно куцао на врата заштитних зидова. Нису остављали места нади да ће их пробити. *Није ни чудо што ме толико њлаћају.* Таман се спремао да употреби нови алат и примени другачији приступ када му телефон зазвони.

Триш, за име светиа, рекао сам да ћу те звати. Утишао је пренос утакмице и одговорио. „Да?“

„Да ли то Марк Зубијанис?“ питао је човек. „На адреси 357 Кингстон драјв у Вашингтону?“

Зубијанис је чуо пригушен разговор у позадини. *Телефонски маркетинг за време њлеј-офа? Па јесу ли они њолудели?* „Пустите ме да погодим, добио сам викенд на Ангвили?“

„Не“, одговори глас нимало шаљиво. „Овде оператер безбедносног система Централне обавештајне агенције. Волели бисмо да знамо зашто покушавате да хакујете једну од наших строго поверљивих датотека?“

Три спрата изнад другог поднивоа Капитола, у широком простору Центра за посетиоце, чувар Нуњез закључавао је главна врата као што је то радио сваке ноћи у ово доба. Док се враћао прелазећи пространи мермерни под, помислио је на човека с тетоважама, у војној јакни.

Ја сам ња њусио. Нуњез се питао да ли ће и сутра имати посао.

Док се приближавао покретним степеницама, изненадно лупање на спољашња врата натера га да се окрене. Он искоса погледа према главном улазу и виде старијег Афроамериканца како куца на стакло отвореним дланом и гестукулира да га пусти.

Нуњез одмахну главом и показа на ручни сат.

Човек удари поново и иступи на светло. Био је беспрекорно одевен у плаво одело и имао кратко подшишану проседу косу. Нуњезов пулс се убрза. *Срање.* Чак и из даљине Нуњез га препозна. Пожури према улазу и откључа врата. „Опростите, господине. Молим вас, уђите.“

Ворен Белами, архитект Капитола, пређе преко прага и захвали Нуњезу уз љубазан наклон. Белами је био гибак и мршав, усправног држања и продорног погледа и одисао је самопоуздањем човека који има потпуну контролу над околином. У последњих двадесет пет година Белами је радио као надзорник Капитола САД.

„Могу ли вам помоћи, господине?“ упита Нуњез.

„Хвала вам, да.“ Белами изговори ове речи кристално јасно. Пошто је дипломирао на једном од најпрестижнијих универзитета североисточне Ајви

лиге⁵⁰, дикција му је била толико исполирана да је звучао скоро британски. „Управо сам сазнао да сте овде вечерас имали инцидент.“ Изгледао је искрено забринуто.

„Јесте, господине. Било је то...“

„Где је заповедник Ендерсон?“

„Доле са директорком Сато из Канцеларије за безбедност ЦИА.“

Беламијеве очи се забринуто разрогачише. „ЦИА је овде?“

„Јесте, господине. Госпођа Сато је дошла одмах након инцидента.“

„Зашто?“ упита Белами.

Нуњез слегну раменима. *Као да сам је ишшао?*

Белами се упути право према покретним степеницама. „Где су они?“

„Управо су отишли ка доњим нивоима.“ Нуњез је журио за њим.

Белами погледа пореко рамена, забринуто. „Доле? Зашто?“

„Заиста не знам – само сам чуо на воки-токију.“

Белами се сада још брже кретао. „Одмах ме одведите до њих.“

„Хоћу, господине.“

Док су два човека журила преко отвореног простора, Нуњез опази велики златни прстен на Беламијевом прсту.

Нуњез извуче воки-токи. „Обавестићу шефа да силазите.“

„Не.“ Беламијеве очи опасно блеснуше. „Више бих волео да останем ненајављен.“

Нуњез је направио неке озбиљне грешке вечерас, али ако не обавести шефа Ендерсона даје архитект сада у згради, биће му то последња грешка. „Господине?“ рекао је с нелагодом. „Мислим да би шеф Ендерсон више волео...“

„Да ли сте свесни да сам ја *послодавац* господина Ендерсона?“ упита Белами.

Нуњез климну.

„Онда мислим да би он ипак више волео да извршавате моје жеље.“

⁵⁰ *Ivy League* – Заједница осам врхунских приватних институција високог образовања у североисточном делу Америке (прим. прев.).

ПОГЛАВЉЕ 34

Триш Дан уђе у предворје ЦПСМ-а и запањи се. Гост који је тамо чекао није нимало личио на учене докторе наука у меким штофаним панталонама који су улазили у ову зграду – доктори антропологије, океанографије, геологије и других природних наука. Сасвим супротно. Доктор Абадон је деловао некако аристократски у свом савршено скројеном оделу. Био је висок, плећат, преплануо у лицу, савршено ошишане плаве косе, и на Триш је оставио утисак као да се боље осећа у луксузном него у лабораторијском окружењу.

„Доктор Абадон, претпостављам?“ рече Триш, пружајући руку.

Човек је прво мало оклевао, а онда прихвати Тришину пуначку руку својом широком шаком. „Извините. Ко сте *ви*?“

„Триш Дан“, одговори она. „Ја сам Кетринина асистенткиња. замолила ме је да вас поведем до лабораторије.“

„О, схватам.“ Човек се сад насмеши. „Веома ми је драго што смо се упознали, Триш. Извињавам се ако сам деловао мало збуњено. Имао сам утисак да је Кетрин вечерас сама у лабораторији.“ Показао је руком низ хол. „Али, предајем се у ваше руке. Водите ме.“

Мада је брзо повратио самопоуздање, Триш на трен запази разочарање у његовим очима. Сада наслути мотив Кетриног онако тајанственог држања мало пре. *Да није можда романа у њовоју?* Кетрин никада није причала о свом друштвеном животу, а овај посетилац је био привлачан и дотеран и, мада је био млађи од Кетрин, очито је припадао привилегованом и богатом свету. Штавише, ма како да је замишљао вечерашњу посету, Тришино присуство свакако није било укључено у те планове.

Кад су пришли контролном пункту, једини чувар који је тамо седео брзо скиде слушалице са главе и Триш је сад могла да чује гласан пренос утакмице Редскинса. Чувар је према доктору Абадону применио рутинску проверу: морао је да прође кроз детектор метала и да добије привремену пропусницу.

„Ко побеђује?“ љубазно запита доктор Абадон док је празнио џепове, вадећи мобилни телефон, кључеве и упаљач.

„Скинси, са три поена“, одговори чувар очито нестрпљив да настави слушање преноса. „Страва утакмица.“

„Ускоро стиже и господин Соломон“, рече Триш чувару. „Хоћете ли га, молим вас, упутити у лабораторију кад буде стигао?“

„Без бриге.“ Чувар захвално намигну док су пролазили. „Хвала на упозорењу. Правицу се да сам заузет.“

Тришина примедба није била упућена само чувару већ и доктору Абадону, просто да му да на знање да она неће бити једина која ће својим присуством нарушити приватност ове вечерње посете.

„Како сте се упознали са Кетрин?“ запита Триш, погледајући у тајанственог госта.

Доктор Абадон се засмеја. „Дуга прича. Радили смо заједно на једној теми.“

Схваћам, помисли Триш. *Не ћице ме се.*

„Ово је невероватан простор“, рече Абадон, гледајући уокло, док су се кретали огромним ходником. „Заправо, ја овде још никад нисам био.“

Његово ћаскање постајало је све опуштеније док су се кретали ходником и Триш примети да он све врло помно посматра. При јаком осветљењу у ходнику, Триш такође запази да његово лице делује некако вештачки преплануло. *Чудно*. Без обзира на то, док су корачали празним ходницима, она му у општим цртама описа сврху и начин функционисања ЦПСМ-а, укључујући и различите чауре и њихов садржај.

Посетилац је деловао импресионирано „изгледа да је ово права ризница разних драгоцености. Очекивао бих да на сваких пар метара стоји по један чувар.“

„Нема потребе“, узврати Триш, показујући према низу сочива, познатих под називом „рибље очи“, поређаних по таваници. Обезбеђење је овде потпуно аутоматизовано. Сваки центиметар ходника снима се 24 часа на дан, сваки дан у недељи, а овај ходник представља кичму читаве зграде. Из овог ходника није могуће ући нити у једну једину просторију без картице за браву и ПИН кода.

„Значи, ефикасно коришћење камера.“

„Да куцнем у дрво, још никада нисмо имали никакву крађу. С друге стране, ово није музеј који је привлачан за крадљивце – не верујем да на црној берзи постоји велика потражња за цветовима изумрлих биљака, ескимским кајацима или скелетима циновских сипа.“

Доктор Абадон се насмеја. „Вероватно сте у праву.“

„Највећу опасност за нашу безбедност представљају глодари и инсекти.“ Триш је објаснила да се у згради ЦПСМ-а бране од навале инсеката тако што замрзавају сав отпад, али и структурним иновацијама, попут оне која се назива „мртва зона“ – простор неподесан за било који облик живота, ограђен двоструким зидовима, који читаву зграду обавија попут неког омотача.

„Невероватно“, каза доктор Абадон. „А где се налази лабораторија у којој раде Кетрин и Питер?“

„У Чаури број пет“, одговори Триш. „На самом крају овог ходника.“

Абадон изненада застаде, окрете се на десну страну и упути ка једном прозорчету.

„Тако ми свега! Погледајте само *ово!*“

Триш се насмеја. „Да, то је Чаура број три. Зову је Мокра чаура.“

„Мокра чаура?“ понови Абадон, лица притиснута уз стакло.

„Унутра се налази преко десет хиљада литара течног етанола. Сећате ли се циновске сипе коју сам малопре поменула?“

„Ово је сипа?!“ Доктор Абадон се за тренутак окрете од прозора, широм отворених очију. „Огромна је!“

„Женка архитеутиса“, рече Триш. „Дугачка је преко дванаест метара.“ Доктор Абадон, очито задивљен погледом на сипу, просто није могао да се одвоји од стакла. На часак, одрасли човек подсетио је Триш на малог дечака који стоји испред излога продавнице кућних љубимаца и жарко жели да уђе и купи псетанце. Пет секунди касније он је и даље чежњиво буљио кроз прозор.

„Па, добро“, рече на крају Триш, смејући се, и убаци картицу у кључаоницу, а потом укуца свој ПИН број. „Уђите. Показаћу вам сипу.“

Малак закорачи у слабо осветљени свет Чауре 3 и поче да прегледа зидове не би ли открио где су камере. Буцмаста асистенткиња Кетрин Соломон поче

да рецитује податке о узорцима у овој просторији. Малак престаде да је слуша. Апсолутно га нису занимале циновске сипе. Његов једини интерес био је да искористи овај тамни, изоловани простор да би у њему решио свој новонастали проблем.

ПОГЛАВЉЕ 35

Дрвене степенице које су водиле у подрум испод сутерена Капитола биле су стрме и толико уских ногоступа да се Лангдону чинило да никад у животу није видео такве. Дисање му се убрза, а плућа му се чинише премаленим. Ваздух је доле био хладан и влажан и Лангдон није могао а да се не сети сличних степеница од пре неколико година у ватиканском Некрополису. *Граду мртвих.*

Испред њега се налазио Ендерсон који их је предводио са цепном лампом у руци. Иза Лангдона, на врло малом растојању била је Сато, која га је с времена на време гуркала својом малом руком у леђа. *Идем најбрже што могу.* Лангдон дубоко удахну покушавајући да игнорише уске зидове са обе стране. Једва да је било довољно простора за његова рамена на овом степеништу, а торба за кратка путовања непрекидно се чешала о зидове.

„Можда сте могли да оставите своју торбу горе“, рече Сато иза њега.

„У реду је“, одговори Лангдон немајући намеру даје испусти из вида ни на тренутак. Мислио је на Питеров пакетић и није могао ни да претпостави какве би он могао имати везе с било чим у подземљу Капитола.

„Још само неколико корака“, рече Ендерсон. „Скоро смо стигли.“

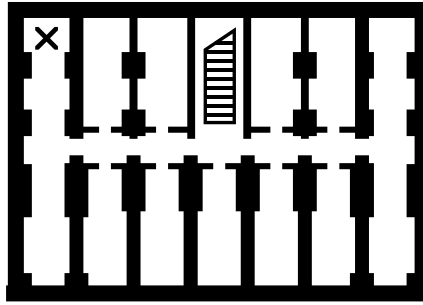
Групица се спусти у таму, излазећи ван домашаја једине сијалице која је постојала на степеништу. Сишавши са последње дрвене степенице, Лангдон осети да је под под његовим ногама од земље. *Пути у средишње земље.* Сато се појави иза њега.

Ендерсон сада подиже зрак светла истражујући окружење. Ниво испод сутерена био је мање подрум, а више изузетно узак пролаз који се пружао нормално на степениште. Ендерсон усмери светлост лево, а затим десно, и Лангдон је могао да види да је пролаз свега петнаест метара дуг и да је са обе стране оивичен низом малих дрвених врата. Она су била толико близу једна другима да просторије ка којима су водила нису могле бити шире од три метра.

*АЦМЕ*⁵¹ *маџацин у комбинацији са Доматилским катџакомбама*⁵², помисли Лангдон док је Ендерсон гледао у план зграде. Мали део који је приказивао подниво био је обележен словом Х да означи позицију СББ13. Лангдон није могао а да не примети да је распоред био идентичан маузолеју са четрнаест гробова – седам одаја наспрам седам одаја – од којих је једна уклоњена да се у њу сместе степенице којима су управо сишли. *Све укључно штринаест.*

⁵¹ А Company that Makes Everything – компанија која прави све (прим. прев.).

⁵² Импресивне катакомбе које су добиле име по светом Доматили, налазе се у Риму (прим. прев.).

Помислио је како би амерички теоретичари завере „броја тринаест“ сигурно организовали екскурзију у Капитол када би знали даје тачно *тринаести* малих складишта закопано испод њега. Некима је чудно што Велики печат Сједињених Држава има тринаест звезда, тринаест стрела, тринаест степеница на пирамиди, тринаест пруга на штиту, тринаест маслинових листова, тринаест маслина, тринаест слова у натпису *annuit coeptis*, тринаест слова у натпису *e pluribus unum* и тако даље.

„Стварно изгледа напуштено“, рече Ендерсон осветљавајући одају право испред њих. Тешка дрвена врата била су широм отворена. Зрак светла обасјавао је уску камену одају – око три метра широку и неких десетак метара дубоку – попут ћорсокака који никуда не води. У одаји су се налазиле две старе распаднуте дрвене кутије и нешто згужваног папира за паковање.

Ендерсон обасја бакарну плочицу причвршћену за врата, Плочица је била прекривена зеленом патином, али је стари натпис био читљив.

SBB IV

„СББ четири“! рече Ендерсон.

„Која су СББ тринаест?“ упита Сато док су јој се бојажљиви праменови паре коврцали излазећи из уста на хладном подземном ваздуху.

Ендерсон окрете светло према јужном крају пролаза. „Овде доле.“

Лангдон погледа низ уски пролаз и стресе се, осетивши како га и поред хладноће пробија зној.

Док су се кретали кроз фалангу врата, све просторије изгледале су исто: одшкринуте и наизглед одавно напуштене. Када су стигли до краја пута, Ендерсон се окрете десно уперивши светло нагоре како би провирио у собу СББ13. Светлосни зрак, међутим, беше заустављен тешким дрвеним вратима.

За разлику од осталих, врата СББ13 била су затворена.

Ова последња су изгледала потпуно исто као и сва остала врата – тешке шарке, гвоздена квака и бакарна плочица прекривена патином. Седам знакова на плочици били су исти као на Питеровом длану.

SBB XIII

Молим те, нека вратиња буду закључана, помисли Лангдон.

Сато проговори без оклевања. „Пробајте да их отворите.“

Заповедник је изгледао узнемирено, али посегну, ухвати тешку гвоздену кваку и притисну је. Она се не помери. Осветлио ју је лампом откривши тешку старомодну браву и кључаоницу.

„Пробајте калаузом“, рече Сато.

Ендерсон извади главни кључ којим је откључао улазна врата, али он ни изблиза није одговарао.

„Не знам да ли грешим када кажем“, рече Сато саркастичним тоном, „да би обезбеђење требало да има приступ сваком ћошку зграде у случају неке опасности?“ Ендерсон издахну и погледа у Сато. „Госпођо, моји људи траже други кључ, али...“

„Пуцајте у браву“, рече климнувши према кључаоници испод ручице. Лангдонов пулс се убрза.

Ендерсон прочисти грло и с nelaгодом у гласу проговори: „Госпођо, чекам да ми јаве за резервни кључ. Нисам сигуран да би требало да резнесемо браву да бисмо ушли у...“

„Можда би вам због опструкције истраге ЦИА затвор више годио?“

Ендерсон ју је гледао запрепашћено. Након дуге паузе, он предаде лампу Сато и откопча футролу.

„Чекајте!“ рече Лангдон не могавши више да стоји ту као неми посматрач. „Размислите о томе. Питер је дао своју десну шаку да не би открио шта се налази иза ових врата. Јесте ли сигурни да треба то да урадимо? Откључавање ових врата се потпуно поклапа са жељама насилника.“

„Желите ли да пронађете Питера Соломона?“ упита Сато.

„Наравно, али...“

„Онда предлажем да урадите тачно оно што вам отмицар налаже“

„Да отворимо древну капију? Ви мислите да је *ово* капија?“

Сато обасја Лангдоново лице. „Професоре, немам ја појма шта је ово. Било да је магацин, или тајни улаз у древну пирамиду, ја намеравам да га отворим. Да ли сам довољно јасна?“

Лангдон је жмиркао под светлом и на крају климну.

Сато спусти зрак и поново га усмери у прастару браву. „Заповедниче? Изволите.“

Још увек се противећи плану, Ендерсон извади своје оружје веома, веома полако гледајући надолу, као да није сигуран.

„Ма, за име бога!“ Сатоине малене шаке се испружише и она оте оружје из његове руке. Тутнула му је батеријску лампу у празан длан. „Обасјајте тим проклетим светлом.“ Баратала је оружјем сигурношћу неког које много вежбао и не губећи време одмах откочи пиштољ, затеже ороз и нациља у браву.

„Чекајте!“ заурла Лангдон, али прекасно.

Пиштољ опали три пута.

Лангдон осети као да му се бубне опне распрскавају. *Је ли она нормална?!* Пуцњи су у тесном простору били заглушујући.

Ендерсон је такође изгледао потресено јер му је рука незнатно дрхтала док је држао лампу уперену у мецима изрешетана врата.

Механизам је био смрвљен, а дрво које га је окруживало потпуно самлевено. Брава је попустила и врата су се отворила.

Сато испружи пиштољ и врхом цеви гурну врата. Врата се потпуно отворише у помрчину. Лангдон погледа унутра, али није могао ништа да види. *Какав је њо мирис* за име свеџа?* Неки необичан задах допирао је из таме.

Ендерсон стаде испред врата и осветли тло, полако померајући зрак дуж празног земљаног пода. И ова просторија је била као и остале – дугачак, узан простор. Бочни зидови били су од грубог камена и давали су соби изглед старе затворске ћелије. *Али њај смрад...*

„Нема овде ничег“, рече Ендерсон померајући зрак даље по поду. Коначно, када је стигао до краја, он га подиже да осветли најдаљи зид у одаји. „Мој боже...!“ узвикну Ендерсон. Сви угледаше исто и устукнуше. Лангдон је у неверици гледао у удубљење. На његово запрепашћење нешто је оданде гледало у њега.

ПОГЛАВЉЕ 36

„Шта ли, побогу...?“ Стојећи на прагу СББ13, Ендерсон је петљао са батеријском лампом, а потом закорачио уназад. Лангдон је такође устукнуо, баш као и Сато, која је први пут те ноћи деловала поплашено.

Уперила је пиштољ према задњем зиду и дала знак Ендерсону да поново осветли просторију. Ендерсон окрете батерију навише. Кад је стигао до супротног зида, светлосни зрак био је прилично слаб, али ипак довољан да осветли бледо аветињско лице које је зурило у њих својим беживотним очним дупљама.

Људска лобања.

Лобања је стајала на расклиматаном дрвеном столу наслоњеном на задњи зид просторије. Поред лобање биле су постављене две људске кости – потколенице, крај којих су педантно биле поређане разне друге ствари, као да се ради о неком олтару: један стари пешчаник, кристална бочица, свећа, два тањирића са некаквим прахом светле боје и лист папира. Поред стола, усправљена уза зид стајала је дугачка коса, кривог сечива и застрашујућег облика, језиви подсетник на жетеоца смрти.

Сато уђе у просторију. „Дакле... испада да Питер Соломон скрива више тајни но што сам могла и да претпоставим.“

Ендерсон је климао главом, полако се приближавајући иза ње. „Што би се рекло, костур у орману.“ Померио је батерију и осветлио остатак иначе празне просторије. „Какав *zagax!*“ додао је, набирајући нос. „Од чега?“

„Сумпора“, одговори Лангдон иза њега, мирним гласом. „На столу треба да буду две чинијице. У оној на десној страни налази се со, а у оној другој сумпор.“

Сато се окрете за сто осамдесет степени „А откуда ви то, за име света, *знайше?*“

„Отуда, госпођо, што овакве просторије можете наћи широм света.“

Један спрат изнад доњег подрума, службеник на обезбеђењу Капитола, Нуњез, пратио је Ворена Беламија, архитекту Капитола, кроз дуги ходник који је водио источном страном подрума. Нуњез би се могао заклети да је чуо три пригушена пуцња из пиштоља негде доле испод земље. То је немогуће.

„Врата доњег подрума су отворена“, рече Белами, упиљивши се у врата која су стојала одшкринута, тамо негде у даљину.

Да чудне ли вечери, помисли Нуњез. *Иначе, овамо нико не силази.* „Дозволите да проверим шта се тамо дешава“, рече, посегнувши руком за воки-токи.

„Вратите се на своје радно место“, рече му Белами. „Даље могу и сам.“

Нуњез се несигурно пребацивао с ноге на ногу. „Јесте сигурни?“

Ворен Белами застаде и чврсто му положи шаку на раме.

„Синко, ја овде радим већ двадесет пет година. Мислим да ћу умети да се снађем.“

ПОГЛАВЉЕ 37

Малак је већ виђао свакакве просторе у свом животу, али мало њих се могло упоредити с ванземаљским светом Чауре три. *Мокре чауре*. Огромна просторија изгледала је као да је неки луди научник преотео Волмарт⁵³ и сваку полицу испунио узорцима свих облика и величина. Осветљен као фотографска комора, простор је био окупан црвенкастом измаглицом „сигурносног светла“ које је допирало испод полица, пробијало се нагоре и обасјавало посуде испуњене етанолом. Болнички мирис хемикалија за конзервирање изазивао је гађење.

„Ова чаура је дом двадесетак хиљада врста“, рекла му је буцмаста девојка. „Риба, глодара, сисара и рептила.“

„И сви су *мршви*, надам се?“ запита Малак покушавајући да звучи нервозно. Девојка се насмеја. „Јесу, јесу. Сви су прилично мртви. Признајем, првих шест месеци када сам почела да радим, нисам се усудила да уђем овамо.“

Малак је могао да схвати зашто. Свуд куд би погледао видео би тегле с узорцима мртвих облика живота – саламандере, медузе, пацове, бубе, птице и друга бића која није могао да идентификује. Као да ова колекција није била довољно узнемирујућа сама по себи, магличастоцрвено сигурносно осветљење које је чувало фотоосетљиве узорке од дуготрајне изложености светлу, давало је посетиоцу осећај да стоји унутар циновског акваријума, где су се беживотна створења некако окупила да их посматрају из таме.

„Ово је коелакант⁵⁴“, рече девојка, показујући на велики контејнер од плексигласа у ком се налазила најружнија риба коју је Малак икада видео. „Мислило се да су истребљене са диносаурусима, али ова је пре неку годину ухваћена близу обале Африке и поклоњена Смитсонијану.“

Блаіо шеби, помисли Малак, једва је чувши. Био је заузет прегледањем зидова и тражењем сигурносних камера. Видео је само једну – намештену изнад улазних врата – што није било изненађујуће узимајући у обзир да је то једини улаз.

„А овде је оно што сте хтели да видите...“ рече, водећи га до огромног акваријума који је видео кроз прозор. „Наш најдужи узорак.“ Она рашири руке преко огавног створења као неки домаћин забавне емисије који показује нови аутомобил. „Архитеутис.“

Акваријум са циновском сипом изгледао је као низ стаклених телефонских говорница положених на страну и спојених страница. Унутар дугачког, чистог ковчега од плексигласа лебдела је болешљиво бледа аморфна маса. Малак је гледао у луковичасту, врећасту главу и очи величине лопте за бејзбол. „Наспрам овог онај ваш коелакант делује сасвим лепо“, рече.

„Чекајте док је видите осветљену.“

Триш подиже дугачки поклопац акваријума. Етанолска испарења полетеше напоље док се сагињала у акваријум да укључи прекидач који се налазио одмах изнад нивоа течности. Низ флуоресцентних светала почео је да трепери

⁵³ Ланац америчких продавница робе широке потрошње (прим. прев.).

⁵⁴ Велика морска риба за коју се сматрало да је истребљена све до 1938. када је пронађен један живи примерак (прим. прев.).

заједно са читавим подножјем акваријума. Архитеутис је сад био обасјан у свој својој величанствености – колосалне главе натакнуте на клизаву масу трулих пипака и као жилет оштрих сисаљки.

Почела је да говори о томе како би архитеутис могао да победи уљешуру ако би се побили.

Малак је чуо само празно торокање. Куцнуо је час.

Триш Дан се увек осећала помало непријатно у Чаури три, али језа која је сада прострујала кроз њу била је другачија. Право из утробе. Праисконска.

Покушала је да је игнорише, али бивала је све јача, све дубље је заривала своје канце у њу.

Иако Триш није могла да одреди шта јој изазива узнемиреност, утроба јој је јасно говорила да је време да се оде одатле.

„У сваком случају, то је била сипа“, рекла је пружајући руку у акваријум да искључи светио. „Требало би да одемо до Кетринине...“

Широки длан преклопи јој уста, тргнувши јој главу уназад. Истог трена, друга моћна рука обави се око њеног тела прибивши је уз груди чврсте као стена. У једном делићу секунде Триш обамре од шока.

А онда наступи ужас.

Човек ју је опипао по грудима тражећи картицу коју снажно откину када је нађе. Гајтан је ожари по врату пре него што пуче. Картица паде на под поред њених ногу. Борила се, покушавајући да се извије, али није могла да се супротстави човековој величини и снази. Покушала је да врисне, али јој је рука чврсто прекривала уста. Нагнуо се напред и усне приближио њеном увету. „Када склоним руку, не смеш вриштати, је ли ти јасно?“

Она енергично заклима главом док су јој плућа вапила за ваздухом. *Не моју да дишем!*

Човек склони руку с њених уста и Триш хрипну дубоко удахнувши. „Пустите ме!“ рече она без даха. „Шта то, до ђавола, радите?“

„Реци ми свој ПИН“, рече човек.

Триш осети да је у великој неприлици. Кетрин! У њомоћ! Ко је овај човек?! „Обезбеђење може да вас види!“ рекла је, иако је знала да су потпуно ван домета камера. А ионако нико не гледа.

„Твој ПИН“, понови човек. „Онај који се поклапа с твојом картицом.“

Ледени страх узбурка се у њеном стомаку. Триш се нагло окрену и извуче руку, усмеривши је према човековим очима. Прсти јој дотакоше месо и загребаше га по образу. Четири црне бразготине отворише се на месту где га је огребала. А онда је схватила да тамне пруге не беху огреботине. Човек је имао шминку коју је само скинула откривајући тамну тетоважу која је била скривена испод ње.

Ко је ово чудовиште од човека?

Са наизглед натчовечанском снагом човек је окрену и подиже, нагнувши је над отворени акваријум, лицем према етанолу. Испарења су јој жарила наздраве. „Реци ми свој ПИН?“ понови.

Очи су јој гореле док је гледала бледуњава месо сипе испод свог лица.

„Реци ми“ казао је гурајући јој лице ближе површини. „Који број?“ Сада ју је већ и грло пекло.

„Нула-осам-нула-четири!“ изустри, једва успевајући да дише. „Пусти ме! Нула-осам-нула-четири!“

„А шта ако лажеш“, рече гурајући је још даље, коса јој је већ била потопљена у етанол. „Не лажем!“ казала је кашљући. „Четврти август! То је мој рођендан!“

„Хвала ти, Триш.“

Његове моћне руке стегнуше јој још снажније главу и стравична сила поче да је гура надолу, потапајући јој лице у акваријум. Жарећи бол пекао јој је очи. Човек је гурао све јаче, загњуруивши јој читаву главу у течност. Триш осети како јој се лице приљубљује уз меснату главу циновске сипе.

Прикупивши сву снагу, она се изви уназад, покушавајући да извуче главу из акваријума. Али моћне руке нису се помериле ни за милиметар. *Морам да удахнем!*

Остала је потопљена борећи се свим силама да не отвори ни очи ни уста. Плућа су јој горела док се опирала моћном пориву да удахне. *Не! Немој!* Али Тришин рефлекс за дисање коначно победи.

Уста јој се отворише и плућа силовито раширише, покушавајући да увуку ваздух за којим јој је тело вапило. У једном ватреном налету, талас етанола потече у њена уста. Док јој се хемикалија сливала низ грло право у плућа, Триш осети бол какав није ни знала да може да постоји. На срећу, трајало је свега пар секунди пре него што се њен свет претвори у црnilо.

Малак је стајао поред акваријума покушавајући да дође до ваздуха и посматрајући учињено.

Беживотна жена лежала је опуштена преко ивице акваријума, лица још увек потопљеног у етанол. Видевши је тако, Малак помисли на ону другу жену коју је убио. Изабел Соломон.

Давно. У неком другом животињу.

Малак је пиљио у женино омлитавело тело. Ухвати је за позамашне кукове и гурну ногама, подижући је и гурајући све док није почела да клизи преко ивице. Триш Дан главом напред склизну у етанол. Потом и остатак тела настави да клизи, плускајући течност око себе. Постепено, мрешкање се смири и девојка остаде да млитаво плута изнад огромног морског створења. Како јој је одећа постајала све тежа, она поче да тоне, дубље у таму. Мало-помало, тело Триш Дан се смири поврх дивовске звери.

Малак отресе руке и заклопи поклопац од плексигласа, затварајући акваријум.

Мокра чаура има нови узорак.

Подигао је Тришину картицу с пода и убацио је у цеп: 0804.

Видевши први пут Триш у предворју, Малак схвати тренутну предност: њена картица и лозинка обезбедиће му сигурност подухвата. Ако је Кетринина соба за чување података била онолико сигурна како је Питер казао, биће мало теже убедити је да му је откључа, мислио је Малак. Сада имам сопствени свежањ кључева. Било му је драго што неће морати да губи време и потчињава Кетрин својој вољи.

Како се усправљао, угледао је сопствени одраз у стаклу, схвативши да му је Шминка прилично размазана. Није више ни битно. Док Кетрин све схвати, биће ионако сувише касно.

ПОГЛАВЉЕ 38

„Ово је масонска одаја?“ упита Сато, окренувши се од лобање и пиљећи у Лангдона у мраку.

Лангдон мирно климну главом. „Назива се Одаја за размишљање. Такве просторије увек су хладне и празне јер у њима масон треба да размишља о себи као смртном бићу. Промишљајући о сопственој неумитној смрти, масон може боље да разуме несталност свих облика живота.“

Сато је разгледала овај сабласни простор и чинило се да није баш сасвим задовољна. „Значи, ово му дође нешто као соба за *медитацију*?“

„У бити, да. Такве одаје увек садрже исте симболе – лобању и укрштене кости, косу, пешчаник, сумпор, со, празан лист папира, свећу, и тако даље. Симболичан приказ смрти надањује масоне да размишљају о томе како да што боље управљају својим животом док су на земљи.“

„Мени ово изгледа као олтар посвећен смрти“, рече Ендерсон.

Може се и тако тумачити. „Већина студената који похађају мој курс из симбологије у почетку реагују на исти начин.“ Лангдон им је обично препоручивао књигу *Симболи слободних масона* од Бересниака, у којој се налазе изврсне илустрације одаја за размишљање.

„А вашим студентима не изгледа страшно што масони медитирају уз лобање и кости?“

„Зашто би то било страшније него кад се хришћани моле клечећи испод човека разапетог на крсту, или пак кад Хиндуси изговарају своје молитве испред Ганеша, слона са четири руке. Најчешћи извор неспоразума јесте неспособност да се разумеју симболи из других култура.“

Сато се окрете, очито да није била расположена за предавање. Кренула је према столу. Ендерсон покуша да јој осветли батеријском лампом, али је светлост бивала све слабија. Куцну поклопац батерије и светлост се мало појача. Док се њих троје кретало по скученом простору, оштри мирис сумпора штапао је Лангдона за ноздрве. Доњи подрум био је пун влаге и то је активирало сумпор у ћасици. Сато сасвим приђе столу и загледа се у лобању и остале предмете. Ендерсон јој се придружи, трудећи се да осветли сто батеријом која је била на издисају.

Сато прегледа све на столу, а онда стави руке на кукове и уздахну. „Какве су то старудије?“

Сви предмети у овој просторији били су одабрани и поређани веома пажљиво. „Симболи трансформације“, рече јој Лангдон, осећајући тескобу због скученог простора, али им се ипак придружи крај стола. „Лобања, или *caput mortuum* представља човекову коначну трансформацију кроз труљење; она нас подсећа да сви једног дана морамо одбацити своје овоземаљско тело. Сумпор и со су алхемијски катализатори који убрзавају трансформацију. Пешчаник представља време и његову трансформацијску силу.“ Управио је руку према свећи „Ова неупаљена свећа треба да нас подсети на праисконску ватру која је свему дала облик и пробудила човека из незнања – дакле, на трансформацију просветљењем.“

„А... оно?“ упита Сато, показујући у угао.

Ендерсон окрете своје слабо светло према огромној коси наслоњеној на задњи зид.

„То није симбол смрти, као што би већина помислила“, рече Лангдон. „Коса је заправо симбол хране којом нас природа трансформише и подсећа нас да жањемо дарове природе.“

Сато и Ендерсон заћуташе, очито им је требало времена да сваре све те бизарне појединости.

Лангдон је само желео да што пре изађе одавде. „Ја схватам да ова просторија може изгледати необично“, рече им он, „али овде нема ничег неочекиваног; ово је сасвим нормална просторија. Многе масонске ложе имају исте овакве одаје.“

„Али ово није масонска ложа!“ изјави Ендерсон. „Ово је Капитол САД и волео бих да знам шта, ког врага, оваква просторија тражи у мојој згради.“

„Масони понекад одвоје по једну собу у свом уреду, или дому, као простор за медитацију. То није ништа необично.“ Лангдон је познавао једног кардиохирурга у Бостону који је оставу претворио у масонску одају за размишљање, да би могао да медитира о смртности пре но што крене да оперише.

Сато је деловала забринута. „Хоћете да кажете да Питер Соломон долази овамо да би размишљао о смрти?“

„Ја то заиста не знам“, одговори јој Лангдон искрено. „Можда је он уредио ову просторију као капелу за своју браћу масоне који раде у овој згради, пружајући им тако духовно уточиште подаље од хаоса материјалног света... место на коме би неки моћан законодавац могао да о свему добро размисли пре но што донесе одлуку која ће имати последице на животе његових сународника.“

„Како је то лепо“, рече Сато саркастичним тоном. „Али мени се некако чини да се Американцима не би баш допало кад би им казали да се њихове вође моле по оставама испуњеним лобањама и косама.“

Па, не би требало да је иако, помисли Лангдон, замишљајући колико би свет био другачији када би његови лидери понекад застали и поразмислили о коначности смрти, пре но што вратоломно крену у рат.

Сато је напућила усне и пажљиво шетала погледом преко сва четири угла ове слабо осветљене просторије. „Овде мора бити још *нешет* поред људских костију и чинијица са хемикалијама, професоре. Неко вас је извукао из вашег дома у Кембрицу и довео чак овамо само зато да бисте се ви нашли у овој просторији.“

Лангдон притиште торбу уз себе, још увек неспособан да замисли какве би везе са овом просторијом могао имати пакетић који је носио унаоколо. „Господо, жао ми је, али ја овде заиста не видим ништа необично.“ Лангдон се надао да ће сад коначно кретати да траже Питера.

Ендерсонова батерија поново поче да жмирка и Сато се окрете према њему не скривајући више бес. „За име света, зар стварно превише тражим?“ Она гурну руку у цеп и извуче упаљач. Удари палцем, испружи руку и упали ону једину свећу која је стајала на столу. Фитиљ се прво нећкао, а онда прихвати пламен, ширећи сабласну светлост по скученом простору. Дуге сенке поигравале су по каменим зидовима. Како је пламен постајао сјајнији, тако се пред њима указивао неочекиван приказ.

„Погледајте!“ повика Ендерсон, показујући.

При светлости свеће, угледали су избледео натпис – седам великих слова нажврљаних на задњем зиду.

VITRIOL

„Необично одабрана реч“ рече Сато док је светлост свеће преко слова бацала застрашујућу сенку у облику лобање.

„Заправо, ово је акроним“, каза Лангдон. „Обично је исписан на задњем зиду оваквих одаја и представља скраћеницу за речи које масони понављају приликом медитације: *Visita interiora terrae, rectificando invenies occultum lapidem.*“

Сато га одмери, делујући благо импресионирано. „Што ће рећи?“

„Походи унутрашњост земље и кроз прочишћење ћеш открити тајни камен.“

Сато га сад погледа мало оштрије. „Да ли тај скривени камен има неке везе са скривеном пирамидом?“

Лангдон слеже раменима, не желећи да је подстакне на такво поређење. „Да, они који воле да фантазирају о скривеној пирамиди у Вашингтону свакако ће вам рећи да се *occultum lapidem* односи на камену пирамиду. Други ће вам казати да је то алузија на Камен мудрости – супстанцу која, по дубоком уверењу алхемичара, може да подари вечни живот, или претвори олово у злато. Опет, неки други тврде да се односи на Светињу над светињама, скривену камену одају у средишту Соломоновог храма. Неки се заклињу да је то хришћанска метафора за тајно учење светог Петра – Стену. Свако езотерично учење има своју интерпретацију ‘камена’, али у свакој од њих *occultum lapidem* представља извор моћи и просвећења.“

Ендерсон прочисти грло. „А да ли је могуће даје Соломон слагао тог типа? Можда му је рекао да овде има нешто... а да заправо нема ничега.“

И Лангдон је већ помислио на тако нешто.

Без упозорења, свећа затрепери, као да је дунула промаја. На тренутак загасну, а онда се поврати и настави да гори јасним сјајем.

„Чудно“, рече Ендерсон. „Надам се да неко није затворио горња врата“. Изашао је из просторије и запутио се у мрак. „Хало?“

Лангдон скоро и да није приметио да је овај изашао. Поглед му је изненада привукло нешто на задњем зиду. *Шта то би?*

„Да ли сте и ви приметили?“ упита Сато, узнемирено гледајући у зид.

Лангдон климну главом, док му се пулс убрзавао. *Шта сам то видео?*

Пре неколико тренутака, чинило се као да је задњим зидом прешао неки блесак, као да је затреперио талас енергије.

Ендерсон се врати у собу. „Тамо нема никог.“ Кад је улазио, зид поново засветлуца. „Јебо те!“ повика, и поскочи уназад.

Све троје је тако стајало, занемело, буљећи нетремице у задњи зид, Лангдон осети како га поново прође језа, схвативши шта заправо виде. Пружио је опрезно руку, све док прстима није дотакао задњу површину просторије. „Ово није зид“, рече.

Ендерсон и Сато приступише ближе, помно посматрајући.

„Ово је платно“, рече Лангдон.

„Ал' се испупчило“, одврати Сато хитро.

Да, на веома необичан начин. Лангдон се загледа у платно из још веће близине. Сјајна површина одбијала је светлост свеће на сасвим необичан начин, зато што се платно прво померало *уназад...*, а потом таласало *унапред* у односу на зид.

Лангдон је полако померао испружене прсте, гурајући платно. Затим се трже и нагло повуче руку уназад. *Овде је отвор!* „Повуците га на страну“, нареди Сато.

Лангдону је срце сад дивљачки лупало. Пружи руку, ухвати ивицу платна и полако повуче тканину на страну. Са неверицом је зурio у оно што је било скривено иза платна. *Господе боже.*

Сато и Ендерсон ћутке су стајали и згрануто гледали у отвор на зиду. Коначно, Сато проговори. „Изгледа да смо управо пронашли пирамиду коју смо толико тражили.“

ПОГЛАВЉЕ 39

Роберт Лангдон је зурио у отвор на задњем зиду одаје. Недостајући део зида у облику савршеног квадрата, био је сакривен иза платнене завесе. Отвор око метар широк изгледа да је био направљен уклањањем читавог низа цигала. На тренутак, онако у тами, Лангдон помисли да је рупа, у ствари, пролаз у суседну собу. Али сада је видео да није тако.

Отвор се пружао тек непун метар у дубину пре него што се прекидао. Као грубо исклесана празнина налик на коцку, Шупљина је подсетила Лангдона на музејску нишу направљену да буде постоље за неку фигуру. Попут музејске, и ова је била дом једном малом предмету.

Био је то комад исклесаног, чврстог гранита, око двадесет центиметара висок. Површина је била лепа и глатка, исполирана са све четири стране које су се пресијавале при светлости свеће.

Лангдон није могао ни да претпостави откуда она овде. *Камена пирамида?* „Из вашег изненађеног погледа“, рече Сато, звучећи самозадовољно, „претпостављам да овај објекат није *шииичан* за Одају за размишљање?“

Лангдон затресе главом.

„Онда бисте можда више волели да преиспитате своје претходне тврдње у вези са легендом о Масонској пирамиди у Вашингтону?“

„Госпођо“, Лангдон истог тренутка одговори, „ова мала пирамида *није* Масонска пирамида.“

„Значи потпуно случајно смо нашли пирамиду скривену у Капитолу, у тајној одаји која припада масонском вођи?“

Лангдон протрља очи трудећи се да јасно размишља. „Госпођо, ова пирамида ионако не подсећа на овај мит. Масонска пирамида је описана као огромна, с врхом искованим од злата.“

Осим тога, Лангдон је знао да ова мала пирамида – с равним врхом – чак и није права. Без свог врха, била је сасвим другачији симбол. Позната и као Незавршена пирамида, симболички је подсетник на то да је човеков успон до пуног људског потенцијала увек незавршен посао. Иако је тога тек неколицина свесна, овај симбол је највише пута одштампани симбол на свету. *Преко двадесет милијарди примерака.* Украшавајући сваку новчаницу од једног америчког долара, Незавршена пирамида је стрпљиво чекала на свој блистави крајњи камен, који је лебдео над њом као подсетник на још увек неиспуњену судбину Америке, и на недовршени посао који тек предстоји, како читавој нацији, тако и сваком њеном појединцу.

„Спустите је“ рече Сато Ендерсону, показујући према пирамиди. „Желим изблиза да је погледам.“ Почео да прави места на столу, гурајући лобању и прекрштене кости на једну страну, без имало поштовања.

Лангдон поче да се осећа као обичан пљачкаш гробова који скрнави неки лични храм.

Ендерсон се провуче поред Лангдона, пружи руке у нишу и обави своје велике дланове са обе стране пирамиде. А онда, једва успевајући да је дигне због незгодног положаја, он је повуче према себи и уз туп ударац спусти на дрвени сто. Одмакну се да направи места за Сато.

Директорка приближи свећу и поче да посматра глатку површину. Лагано је прелазила својим малим прстима преко ње, истражујући сваки милиметар заравњеног врха, а затим и страна. Савила је руке како би опипала и задњу страну, а онда се намрштила очигледно разочарана. „Професоре, раније сте рекли да је Масонска пирамида конструисана да заштити тајну информацију.“

„По легенди, да.“

„Значи, хипотетички говорећи, ако Питеров тамничар верује да је *ово* Масонска пирамида, онда мисли да она садржи моћне информације.“

Лангдон климну, срдито. „Да, мада ако и пронађе ту информацију, он вероватно неће моћи да је *прочита*. Према легенди, садржај пирамиде је кодиран, што га чини нерастумачивим... осим онима који су то заслужили.“

„Молим?“

Упркос Лангдоновом растућем нестрпљењу, он одговори равним тоном. „Легендарна блага су *увек* заштићена неком врстом теста вредности. Као што се можда сећате, по легенди о мачу у камену, камен је одбијао да испусти мач било коме осим Артуру, који је био духовно спреман да рукује стравичном моћи коју је предмет имао. Масонска пирамида је заснована на сличној идеји. У *овом* случају, информација је то благо, и по причи записана је кодираним језиком – мистичним језиком изгубљених светова – читљива само оном који је тога достојан.“

Бледуњав осмех преде Сатоиним уснама. „То можда објашњава зашто сте позвани овамо вечерас.“

„Молим?“

Мирно, Сато окрену пирамиду за читавих 180 степени. Четврта страна пирамиде заблистала је при светлости свеће.

Роберт Лангдон је гледао у њу прилично изненађен.

„Чини се“ примети Сато, „да неко верује да сте је ви достојни.“

ПОГЛАВЉЕ 40

Зашто ли се Триш толико задржала?

Кетрин Соломон поново провери колико је сати. Заборавила је да упозори доктора Абадона о необичном начину да се доспе до њене лабораторије, али ипак није могла да схвати да због помрчине морају толико споро да се крећу. *Морали су већ стићи.*

Кетрин приђе излазу и отвори тешка врата опточена оловом. Загледа се у празнину. Ослушну на часак, али није ништа чула.

„Триш?“ повика, а мрак прогута њен глас.

Тишина.

Збуњена, затвори врата, извади мобилни и позва предворје на улазу. „Овде Кетрин. Је ли Триш код вас?“

„Не, госпођо“, одговори чувар. „Кренула је са вашим гостом отприлике пре десет минута.“

„Стварно? Изгледа да још нису ни ушли у Чауру пет.“

„Сачекајте. Проверићу.“ Кетрин је чула како чувар прстима куцка по компјутеру. „У праву сте. Провером података на картици госпођице Дан, не видим да је отварала врата Чауре пет. Последњи пут је употребила картицу пре осам минута... на улазу у Чауру три. Претпостављам да вашем госту показује шта тамо има.“

Кетрин се намршти. *Очићледно.* То је мало зачуди, али барем је знала да се Триш неће дуго задржати у Чаури 3. *Тамо ужасно смрди.* „Хвала. А да ли је стигао мој брат?!“

„Не, госпођо, није још.“

„Хвала.“

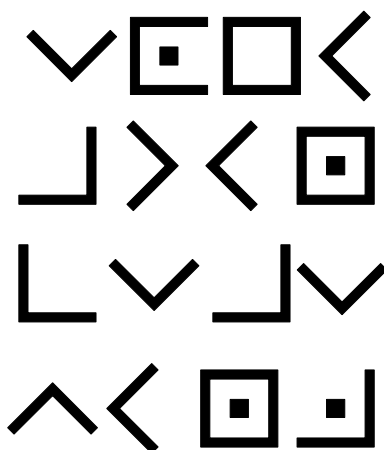
Док је прекидала везу, осети благо узнемирење. За тренутак застаде због тог непријатног осећаја, али само накратко. Исту узнемиреност осетила је раније, кад је улазила у кућу доктора Абадона. Мало ју је збунило што је тог пута њен женски инстинкт заказао. Потпуно.

Ма, није то ништа, рече Кетрин у себи.

ПОГЛАВЉЕ 41

Роберт Лангдон је проучавао камену пирамиду. *Ово није мојуће.* „Прастари кодирани језик“, примети Сато не подижући поглед. „Реците ми, да ли се ово убраја у то?“

На новоокренутој страни пирамиде, низ од шеснаест знакова био је угравиран у глаткој каменој површини.

Поред Лангдона, и Ендерсон зину од чуда, рефлектујући Лангдонову запрепашћеност. Шеф обезбеђења изгледао је као да је угледао некакву ванземаљску тастатуру.

„Професоре?“ позва Сато. „Претпостављам да ви ово можете да прочитате.“

Лангдон се окрену. „А зашто претпостављате тако нешто?“

„Јер сте *доведени* овамо с разлогом, професоре. Изабрани сте. Овај натпис изгледа као неки код и узимајући у обзир вашу репутацију, чини се логичним да сте доведени да би га одгонетнули.“

Лангдон је морао да призна да му после свих оних доживљаја у Риму и Паризу, редовно пристижу гомиле захтева, у којима се тражи његова помоћ за разјашњавање неких великих историјских нерешених кодова: Диск из Фестоса⁵⁵, Дорабелина шифра⁵⁶ и мистериозни Рукопис Војнић⁵⁷.

Сато пређе прстом преко натписа. „Можете ли ми рећи шта значе ове сличице?“

То нису сличице, помисли Лангдон. *То су симболи.* Језик је истог тренутка могао да препозна – кодирани шифарски језик из седамнаестог века. Лангдон је врло добро знао како да га дешифрује. „Господо“, рече оклевајући, „ова пирамида је Питерово *приватно* власништво.“

⁵⁵ Комад печене глине из места Фестоса на Криту, из бронзаног одба (прим. прев.).

⁵⁶ Шифровано писмо из 1897. које је написао Едвард Елгар Дори Пени; садржај писма је до данас непознат (прим. прев.).

⁵⁷ Мистериозна, још увек нерешена, илустрована књига из 15. или 16. века. Писац, текст и језик којим је писана потпуно су непознати (прим. прев.).

„Приватно или не, ако је овај код заиста разлог што сте доведени у Вашингтон, не остављам вам право избора у овом случају. Желим да знам шта пише.“

Сатоин блекбери се огласи, она га извади из џепа и поче да гледа поруку која је управо стигла. Лангдон се изненади што су унутрашње инсталације Капитола омогућите сигнал чак и овде доле.

Сато промрмља и подиже обрве, чудно гледајући у Лангдона.

„Заповедниче Ендерсон?“ рече окрећући се према њему. „Морам да вам кажем нешто у четири ока, ако могу?“ Директорица даде знак Ендерсону да је прати и они несташе у мрклом мраку ходника, остављајући Лангдона самог на треперавом светлу свеће у Питеровој Одаји за размишљање.

Заповедник Ендерсон се питао када ће се ова ноћ већ једном завршити. *Одсечена шака у мојој Рошонди? Мртвачко светилиште у мом подруму? Бизарна резбарија на каменој пирамиди?* Некако се утакмица Редскинса сад чинила потпуно безначајном.

Док је ишао иза Сато кроз помрчину ходника, Ендерсон поново укључи батеријску лампу. Зрак светлости је био слаб, али боље и то него ништа. Сато га поведе још неколико метара ван Лангдоновог видног поља.

„Погледајте ово“, прошапутала она, дајући Ендерсону свој блекбери.

Ендерсон узео уређај и намршти се погледавши осветљени екран. Приказивао је црно-белу слику – рендгенски снимак Лангдонове торбе који је Ендерсон тражио да пошаљу Сато. Као и код свих рендгенских снимака, предмети највеће густине били су најсветлији. У Лангдоновој торби је само један објекат био светлији од свих осталих. Очигледно велике густине, предмет је сијао као заслепљујући дијамант у замагљеној гунгули осталих ствари. Облик је био препознатљив на први поглед.

Чијаве ноћи носи ти са собом? Ендерсон погледа у Сато изненађен. „Зашто нам то није поменуо?“

„Врло добро питање“, прошапутала Сато.

„Облик... то не може бити случајно.“

„Не“, рече Сато љутитим гласом. „Мислим да не може.“

Пригушени шум у ходнику привуче Ендерсонову пажњу. Затечен, он упери лампу у мрачни ходник. Умирући зрак светла откри само празан ходник са низом отворених врата.

„Хало?“ рече Ендерсон. „Које тамо?“ Тишина.

Сато га чудно погледа, очигледно не чувши ништа.

Ендерсон кратко ослушну, а онда одмахну главом. *Морам одавде изаћи.*

Сам уз светлост свеће, Лангдон пређе прстима преко оштро усечених ивица угравираних знакова на пирамиди. Био је знатичељан да сазна шта је писало у поруци, али није желео да задире у Питерове приватне ствари више него што су то већ учинили. *И зашто је уопште оном лудаку стало до ове мале пирамиде?*

„Имамо проблем, професоре“, Сатоин глас се зачу врло гласно иза његових леђа. „Управо сам примила нове информације и доста ми је ваших лажи.“

Лангдон се окрете и виде како директорица КБ-а гневно улази држећи свој блекбери у руци. Пренеражен, Лангдон је гледао у Ендерсона тражећи помоћ, али човек је чувао врата с изразом очите несимпатије. Сато је стигла до Лангдона и гурнула му уређај у лице.

Лангдон збуњено погледа у екран који је показивао црно-белу фотографију као неки аветињски филмски негатив. Фотографија је изгледала као збрка разних предмета, а један од њих био је веома сјајан. Иако крив и накошен, најсјајнији предмет очигледно је био мала шиљата пирамида.

Пирамидица? Лангдон погледа у Сато. „Шта је ово?“

Питање је изгледа само потпалило Сатоин гнев. „Претварате се да не знате?“

Лангдон се ражести. „Не претварам се ништа! Никад у животу нисам ово видео“

„Серете!“ прасну Сато док јој је глас секао плесиви ваздух. „Носите то у својој торби читаве вечери!“

„Ја...“ Лангдон се укопа у пола реченице. Очи су му се полако померале према торби на рамену. А онда су се поново подигле према блекберију. *Мој боже... иакеи*. Мало боље је погледао слику. Сада је видео. Сабласну коцку која обавија пирамиду. Запањен, Лангдон схвати да гледа у рендгенски снимак своје торбе... и мистериозни Питеров пакет у облику коцке. Коцка је у ствари била кутија... са малом пирамидом.

Лангдон отвори уста да нешто каже, али речи га издадоше. Он осети како му се плућа празне од новог сазнања.

Једноставно. Чисто. Величанствено.

Мој боже. Он погледа према крњој каменој пирамиди на столу. Врх јој је био раван – мала квадратна површина – празан простор који симболички чека свој завршни део... део који ће је преобразити из Незавршене у Праву пирамиду.

Лангдон сада схвати да малена пирамида коју носи са собом није уопште пирамида. *То је врх ипирамиде*. У том тренутку знао је зашто само он може да откључа мистерију ове пирамиде.

Код мене је ипоследњи гео.

И то је заиста... ишалисман.

Када је Питер рекао Лангдону да пакет садржи *ишалисман*, Лангдон се насмејао. Сада је схватао даје његов пријатељ био у праву. Овај мали врх пирамиде је *био* талисман, али не од оних магичних... већ једна много старија врста талисмана. Много пре него што су *ишалисмани* добили магичну конотацију, имали су другачије значење – „завршетак“. Од грчког *ишелесма*, што значи „потпун“, талисман је био било који предмет или идеја који употпуњава неки други и чини га целином. *Завршни елементи*. Врх пирамиде, симболички говорећи, био је крајњи талисман који Незавршену пирамиду претвара у симбол употпуњеног савршенства.

Лангдон мало-помало осети како је сада коначно све дошло на своје место и да он мора прихватити једну веома чудну истину: ако се изузме њена величина, камена пирамида у Питеровој Одаји за размишљање изгледа да се трансформише, део по део, у нешто што нејасно подсећа на Масонску пирамиду из легенде.

Због сјаја којим је сијао врх пирамиде на рендгенском снимку, Лангдон је помислио да је направљен од метала... и то веома густог метала. Није могао да зна да ли је од чистог злата, па није хтео да дозволи да га ум наведе на погрешку. *Пирамида је превише мала. Кој је сувише лак за шумаћење. И... што је мист, за име светиа!*

Сато га је посматрала. „За бистрог човека, професоре, вечерас сте направили гомилу лоших процена. Лагали сте директору обавештајне службе? Намерно ометајући истрагу ЦИА?“

„Могу да објасним, ако ми дозволите.“

„Објаснићете у Штабу ЦИА. А сада вас стављам у притвор.“

Лангдон се укочи. „Не мислите озбиљно!“

„Мртва сам озбиљна. Врло јасно сам вам ставила до знања да су улози високи, а ви сте одабрали да не сарађујете. Озбиљно вам саветујем да почнете да размишљате како ћете растумачити овај натпис на пирамиди, јер када стигнемо у ЦИА...“ Она подиже свој блекбери и услика урезане знакове на каменој пирамиди. „Моји аналитичари ће имати благу предност.“

Лангдон отвори уста да протестује, али Сато се већ окренула према Ендерсону на вратима. „Заповедниче“, рече, „ставите камену пирамиду у Лангдонову ташну и понесите је. Ја ћу привести господина. Ваше оружје, молим?“

Ендерсоново лице било је као од камена док је улазио у одају, скидајући испут футролу с рамена. Дао је пиштољ Сато која га је моментално уперила у Лангдона.

Лангдон је гледао ово као да сања. *Ово не може бити.*

Ендерсон је дошао до Лангдона и скинуо му торбу с рамена, а затим је однео до стола и ставио на столицу. Отворио ју је и раширио, а онда подигао тешку камену пирамиду са стола и спустио је у торбу, заједно са Лангдоновим белешкама и малим пакетом.

Изненада се зачу некакво комешање у ходнику. Мрачна прилика човека материјализовала се у ходнику, утрчала у одају и брзо се приближила Ендерсону. Заповедник га није ни видео док се приближавао. У једном тренутку, странац спусти раме и удари Ендерсона у леђа. Заповедник полете напред ударивши главом у ивицу камене нише. Од јачине удара паде на сто пославши кости и остале предмете високо у ваздух. Пешчаник се разби на поду. Свећа се претури и паде настављајући да гори.

Сато се колебала у овом хаосу, подигла је пиштољ, али незвани гост зграби бутну кост са стола и погоди је у раме. Сато испусти болни крик и паде на леђа испустивши оружје. Новопридошлица шутну пиштољ, а затим се окрете према Лангдону. Био је висок и мршав, елегантни Афроамериканац кога Лангдон никада у животу није видео. „Узимајте пирамиду!“ нареди му човек. „За мном!“

ПОГЛАВЉЕ 42

Афроамериканец који је изводио Лангдона кроз лавиринт капиталског подземља очито је био нека важна особа. Поред тога што се одлично сналазио пролазећи кроз све побочне ходнике и просторије, елегантни странац имао је при себи и алку са кључевима и са њима је, по свему судећи, био у стању да откључа сва врата која би им се могла испречити на путу.

Лангдон је ишао за њим хитро се пењући уз непознато степениште. Док су се пели, осећао је како му се кожни ремен торбе све дубље урезује у раме. Камена пирамида била је толико тешка, да се Лангдон плашио да ће се ремен прекинути.

Претходни минути били су толико ван сваке памети, да се Лангдон сада потпуно препустио инстинкту. Нешто му је говорило да треба да има поверења у овог сасвим непознатог човека. Поред тога што га је спасао од хапшења, човек се упустио и у опасну акцију да заштити Питерову тајанствену пирамиду. *Ма шта да је та пирамида.* Мада му није било познато због чега овај то чини, Лангдон летимице запази издајничко светлуцање злата на његовој руци – масонски прстен – као и двоглавог феникса са бројем 33. Овај човек и Питер Соломон нису били само блиски пријатељи. Очито су били масонска браћа највишег степена.

Лангдон се испео за њим све до врха степеница, затим наставио дуж другог ходника, а онда су се, прошавши кроз необележена врата, обојица нашли у просторији за одржавање чистоће и одлагање смећа. Протрчали су поред кутија са санитарима и отпацама, па су се, нагло скренувши, одједном обрели у потпуно неочекиваном свету – некаквој позоришној дворани са седиштима од плиша. Старији човек поведе га пролазом између седишта, а онда кроз средишња врата, све до пространог атријума. Лангдон сад схвати да се налазе у Центру за посетиоце, у коме је вечерас већ био.

На сву несрећу, ту се налазио и један полицајац.

Кад су стигли наспрам њега, сва тројица стадоше у месту и загледаше се један у другог. Лангдон препозна младог Латиноамериканца који је раније седео за скенером за детектовање метала.

„Позорнице Нуџез“, рече Афроамериканец. „Ни речи. Крените за мном.“

Чувар је деловао узнемирено, али је ипак без питања послушао.

Ко је овај човек?

Њих тројица пожурише према југоисточном крају Центра за посетиоце, све док нису стигли до малог фоајеа са низом тешких врата испред којих су стајали наранцасте стубићи. Врата су била облепљена траком, вероватно да би се спречило продирање прашине због некаквих радова с друге стране. Човек посеже руком и одлепи траку с врата. А онда потражи одговарајући кључ на обручу, истовремено се обраћајући чувару. „Наш драги шеф Ендерсон налази се у простору испод подрума. Могуће је да је повређен. Требало би да се постарате за њега.“

„Да, господине.“ Нуџез је деловао не само збуњено већ и поплашено.

„Али, што је најважније од свега: ви нас *нисите* видели.“ Човек пронађе кључ, скиде га с алке и њиме отвори тешку браву. Повуче и отвори челична врата, а потом добаци кључ чувару. „Закључајте врата за нама. Поново

залепите траку што је боље могуће, ставите кључ себи у цеп и немојте *ником* ништа рећи. Ни шефу. Је ли вам то јасно, позорнице Нуџез?“ Чувар је гледао у кључ као да му је неко поверио какав драгуљ. „Јесте, господине.“

Човек пожури кроз врата, а Лангдон за њим. Чувар онда забрави, а могло се чути и како поново намешта самолепљиву траку.

„Професоре Лангдон“, каза човек док су журно корачали једним ходником модерног изгледа у коме су радови очито још били у току. „Моје име је Ворен Белами. Питер Соломон је мој драги пријатељ.“

Лангдон у чуду погледа овог достојанственог мушкарца. *То је Ворен Белами?* Лангдон до сада није био у прилици да се упозна са главним архитектом Капитола, али је свакако знао то име.

„Питер вас много хвали“, рече му Белами, „веома ми је жао што се упознајемо у тако страшним околностима.“

„Питер је у великој невољи. Његова шака...“

„Знам.“ Белами је звучео смркнуто. „И бојим се да то уопште није све.“

Стигли су до краја осветљеног дела ходника, где је овај скретао лево, под правим углом. Преосталом дужином, коридор је био у потпуном мраку.

„Сачекајте“, рече Белами, нестајући у оближњој просторији са електричним инсталацијама из које је излазио читав свежањ дебелих електричних каблова, пружајући се попут змија у дуги мрак ходника. Лангдон је чекао док је Белами изнутра претурао по нечему. Мора бити да је пронашао утикач преко којег је могао да укључи продуживаче, тек, пред њима се пут изненада осветли.

Лангдон је само гледао у чуду.

Вашингтон – баш као и Рим – био је град испреплетен тајним пролазима и подземним ходницима. Овај пролаз испред њих подсетио је Лангдона на *passeto*, тунел који је повезивао Ватикан са тврђавом Сан Анђело⁵⁸. *Дугачак. Таман. Узан.* За разлику од оног старог пролаза, овај је био савремен, али још незавршен. Био је узан и толико дугачак да се чинило као да се у даљини сужава и прелази у ништа. Осветљење је било у виду позиционих светиљки од којих није било неке велике користи, сем што су истицале невероватну дужину тунела.

Белами је већ корачао пролазом. „Крените за мном. Пазите куд стајете.“

Лангдон ухвати ритам са Беламијем, питајући се куда води тај тунел.

У том часу, Малак искорачи из Чауре 3 и хитро се упути централним ходником ЦПСМ-а у правцу Чауре 5. У руци је држао Тришину картицу за откључавање и тихо мрмљао: „Нула-осам-нула-четири.“

Још нешто му је пролазило кроз главу. Управо је примио хитну поруку из зграде Капитола. *Мој конџакиџ уџао је у неџредвиђене џешкоће.* Ипак, вест није била сасвим обесхрабрујућа: Роберт Лангдон је сада имао код себе и пирамиду и њен врх. И поред тога што се све десило другачије но што је очекивао, кључне ствари су се одвијале како треба. Чинило се скоро као да сама судбина управља вечерашњим догађајима, осигуравајући тако победу Малаку.

⁵⁸ Кружна грађевина из II в. н. е. коју је подигао Хадријан као свој будући маузолеј. У XII в. постала је папска тврђава, а данас је музеј (прим. прев.).

ПОГЛАВЉЕ 43

Лангдон је журио како би држао ритам са брзим корацима Ворена Беламија док су без речи ишли кроз дугачки тунел. До сада је архитект Капитола више труда уложио да повећа растојање између Сато и камене пирамиде, него да објасни Лангдону шта се догађа. Лангдона је све више обузимао предосећај да се догађа нешто много далекосежније но што он може и да замисли.

ЦИА? Архитект Капитола? Два масона тридесет три године синеена?

Пискав звук Лангдоновог мобилног телефона пресече ваздух. Он извади телефон из сакоа. Несигурно прозбори: „Хало?“

Глас који се зачуо био је онај познати језиви шапат. „Професоре, чујем да сте добили неочекивано друштво.“

Лангдона прожме ледена хладноћа. „Где је, до ђавола, Питер?!“ захтевао је одговор док су његове речи одзвањале у скученом ходнику. Ворен Белами, који је био поред њега, погледа га забринуту и показа Лангдону да настави да се креће.

„Не брините“, рече глас. „Као што сам вам рекао, Питер је на сигурном.“

„Одсекли сте му руку, за име бога! Потребан му је лекар!“

„Потребан му је свештеник“, одговори човек. „Али ви га можете спасти. Ако будете радили како вам кажем, Питер ће живети. Дајем вам реч.“

„Реч лудака мени ништа не значи.“

„Лудак? Професоре, сигуран сам да цените пажњу с којом сам вечерас остао веран древним протоколима. Шака мистерија одвела вас је до капије – пирамиде која би требало да открије древну мудрост. Знам да је сада код вас.“

„Ви мислите да је ово Масонска пирамида?“ изговори Лангдон. „То је обично парче камена.“

С друге стране линије наступила је тишина. „Господине Лангдон, превише сте паметни да бисте се правили глупи. Врло добро знате шта сте то вечерас пронашли. Камену пирамиду... коју је моћни масон... скрио у самом срцу Вашингтона?“

„Ви вијате *миш*! Шта год да вам је Питер рекао, рекао вам је у страху. Легенда о Масонској пирамиди је *измишљотина*. Масони никада нису направили никакву пирамиду да би сачували тајну мудрост. Па чак и да јесу, ова пирамида је премала да би била оно што ви мислите.“

Човек се насмеја. „Видим да вам је Питер рекао веома мало. Али и поред тога, господине Лангдон, прихватили ви или не шта је то што сада имате код себе, *урадићете* онако како вам кажем. Веома сам сигуран да пирамида коју носите има угравирану шифру. *Дешифроваћете* је за мене. И тек тада, понављам, тек тада ћу вам вратити Питера Соломона.“

„Шта год да мислите да ће угравирани текст открити“, рече Лангдон, „то неће бити древне мистерије.“

„Наравно да неће“, одговори он. „Мистерије су далеко веће да би биле исписане на страници мале камене пирамиде.“

Овај коментар затече Лангдона неспремног. „Али ако ова гравура *не представља* древне мистерије, онда то није Масонска пирамида. Легенда јасно

говори да је Масонска пирамида саграђена како би заштитила древне мистерије.“

Тон човековог гласа постаде снисходљив. „Господине Лангдон, Масонска пирамида *саграђена* је да штити древне мистерије, али уз један додаток, што ви очигледно још увек нисте схватили. Зар вам Питер ништа није рекао? Моћ Масонске пирамиде *није* у томе што открива саме мистерије... већ што открива тајну *локацију* где су оне закопане.“ Лангдон се запањи.

„Дешифрујте натпис“, настави глас, „и то ће вам открити место где су скривена највећа блага човечанства.“ Насмејао се. „Питер вам није поверио *само* благо, професоре.“

Лангдон се изненада заустави насред тунела. „Чекајте. Кажете да је пирамида некаква... *маја*?“

И Белами се одједном заустави, с изразом шока и страха. Изгледа да је човек погодио праву мету. *Пирамида јесте маја.*

„Ова мапа“, шапутао је глас, „или пирамида, или капија, или како год хоћете да је назовете... израђена је веома давно како би осигурала да место где се крију древне мистерије никада не буде заборављено.“ да никада не остане покопано у историји.“

„Мрежа од шеснаест симбола баш и не личи на мапу.“

„Оно што је очигледно, може и да превари, професоре. Али и поред тога, само ви имате моћ да прочитате тај запис.“

„Грешите“ узврати Лангдон, замишљајући једноставну шифру. „*Свако* би могао да је дешифрује. Није толико софистицирана.“

„Мислим да је пирамида много више од оног што се на први поглед види. Без обзира на то, ионако само ви имате њен врх.“

Лангдон замисли врх пирамиде у својој торби. *Ред из хаоса?* Није више знао у шта да верује, али камена пирамида у његовој торби чинила се све тежом, сваким тренутком који је пролазио.

Малак притисну телефон јаче на уво уживајући у звуку Лангдоновог нервозног дисања с другог краја линије. „Управо сад имам један посао који морам да обавим, професоре, као уосталом и ви. Назовите ме чим дешифрујете мапу. Заједно ћемо отићи до скровишта и извршити размену. Питеров живот... за мудрост свих времена.“

„Ништа ја нећу *урадити*“, чврсто изјави Лангдон. „А посебно без доказа да је Питер жив.“

„Саветујем вам да ме не искушавате. Представљате врло мали зупчаник у огромној машини. Ако ме не послушате, или покушате да ме нађете, Питер ће умрети. Заклињем вам се.“

„Колико знам, Питер је већ мртав.“

„Не, професоре, веома је жив, али очајнички треба вашу помоћ.“

„Шта ви у ствари тражите?“ урлао је Лангдон у телефон.

Малак направи паузу пре него што одговори. „Велики број људи бавио се древним мистеријама и расправљао о њиховим моћима. Ја ћу вечерас доказати да су мистерије стварне.“

Лангдон је ћутао.

„Предлажем да се одмах баците на посао око мапе“, рече Малак.
„Информација ми је потребна *данас*.“

„Данас?! Па већ је прошло девет сати!“

„Управо тако. *Tempus Fugit*⁵⁹.“

⁵⁹ Време лети (лат.) (прим. прев.).

ПОГЛАВЉЕ 44

Њујоршки издавач Џонас Фокман таман је гасио светла у својој канцеларији на Менхетну, кад му зазвони телефон. Није имао намеру да овако касно одговори на позив – све док није видео идентификациони број на дисплеју. *Ово ће сигурно бити нешто добро*, помисли, посегнувши за слушалицом.

„Зар ти и даље објављујеш код нас?“ упита Фокман, полушалаиво. „Џонас!“ Глас Роберта Лангдона звучео је забринуто. „Хвала богу да си тамо. Потребна ми је твоја помоћ.“

Фокман се одмах орасположи. „Шаљеш ми текст на читање?“ *Коначно.*

„Не, треба ми једна информација. Прошле године, повезао сам те са једном научницом, Кетрин Соломон, сестром Питера Соломона?“

Фокман се намршти. *Нема текста.*

„Она је тражила издавача за своју књигу о ноетичкој науци? Да ли је се сећаш?“

Фокман преврну очима. „Наравно. Сећам се. Баш ти хвала што си ме с њом упознао. Не само да ми није дозволила да прочитам резултате њених истраживања, већ ми није дозволила ни да било шта објавим, све до неког тајанственог датума у будућности.“

„Џонас, слушај ме. Немам времена. Треба ми њен телефонски број. Одмах. Да ли га имаш?“

„Морам да те опоменем... јер ми звучиш помало очајно. Она сјајно изгледа, али ти је нећеш импресионирати...“

„Не шалим се, Џонас, треба ми њен број, одмах.“

„Добро... сачекај.“ Фокман и Лангдон су пријатељевали већ довољно дуги низ година да би Фокман могао да препозна кад Лангдон мисли озбиљно. Џонас укуца име Кетрин Соломон у одговарајући прозорчић и поче да претражује сервер своје компаније.

„Управо тражим“ рече Фокман. „Ти не мораш да ме послушаш, али ипак, кад јој се јавиш, немој да је зовеш из харвардског базена, звучи као да су те затворили у блиндирану хелију у лудници.“

„Нисам у базену. Налазим се у тунелу испод Капитола.“

Фокман је некако наслутио по Лангдоновом гласу да се овај не шали. *Шта ли је са њим човеком?* „Роберте, зашто не можеш лепо да седиш код куће и *пишеш*?“ компјутер кликну. „Ево га. Сачекај... добио сам.“ Прелазео је мишем преко имена на листи, „Изгледа да имам само број мобилног.“

„Дај ми га.“

Фокман му издиктира број.

„Хвала ти, Џонасе“, рече Лангдон. Звучао је захвално. „Много си ме задужио.“

„А ти си мени дужан рукопис, Роберте. Да ли имаш појма колико већ...“

Линија се прекиде.

Фокман се загледа у слушалицу и одмахну главом. Издаваштво би било дивна ствар, да није писаца.

ПОГЛАВЉЕ 45

Кетрин Соломон се прилично изненадила када је видела идентификацију позива. Мислила је да је зове Триш, да јој објасни зашто касне. Али позив није био њен. Далеко од тога.

Кетрин осети како јој се на уснама појављује стидљиви осмех. *Може ли ова ноћ бити чуднија?* Она отклопи телефон.

„Немој ми рећи“ изговори шаљиво. „Начитани нежења тражи ноетичку научницу?“

„Кетрин!“ дубоки глас припадао је Роберту Лангдону. „Хвала богу да си добро.“

„Наравно да сам добро“, одговори збуњено. „Осим што никако да ме позовеш после оне журке у Питеровој кући прошлог лета.“

„Нешто се догодило вечерас. Молим те, саслушај ме.“ Његов обично мелодичан глас звучао је помало храпаво. „Жао ми је што морам ово да ти кажем... али Питер је у озбиљној невољи.“

Кетринин осмех истог тренутка нестаде. „О чему причаш?“

„Питер...“ Лангдон је оклевао док је тражио речи. „Не знам како да ти то кажем, али он је... *одведен*. Нисам сигуран како, ни које то учинио, али...“

„Одведен?“ упита Кетрин. „Роберте, плашиш ме. Одведен... где?“

„Киднапован.“ Лангдонов глас је звучао промукло, као да је скрхан. „То се догодило данас или можда јуче.“

„То није смешно“, љутито рече. „Брат ми је *добро*. Управо сам се чула с њим, пре петнаест минута!“

„Јеси?!“ Забезекну се Лангдон.

„Да! Управо ми је послао поруку да долази у лабораторију.“

„Послао ти је *поруку*...“ наглас је размишљао Лангдон. „Али му ниси чула *глас*?“

„Не, али...“

„Слушај ме. Текстурална порука коју си добила *није* од твог брата. Неко има његов телефон. Тај човек је опасан. Ко год он био, намамио ме је да дођем вечерас у Вашингтон.“

„Намамио? Причаш тотално неповезано!“

„Знам, извини.“ Лангдон је деловао дезоријентисано, што му није било својствено. „Кетрин, мислим да си и ти у опасности.“

Кетрин Соломон је била сигурна да се Лангдон никада не би шалио на овај начин, али ипак је звучао као да је сишао с ума. „Добро сам“, рекла је. „Закључана унутар обезбеђене зграде!“

„Прочитај ми поруку коју си добила с Питеровог телефона. *Молим те*.“

Потпуно збуњена, Кетрин пронађе текстуалну поруку и прочита је Лангдону, осећајући зебњу док се приближавала последњем делу који се односио на доктора Абадона. „Ако је слободан, нека нам се придружи. Потпуно му верујем...“

„Ох, боже...“ Лангдонов глас је био проткан страхом. „Јеси ли позвала тог човека да дође код тебе?“

„Јесам! Моја асистенткиња је управо отишла у предворје да га доведе. Очекујем их да дођу сваког...“

„Кетрин, бежи одатле!“ повика Лангдон. „Одмах!“

У соби обезбеђења, на другој страни ЦПСМ-а, телефон поче да звони. заглашујући тако пренос утакмице Редскинса. Чувар поново невољно извуче слушалице из ушију.

„Предворје“, одговори. „Кајл на вези.“

„Кајле, Кетрин Соломон је!“ Глас јој је звучео напето и без даха.

„Госпођо, ваш брат још увек није...“

„Где је Триш?!“ упита. „Можете ли да је видите на мониторима?“

Чувар се откотрља на столици како би прегледао екране. „Зар још увек није стигла до Коцке?“

„Није!“ повика Кетрин уплашено.

Чувар је сада схватио да је Кетрин Соломон задихана, као да трчи. *Шта се тамо тамо изади дешава?*

Чувар брзо покрену командну ручицу видео-система и поче да прегледа дигитални видео-запис великом брзином. „Добро, чекајте, премотавам снимак... Видим Триш како напушта предворје с вашим гостом... иду низ Улицу... премотавам... добро, улазе у Мокру чауру... Триш користи своју картицу да откључа врата... обоје улазе... премотавам... добро, ево овде излазе из Мокре чауре пре свега минут... крећу даље...“ Он трзну главом, успоравајући снимак. „Чекајте мало. Ово је чудно.“

„Шта?“

„Господин је из Мокре чауре изашао сам.“

„Триш је остала унутра?“

„Да, тако изгледа. Гледам вашег госта... у ходнику је сасвим сам.“

„Где је Триш?“ упита Кетрин, сада већ ван себе.

„Не видим је на снимку“, одговори он с дозом узнемирености у гласу. Поново погледа у екран и примети да је човеков рукав мокар... и то кроз до лаката. *Шта је, за име светиа, овај радио у Мокрој чаури?* Чувар је гледао како се човек креће низ ходник, према Чаури пет, држећи у руци предмет који личи на... картицу.

Чувар осети како му се коса на потиљку жежи. „Госпођо Соломон, изгледа да имамо озбиљних проблема.“

Ово је била ноћ у којој је Кетрин Соломон неке ствари урадила први пут.

За две године никада није употребила телефон у зјапећој тмини Чауре пет. Нити је икада прешла празнину у безглавом трку. Међутим, Кетрин Соломон је сада, с телефоном на увету, трчала наслепо по бескрајном тепиху. Сваки пут када би осетила да јој нога скреће с њега, враћала се на средину, трчећи даље кроз апсолутну таму.

„Где је сада?“ Кетрин задихано упита чувара.

„Проверавам“ одговори он. „Премотавам... Добро, ево га како иде низ ходник... креће се према Чаури пет.“

Кетрин потрча брже надајући се да ће стићи до излаза пре него што остане заточена унутра. „Колико имам времена пре него што дође до улаза у Чауру пет?“

Чувар застаде. „Госпођо, не схватате. Још увек премота вам. Ово је снимак. Све се већ догодило.“ Застао је поново. „Чекајте, проверићу време уласка на контролном монитору.“ Заћутао је, а затим рекао, „Госпођо, картица госпођице Дан показује да је неко ушао у Чауру пет пре једног минута.“

Кетрин поче да стаје и уз клизање се заустави насред амбиса. „Већ је откључао Чауру пет?“ прошапута у телефон.

Чувар је безумно куцкао по тастатури. „Јесте, чини ми се да је ушао... пре минут и по.“

Кетринино тело се укочи. Преста да дише. Помрчина око ње изненада оживе.

Он је овде са мном.

Истог тренутка Кетрин схвати да једино светло у читавом простору долази од њеног мобилног телефона који јој осветљава једну страну лица. „Пошаљите помоћ“, прошапута Чувару. „И идите до Мокре чауре да помогнете Триш.“ А затим тихо заклопи телефон, гасећи тако његову светлост.

Апсолутна тама обави је у потпуности.

Стајала је као укупана дишући што је могла тише. Неколико тренутака затим, оштри мирис етанола долете из помрчине негде испред ње. Мирис је бивао све јачи. Могла је да осети нечије присуство на свега неколико корака испред себе. У тишини, лупање Кетрининог срца чинило се довољно гласним да је ода. Она тихо изу ципеле и помери се улево, силазећи са тепиха. Цементни под био је хладан под њеним ногама. Направила је још један корак у страну да се склони с тепиха.

Један од њених прстију пуцну.

У мртвој тишини одјекну као пуцањ.

Изненада, са свега неколико метара од ње, допре из таме шум одеће. Кетрин је реаговала тренутак прекасно и моћна рука је дохвати, грабећи у тами и покушавајући да је што боље ухвати. Она покуша да се извије, али моћне руке попут стеге ухватише њен лабораторијски мантил и повукоше га уназад, окренувши је.

Кетрин испружи руке иза леђа и извуче их из мантила, коначно се ослободивши. Одједном, не знајући више који пут води напоље, Кетрин поче да трчи по мрклом мраку бескрајног црног амбиса.

ПОГЛАВЉЕ 46

И поред тога што се у њој налази, како кажу, „најлепша читаоница на свету“, Конгресна библиотека мање је позната по раскошној лепоти својих грађевина од којих посетиоцима нестаје дах, него по својим огромним колекцијама књига. Располажући полицама чија укупна дужина прелази осам стотина километара – сасвим довољно да се пруже од Вашингтона до Бостона – она без икакве сумње полаже право на назив највеће библиотеке на свету. И поред тога, она се и *даље* увећава, брзином од десет хиљада свезака на дан.

У почетку је требало да послужи за смештај личне колекције Томаса Цеферсона, углавном књига из природних наука и филозофије, али је веома брзо постала симбол америчке посвећености ширењу знања. Не само што је била једна од првих зграда у Вашингтону у коју је уведено електрично осветљење, већ је у правом смислу те речи постала кула светиља у тами Новог света.

Као што и само име каже, Конгресна библиотека установљена је да служи Конгресу, чији угледни чланови раде преко пута, у згради Капитола. Ова, сад већ вековна веза између Библиотеке и Капитола недавно је ојачана изградњом физичке везе – дугог тунела испод Авеније независности, која повезује ове две зграде.

Вечерас, у слабо осветљеном тунелу, Роберт Лангдон је корачао иза Ворена Беламија, практично кроз градилиште, трудећи се да ублажи своју све већу забринутост због Кетрин. *Тај лудак је у њеној лабораторији?!* Лангдон није чак ни покушавао да схвати зашто. Кад ју је позвао да је упозори, рекао јој је тачно где да се нађу, пре него што је прекинуо везу. *Колико је још дуљачак овај ироклеши тунел?* Глава га је сад болела, у њој је колала бујица међусобно испреплетаних мисли: Кетрин, Питер, масони, Белами, пирамиде, стара пророчанства... и једна мапа.

Лангдон покуша да отера све те мисли. *Белами ми је обећао да ће ми даћи одговоре на сва ња питања.*

Кад њих двојица коначно стигоше до краја ходника, Белами проведе Лангдона кроз двострука врата која још увек нису била довршена. Пошто није нашао други начин да их забрави, Белами реши да импровизује, узе алуминијумске мердевине и притисну их под косим углом са спољашње стране. Преко њих стави још и металну кофу. Уколико неко буде покушао да отвори врата, кофа ће са треском пасти на земљу.

Значи, ово сад служи као алармни уређај? Лангдон искоса погледа кофу натакнуту на мердевине, надајући се да Белами ипак има и неки озбиљнији план за њихову безбедност ове ноћи. Све се десило таквом брзином, да је Лангдон тек сада почео да размишља о последицама свог бекства са Беламијем. *Ја сам побегао од ЦИА.*

Белами га поведе иза угла, а потом уз широке степенице које су такође биле ограђене наранџастим стубићима. Лангдона је успоравала тешка торба и он се једва пењао. „Камена пирамида“ рече он, „Још увек не разумем.“

„Немојмо овде“, прекину га Белами. „Погледаћемо је на бољем светлу. Знаш једно безбедно место.“

Лангдон је сумњао да постоји такво место за човека који је управо физички напао директорицу Канцеларије за безбедност ЦИА.

Испевши се степеницама, њих двојица су стигла у широко предворје од Халијанског мермера, са штукатуром и позлатом. Уоколо је било распоређено осам парова статуа и све су приказивале богињу Минерву. Белама настави даље, водећи Лангдона прво у правцу истока, потом испод једног високог лука, све до још много величанственијег простора.

Чак ни пригушено осветљење по завршетку радног времена, није могло да умањи сјај велике дворане чија је лепота надилазила многе дворане у раскошним европским палатама. Била је висока двадесет пет метара, на њеној таваници налазили су се витражи уметнути међу преграде украшене орнаментима од танких листића алуминијума – метала који се некад сматрао драгоценијим и од злата. Испод таванице налазио се балкон оивичен стубовима, опет у пару, и до њега се могло доћи преко два величанствена завојита степеништа, чије су централне стубове придржавале две бронзане женске фигуре са бакљама у високо подигнутим рукама.

Захваљујући једном бизарном покушају да се прикажу и модерна достигнућа, а ипак задржи стил ренесансне архитектуре, на огради степеништа биле су поређане статуе са ликовима научника модерног доба. *Анђелчић – инжењер са шелефоном у руци! Херувим – енџомолог са лејширом у куџији!* Лангдон се питао шта би Бернини помислио.

„Ево, овде ћемо да разговарамо“, рече Белама, водећи Лангдона поред витрина од непробојног стакла у којима су биле изложене две најдрагоценије књиге у Библиотеци – Велика Библија, руком исписана у Мајнцу 1450. године и амерички примерак *Гуџенбергове Библије* одштампане на најфинијем пергаменту, каква постоји само у три примерка на читавом свету. У складу с тим, на лучном делу таванице изнад ових витрина налазила се шестоделна слика Џона Вајта Александера – *Развој књије*.

Белама оде право до елегантних вратница у средини задњег зида према источном пролазу. Лангдон је знао каква се просторија налази иза тих врата, али му се чинило да је то необично место за разговор. Не само да би било иронично разговарати у просторији препуној упозорења „Молимо за тишину“, већ је тешко замислити да се она може назвати „скровитим местом“. Смештена тачно у средини крстолике основе зграде, ова одаја представља само срце Библиотеке. Тражити овде скровито место било је исто што и провалити у катедралу и скривати се на олтару.

Белама ипак откључа врата, закорачи у таму и потражи прекидач за светло. Кад га притисну, у магновењу се појави једно од највећих архитектонских дела у читавој Америци.

Чувена читаоница Конгресне библиотеке била је права гозба за очи. Осмоугаони простор издизао се педесет метара у висину, зидови су били од мрамора, оног боје чоколаде из Тенесија, сијенског, боје млека и алжирског који се руменео као јабука. Пошто је била осветљена из осам праваца, нигде није било сенки и добијао се утисак да сама дворана зрачи светлошћу.

„Кажу да је ово најимпресивнија дворана у Вашингтону“, рече Белама, уводећи Лангдона.

Можда и у читавом свету, помисли Лангдон, прелазећи преко прага. Као и увек, његов поглед оде увис, право до горњег обруча са којег су се низ куполу спуштали украси у облику рељефно израђених четвороугаоника, све до

највишег балкона. По читавом спољном обиму пружала се балустрада са које је надоле гледало шеснаест бронзаних биста. Испод њих, запањујући лукови чинили су аркаде на доњем балкону. На поду, пак, три концентрична круга сачињена од политираних дрвених столова разилазила су се од средишта у коме се налазио масивни осмоугаони сто за службенике.

Лангдон поново усмери пажњу на Беламија који је управо широм отварао крила улазних врата. „Ја сам мислио да смо ми дошли овамо да се *сакријемо*“, упита Лангдон збуњено.

„Ако неко уђе у зграду“, одговори Белами, „хоћу да га чујем.“

„Али зар нас овде неће одмах пронаћи?“

„Наћи ће нас, без обзира *где* се сакрили. Али ако нас ико нападне у овој згради, бићете срећни што сам одабрао баш ову просторију.“

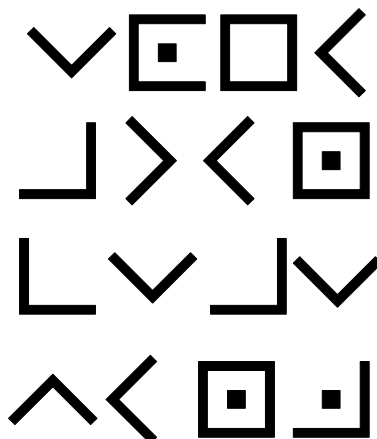
Лангдон није имао појма зашто, а Белами очито није био расположен да о томе даље разговара. Запутио се према центру просторије, где је одабрао један од столова, привукао две столице и упалио лампе за читање. Потом руком показа на Лангдонову торбу.

„У реду, професоре, дајте да је погледамо изблиза.“

Пошто није желео да изгребе углачану површину стола грубим комадом гранита, Лангдон подиже читаву торбу на сто, а онда је отвори, уврћући јој стране све до доле да би се пирамида могла видети. Ворен Белами помери заслон лампе и поче пажљиво да посматра пирамиду. Прстима је прешао преко необичних знакова угравираних на њој.

„Претпостављам да ви препознајете ове знаке?“

„Наравно“, одговори Лангдон, загледајући у симболе, укупно шеснаест на броју.

Познат као масонско тајно писмо, овај шифровани језик у почетку се користио за комуницирање међу припадницима масонског братства. Овакав начин шифрирања одавно је напуштен из једног једноставног разлога – био је и сувише лак за декодирање. Већина полазника Лангдоновог напредног курса из симбологије била би у стању да ово дешифрује за пет минута. Лангдон, уз помоћ оловке и папира, могао би то да уради за шездесет секунди.

Већ позната лакоћа којом се може декодирати овај стари криптограм деловала је вишеструко парадоксално. Као прво, тврдња да је Лангдон једина особа на свету која би ово могла декодирати била је апсурдна. Друго, то стоје Сато тврдила да једна масонска шифра може да угрози националну безбедност

звучало је исто као кад би тврдила да се упутство за лансирање нуклеарног оружја може декодирати уз помоћ прстена „Крекер Цек“ који деца налазе у кутијама са корнфлејксом. Лангдону је било тешко да све то прогута. *Да ли ова пирамида представља мају? Да ли она указује пут до шајне мудрости?*

„Роберте“, упита Белама врло озбиљним гласом. „Да ли вам је директорка Сато рекла застоје ово толико занима?“

Лангдон затресе главом. „Не изричито. Али је зато непрестано говорила да је то од значаја за националну безбедност. Претпостављам да је лагала.“

„Можда“, одврати Белама. „Али постоји једна друга, још више забрињавајућа могућност.“ Он се окрете и погледа Лангдона у очи. „Могуће је да је директорка открила какав је прави потенцијал ове пирамиде.“

ПОГЛАВЉЕ 47

Тама која је прогутала Кетрин Соломон била је апсолутна. Побегавши од сигурности коју је пружао тепих, тапкала је наслепо, испруженим рукама опишавајући празан простор док се тетурала дубље у пуну празнину. Под ногама у чарапама, бескрајно пространство хладног цемента било је као замрзнуто језеро... непријатељско окружење из кога је сада морала да побегне.

Не осећајући више мирис етанола, зауставила се и чекала у мраку. Стајала је као укопана и ослушкивала, прижељкујући да срце престане тако снажно да јој удара. Тешки кораци иза ње изгледа да су престали. *Јесам ли му њобела?* Кетрин затвори очи и покуша да схвати где се налази. *У ком њравцу сам њрчала? Где су враџа?* Није имало сврхе. Толико пута се окренула, да је излаз могао бити било где.

Страх, Кетрин је једном чула, делује као стимуланс и изоштрава мисли. Међутим, у овом тренутку страх јој је претворио ум у незауостављиву лавину панике и конфузије. *Чак и када бих нашла излаз, не бих могла да изађем.* Остала је без картице када је одбацила свој лабораторијски мантил. Тешило ју је једино што сад представља иглу у пласти сена – усамљену тачку у две хиљаде и осамсто квадратних метара простора. Иако потпуно обузета поривом да побегне, Кетринин аналитички ум јој је говорио да направи једини логичан потез – да се уопште не помера. *Осџани њеџкреџна. Не исџуџџај њи звука.* Чувар је кренуо овамо, а из неког непознатог разлога њен нападач се јако осећа на етанол. *Ако се џриблиџи, знаџу џо.*

Док је Кетрин стајала у тами, кроз главу јој је пролазило оно што јој је Лангдон рекао. *Твој браџи је одведен.* Осетила је како јој се капљица зноја скупља и клизи према мобилном телефону који је још увек држала у десној руци. Била је то опасност коју је сметнула с ума. Ако би телефон зазвонио, одао би њену позицију, а она не би могла да га искључи а да га не отвори и дозволи да се екран упали.

Сиџџи џелефон... и удаџи се од њеџа.

Ах већ је било касно. Мирис етанола приближавао јој се с десне стране. И бивао је све јачи. Кетрин се борила да остане мирна, приморавајући себе да превазиђе инстинкт који јој је говорио да бежи. Пажљиво и лагано, она искорачи улево. Скоро нечујни шум њене одеће било је изгледа све што је нападачу требало. Чула гаје како креће, а смрад етанола прешао је преко ње док ју је моћна рука хватала за рамена. Она се изви потпуно претрнула од страха. Математичка вероватноћа више није имала смисла и Кетрин наслепо јурну. Нагло је скренула улево, мењајући правац кретања, безглаво хрлећи у тмину.

Зид као да се створио ниоткуда.

Кетрин удари јако у њега, избијајући себи ваздух из плућа. Бол јој севну у руци и рамену, али успе да остане на ногама. Због косог угла под којим се сударила са зидом није примила пуну силу ударца, али то јој беше мала утеха. Звук је одзвањао по читавом простору. *Сага зна џде сам.* Превијајући се од бола она окрену главу и погледа у таму чауре, осећајући како и он њу гледа.

Мењај џоложај. Одмах!

Још увек се борећи да дође до даха, поче да се креће уза зид, додирујући руком сваки челични стуб поред којег је прошла. *Остани поред зида. Провуци се поред њега пре него што ти преиречи ући.* У десној руци је и даље држала телефон спремна да га баци ако се за тим укаже потреба.

Кетрин ни на који начин није била спремна на звук који је уследио – јасан шум одеће директно испред ње... код зида. Она претрну, стаде као укопана и престаде да дише. *Како је могуће да је већ код зида?* Она осети слаб налет ваздуха зачињен непријатним мирисом етанола. *Он иде уза зид према мени!*

Кетрин направи неколико корака уназад. А онда, окренувши се тихо за 180 степени, затрча се у супротном смеру уза зид. Прешла је неких пет-шест метара када се догодило нешто невероватно. Још једном, директно испред ње поред зида, чула је шушкови звук одеће. А затим наиђе исти онај налет ваздуха и мирис етанола. Кетрин Соломон се следи уместу.

Боже мој, ња он је свуда!

Наг до појаса, Малак је стајао и пиљио у тмину.

Мирис етанола на његовим рукавима показа се као сметња, те га је зато и претворио у предност, тако што је скинуо сако и кошуљу и искористио их да збуни свој плен. Бацивши сако према зиду на десну страну, чуо је како Кетрин моментално стаје и мења правац. Сада, пошто је бацио кошуљу налево, чуо је како она поново стаје. Успешно је сатерао Кетрин уза зид, поставивши тачке преко којих се она није усуђивала да пређе.

Сада је чекао, напрежући слух у тишини. *Може да се креће само у једном правцу – право према мени.* Па ипак, Малак није чуо ништа. Или је Кетрин стајала као парализована због страха, или је одлучила да стоји мирно и сачека чуваре да уђу у Чауру пет. *У сваком случају људи.* Нико још дуго неће ући у Чауру пет: онеспособио је спољашњу тастатуру веома простом, али ефикасном методом. Након што је употребио картицу, угурао је новчић дубоко у прорез како би онемогућио убацивање било које друге картице пре потпуне демонтаже целог механизма.

Ти и ја ћемо бити сами, Кетрин... колико јој буде потребно.

Малак се споро кретао напред ослушкујући било какав звук кретања. *Кетрин Соломон ће умрећи вечерас у мраку музеја своја брата. Поетичан завршењак.* Малак се радовао што ће Питеру саопштити вест о смрти његове сестре. Старчева агонија биће као дуго чекана освета.

Одједном у мраку, на његово велико изненађење, угледа малени одсјај у даљини и схвати да је Кетрин направила кобну грешку у својој процени. *Она позива помоћ?!* Електронски дисплеј који је управо засветлео налазио се у висини струка, на око двадесет метара испред њега, као светлећа плутача на површини океанског црнила, Малак је био спреман да чека Кетрин, али сада више неће морати.

Малак се даде у трк, крећући се према лебдећем светлу, знајући да мора да стигне пре него што она позове помоћ. Нашао се тамо за трен ока и диље се бацио, испруживши руке на обе стране мобилног телефона, спремајући се да је шчепа.

Маликови прсти забише се у тврди зид и савивши се уназад скоро се сломише. Глава удари одмах потом, право у челичну греду. Он заурла од бола и скљока се поред зида.

Псујући, осови се на ноге, држећи се за хоризонтални подупирач у висини струка, на који је Кетрин Соломон довитљиво наслонила свој мобилни телефон.

Кетрин је поново трчала, али овај пут није се бринула због звука који је њена рука производила док је ударала у равномерно размакнуте металне стубове Чауре пет. *Трчи!* Ако буде пратила зид скроз око чауре, знала је да ће пре или касније осетити излазна врата.

Где је, до ђавола, чувар?

Равномерно размакнути стубови низали су се и даље док је трчала левом руком опипавајући зид, а десну држећи испред себе ради заштите. *Када ћу ситићи до хошка?* Зид се наизглед бескрајно пружао напред, али се изненада ритам удараца променио. У неколико наредних корачаја није левом руком осећала стубове, а онда су се поново наставили. Кетрин нагло стаде и врати се назад, опипавајући руком глатку металну плочу. *Зашто овде нема стубова?*

Могла је да чује нападача како незграпно и гласно иде за њом, тапкајући по зиду у њеном правцу. Али био је ту још један звук због кога се Кетрин уплаши још више -удаљено добовање чувара који је батеријском лампом ударао у врата Чауре пет.

Чувар не може да уђе?

И премда је мисао била ужасавајућа, *локација* са које се чуло ударање – дијагонално здесна – помогла је Кетрин да се моментално оријентише. Сада је могла да схвати где се тачно налази у Чаури пет. Ова визуализација донела је са собом и неочекивану спознају: знала је шта је ова равна површина на зиду.

Свака чаура је била опскрбљена и једном помоћном помичном платформом -огромним покретним зидом који се увлачио због уношења и изношења крупних узорака. Као код оних покретних зидова у хангарима и ова је била мамутских размера, и Кетрин ни у најлуђим сновима није замишљала да ће морати да је помера. Међутим, у овом тренутку, то јој је изгледало као једина нада.

Да ли платформа уопште може да се помери?

Кетрин је петљала наслепо по мраку, тражећи некакву кваку све док није пронашла велику металну ручку. Ухвативши је, читаву своју тежину је пребацила уназад покушавајући да је помакне. Ништа. Пробала је поново. Није се ни мрнула.

Могла је да чује како јој се нападач приближава, наводећи се према звуцима који су били последица њених покушаја. *Платформа је блокирана!* Као подивљала од панике, померала је руке по читавој површини врата, тражећи било какву резу или кваку. Изненада напипа нешто што је личило на вертикалну мотку. Чучнувши, пипала је дуж ње скроз до пода, и осетила да је угурана у некакву рупу у бетону. *Сијурносна шипка!* Устала је, зграбила шипку и одупирући се ногама извадила је из рупе.

Скоро да ме је сусетио!

Кетрин сада посегну за ручком, пронађе је поново и повуче свом својом снагом. Огромна панелна плоча једва да се помицала, али танка трака сребрнасте месечине продре у Чауру пет. Кетрин поново повуче. Зрак светлости који се појавио, приметно се ширио. *Још само мало!* Повуче последњи пут, осећајући нападача на свега неколико корака од себе.

Кренувши према светлу, Кетрин се окрену бочно у процеп. Рука искочи из мрака, покушавајући да је шчепа и врати назад. Она се извуче напоље кроз отвор, праћена крупном голом руком прекривеном тетоважама крљушти. Заstraшујућа рука грчила се као разбеснела змија која покушава да је зграби.

Кетрин се окрете и потрча низ дуги, бледи спољашњи зид Чауре пет. Стаза од разбацаних каменчића која се пружала дуж читавог обода ЦПСМ-а усецала јој се у стопала док је трчала, ипак она је упорно одмицала према главном улазу. Ноћ је била тамна, али пошто су јој зенице биле сасвим отворене због потпуне помрчине у Чаури пет, видела је савршено – скоро као да је дан. Иза ње, тешка помична врата су се отворила и могла је да чује бат корака који убрзавају за њом поред зграде. Кораци као да су били немогуће брзи.

Нећу сћићи до главног улаза пре него што ме сћићне. Знала је да је њен волво ближи, али и то је било предалеко. *Нећу усјећи.*

А онда се Кетрин сети да још није одиграла последњу карту коју је имала.

Док се приближавала углу Чауре пет, чула је његове кораке како је сустижу у мраку. *Саг или никад.* И уместо да зађе за угао, Кетрин изненада пресече оштро налево, *даље* од зграде, право на траву. Како је то учинила, чврсто је затворила очи, обе руке ставила преко лица и почела да трчи потпуно наслепо преко травњака.

Безбедносно светио осетљиво на покрет које се уз блесак активирало моментално је претворило ноћ у дан. Кетрин зачу врисак бола иза себе док је блештави рефлектор пржио проширене женице њеног нападача светлошћу од двадесет пет милиона свећа. Чула га је како посрће по расутом камењу.

Кетрин је држала очи чврсто затворене док је грабила преко отвореног травњака. Када је осетила да је довољно далеко од зграде и светла, она отвори очи, промени правац кретања и потрча колико је ноге носе кроз мрак.

Кључеви њеног волвоа били су тачно тамо где их је увек остављала, у средишњој конзоли. Без даха, она узме кључеве дрхтавим рукама и убаци их у бравицу. Мотор оживе, а фарови обасјаше ужасавајући приказ.

Огавна прилика трчала је према њој.

Кетрин се истог часа следила.

Створење обасјано њеним фаровима било је некаква ћелава, голопрса животиња, коже прекривене тетовираним крљуштима, симболима и текстом. Он заурла док је трчао према блештавилу подижући руке испред очију као нека звер из пећине која први пут види сунчеву светлост. Она посегну према мењачу, али он стиже до ње и снажно удари лактом у возачев прозор, просувши јој кишу сигурносног стакла у крило.

Огромна, крљуштима прекривена рука провуче се кроз прозор, скоро наслепо хватајући Кетрин право за врат. Она убаци ауто у рикверц, а њен нападач, шчепавши је чврсто за грло, поче да је стеже незамисливом снагом. Окренула је главу покушавајући да се отме његовом стиску и на трен га погледа у лице. Три тамне пруге, као огреботине од ноктију пробиле су се кроз његову шминку и откриле тетоважу. Очи су му биле дивље и сурове.

„Требало је да те убијем пре десет година“, зарежа он. „Исте ноћи када сам убио и твоју мајку!“

Док је схватала шта он говори, Кетрин обузе ужасавајуће сећање: тај дивљи поглед у његовим очима видела је већ раније. *То је он.* Вриснула би да није било стиска око врата, јаког попут стеге.

Она нагло притисну папучица и ауто појури уназад, скоро јој сломивши врат због силе којом га је повукла. Волво се нагну на једну страну због помереног тежишта, и Кетрин је могла да осети да ће јој се врат сломити под његовом тежином. Изненада се зачуло како грање гребе по једној страни аутомобила, продире у кабину кроз бочне прозоре, и тежина изненада нестаде.

Аутомобил се проби кроз зимзелено растиње право на горњи паркинг, где Кетрин нагло притисну кочнице. Испод ње, полунаги човек осови се на ноге гледајући директно у светлост фарова. С неком ужасавајућом мирноћом подиже претећу, крљуштима прекривену руку и показа право према њој.

Кетринина крв киптела је сировим страхом и мржњом док је окретала волан и додавала гас. Неколико тренутака касније, лелујајући задњим делом аутомобила, избила је на Силвер хил роуд.

ПОГЛАВЉЕ 48

У жару акције, капитолски полицајац Нуњез није видео шта му друго преостаје сем да помогне главном архитекти и Роберту Лангдону да побегну. Међутим, сада, у седишту капитолске полиције, Нуњезу би јасно да се непогода приближава великом брзином.

Шеф Трент Ендерсон држао је врећицу леда на глави, док се један други службеник бавио огреботинама које је задобила Сато. Обоје су стајали са тимом за видео-надзор, прегледајући снимке у покушају да лоцирају Лангдона и Беламија.

„Проверите све траке, за сваки ходник и излаз“, захтевала је Сато. „Хоћу да знам куда су отишли!“

Нуњез је осећао мучнину док је стајао и гледао. Знао је да су у питању само минути док не наиђу на прави видео-клип и сазнају истину. *Ја сам им помогао да побегну.* Што је било још горе, пристигао је и четворочлани оперативни тим ЦИА и у близини ишчекивао да крене за Лангдоном и Беламијем. Ови момци нису нимало личили на капитолску полицију. Ово су били прави правцати оперативци... црно камуфлажно одело, наочари за ноћно осматрање, пиштољи футуристичког облика.

Нуњез помисли да ће повратити. Одлучивши се, приступи шефу Ендерсону. „Шефе, да ли можемо да разговарамо?“

„О чему се ради?“ Ендерсон крете за Нуњезом у хол.

„Шефе, направио сам велику грешку“, рече Нуњез и поче да се зноји. „Извињавам се и подносим оставку.“ *Ионако ћете ме отпустили кроз пар минути.*

„Изволи?“

Нуњез с муком проговори. „Видео сам Лангдона и архитекту Беламија како из Центра за посетиоце напуштају зграду.“

„Молим?“ продера се Ендерсон. „Зашто ниси раније рекао?“

„Архитект ми је рекао да ништа не кажем.“

„Ти радиш за мене, сто му громава!“ Ендерсонов глас је одзвањао ходником. „Белами ми је разбио главу о зид, за име бога!“

Нуњез предаде Ендерсону кључ који му је архитект дао. „Шта је ово?“ запита Ендерсон.

„Кључ од новог тунела испод Авеније независности. Био је код архитектке Беламија. Тако су успели да побегну.“

Ендерсон је зурио у кључ без речи.

Сато промоли главу у ходник, севајући очима. „Шта се ту дешава?“

Нуњез је био свестан да је пребледео. Ендерсон је и даље држао кључ у руци, Сато га је сасвим јасно видела. Док им се ова ситна гнусоба приближавала, Нуњез смисли како да слаже и заштити шефа. „Нашао сам кључ на поду у ходнику испод подрума. Управо сам питао шефа Ендерсона да ли он можда зна од чега је тај кључ.“

Сато им приђе, одмеравајући кључ. „И да ли шеф зна?“

Нуњез погледа у Ендерсона, који је очито одмеравао шта би могао да каже.

„Не знам овако на брзину. Морао бих да проверим...“

„Нема потребе“, одбруси Сато. „Овај кључ отвара врата од тунела на излазу из Центра за посетиоце.“

„Стварно?“ приупита Ендерсон. „Откуд ви то знате?“

„Управо смо видели на видео-снимку. Овај овде полицајац, Нуњез, помогао је Лангдону и Беламију да побегну, а онда је закључао врата. Белами му је дао кључ.“

Нуњез је снажно климао главом, дајући све од себе. „Извињавам се господине. Архитект ми је рекао да ником не кажем!“

„Не тиче ме се *шита* ти је архитект рекао!“ урлао је Ендерсон. „Очекујем...“

„Завежи, Тренте“, оштро ће Сато. „Ниједан од вас двоје не уме да лаже. Сачувајте то кад вас буду испитивали истражитељи ЦИА.“ Она истрже кључ из Ендерсонове руке. „Овде сте завршили.“

ПОГЛАВЉЕ 49

Роберт Лангдон затвори телефон, осећајући све већу забринутост. *Кейрин се не јавља на свој мобилни?* Обећала је да ће га позвати чим буде на сигурном, ван лабораторије и на путу да се нађе с њим, али није то учинила.

Белами је седео поред њега, за столом у читаоници. И он је, такође, управо завршио позив особи за коју је тврдио да може да им пружи уточиште – сигурно место на ком могу да се сакрију. На несрећу, ни та особа се није јављала на телефон, па је Белами оставио хитну поруку да одмах позове на Лангдонов мобилни.

„Наставићу да зовем“, рекао је Лангдону, „јер смо за сада препуштени сами себи. А морамо и да поразговарамо о овој пирамиди.“

Пирамида. За Лангдона невероватна атмосфера читаонице као да није постојала, јер се сада читав његов свет сузио искључиво на оно што се налазило испред њега: камену пирамиду, запечаћени пакет са врхом пирамиде, и елегантног Афроамериканца који се ниоткуда створио и спасао га од сасвим извесног испитивања у ЦИА.

Лангдон је очекивао да ће архитект Капитола бити макар мало разумнији, али Ворен Белами није био ништа рационалнији од безумника који је тврдио да је Питер у чистицишту. Белами је такође тврдио да је камена пирамида, у ствари, Масонска пирамида из легенде. *Древна маја? И она ће нас одвести до моћне мудрости?*

„Господине Белами“, љубазно рече Лангдон, „идеју да тамо негде постоји нека врста древног знања које човеку може подарити велику моћ, ја једноставно не могу да схватим озбиљно.“

Белами га је гледао истовремено и разочарано и озбиљно, па се Лангдон због свог скептицизма осетио помало непријатно. „Да, професоре, претпостављао сам да ћете овако мислити, али знам да то не би требало да ме изненађује. Ви сте аутсајдер који све посматра са спољне стране. Постоје извесне чињенице о масонима које ћете доживети као митове јер нисте прописно иницирани и припремљени да их разумете.“

Сада Лангдон осети снисходљивост у Беламијевом опхођењу. *Нисам био члан Одисејеве дружине, али сам сићуран да је Киклој само мит.* „Господине Белами, чак и да је легенда истинита... ова пирамида никако не може бити Масонска пирамида.“

„Не?“ Белами пређе прстом преко масонске шифре у камену. „Мени се чини да савршено одговара опису. Камена пирамида са сјајним металним врхом, који је, судећи по Сатоином рендгенском снимку, управо оно што вам је Питер поверио на чување.“ Белами подиже малени коцкасти пакет, мерећи његову тежину руком.

„Ова камена пирамида је мања од тридесет центиметара“, противио се Лангдон. „По свим верзијама прича које сам чуо, Масонска пирамида је огромна.“

Белами је очигледно предвидео овај његов аргумент „Као што знате, легенда говори о пирамиди која се уздиже толико високо да би и сам Бог могао да је дотакне кад пружи руку.“

„Тачно.“

„Увиђам вашу дилему, професоре. Међутим, и древне мистерије и масонска филозофија славе божански потенцијал у сваком од нас. Символички говорећи, могло би се тврдити да је све што просветљени човек може да досегне, у домањају и самог Бога.“

Лангдон међутим не беше уздрман овом игром речи.

„Чак се и Библија слаже с тим“, рече Белама. „Ако прихватимо оно што нам ‘Књига постања’ каже да ‘Бог начини човека по своме обличју’, онда *иакође* морамо прихватити и све оно што из тога следи – људски род није створен као *инфериоран* у односу на Бога. У ‘Јеванђељу по Луки’ 17:21 речено је: ‘Царство је Божије унутра у вама’.“

„Извините, али ја не познајем ниједног хришћанина који себе сматра *равним* Богу.“

„Наравно да не“, рече Белама тврђим гласом. „Јер већина хришћана тумачи то како им одговара. Усуђују се да поносно изјављују како верују у Библију, а једноставно игноришу оне делове који су им превише тешки или им не одговара да у њих верују.“

Лангдон ништа не одговори.

„Било како било“, рече Белама, „прастари опис Масонске пирамиде по ком је она довољно високо да је и Бог може дотакнути, дуго је изазивао погрешне интерпретације њене висине. То је прилично zgodно, јер због тога научници као ви упорно тврде да је пирамида само легенда, па је нико и не тражи.“

Лангдон спусти поглед на камену пирамиду. „Опростите ми што вас нервирам“ рече. „Ја сам једноставно увек сматрао да је Масонска пирамида само мит.“

„Зар вам се не чини савршено прикладним то што је мапа коју су направили масони уклесана у камен? Историјски гледано, наши најважнији путокази су увек били исклесани у камену, укључујући и Божје таблице дате Мојсију – Десет заповести које управљају понашањем људи.“

„Схватам, па ипак о њој се увек говори као о легенди о Масонској пирамиди. Реч легенда казује да је у питању мит.“

„Да, легенда“, насмеја се Белама. „Плашим се да патите од истог проблема од ког је патио и Мојсије.“

„Молим?“

Белама је деловао као да се забавља док се окретао у фотељи, бацајући поглед према балкону на другом спрату, где је шеснаест бронзаних статуа гледало одозго на њих. „Видите ли Мојсија?“

Лангдон погледа горе у чувену библиотечку статуу Мојсија. „Да.“

„Има рогове.“

„То видим.“

„А да ли знате *зашто* има рогове?“

Као и већина професора, ни Лангдон није волео када му неко држи предавања. Овај Мојсије изнад њих имао је рогове из истог разлога из ког и *хилгаде* других његових представа – због погрешне интерпретације „Друге књиге Мојсије“. Оригинални хебрејски текст каже за Мојсија да има „*karan 'ohr rapan*“ – „кожу лица која блиста од светлости“; али кад је римокатоличка црква урадила званични латински превод Библије, преводилац је направио грешку и у опис ставио: „*cornuta esset facies sua*“, што значи „његово лице беше

рогато“. Од тог тренутка, уметници и скулптори, плашећи се репресалија због непоштовања „Јеванђеља“, почели су да представљају Мојсија с роговима.

„Била је то једноставно грешка“, одговори Лангдон. „Погрешан превод светог Јеронима око четиристотетине године нове ере.“

Белама је био импресиониран. „Управо тако. Погрешан превод. И резултат је... сироти Мојсије унакажен за сва времена.“

„Унакажен“, била је то лепа интерпретација. Лангдон је још као дете био ужаснут када је видео Микеланђеловог дијаболичног „рогатог Мојсија“ – централну фигуру у римској базилици Светог Петра у ланцима.

„Споменуо сам рогатог Мојсија“, рече сада Белама, „да вам илуструјем како само једна реч, погрешно схваћена, може да промени историју.“

Говориш ми оно што већ знам, помисли Лангдон научивши лекцију из прве руке у Паризу, пре неколико година. *SanGreal: свети Грал*. *SangReal: краљевска крв*.

„У случају Масонске пирамиде“, настави Белама, „људи су начули да постоји ‘легенда’ и прича је опстала. *Легенда* о Масонској пирамиди звучала је као мит. Али реч *легенда* се односи на нешто сасвим друго. Погрешно је протумачена. Помало као и реч *шалисман*.“ Насмешио се. „Језик може врло вешто да се искористи када се истина жели сакрити.“

„То је тачно, али сада већ не могу да вас пратим.“

„Роберте, Масонска пирамида је *маја*. И као и свака мапа, има *легенду* – кључ који говори како да се она прочита.“ Белама узео коцкасти пакет и подиже га. „Зар не видите? Овај врх пирамиде *јесте* легенда пирамиде. То је кључ који вам говори како да прочитате најмоћнији артефакт на свету – мапу која открива тајно место највећег блага човечанства – изгубљену мудрост свих времена.“

Лангдон занеме.

„Понизно признајем“, рече Белама, „да је ваша висока Масонска пирамида само *ово*... скромни камен чији врх сеже толико високо да и Бог може да га додирне. Довољно високо да просветљени човек може, посегнувши надолу, да га додирне.“

На тренутак завлада тишина између два човека.

Гледајући пирамиду у новом светлу, Лангдон осети изненадни налет узбуђења. Поново се загледа у масонску шифру. „Али овај код... чини се толико...“

„Једноставним?“

Лангдон климну. „Скоро *свако* би могао да га разбије.“ Белама се насмеши и извади оловку и папир за Лангдона. „Да ли бисте онда желели да нас просветлите?“

Лангдон се осећао нелагодно што ће прочитати шифру јер се у датим околностима то чинило као мала издаја Питеровог поверења. Шта год да угравирани текст буде показао, није могао да схвати како он може открити место где се крије било шта... а камоли највеће благо у историји људског рода.

Лангдон прихвати понуђену оловку и поче њоме да се тапка по бради док је проучавао шифру. Код је био толико једноставан да му скоро и нису били потребни оловка и папир. Желео је да буде сигуран да неће погрешити, те стога лагано спусти оловку на папир и записа најобичнији кључ за декодирање

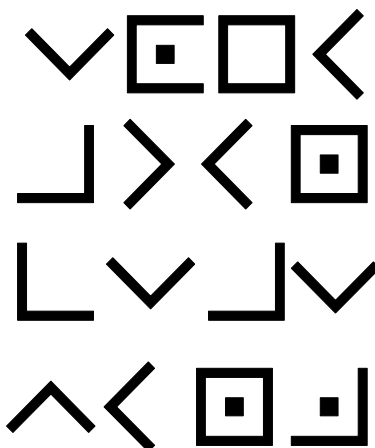
масонске шифре. Кључ се састојао од четири решетке – две обичне и две с тачкама – са алфабетом који се у њих уписује редом. Свако слово алфавета смештено је у „ограду“ или „обор“ јединственог облика. Облик сваке *ограде* представљао је *симбол* тог слова.

Шема је била толико једноставна, као да је за децу.

A	B	C	J	K	L
D	E	F	M	N	O
G	H	I	P	Q	R

S	W
T	X
U	Y
V	Z

Лангдон још једном провери свој запис. Уверивши се да је декодирајући кључ исправан, он се усредреди на код угравирани у пирамиди. Да би га дешифровао, све што је требало да уради било је да пронађе одговарајући симбол у кључу и запише слово које га представља.

Први симбол на пирамиди изгледао је као стрелица надолу или путир. Лангдон брзо пронађе тај сегмент кључа. Налазио се у доњем левом углу и окруживао је слово *S*. Лангдон записа *S*.

Следећи симбол на пирамиди био је тачкасти квадрат којем недостаје десна ивица. Тај облик на матрици кључа окруживао је слово *O*. Он записа *O*.

Трећи симбол био је једноставно квадрат, који је окруживао слово *E*.

Лангдон записа *E*.

SOE...

Наставио је све брже док није завршио читаву шему. Гледајући завршени превод, Лангдон испусти замишљени уздах. *Тешко да је ово шренушак у ком бих иовикао „Еурека“.*

На Беламијевом лицу се могао разазнати наговештај осмеха. „Као што знате, професоре, древне мистерије су резервисане само за оне истински просветљене.“

„Баш“ рече Лангдон мрштећи се. *Очишо, ја шу не сидам.*

ПОГЛАВЉЕ 50

У једној сутеренској просторији, дубоко у главном штабу ЦИА у Ленглију, исти такав шифровани текст од шеснаест знакова блештао је на компјутерском екрану високе резолуције. Старија аналитичарка, Нола Кеј седела је сама и изучавала слику коју јој је пре десет минута послала њена шефица, директорка Иное Сато.

„Да није ово нека шала? Наравно, Нола је знала да није; директорка Сато није имала нимало смисла за хумор, а ни вечерашњи догађаји никако се не би могли назвати шаљивим. Нола је научила много тога о тајним аспектима силе, откако је добила дозволу за рад на изузетно поверљивим подацима у свевидећој Канцеларији за безбедност ЦИА. Међутим, оно што се десило у последњих двадесет и четири часа, у потпуности је изменило њена схватања о мрачним тајнама које крију моћни људи,

„Да, госпођо директорка“, одговори Нола, придржавајући телефон раменом док је разговарала са Сато. „Угравирани знаци заиста представљају масонски криптограм. Међутим, када се дешифрију, добија се бесмислен текст. Изгледа као решетка са случајно поређаним словима.“ Загледала се у резултат који је добила на екрану.

S O E U
A T U N
C S A S
V U N J

„Али он ипак мора *нешто* да значи“, инсистирала је Сато.

„Сем ако се не ради о двоструком нивоу енкрипције који мени измиче.“

„А да ли вам ишта пада на памет?“ питала је Сато.

„Ради се о решеткастој матрици, тако да бих могла да је још пропустим кроз уобичајене програме – Виженер, грил, трелис и тако даље – али без неке гаранције на успех, поготово ако је дозвољен само један унос на тастатури.“

„Урадите све што знате и умете, али брзо. А шта је било са снимком?“

Нола се заједно са столицом окрену према другом екрану на коме је био рендгенски снимак нечије торбе. Сато је затражила информацију о предмету у облику малене пирамиде који се налазио у некаквој кутијици. У нормалној ситуацији, предмет дужине пет центиметара не би био објекат интересовања националне безбедности, уколико се не би радило о обogaћеном плутонијуму, што овде није био случај. Овај предмет био је начињен од нечег подједнако узбудљивог.

„Анализа густине дала је потпуно недвосмислен резултат“, одговорила је Нола. „Деветнаест-кома-три грама по кубном центиметру. Чисто злато. Веома, веома велике вредности.“

„Још нешто?“

„Заправо, да. Приликом скенирања густине, установљене су мале неправилности на површини златне пирамиде. Испада да је и у злату угравиран неки текст.“

„Стварно?“ понада се Сато. „Какав текст?“

„Не бих могла да кажем. Текст је веома плитак. Покушавам да изоштрим уз помоћ филтера, али резолуција на снимку није баш нарочита.“

„У реду, само наставите. Позовите ме кад добијете било какав резултат.“

„Да, госпођо.“

„Још нешто, Нола!“ Глас Иное Сато зазвуча претеће. „Као и све остало што сте сазнали за последња двадесет и четири часа, тако и снимци камене пирамиде и њеног златног врха остају на највишем нивоу тајности података. Немате дозволу да се са било ким консултујете. Ако нешто затреба, јављате се мени и само мени подносите извештај. Да ли вам је то јасно?“

„Наравно, госпођо.“

„Онда у реду. Обавештавајте ме како напредујете.“ Сато прекиде разговор.

Нола протрља очи, јер јој се већ мутило од гледања у екран. Није ока склопила већ више од тридесет шест сати, а знала је проклето добро да и неће, све док се не разреши ова криза.

Сам бој свети зна како.

А у Капитолу, у Центру за посетиоце, четири оперативца ЦИА, обучена у црно од главе до пете, стајала су на уласку у тунел, подрхтавајући од нестрпљења као чопор паса пре но што их пусте с ланца.

Сато им је пришла, чим је завршила разговор. „Господо“, рече, још увек држећи у руци кључ главног архитекте, „да ли су вам јасни сви параметри ове акције?“

„Одговор потврдан“, одговори њихов вођа. „Имамо *два* циља. Први је камена пирамида са угравираним текстом, приближне величине тридесет центиметара. Други је омањи пакетић облика коцке, приближне величине пет центиметара. Оба предмета последњи пут су виђена у торби Роберта Лангдона.“

„Исправно“, потврди Сато. „Та два предмета, нетакнута, морају се брзо пронаћи и вратити. Има ли каквих питања?“

„Да ли имамо дозволу за примену силе?“

Раме Иное Сато још увек је бридело откако ју је Белами одала мио коском. „Као што рекох, од изузетне је важности да се ови предмети нађу и врате.“

„Разумем.“ Четири човека окретоше се на петама и кренуше у таму тунела. Сато припали цигарету, гледајући како нестају.

ПОГЛАВЉЕ 51

Кетрин Соломон је одувек била опрезан возач, али сада је јурила волвом преко сто четрдесет на сат, док је скоро наслепе бежала низ Сјутланд парквеј. Ногом која је дрхтала од страха притиснула је педалу гаса и тако је држала читавих километар и по пре него што је паника кренула да попушта. Почела је да схвата да њено неконтролисано дрхтање није само последица страха.

Па ја се смрзавам.

Студени ноћни ваздух навирао је кроз разбијени прозор, ударајући је попут арктичког ветра. Стопала су јој утрнула и она посегну за резервним паром ципела који је држала испод сувозачевог седишта. Како је направила покрет, осетила је оштар бол због маснице на грлу, где ју је снажна рука била шчепала за врат.

Човек који је разбио прозор није ни најмање личио на плавокосог господина ког је Кетрин познавала као доктора Кристофера Абадона. Његова густа коса и глатка, препланула кожа потпуно су нестали. Обријана глава, гола прса и лице с размазаном шминком указало се пред њом као некакав застрашујући колаж тетоважа.

Поново зачу његов глас, како јој шапће уз рику ветра кроз разбијени прозор. *Кетрин, требало је давно да те убијем... исте ноћи када сам убио и твоју мајку.*

Кетрин се стресе, не сумњајући више. То је он. Никада није заборавила тај поглед испуњен ужасном мржњом. Нити је заборавила звук хица из пиштоља којим је њен брат убио овог човека, рушећи га са високе обале у смрзнуту реку, у коју је пао као олово да никад више не исплива. Истражитељи су радили недељама, али никада нису пронашли његово тело, коначно закључивши да је сигурно отплутало ношено струјом у Залив Чесапик.

Појрешили су, знала је сада. Још увек је жив.

И сада се враћаш.

Кетрин је била насмрт преплашена док су сећања навирала. Догодило се то пре скоро десет година. На Божић. Кетрин, Питер и њихова мајка – читава породица – окупили су се у својој огромној каменој резиденцији у Потوماку, смештеној на осамдесет хектара имања под шумом и са реком која је кроз њега протицала.

Мајка је, као и увек у тим приликама, марљиво радила у кухињи, уживајући у празничном спремању хране за своје двоје деце. Чак и у седамдесет петој, Изабел Соломон је била сјајна куварица, и те вечери опојна арома печене дивљачи, прелива од паштрнака и кромпирпиреа с белим луком, ширила се кућом терајући свима воду на уста. Док је мајка припремала гозбу, Кетрин и њен брат су уживали у стакленој башти и расправљали о Кетрининој најновијој фасцинацији – новом научном пољу по имену ноетичка наука. Чудан спој модерне квантне физике и древног мистицизма, ноетика је потпуно заокупљала Кетринину машту.

Физика у сусрету с филозофијом.

Кетрин је Питеру причала о експериментима које је замислила и у његовим очима је видела заинтересованост. Посебно јој је било драго што брату може

да пружи нешто позитивно о чему ће размишљати овог Божића, јер су празнични дани призивали и болне успомене на ужасну трагедију.

Питеров син, Закари.

Двадесет први рођендан њеног братанца, био је и његов последњи. Породица је прошла кроз ноћну мору и тек сада се чинило да њен брат поново учи да се смеје.

Закари је био од оних дечака који се касно развијају, нежан и неспретан, непослушан и љутит тинејџер. И поред веома брижног и привилегованог одрастања, дечак је изгледа био наумио да се отуђи од „институције“ Соломонових. Избачен је из приватне средње школе, лумповео је са младим џет-сет друштвом и избегавао исцрпљујуће покушаје својих родитеља да га строго али брижно усмере.

Сломно је Питеру срце.

Нешто мало пред Закаријев осамнаести рођендан, Кетрин је села са мајком и братом да расправе да ли да причекају са предајом наследства док мало не сазри. По вековима дугој традицији породице Соломон – сваком би детету на осамнаести рођендан припао запањујуће велик део наследства. Соломонови су веровали да материјална обезбеђеност више значи на *почетку* нечијег живота, него на крају. Штавише, стављање великог дела наследства у руке младих и спремних потомака био је кључ непрестаног раста богатства династије.

У овом случају, Кетринина мајка је сматрала да је опасно дати Питеровом проблематичном сину тако велику суму новца. Питер се није слагао. „Наслеђе Соломонових“, рекао је тада њен брат, „породична је традиција која не сме бити прекршена. Толики новац могао би да натера Закарија да буде одговорнији.“

Нажалост, Питер није био у праву.

Чим је Закари добио новац, одбио се од фамилије и нестао из куће не узевши чак ни своје личне ствари. Неколико месеци касније, његово име је освануло на насловницама таблоида: ИМУЋНИ ПЛЕЈБОЈ У ЕВРОПСКОМ ВИСОКОМ ДРУШТВУ.

Жута штампа извештавала је о распусном и развратном животу Закарија Соломона. Фотографије разузданих журки на јахтама и пијанчења до изнемоглости по дискотекама биле су нешто што су Соломонови тешко подносили, али фотографије њиховог јогунастог тинејџера са трагичног пређоше на застрашујуће, када су новине известиле о Закаријевом хапшењу због кријумчарења кокаина преко неке границе у Источној Европи: МЛАДИ СОЛОМОН У ТУРСКОМ ЗАТВОРУ.

Затвор, како су чули, звао се Соганлик – брутални затвор Ф-класе, лоциран у области Картал у близини Истанбула. Питер Соломон, плашећи се за живот свог сина, отишао је у Турску да га избави. Кетринин избеумљени брат вратио се празних руку, није му било дозвољено чак ни да га посети. Једина добра вест била је та да су утицајни познаници Соломонових у Министарству спољних послова радили на његовом најбржем могућем ослобађању и изручењу.

Међутим, после два дана, Питер је телефоном примио ужасавајућу вест. Следећег јутра осванули су дречећи наслови: НАСЛЕДНИК ПОРОДИЦЕ СОЛОМОН УБИЈЕН У ЗАТВОРУ.

Фотографије из затвора биле су језиве и медији су безосећајно наставили да их објављују још дуго пошто су Соломонови обавили сахрану у кругу породице. Питерова супруга није могла да му опрости што није успео да ослободи Закарија и њихов брак се распао. Питер је отада живео сам.

Тек после пуно година, Кетрин, Питер и њихова мајка Изабел, окупити су се да скромно прославе Божић. У породици се још увек осећао бол, али је, богу хвала, постепено чилео како су године пролазиле. Пријатно звецкање шерпи и тигања чуло се из кухиње док је мајка припремала традиционалну гозбу. Напољу у стакленој башти, Питер и Кетрин су уживали у похованом брију и опуштеном празничном разговору.

А онда се зачуо потпуно неочекиван звук.

„Здраво, Соломонови“, језиви глас зачу се иза њихових леђа.

Пренеражени, Кетрин и њен брат се окретоше и угледаше огромну мишићаву фигуру како улази у стаклену башту. Црна скијашка капа прекривала му је све осим очију, које су се искриле неком дивљом свирепашћу.

Питер истог часа поскочи на ноге. „Ко сте ви? Како сте ушли овамо?“

„Упознао сам вашег синчића Закарија, у затвору. Рекао ми је где кријете овај кључ“, странац подиже стари кључ и исцери се као звер, „пре него што сам га насмрт премлатио.“

Питерова уста се немо отворише.

Пиштољ се појави ниоткуд, уперен право у Питерове груди. „Седи.“

Питер се скљока назад у фотељу.

Док се човек кретао по просторији, Кетрин је била као залеђена. Испод маске, човекове очи дивље су севале као у бесне животиње.

„Хеј!“ повика Питер, као да покушава да упозори њихову мајку у кухињи. „Ко год да си, узми шта хоћеш и губи се одавде!“

Човек нациља у Питерове груди. „А шта мислиш, шта ја то хоћу?“

„Само кажи колико“, рече Соломон. „Немамо новца у кући, али ја могу...“

Монструм се смејао. „Не вређај ме. Нисам дошао по новац. Дошао сам по Закаријево друго, рођењем стечено право.“ Искезио се. „Рекао ми је за пирамиду.“

Пирамида? Кетрин помисли збуњено и у шоку. *Каква пирамида?*

Њен брат пркосно узврати. „Немам појма о чему причате.“

„Не прави се блесав! Закари ми је рекао шта чуваш у сефу у радној соби. Хоћу то. Одмах.“

„Шта год да вам је Закари рекао, био је збуњен“, рече Питер. „Немам појма о чему причате!“

„Не?“ Уљез се окрену и упери пиштољ у Кетриново лице. „А шта сад кажеш?“ Питерове очи се испунише страхом. „Морате ми веровати! Не знам шта желите!“

„Слажи ме још једном“, рече, још увек нишанећи у Кетрин, „и кунем се да ћу ти је узети.“ Насмешио се. „Судећи по оном што је Закари рекао, млађа сестра ти је важнија од...“

„Шта се то овде дешава?“ повика Кетринина мајка нагло ушавши у собу са Питеровом сачмаром марке браунинг у рукама, упереном директно у

човекове груди. Улез се нагло окрену према њој, али отресита седамдесетпетогодишња жена није губила време. Испалила је заглушујући хитац. Улез се затетура уназад пуцајући помамно из пиштоља и разбијајући све около, излете кроз стаклена врата која се распрснуше, и испусти пиштољ док је падао.

Питер се истог тренутка баца према испуштеном оружју. Кетрин је била пала и госпођа Соломон јој притрча и клекну поред ње. „Мој боже, јеси ли повређена?!“

Кетрин одмахну главом, занемела од страха. Изван стаклене баште, маскирани човек се осови на ноге и поче да бежи према шуми, држећи се за бок док је трчао. Питер Соломон летимично погледа унутра како би се уверио да су му мајка и сестра сигурне и видевши да су добро, држећи пиштољ истрча кроз врата за улезом.

Кетринина мајка ухвати своју кћер за руку, дрхтећи од страха. „Хвала небесима, само кад ти није ништа.“ А онда се одједном одвоји од ње. „Кетрин? Па ти крвариш! Види крв! Ти си рањена!“

Кетрин је видела крв. Много крви. Била је свуд по њој. Али бола није било.

Мајка грозничаво поче да је прегледа тражећи ране. „Где те боли!“

„Мама. Не знам, ништа не осећам!“

А онда Кетрин уочи одакле долази крв, и истог тренутка се скамени. „Мама, нисам ја...“ Она показа ивицу мајчине беле сатенске блузе где се могла видети мала рупа, из које је крв слободно отицала. Њена мајка погледа доле, делујући више збуњено него било шта друго. Тргла се и пала наузнак, као да је тек сада осетила бол.

„Кетрин?“ Глас јој је био спокојан, али се у њему одједном чуло колико има година. „Мораш позвати хитну помоћ.“

Кетрин отрча до телефона у ходнику и позва помоћ. Када се вратила у стаклену башту, пронашла је мајку како беживотно лежи у локви крви. Отрчала је до ње, чучнула и узела мајчино тело у своје наручје.

Кетрин није имала представу колико је времена прошло док није чула удаљени пуцањ из шуме. Коначно, врата стаклене баште се отворише и њен брат Питер утрча с дивљим погледом у очима, још увек држећи пиштољ у руци. Када је видео Кетрин како јеца држећи беживотно мајчино тело у наручју, лице му се искриви од бола. Врисак који се проломио стакленом баштом, Кетрин никада неће заборавити.

ПОГЛАВЉЕ 52

Малак је осећао како му се грче мишићи на тетовираним леђима док је трчећи обилазио зграду према отвореном улазу у Чауру 5.

Морам да уђем у њену лабораторију.

Кетрино бекство није било планирано и самим тим представљало је проблем. Не само да је она сад знала где Малак живи, већ и ко је он и да је он тај који је провалио у њихову кућу пре десет година.

Малак такође није заборавио ту ноћ. Само је мало недостајало да се домогне пирамиде, али се судбина умешала. *Тада још нисам био спреман.* Али сада јесте. Сад је моћнији. Утицајнији. Издржао је незамисливе муке припремајући се за свој повратак и сада је коначно био спреман да испуни оно што му је судбина предодредила. Био је сасвим сигуран да ће пре но што сване нови дан гледати право у очи Кетрин Соломон, све док оне потпуно не згасну.

Док је Малак прилазио вратима, говорио је себи да Кетрин није стварно успела да му побегне; она је само одложила неизбежну смрт. Провукао се кроз отвор и самоуверено корачао кроз таму, све док под ногама није осетио тепих. Онда се окрену надесно, право према Коцки. Лупњава на вратима Чауре 5 престала је и Малак је претпоставио да чувар сад покушава да избаци новчић који је Малак заглавио у отвор за картицу, и тако га онеспособио.

Кад је стигао до врата која воде у Коцку, напипао је отвор и убацио картицу Триш Дан. Плочица се осветлила, он укуца ПИН код и уђе. Сва светла су била упаљена. Док је ходао стерилним простором, запањено је жмиркао, гледајући у сву ту модерну опрему. Малак није био потпуно неук кад су у питању техничке иновације; и он се бавио неком врстом научних експеримената у подруму своје куће, а претходне ноћи неки од њих су и уродили плодом.

Истином.

Питер Соломон у својој необичној тамници – заробљен у међупростору – није више могао да скрива своје тајне. *Могу да му видим душу.* Неке од тих тајни он је већ наслућивао, али не и све, укључујући и то да је Кетрин у својој лабораторији начинила запањујућа открића. *Наука иррилади све ближе, схватао је Малак. Али ја јој нећу дозволити да осветли њу онима који то не заслужују.*

Кетрин је овде започела своје трагање за одговорима на древна филозофска питања уз употребу модерних научних метода. *Да ли ико чује наше молитиве? Има ли живоћа после смрти? Да ли људска бића имају душу?* Сасвим невероватно, али Кетрин је одговорила на сва та, и на многа друга питања. Научним методом. Необориво. Њени поступци не могу се побијати. Чак и најскептичнији појединци мораће да поверују у резултате њених експеримената. Ако се они објаве и постану свима доступни, доћи ће до фундаменталног преокрета у свести људи. *Почеће сами да се иробијају напред.* Малаков задатак ове ноћи, пре но што доживи коначну трансформацију, биће да обезбеди да се то не деси.

Крећући се по лабораторији, Малак је успео да лоцира просторију за складиштење података о којој му је Питер говорио. Гледао је кроз врата од дебелог стакла у два ормана са уређајима за холографско складиштење података. *Изгледају шаично као што их је описао.* Било је тешко замисливо да

садржај ових кутија може да измени даљи развој човечанства, али с друге стране, истина је увек била најмоћнији катализатор.

Све гледајући у холографски уређај, Малак извади Тришину картицу и убаци је у отвор. На његово изненађење, плочица се не осветли. Очито, поверење у Триш Дан није ишло толико далеко да обухвати и прилаз овој просторији. Он тада посеже за картицом коју је нашао у Кетринином белом мантилу. Убаци је, и овог пута плочица се осветли.

Малак је сад био у проблему. *Нисам успео да дођем до Кетрининој ПИН кода.* Пробао је Тришин, али без успеха. Гладећи браду, мало се удаљи и помно разгледа врата од плексигласа, дебела скоро осам центиметара. Знао је да чак ни са секиром не би успео да провали унутра и докопа се материјала који мора уништити.

Међутим, Малак се припремио и за такву могућност.

У просторији за напајање енергијом, баш као што му је Питер описао, Малак је пронашао полицу са неколико металних цилиндара, попут оних које рониоци носе на леђима. На цилиндрима су биле ознаке LH⁶⁰, број 2 и универзални симбол за запаљиве материје. Један од њих био је директно повезан са водоничном горивом ћелијом у лабораторији.

Малак остави онај повезани цилиндар, извуче резервни са полице и постави га на колица за преношење. Онда га изгура напоље и одвуче кроз лабораторију, све до врата од плексигласа. Можда би и овде било сасвим довољно близу, али он је приметио слабу тачку на тешким вратима од плексигласа: узани простор између пода и рагастова.

Пажљиво положи канистер на праг дужом страном, а затим провуче меку гумену цев испод врата. Требало му је неко време да скине заштитне навлаке и приђе вентилу, али када је успео, веома пажљиво одврну вентил. Кроз плексиглас је могао да види како безбојна пенушава течност цури из цеви на под унутар просторије за складиштење података. Малак је гледао како се барица све више шири, разилазећи се по поду, пушећи се и градећи мехуриће. Водоник остаје течан само на хладноћи, а чим се мало загреје, почиње да кључа. Тако настаје гас који је, баш згодно, још експлозивнији него течност.

*Сећи се Хингенбургџа*⁶¹.

Малак се журно врати у лабораторију и пронађе посуду од ватросталног стакла са горивом за Бунзенов пламеник – густо, изузетно лако запаљиво гориво. Однео га је до врата од плексигласа, задовољан што види да се течни водоник и даље излива из канистера. Барица течности која је испаравала у просторији за складиштење података сада се раширила по читавом поду, чак и око сталака на које су били постављени холографски уређаји. Беличаста измаглица дизала се из барице са течним водоником који је сада брзо испаравао, испуњавајући скучену просторију гасом.

Малак подиже посуду са горивом за Бунзенов пламеник и просу га нештедимице по канистеру, цеви и испод узаног отвора на поду. Потом, веома опрезно, крену наузак из лабораторије и даље просипајући за собом млаз горива по поду.

⁶⁰ Међународна ознака за течни водоник (*Liquid Hydrogen*) (прим. прев.).

⁶¹ Чувени трансатлански целелин који се запалио и експлодирао приликом спуштања 1937. године, којом приликом је погинуло 37 путника (прим. прев.).

Телефонисткиња која прима позиве на број 911⁶² за вашингтонску регију имала је необично много посла те вечери. *Фудбал, њиво и њун месец*, помисли кад се поново појави знак за хитан позив на њеном екрану, овога пута са говорнице на бензинској пумпи у Сјутланд парквеју у Анакоти. *Веровајно саобраћајка*.

„Девет-један-један“, одговорила је. „Кажите о чему се ради.“

„Управо ме је напао један човек у Центру за подршку Смитсонијан музеја“, чуо се успаничен женски глас. „Хитно пошаљите полицију! Силвер хил роуд четрдесет-два-десет!“

„У реду, успорите мало“, рече телефонисткиња. „Треба да...“

„А ви треба да пошаљете полицајце и у вилу у Калорама хајтсу у којој је вероватно заробљен мој брат!“

Телефонисткиња је уздахнула. *Пун месец*.

⁶² Број за хитне позиве у Америци (прим. прев.).

ПОГЛАВЉЕ 53

„Као што сам већ покушао да вам објасним“ Белами је говорио Лангдону, „ова пирамида је много више него што се на први поглед чини.“

Оциљедно. Лангдон је морао да призна да пирамида која се налазила у његовој отвореној торби сада изгледа много мистериозније. Декодирани текст масонске шифре откривао је наизглед бесмислену мрежу слова.

Хаос.

S	O	E	U
A	T	U	N
C	S	A	S
V	U	N	J

Дуго времена је Лангдон проучавао табелу тражећи у њој било какав наговештај смисла: скривене речи, анаграме, било какве индиције – али није пронашао ништа.

„Масонска пирамида“, објасни му Белами, „како кажу, чува своје тајне иза много велова. Сваки пут кад се скине један, налети се на следећи. Открили сте ова слова, па ипак она вам ништа неће рећи док не склоните још један слој. Наравно, начин на који се то ради познат је само оном који има врх пирамиде. *Врх њирамиде*, претпостављам, исто тако има неки натпис који може помоћи да се дешифрује пирамида.“

Лангдон летимично погледа у коцкасти пакет на столу. Након овога што је Белами рекао, Лангдон схвати да врх пирамиде и пирамида представљају „сегментирану шифру“ – код растављен на делове. Савремени криптолози увек користе сегментиране шифре – систем измишљен још у старој Грчкој. Када су Грци хтели да сачувају тајне информације, исписали би их на глиненој таблици, таблицу разбили на комаде, након чега би делове сакривали на различитим местима. Тек када би се сви комади спојили, тајна би могла бити прочитана. Оваква врста исписане глинене таблице – зване симболон – била је, у ствари, претеча модерне речи *симбол*.

„Роберте“, рече Белами, „ова пирамида и врх пирамиде су генерацијама чувани одвојено, да би тајна остала сигурна.“ Тон његовог гласа одавао је тугу. „Међутим, ноћас су делови дошли опасно близу један другоме. Сигуран сам да ово не морам да вам кажем – али наша је обавеза да се постарамо да се пирамида не споји.“

Лангдону се учини да је Беламијев осећај за драму помало претеран. *Да ли он још описује врх њирамиде и њирамиду... или гејонајтор и нуклеарну бомбу?* Још увек није сасвим могао да прихвати Беламијеве тврдње. „Све и да ово јесте Масонска пирамида, па чак и да овај натпис открива место на коме је скривено древно знање, како би то знање уопште могло да пренесе моћ која му се приписује?“

„Питер је увек говорио да сте ви човек кога је тешко убедити – научник који више воли доказе од спекулација.“

„Хоћете да ми кажете да ви верујете у то?“ помало нестрпљиво упита га Лангдон. „Уз све поштовање, ви сте савремен, образован човек. Како можете да верујете у тако нешто?“

Белами се стрпљиво насмеши. „Вештина слободног зидарства испунила ме је дубоким поштовањем према ономе што преображава људско разумевање. Научио сам да *никада* не затварам свој ум пред неком идејом, само зато што она изгледа чудновато.“

ПОГЛАВЉЕ 54

Стражар који је патролирао око зграде ЦПСМ-а панично појури низ шљунчану стазу дуж спољне стране. Управо је примио позив од чувара у згради, који му је рекао да је оштећена сигурносна брава на Чаури 5 и да безбедносна лампица показује да су клизна врата у зони за истовар и утовар Чауре 5 сада отворена.

Шта ли се до ђавола, тамо дешава?!

Кад је стигао, установио је да су врата била растворена отприлике један метар. Чудно, помисли он. *Врати се ошкључавају само изнутра.* Откачио је батерију са појаса и осветлио мрки мрак у чаури. Ништа. Пошто му се нимало није залазило у непознату територију, пришао је само до прага и онда протурио батерију кроз отвор, окренувши је прво налево, а онда на..."

Снажне руке ухватише га за чланак на руци и гурнуше у мрак. Стражару се учини као да га окреће нека невидљива сила. Намирисао је етанол. Батерија му је излетела из руке и пре него што је уопште могао да схвати шта се догађа, песница тврда као камен погоди га посред груди. Стражар се скљока на бетонски под, стењући од бола, док се крупна црна прилика удаљавала од њега.

Стражар је лежао на боку, хрипајући и борећи се за ваздух. Батерија је лежала у близини, и њен зрак осветљавао је део пода и некакав метални канистер. На њему је писало да садржи гориво за Бунзенов пламеник.

У близини кресну упаљач и наранцасти пламен осветли сподобу за коју се не би могло рећи да је људска. *Исусе Христие!* Стражар је једва имао времена да схвати шта је то што види, када креатура чучну и пламеном дотаче под.

Истог трена појавила се пламена пруга која се брзо ширила у мрак. Пренеражен, стражар погледа уназад, али створење се већ извлачило кроз отворена врата и одлазило у ноћ.

Стражар некако успе да се подигне у седећи положај, трзајући се од бола и пратећи погледом ватрену траку. *За име светиа!* Сама пламена трака није деловала тако опасно, али прешавши погледом дуж ње, угледао је нешто заиста ужасавајуће. Ватра није више осветљавала само црну празнину. Стигла је све до задњег зида, где је сад осветљавала велике црне блокове од шљаке. Стражару никад није било допуштено да улази у Чауру 5, али је он ипак добро знао о чему се ради.

О Коцки.

Лабораторији Кејрин Соломон.

Пламен је јурио правом линијом директно према спољним вратима лабораторије. Чувар успе да се подигне на ноге; добро је знао да се трака запаљивог горива сигурно продужава испод врата лабораторије и да ће ускоро и тамо почети да гори. Али, у часу кад се окрете да потрчи и потражи помоћ, осети како га неочекивани ваздушни талас просто усисава.

У магновењу, читава Чаура 5 била је окупана светлошћу.

Стражар није стигао да види како се експлозија водоника попут ужарене кугле пење у небо, разневши кров Чауре 5 и дижући се стотину метара увис. Нити је видео како се небом расипају комадићи титанијумске мреже,

електронске опреме и капљице силикона са уређаја за холографско складиштење података.

Кетрин Соломон возила је на север кад изненада спази блесак у ретровизору. Потом ноћ распара гласна грмљавина од које се трже.

Вајпромет? Питала се. *Да ли њо Редскинси ириређују забаву у њолувремену?*

Сву пажњу усмерила је на вожњу, мада је још увек мислила на телефонски позив, који је малопре из говорнице на једној затвореној бензинској станици упутила хитној служби.

Некако је успела да убеди диспечерку да треба да пошаље полицију у ЦПСМ да тамо потраже тетовираног провалника и да, ако бог да, пронађу и њену асистенткињу, Триш Дан. Поред тога, Кетрин ју је преклињала да пошаље неког и код доктора Абадона у Колорама хајтс, где би по њеном дубоком убеђењу, требало да се налази Питер, затворен као таоц.

Нажалост, Кетрин није успела да добије Роберта Лангдона на његов мобилни телефон, јер није могла да нађе број. Зато је сада, не видећи другу могућност, јурила право према Конгресној библиотеци куда се и Лангдон упутио, барем јој је тако рекао.

Ужасавајуће откриће о правом идентитету доктора Абадона променило је све. Кетрин заиста више није знала у шта да верује. Једино што је засигурно знала било је да је исти човек, који је пре толико година убио њену мајку и нећака, сада отео њеног брата и дошао да убије и њу. *Ко је њај лудак? Шта он хоће?* Једини одговор био је: *пирамиду*. Али то уопште није имало никаквог смисла. Исто тако није разумела зашто је човек вечерас дошао код ње у лабораторију. Ако је хтео да је повреди, што то није учинио раније, у својој кући? Чему је требало да јој шаље СМС поруке и излаже се ризику да проваљује у њену лабораторију?

Неочекивано, ватромет у њеном ретровизору постаде много сјајнији; после првобитног блеска, уследио је сасвим неочекиван приказ – ужарена наранџаста ватрена лопта која се дизала изнад линије дрвећа. *Шта ли се њо, за име свеѡа, доѡађа?* После ватрене лопте уследио је густ црни дим, али уопште није долазио са оне стране где се налази стадион Редскинса. Ужаснута, покушала је да се сети каква се индустријска постројења налазе на другој страни, иза оног дрвећа, јужно од парка.

А онда ју је, као да се сударила са камионом, погодило сазнање.

ПОГЛАВЉЕ 55

Вобрен Белами је грозничаво типкао по дугмићима свог мобилног телефона, покушавајући да поново ступи у контакт с неким ко би могао да му помогне, ко год то био.

Лангдон је посматрао Беламија, али су му мисли биле с Питером, покушавајући да схвати како најбрже да га нађе. *Разреши шифру*, наредио му је Питеров тамничар, *и што ће ти рећи где је сакривено највеће благо човечанства... Отићи ћемо тамо заједно... извршиши размену.*

Белами, мрштећи се, прекиде везу. Још увек се нико није јављао.

„Нешто ту не разумем“, рече Лангдон. „Чак и када бих могао да прихватим да та скривена мудрост постоји, и да ова пирамида некако показује њену подземну локацију, шта ја, у ствари, тражим? Подземље? Бункер?“

Белами је прилично дуго седео у потпуној тишини. Затим испусти уздах који је одавао његово оклевање, и проговори обазриво. „Роберте, судећи по ономе што сам чуо много пута током ових година, пирамида нас води до спиралног степеништа.“

„Степеништа?“

„Тачно тако. Степеништа које води право под земљу... много стотина метара.“

Лангдон није могао да поверује у ово што чује. Нагнуо се ближе.

„Чуо сам да је древна мудрост покопана на самом дну.“

Роберт Лангдон устаде и поче да корача. *Спирално степениште које се спушта стотинама метара у земљу... у Вашингтону.* „И нико никада није видео те степенице?“

„Наводно, улаз је прекривен огромним каменом.“

Лангдон уздахну. Идеја о гробници са огромним каменом директно је преузета из библијских приповести о Исусовом гробу. Овај архетипски хибрид био је најстарији од свих. „Ворене, да ли *ви* верујете да ово тајно мистично степениште, које се спушта у земљу, заиста постоји?“

„Никада га нисам видео, али неки од старијих масона заклињу се да постоји. Управо сад покушавам да нађем једног од њих.“

Лангдон настави да корача, незнајући шта даље да каже.

„Роберте, постављате ми тежак задатак по питању ове пирамиде.“ Поглед Ворена Беламија као да постаде тврђи под меким сјајем светлости лампе за читање. „Не знам како да *приморам* човека да верује у нешто у шта неће да верује. Али се ипак надам да схватате дужност коју имате према Питеру Соломону.“

Да, имам обавезу да му помогнем, помисли Лангдон.

„Није ми потребно да верујете у моћ коју ова пирамида може да открије. Нити да поверујете у степенице које воде до ње. Али ми је *потребно* да поверујете како имате моралну обавезу да заштитите ову тајну, каква год она била.“ Белами показа према малом пакету у облику коцке. „Питер је врх пирамиде поверио вама јер је веровао да ћете се повинovati његовим жељама

и сачувати тајну. И сада морате то да урадите чак и ако то значи да ће Питеров живот бити жртвован.“

Лангдон стаде као укопан и окрену се на другу страну. „Шта?!“

Белами остаде да седи, болног али одлучног израза на лицу. „То је оно што би он желео. Морате да заборавите Питера. Њега више нема. Питер је обавио свој посао, радећи најбоље што је умео како би заштитио пирамиду. Сада је на нама да се постарамо да његов труд не буде узалудан.“

„Не могу да верујем да говорите тако нешто!“ узвикну Лангдон видно узбуђен. „Чак и да је ова пирамида све оно што кажете да јесте, Питер је ваш масонски брат. Заклели сте се да ћете га штитити више од било чега другог, чак и више од своје земље.“

„Не, Роберте. Масон мора да штити свог брата масона, пре свега... изузев једне ствари – велике тајне коју наше братство чува за читав људски род. Било да ја верујем у то да ова мудрост има потенцијал који историја потврђује или не, закleo сам се да ћу је чувати подаље од руку оних који је нису вредни. И никада је никоме не бих дао, чак ни у замену за живот Питера Соломона.“

„Познајем доста масона“ љутито рече Лангдон, „укључујући и оне најнапредније, и проклето сам сигуран да се они нису заклели да жртвују своје животе због камене пирамиде. И исто тако сам проклето сигуран да ниједан од њих не верује у тајно степениште које се спушта према благу закопаном дубоко под земљом.“

„Постоје кругови *унушар* кругова, Роберте. Не знају *сви* све.“

Лангдон издахну покушавајући да контролише своје емоције. Он је, као и многи други, чуо гласине о елитним круговима у масонерији. Да ли је то истина или не, није изгледало битно у светлу садашње ситуације. „Ворене, ако ова пирамида и врх пирамиде стварно откривају најважнију масонску тајну, зашто Питер онда у то све укључује и мене! Ја чак нисам ни део братства, а камоли да сам у неком унутрашњем кругу.“

„Знам, мислим да је управо то разлог *зашто* је Питер одабрао баш вас да је чувате. Ову пирамиду су тражили и у прошлости, чак и они који су се инфилтрирали у наше братство са нечасним мотивима. Питеров избор да је сачува неко *ван* братства, био је мудар потез.“

„Да ли сте знали да ја имам врх пирамиде?“ упита Лангдон.

„Не. Ако је Питер икоме рекао, то би могао бити само један човек.“ Белами извуче свој телефон и стисну тастер за поновно бирање. „А до сада нисам успео да дођем до њега“ Зачуо је поздравну поруку говорне поште и прекинуо. „Па, Роберте, изгледа да смо у овом тренутку препуштени сами себи. И да морамо да донесемо одлуку.“

Лангдон погледа у свој часовник са ликом Мики Мауса – 21.42. „Свесни сте да Питеров тамничар чека да му ноћас дешифрујем пирамиду и кажем му шта на њој стоји.“

Белами се намршти. „Велики људи историје чинили су велике личне жртве да заштите древне мистерије. Ви и ја морамо учинити исто то.“ Он устаде. „Требало би да наставимо да се крећемо. Пре или касније, Сато ће схватити где се налазимо.“

„А шта је с Кетрин?!“ упита Лангдон, не желећи да оде. „Не могу да је добијем, а она не зове.“

„Очигледно се нешто догодило.“

„Али не можемо је једноставно напустити!“

„Заборавите Кетрин!“ рече Белама заповедничким гласом. „Заборавите Питера! Заборавите све! Зар не схватате, Роберте, да вам је поверена дужност која је већа од свих нас – вас, Питера, Кетрин, мене?“ Погледи им се сусретоше. „Морамо да пронађемо сигурно место да сакријемо ову пирамиду и њен врх што даље од...“

Гласан метални тресак одјекну из правца велике дворане. Белама се окрену, а очи му се преплавише страхом. „Ово је пребрзо.“

Лангдон се окрену према вратима. Звук је очигледно дошао од металне кофе коју је Белама поставио на мердевине, блокирајући врата тунела. *Долазе њо нас.*

А онда, сасвим изненада, ударац се зачу још једном. И још једном. И још једном.

Бескућник на клупи испред Конгресне библиотеке трљао је очи и гледао чудну сцену која се одвијала пред њим.

Бели волво наскочио је на банкину, заљуљао се по пустом тротоару и уз шкрипу стао у подножју главног улаза Библиотеке. Згодна жена црне косе искочи из њега, узнемирено прегледајући околину и, приметивши бескућника, повика: „Имате ли телефон?“

Госпођо, ја немам ни леву цицелу.

Увиђајући и сама то, жена потрча уза ступенице према главном улазу. Стигавши на врх, она ухвати кваку и очајнички покуша да отвори свака од троје огромних врата.

Библиотека не ради, госпођо.

Али жени то изгледа није било битно. Она зграби велике ручке у облику прстена, подиже их уназад и пусти да падну уз гласан тресак на врата. Онда то учини поново. И поново. И поново.

Опа, помисли бескућник, мора да јој стварно треба нека књиџа.

ПОГЛАВЉЕ 56

Кад је Кетрин Соломон коначно видела да се пред њом отварају огромна бронзана врата Библиотеке, као да се и у њој распукла брана којом је дотада задржавала бујицу нагомиланих осећања. Одједном покуља сав страх и сва пометња које је до тада нагомилавала у себи.

У довратку Библиотеке стајао је Ворен Белами, присан пријатељ њеног брата. Али, Кетрин се још више обрадова кад виде ко стоји иза Беламија, у сенци. Та радост је очито била заједничка. У очима Роберта Лангдона видело се огромно олакшање док је она трчала кроз улаз, право њему у наручје.

И док је Кетрин тонула у спасоносни загрљај старог пријатеља, Белами је затварао улазна врата. Чула је како је шкљоцнула масивна брава, што јој коначно даде осећај сигурности. Одједном јој грунуше сузе, мада се упињала да их задржи.

Лангдон ју је чврсто држао. „Све је у реду“, шапутао јој је. „На сигурном си.“

Јер си ме ти спасао, пожелела је да му каже. Он ми је разорио лабораторију... уништио моје дело. Године и године испраживања... све је проушао дим. Хтела је све то да му каже, али је једва успевала и да дише.

„Наћи ћемо Питера, обећавам“, тешио ју је Лангдон својим дубоким гласом. „Обећавам.“

Знам ко је то урадио! Имала је потребу да виче. *Исти онај човек који је убио моју мајку и нећака!* Пре но што је могла ишта да им каже, неочекивани звук наруши тишину Библиотеке. Одјекну гласан тресак испод њих, у предворју степеништа – као кад велики метални предмет падне на подну плочицу. Кетрин осети како се Лангдону истог часа згрчише мишићи.

Белами иступи, смркнутог лица. „Крећемо. Моментално.“

Потпуно пометена, Кетрин крену за архитектором и Лангдоном. Јурили су преко огромног хола према чувеној читаоници, која је била блештаво осветљена. Белами хитро закључа двоје врата, прво спољна, а потом и унутарња.

Кетрин је и даље корачала као у сну, док их је Белами пожуривао према средишту огромне просторије. Заједно стигоше до стола на коме је испод светиљке стајала кожна торба. Поред торбе био је некакав коцкаст пакетић, који Белами покупи и стрпа у торбу поред...

Кетрин се укипи. *Пирамиде?*

Мада никада раније није видела ту пирамиду са угравираним текстом, читавим телом продоше јој жмарци када ју је препознала. Некако инстинктивно схватила је истину. Управо се нашла лицем у лице са предметом који јој је тако темељно упропастио живот. *Пирамидом.*

Белами повуче затварач на торби, а онда је додаде Лангдону. „Не пуштајте је из вида ни за тренутак.“

Изненадна експлозија затресе спољна врата. Уследило је звецкање разбијеног стакла.

„Овуда!“ Белами се окрете, сад је и он изгледао преплашено, и настави да их пожурује према централном простору за дистрибуцију књига који се

састојао од осам дугачких столова. У самом средишту стајало је, такође осмоугаоно, кућиште. Прогурао их је између столова и онда им показао један отвор. „Уђите!“

„Унутра?“ упита Лангдон. „Па тек ће нас ту пронаћи!“

„Послушајте ме!“ рече Белами. „Није све као што изгледа.“

ПОГЛАВЉЕ 57

Малак је попут метка јурио лимузином на север према Калорама хајтсу. Експлозија у Кетрининој лабораторији била је већа него што је очекивао и имао је среће што се извукао неповређен. На руку му је ишао и новонастали хаос који му је омогућио да се неометано извуче, протеравши своју лимузину поред растројеног чувара, заузетог урлањем у телефон.

Морам да се докоџам љуџа, мислио је. Ако Кетрин још увек није позвала полицију, експлозија ће сигурно привући њихову пажњу. *А љолунаџоџ човека у лимузини сиџурно ће лако љронаџи*.

Након толико година припрема, Малак није могао да поверује да се ноћас све окренуло против њега. Путовање које је водило до овог тренутка било је дуго и тешко. *Оно шџо је љочело љодинама раније у беџи... ноћас ће се завршиџи величансџивено*.

Оне ноћи када је све почело, његово име није било Малак. У ствари, када је све почело, он уопште није ни имао име. *Затвореник 37*. Као и многи други затвореници у бруталном затвору Соганлик у околини Истанбула, затвореник 37 је био ту због дроге.

Лежао је на свом кревету у бетонској ћелији, гладан и промрзао у тами, питајући се колико ће још бити заточен. Његов нови цимер, ког је упознао тек пре двадесет четири часа, спавао је на лежају изнад његовог. Затворски управник, угојени алкохоличар који је мрзео свој посао и истресао се на затвореницима, управо је био погасио сва светла.

Било је скоро десет када је затвореник 37 чуо разговор који је допирао кроз вентилациони отвор. Први глас је био кристално јасан – продоран, непријатељски глас затворског управника, који очигледно није био одушевљен што га буди један окаснели посетилац.

„Да, да, дошли сте издалека“ рекао је, „али посете нису дозвољене током првог месеца. Државни прописи. Нема изузетака.“

Глас који је одговорио био је благ и префињен, испуњен болом. „Да ли је мој син безбедан?“

„Он је наркоман.“

„Да ли се према њему добро поступа?“

„Довољно добро“, рече управник. „Није ово хотел.“

Наступила је мучна пауза. „Схватате да ће Министарство спољних послова Сједињених Држава тражити изручење.“

„Да, да, увек то раде. Захтев ће бити одобрен, иако је за папирологију потребно бар две недеље... понекад и месец дана... зависи.“

„Зависи од чега?“

„Па“, рече управник, „имамо мањак особља.“ Застао је. „Наравно, понекад забринуте странке попут вас дарују помоћ затворском особљу како бисмо мало погурали да се ствари брже обаве.“

Посетилац не одговори.

„Господине Соломон“, наставио је управник, снижавајући тон, „за човека као што сте ви, коме новац није проблем, увек постоје опције. Знам неке људе у влади. Ако будете сарађивали са мном, можда ћемо моћи да извучемо вашег

сина одавде... *суџра*, а све оптужбе против њега биће одбачене. Неће чак имати ни судски процес када се врати кући.“

Одговор је био тренутан. „Игноришући законске последице вашег предлога, одбијам да сина учим како новац решава све проблеме и како у животу не постоје обавезе, посебно када је овако озбиљна ствар у питању.“

„Хоћете да га *ошавише* овде?“

„Хоћу да разговарам с њим. Сместа.“

„Као што сам рекао, имамо нека правила. Свог сина нећете видети... осим ако не желите да преговарате о његовом моменталном пуштању.“

Неколико тренутака владала је ледена тишина. „Министарство спољних послова ће ступити у контакт с вама. Само чувајте Закарија. Очекујем да ће бити у авиону на путу кући, за најкасније недељу дана. Лаку ноћ.“

Врата се залупише.

Затвореник 37 није могао да верује својим ушима. *Какав ти отац оставља свој сина у овој њакленој руји само да би му очистио лекцију?* Питер Соломон је чак одбио и понуду да се Закарију очисти досије.

Касније исте ноћи, лежећи будан на свом лежају, затвореник 37 схватио је како ће побећи. Ако је новац једина ствар која затвореника одваја од слободе, онда затвореник 37 као да је већ слободан. Питер Соломон се можда неће лако одрећи новца, али свако ко чита таблоиде, зна да и његов син Закари такође има много новца. Следећег дана, затвореник 37 обавио је приватни разговор с управником и предложио му план -дрску, генијалну замисао која ће обојици донети управо оно што желе.

„Закари Соломон ће морати да умре да би ово успело“, објаснио је затвореник 37. „А обојица би требало моментално да нестанемо. Ви се склоните негде на грчка острва. Никад више нећете видети ово место.“

Након кратког договора, њих двојица се руковаше.

Ускоро ће Закари Соломон бити мртав, помисли затвореник 37, смешећи се и размишљајући колико ће то бити лако.

Два дана после тога, Министарство спољних послова назвало је Соломонове да им саопшти страшне вести. Затворске фотографије приказивале су брутално претучено тело њиховог сина, које је лежало склупчано и беживотно на поду затворске ћелије. Глава му је била смрскана челичном шипком, а остали делови тела изударани и изломљени на незамислив начин. Изгледа да је најпре био мучен, а потом убијен. Главни осумњичени био је сам управник, који је нестао, заједно са свим новцем убијеног младића. Закари је потписао документа којима је пребацио своје огромно богатство на неки приватни заштићени рачун, који је испражњен одмах после његове смрти. Нико није знао да каже где се новац сада налази.

Питер Соломон је одлетео у Турску приватним млазњаком, вратио се с ковчегом, и сахранио сина на породичном гробљу Соломонових. Управник затвора никада није пронађен. *Нишпи ће бити*, знао је то затвореник 37. Турчиново дежмекасто тело налазило се на дну Мраморног мора, где је постало храна плавим раковима који су мигрирали кроз Босфор. Огромно богатство које је припадало Закарију Соломону у целини је пребачено на тајни рачун. Затвореник 37 био је поново слободан – слободан човек с огромним богатством.

Грчка острва била су као рај. Светлост. Вода. Жене.

Није било ничег што се за новац није могло купити – нови идентитети, нови пасоши, нова нада. Одабрао је грчко име: Андрос Дареиос – *Андрос* значи „ратник“, а *Дареиос* „богат“. Мрачне ноћи у затвору су га уплашиле и Андрос се заклео да се тамо више неће вратити. Обријао је чекињаву косу и потпуно изашао из света дроге. Започео је живот из почетка, истражујући раније незамислива чулна задовољства. Спокој усамљеног једрења по као мастило плавом Егејском мору поста његов нови хероински занос; пожудно једење сочног јагњећег *сувлакија* право са ватре, његов нови екстази; а узбуђење које је доносило скакање с литице у запенушане увале Миконоса постало је нови кокаин.

Поново сам рођен.

Андрос је купио пространу вилу на острву Сирос и настанио се међу *bella gente* у ексклузивном граду Посидонију. Овај нови свет није био само заједница богатства, већ и заједница културног и физичког савршенства. Његове комшије биле су веома поносне на своја тела и умове, а то је било заразно. Дошљак је нагло почео да цогира по плажи, сунча своје бело тело и чита књиге. Прочитао је Хомерову *Одисеју*, обузет сликама снажних мушкараца бронзане коже који су се борили на овим острвима. Следећег дана, почео је да диже тегове и био је запањен када је приметио колико брзо му се развија грудни кош и јачају руке. Поступно, почео је да примећује женске погледе на себи и њихово уживање у њему га је опијало. Чезнуо је да буде још јачи. И био је. Уз помоћ агресивних кура стероида помешаних са забрањеним хормонима, и бесконачног дизања тегова, Андрос се претворио у нешто што никад није ни сањао да ће постати – савршени примерак мушкараца. Добио је и на тежини и на мускулатури, развивши савршене груди и велике, мишићаве ноге, које су увек биле преплануле.

Сада су га *сви* гледали.

Како су га и упозорили, јаки стероиди и хормони нису мењали само његово тело, већ и гласне жице, тако да му се глас претворио у неки језиви, грлени шапат, због чега се осетио још мистериознијим. Пригушени, загонетни глас, у комбинацији с телом, богатством и одбијањем да говори о својој мистериозној прошлости, били су прави мамац за жене с којима се сретао. Предавале су му се жељно, и он их је задовољавао – од манекенки, које су долазиле на његово острво на фотографисање, преко тек сазрелих америчких средњошколки на одмору и усамљених супруга из суседства, све до понеког младића. Никад им није било доста.

Ја сам ремек-дело.

Међутим, како су године пролазиле, Андросове сексуалне авантуре почеше да губе на узбудљивости. Као и све уосталом. Раскошна острвска кухиња изгубила је свој укус, књиге више нису биле интересантне, па чак и предивни заласци сунца које је гледао из своје виле, чинили су му се досадним. *Како је шио мојуће?* Имао је тек двадесет и неку, па ипак се осећао старим. *Шија још нуди животи?* Извајао је своје тело у ремек-дело; образовао се и неговао свој ум културом; од свог дома је начинио рај; и добијао је љубав од свакога кога би пожелео.

Па ипак, невероватно, осећао се празним као када је био у турском затвору.

Шија је шио шио ми недосијаје?

Одговор се појавио неколико месеци касније. Андрос је седео сам у својој вили, расејано пребацујући канале усред ноћи, када је налетео на програм о

тајнама слободног зидарства. Емисија је била лоша, више је постављала питања него што је давала одговоре, али су га ипак заинтересовале небројене теорије завере које су окруживале братство. Наратор је описивао једну легенду за другом.

Слободни зидари и Нови светски поредок...

Велики масонски печат Сједињених Држава...

П2 масонска ложа...

Изјубљена шајна слободни зидарства...

Масонска пирамида...

Андрос се усправи, запањен. *Пирамида*. Наратор поче да приповеда причу о мистериозној каменој пирамиди чији шифровани запис обећава откриће пута до неизмерне моћи. Ова прича, премда наизглед немогућа, призвала је старо сећање... бледу успомену из много мрачнијег времена. Андрос се сетио шта је Закари Соломон чуо од свог оца о тајанственој пирамиди.

Да ли је моћуће? Андрос се напрезао да призове све појединости.

Када се емисија завршила, изашао је на балкон, пуштајући да му хладан ваздух разбистри мисли. Сада се присећао још неких детаља, и како му се све то враћало, почео је да помишља да у овој легенди, на крају крајева, можда има и истине. А ако је тако, онда Закари Соломон – мада одавно мртав – још увек има шта да понуди.

Шта моју да изјубим?

Три недеље касније, брижљиво испланиравши време, Андрос је стајао на леденој хладноћи испред стаклене баште на имању Соломонових, крај Потомака. Кроз прозор могао је да види Питера Соломона како прича и смеје се са својом сестром, Кетрин. *Излега да им није било тешко да забораве Закарија*, помисли.

Пре него што је навукао скијашку капу преко лица, Андрос узео мало кокаина, први пут после много година. Осети познати налет неустрашивости. Извуче пиштољ, Искористи стари кључ да откључа врата и ступи унутра. „Здраво, Соломонови.“

На несрећу, вече није протекло онако како је планирао. Уместо да узме пирамиду по коју је дошао, био је изрешетан сачмом за птице и бежао је преко снегом покривеног травњака према густој шуми. На његово изненађење, Питер Соломон је јурио за њим, а пиштољ му је светлуцао у руци. Андрос побеже у шуму и потрча низ стазу што се пружала поред дубоког кланца. Звук водопада чуо се као јака из дубине у бритком зимском ваздуху. Прошао је поред неколико издвојених храстових стабала и скренуо лево. Недуго затим, једва се зауставио на клизавој залеђеној стазици, замало избегавши смрт.

Мој боже!

На свега тридесет центиметара од њега, стаза се завршавала, понирући стрмо дубоко доле у ледену реку. У великој стени са стране стазе, невештом руком детета, било је урезано:

Заков мост

На другој страни широке јаруге, стаза се настављала. *И где је шај мост?! Кокаин више није деловао. Ушао сам у замку!* Сада већ успаничен, Андрос се

окрену да побегне стазом, али се нађе лицем у лице са Питером Соломоном, који је задихан стајао испред њега, с пиштољем у руци.

Андрос погледа у пиштољ и коракну уназад. Провалија иза његових леђа била је најмање петнаест метара дубока, а река у подножју залеђена. Измаглица од водопада, који се налазио мало узводно, прекривала их је, прожимајући их хладноћом до костију.

„Заков мост је давно иструлио“, рече Соломон, дахћући. „Он је једини ишао овако далеко.“ Соломон је држао пиштољ невероватно мирно. „Зашто си убио мог сина?“

„Он је био ништарија“, одговори Андрос. „Наркоман. Учинио сам му услугу.“

Соломон приђе ближе, циљајући право у Андросове груди. „Можда бих и ја *ишеби* могао да учиним исту услугу.“ Тон његовог гласа био је изненађујуће свиреп. „Насмрт си *иремлаишио* мог сина. Како човек може да уради тако нешто?“

„Људи чине незамисливе ствари када су сатерани у ћошак.“

„Ти си убио мог сина!“

„Не“, одговори Андрос жестоко. „Ти си убио свог сина. Какав би то човек оставио сина у затворској ћелији ако може да га извуче! Ти си убио свог сина! Не ја.“

„*Нишиша* ти не знаш!“ урликну Соломон, гласом пуним бола.

Грешиси, помисли Андрос. *Ја знам све.*

Питер Соломон се приближи на свега пет метара, и даље упирући пиштољем. Андросова плућа су горела и био је сигуран да прилично крвари. Топлина му се сливала низ стомак. Погледао је преко рамена у провалију. Немогуће. Поново се окренуо према Соломону. „Знам више о теби него што мислиш“, прошапута. „Знам да ниси човек који би могао хладнокрвно да убије.“

Соломон се приближи, циљајући.

„Упозоравам те“, рече Андрос, „ако повучеш тај окидач, прогонићу те заувек.“

„Ти то већ чиниш.“ И с тим речима, Соломон опали.

Док је јурио својом црном лимузином према Калорама хајтсу, онај који је себе сада звао Малак, присећао се невероватних догађаја који су га спасили од сигурне смрти на врху ледене провалије. Заувек се променио. Пуцањ је одјекнуо само на тренутак, па ипак његове последице одзвањале су деценијама. Његово тело, некад преплануло и савршено, било је те ноћи унакажено ожиљцима... ожиљцима које је скривао испод тетовираних симбола свог новог идентитета.

Ја сам Малак.

Ово је одувек била моја судбина.

Прошао је кроз ватру, постао пепео, а онда се поново уздигао, поново преображен. Ноћас ће направити последње кораке на свом дугом и величанственом путовању.

ПОГЛАВЉЕ 58

Експлозив скромно назван „Кључ“, производ стручњака Специјалних јединица, са специфичном наменом за отварање закључаних врата уз минималну колатералну штету, углавном се састојао од цикло-триметилентринитрамина са примесом диетилхексил пластификатора. Другим речима, радило се о пластичном експлозиву запакованом у танке траке, погодном за убацивање између вратних крила и рагастова. У овом случају, када је требало развалити врата читаонице Конгресне библиотеке, експлозив је деловао савршено.

Вођа операције, агент Тернер Симкинс закорачио је преко разрушених врата и помно разгледао осмоугаону просторију, тражећи знаке живота. Ништа. „Погаси светла“, рече Симкинс.

Други оперативац пронађе таблу на зиду, спусти прекидаче и соба одједном нестане у тами. Унисоно, сва четворица подигоше руке и наместише наочаре за ноћно гледање. Стајали су непокретно, шарајући погледом по просторији чији су се обриси сад назирали у светлуцавозеленим преливима.

Призор је остао непромењен.

Нико није потрчао у заклон.

Бегунци су вероватно били ненаоружани, али су оперативци ипак ушли у просторију са подигнутим оружјем из којег су у тами злослутно избијали ласерски зраци, и пробијајући таму управљали светлост у свим правцима, преко пода, уз зидове, на балконе. У многим случајевима, сам призор уперене пушке са ласерским зраком у потпуној тами, био је довољан да наведе оне који се скривају на тренутну предају.

Али очиио, не и вечерас.

И даље без покрета.

Агент Симкинс подиже руку, дајући знак свом тиму да се разиђе. У потпуној тишини они се распоредише по просторији. Крећући се опрезно централним пролазом, Симкинс подиже руку и укључи прекидач на својим наочарима, активирајући најновији додатак у арсеналу ЦИА. Инфрацрвена термографија постоји већ годинама, али однедавно је начињен огроман напредак у минимализацији, диференцијалној сензитивизацији и систему интеграције двоструких извора, што је веома допринело осавремењавању опреме за гледање у мраку и омогућило оперативцима да виде и оно што људском оку није доступно.

Ми видимо у мраку. Ми видимо кроз зид. А сада... видимо и оно што је било пре.

Инфрацрвена термографија постала је толико осетљива на разлике у температури да се помоћу ње може открити не само где се налази нека особа, већ и где је раније била. Могућност да се види присуство у прошлости показала се као најкориснија од свега. Вечерас се то поново потврдило. Агент Симкинс успео је да открије термални отисак крај једног од столова. Његове наочари осветлиле су две дрвене столице и регистровале црвенкастољубичасти траг, што је значило да су те две столице биле топлије од осталих у овој просторији. Сијалица у лампи на столу жарила се

норанџасто. Очито су њих двојица седела за столом – сад је само питање куда су отишли.

Одговор је нашао у средишњем делу просторије где су столови били постављени око велике дрвене конзоле. На том се месту видео сабласни отисак јаркоцрвене боје.

Подигнуте пушке, Симкинс крену према осмоугаоном кућишту, прелазећи ласером преко његове површине. Кружио је, све док није на једној страни пронашао отвор. *Да ли је могуће да су се ту набили?* Наставио је да скенира ивицом отвора и пронашао још један отисак руке. Очито се неко наслонио на рагастов док се подвлачио испод конзоле.

Прошло је време за тишину.

„Термални отисак!“ продера се Симкинс, показујући на отвор. „Приступи с бока!“

Два оперативца приђоше му, сваки са по једне стране, и окружише конзолу.

Симкинс крете према отвору. Још увек удаљен око три метра, видео је да унутра нешто светли. „Светло у конзоли!“ повикао је, понадавши се да ће, чувши његов глас, господин Белами и господин Лангдон изаћи подигнутих руку.

Ништа се није десило.

Одлично, можемо ми и грубачије.

Пришавши ближе отвору, Симкинс је чуо некакав неочекивани звук, нешто као тутњаву у даљини. Звучало је као каква машинерија. Застао је покушавајући да докучи шта би могло да прави толику буку у тако малом простору. Примачао се још ближе, и уз буку машина зачуо још и људске гласове. Но, баш у тренутку кад је пришао отвору, светла су се угасила.

Најлејше хвала, помисли, поновно намештајући наочари за ноћно гледање. Још боље за нас.

Стојећи на улазу, провирио је кроз отвор. Оно што је лежало с друге стране, било је неочекивано. Конзола је заправо била део таванице изнад стрмих степеница које су се спуштале у просторију испод читаонице. Уперио је своје оружје низ степенице и почео да се спушта. Са сваким кораком шум машина бивао је све гласнији.

Мајку му, шта је ово овде?

Просторија испод читаонице била је мала, деловала је као нека радионица. Бука коју је чуо заиста је долазила од некакве машине, мада није био сигуран да ли она ради зато што су је Белами и Лангдон укључили, или пак зато што се никад не искључује. Уосталом, није ни битно. Топлотом свог тела, бегунци су оставили недвосмислен потпис на једином излазу одатле – тешким челичним вратима на којима је била тастатура са четири ужарена отиска прста. Уске трачице норанџастог светла виделе су се испод довратка, знак да је са друге стране упаљено светло.

„Развали врата“, нареди Симкинс. „Овим путем су побегли.“

Требало им је осам секунди да убаце и детонирају траку с експлозивом. Кад се разишао дим, оперативци су се загледали у необичан подземни свет пред собом, познат као магацин.

Конгресна библиотека располаже километрима и километрима полица са књигама и оне се углавном налазе под земљом. Дуги редови књига деловали су бескрајно, као оптичка илузија која се постиже помоћу огледала.

Са стране је било упозорење:

ПРОСТОР СА КОНТРОЛИСАНОМ ТЕМПЕРАТУРОМ

Врата стално држати затворена

Симкинс прође кроз разваљена врата и осети хладан ваздух са друге стране. Није могао а да се не насмеје. *Све лакше и лакше!* Топлотни трагови у расхлађеним просторијама деловали су као ерупције на сунцу, и он је управо својим наочарима угледао сјајну црвену мрљу на рукохвату степеништа за који су се Белама или Лангдон ухватили док су трчали.

„Можете да бежите колико хоћете“, прошапута, више за себе, „али не можете да се сакријете од нас.“

Залазећи све дубље у лавиринт полица са књигама, схватио је да је преимућство до те мере на његовој страни, да му више ни наочари нису потребне да би ушао у траг свом плену. У нормалним околностима, овај лавиринт представљао би сасвим пристojно скровиште, да Конгресна библиотека није ради уштеде енергије увела нов систем осветљења које се палило само кад би се неко кретао у близини, тако да је сад пут којим су трчали бегунци деловао као осветљена аеродромска писта. Узана осветљена трака пружала се у даљини, кривудајући успут.

Сви оперативци су сад скинули наочари. Својим хитрим и увежбаним ногама трчали су лево-десно кроз привидно бесконачни лавиринт књига. Симкинс је видео како се светла пале и гасе у даљини. *Сусџижемо их.* Потрчао је још јаче, још брже, све док није чуо кораке и задихано бректање пред собом. А онда је угледао мету.

„Имам га у видном пољу!“ дрекнуо је.

У позадини се указа висока и сувоњава прилика. Ворен Белама, и даље елегантно обучен, посртао је између полица, очито задуван. *Нишиџа џи џо не вреди, моџори.* „Зауоставите се, господине Белама“, викну Симкинс.

Белама је наставио да трчи, кривудајући и провлачећи се кроз редове књига. Кад год би некуд скренуо, упалила би се нова светла.

Када се специјалци приближише на двадесет метара, викнуше опет Беламију да стане, али он настави да трчи.

„Оборите га!“ нареди Симкинс.

Специјалац који је носио оружје за онеспособљавање подиже пушку и опали. Пројектил је пролетео узаним ходником и обмотао се око Беламијевих ногу. Иако су га звали „машница“, није се радило ни о каквој играчки. Произведен у војне сврхе у Националним лабораторијама Сандија, овај несмртоносни „онеспособљивач“ састојао се од млаза лепљивог полиуретана који би очврснуо на додир и око бегунчевих колена стварао тврду мрежу од пластичних влакана. Тиме се постизао исти ефекат као кад се убаци штап у точак бицикла који се креће. Белама је тренутно био закочен, посрнуо је унапред и сручио се на под. Наставио је да клизи још неколико метара по поду

мрачног ходника и на крају се зауставио, а жмиркава светла упалила су се над њим.

„Ја ћу се позабавити Беламијем“, повика Симкинс. „Ви наставите да тражите Лангдона! Мора да је ту негде напред...“ Тад вођа тима заћута, видевши да су све полице испред Беламија у потпуном мраку. Очито да испред Беламија више нико други не трчи. *Зар је он сам?*

Белами је лежао ничице, тешко дишући, колена и чланци били су му обмотани чврстом пластиком. Оперативац му приђе, завуче стопало и окрете га на леђа.

„Где је Лангдон?“ упита га.

Беламијева усна крварила је од пада. „Ко?“

Симкинс подиже ногу и притиште своју тешку чизму право на Беламијеву беспрекорну свилену кравату. Потом се ослони на њу, притискајући све јаче. „Верујте ми, господине Белами, пожалићете што сте се упустили у ову игру са мном.“

ПОГЛАВЉЕ 59

Роберт Лангдон се осећао као леш. И лежао је наузнак, руку прекрштених на грудима и у потпуном мраку, заточен у најскученијем могућем простору. Премда је и Кетрин лежала близу њега у сличној пози, и то близу његове главе, Лангдон није могао да је види. Држао је очи затвореним да ни на тренутак не би гледао реалност свог застрашујућег положаја.

Простор око њега био је мали.

Веома мали.

Пре једног минута, кад су се дупла врата уз тресак срушила, он и Кетрин пошли су за Беламијем кроз осмоугаону конзолу, низ уско степениште у неочекивани простор испод њих.

Лангдон је одмах схватио где се налазе. *У срцу трансиортојној системи библиотеке.* Подсећајући на мали центар за класификацију пртљага на аеродрому, транспортна соба је имала бројне покретне траке које су се пружале у различитим правцима. Пошто је Конгресна библиотека била смештена у три одвојене зграде, књиге које су тражене у читаоници често су морале прећи велика растојања уз помоћ система покретних трака кроз мрежу подземних тунела.

Белами је одмах прешао дуж просторије према челичним вратима, где је угурао своју картицу, укуцао неколико бројева и отворио их. Простор иза врата био је мрачан, али како су се врата отворила, читав низ светала за регистрацију покрета оживе уз треперење.

Када је Лангдон угледао шта се налази иза врата, схватио је да гледа у нешто што је мало људи видело. *Главни магацин Конгресне библиотеке.* Беше охрабрен Беламијевим планом. *Нема бољеј места за скривање од италијанској лавиринта.*

Белами их, међутим, није увео тамо. Уместо тога, он подметну једну књигу под врата и окрену се према њима. „Надао сам се да ћу стићи да вам боље објасним све ово, али немамо времена.“ Он пружи Лангдону своју картицу. „Требаће вам ово.“

„Ви не идете с нама?“ упита Лангдон.

Белами одмахну главом. „Никад нећете успети ако се не одвојимо. Најважније је да пирамида и њен врх остану у сигурним рукама.“

Лангдон није видео ниједан други излаз осим степеница које воде назад у читаоницу. „А куда *ви* идете?“

„Ја ћу их натерати да оду у складиште, што даље од вас“, рече Белами. „То је све што могу да учиним како бих вам помогао да побегнете.“

И пре него што је Лангдон стигао да пита где би он и Кетрин требало да иду, Белами подиже велику кутију с књигама с једне од покретних трака. „Лезите на траку“, рече Белами. „Држите руке уз тело.“

Лангдон је пиљио. *Сигурно не мислиш озбиљно!* Покретна трака се пружала још мало у дужину, а затим нестајала у мрачној рупи у зиду. Отвор је изгледао довољно велик да пропусти корпу с књигама, али ништа веће од тога. Лангдон чежњиво погледа уназад према магацину.

„Заборава“, рече Белами. „Због сензора осетљивих на покрет тамо је немогуће сакрити се.“

„Термални отисак!“ глас одозго је викао. „Приступи с бока!“

Кетрин је очигледно чула све што је имала да чује. Главом напред попела се на траку на свега метар-два од отвора у зиду. Прекрстила је руке преко груди као мумија у саркофагу.

Лангдон је стајао као замрзнут.

„Роберте“, пожуривао га је Белами, „ако нећеш ово да урадиш због мене, уради због Питера.“

Гласови који су допирали одозго, чули су се све ближе.

Као у сну, Лангдон се приближи траци. Бацио је своју торбу на траку а затим се попео, стављајући главу подно Кетрининих ногу. На леђима је осетио хладноћу тврде гуме покретне траке. Буљио је у плафон осећајући се као болнички пацијент који се припрема да главом унапред уђе у апарат за магнетну резонанцу.

„Не искључујте телефон“, рече Белами. „Неко ће вас ускоро позвати... и понудити помоћ. Верујте му.“

Неко ће звати? Лангдон је знао да је Белами покушавао да пронађе неког, међутим није успео, и оставио му је поруку. А пре пар тренутака, док су јурили низ спирално степениште, Белами је покушао последњи пут и добио везу, говорио је веома кратко и сниженим тоном, а потом прекинуо.

„Идите овом траком до краја“, рече Белами. „И брзо скочите са ње пре него што крене назад. Употребите моју картицу да изађете.“

„Одакле да изађемо?!“ упита Лангдон.

Али Белами је већ повлачио полуге. Све покретне траке у просторији одједном оживеше. Лангдон осети како уз трзај поче да се креће, а таваница се помери изнад њега.

Боже, сјаси ме.

Док се Лангдон приближавао отвору у зиду, погледао је уназад и видео Ворена Беламија како протрчава кроз врата магацина, затварајући их за собом. Само тренутак касније, библиотека га прогута, Лангдон потону у таму управо кад је блештави зрак црвеног ласерског светла плешући сишао низ степенице.

ПОГЛАВЉЕ 60

Лоше плаћена чуварка из приватне компаније за пружање услуга обезбеђења Преференс поново провери адресу убележену у списак позива. *То је овде?* Прилаз са капијом припадао је једном од највећих и најмирнијих имања на Калорама хајтсу, па јој се учини чудним што је због ње добила хитан позив од 911.

Према уобичајеном поступку, кад хитна служба добије непотврђен позив, она се обраћа локалној приватној компанији, пре но што позове полицију. Чуварка помисли како би мото компаније – „Ваша прва линија одбране“ – требало променити, јер би много више одговарало „Лажне узбуне, неслане шале, изгубљени кућни љубимци, притужбе ћакнутих суседа.“

Вечерас, као и обично, чуварка је послата овамо без икаквих детаља у вези са позивом. *Који је ово ниво.* Њен задатак био је једноставно да се појави у колима са жутим ротационим светлом, процени ситуацију и пријави уколико запази било шта неуобичајено. У највећем броју случајева, аларм би се укључио из неког сасвим безазленог разлога и она би употребила своје универзалне картице да га ресетује. Међутим, овде се ништа није чуло, чак ни аларм, а светла нису била упаљена. Гледајући с пута, све је било тихо и мирно.

Жена притисну дугме интерфона на капији, али није било одговора. Укуцала је свој универзални код, капија се отворила и она је утерала ауто на прилазни пут. Оставивши упаљен мотор и ротационо светио, приђе улазним вратима и позвони. Није било одговора. У кући није било ни светла, ни покрета.

Преко воље, држећи се процедуре, упалила је батеријску лампу и кренула око куће да провери да ли на неким вратима или прозору има знакова провале. Баш кад је хтела да скрене иза угла, једна црна дугачка лимузина, возећи поред куће, мало успори, а затим продужи. *Преишерао знаишјељни суседи.*

Миц по миц, обишла је око целе куће, али није запазила ништа неуобичајено. Кућа је била већа но што би човек помислио на први поглед, и док је стигла сасвим позади, већ је дрхтала од хладноће. Очито да никог није било код куће.

„Је ли то диспечерка?“ упита преко воки-токија. „Налазим се на Калорама хајтсу. Власници нису код куће. Нема сумњивих знакова. Завршила са обиласком куће. Никаквих знакова провале. Лажна узбуна.“

„Разумела“, одговори диспечерка. „Желим ти лаку ноћ.“

Чуварка врати воки-токи за појас, и истим путем крену назад према возилу, желећи да што пре уђе и згреје се. Међутим, док је ходала, спази нешто што јој је пре тога промакло – сићушну тачкицу некакве плавичасте светлости у задњем делу куће.

Зачуђена, пришла је и видела одакле долази – кроз низак попречни прозорчић, очито у сутерену куће. Стакло је било непрозирно, као да је изнутра било премазано густом бојом. *Можда мрачна комора?* Плавкаста светлост коју је запазила пролазила је кроз место на прозору где се црна боја мало одљуштила.

Чучнула је, покушавајући да провири, али није могла баш много да види кроз тај мајушни отвор. Покуцала је на стакло, помисливши да можда има неког унутра.

„Хало?“ повика.

Није било одговора, али од куцања у прозор одједном се одвоји један део боје од стакла и отпаде, тако да је сад могла много боље да види. Нагнула се још више, скоро притиснувши лице уз прозор како би могла боље да осмотри подрумску просторију. Истог часа је зажалила.

Шта ли је ово, благи боже?!“

Као окамењена, за тренутак је наставила да чучи, разрогачено зурећи у стравичан приказ пред собом. Коначно, тресући се, чуварка поче да пипа по појасу, тражећи воки-токи.

Није стигла да га нађе.

Неко јој заби у потиљак електрични омамљивач са две игле и читаво тело јој се згрчи од електрошока. Мишићи јој се скврчише и она паде ничице, не стигавши ни да затвори очи пре но стоје лицем треснула о земљу.

ПОГЛАВЉЕ 61

Нису ноћас први пут Ворену Беламију биле повезане очи. Као и сва његова масонска браћа и он је носио ритуални „повез“ приликом преласка у више степене масонства. Међутим, то се одвијало међу искреним пријатељима. Ноћас је било другачије. Ови људи су га грубо везали, навукли му врећу на главу и сада га спроводе кроз магацин Библиотеке.

Специјалци су физички претили Беламију и тражили да им каже где се налази Роберт Лангдон. Знајући да његово остарело тело неће издржати превише грубости, Белами је брзо изрекао своју лаж.

„Лангдон није сишао овамо са мном!“ рекао је, борећи се за дах. „Рекао сам му да се попне на балкон и сакрије иза Мојсијеве статуе, али не знам где је сада!“ Прича је изгледа била убедљива, јер два специјалца отрчаше у потеру. Друга двојица су га у тишини спроводила кроз магацин.

Беламијева једина утеха било је сазнање да су Лангдон и Кетрин побегли са пирамидом на сигурно. Ускоро ће Лангдона позвати човек који може да им понуди скровиште. *Верујте му.* Човек ког је Белами позвао знао је много о Масонској пирамиди и тајни коју она чува – локацији скривеног спиралног степеништа које води под земљу, до скровишта на ком је моћна древна мудрост давно закопана. Белами је коначно успео да га пронађе док су бежали из читаонице и био је сигуран да је његова кратка порука савршено јасна.

Сада, док се кретао кроз потпуну помрчину, Белами је замишљао камену пирамиду и њен златни врх у Лангдоновој торби. *Многе године су прошле ошката ова два предмета нису била у истој просторији.*

Белами никада неће заборавити ту тегобну ноћ. *Прва од многих за Питера.* Белами је позван на имање Соломонових у Потомаку, на осамнаести рођендан Закарија Соломона. Закари, и поред тога што је био непослушно дете, био је Соломон, што је значило да ће те вечери, по породичној традицији, примити своје наследство. Белами је био један од најприснијих Питерових пријатеља и веран масонски брат, те је стога био позван да присуствује као сведок. Али није само трансфер новца било то чему је Белами био позван да сведочи. Нешто много значајније од новца било је те вечери у питању.

Белами је стигао раније и чекао је, како је и био замољен, у Питеровој радној соби. Предивна стара просторија мирисала је на кожу, запаљено дрво и листиће чаја. Ворен је седео када је Питер довео свог сина Закарија у собу. Када је сувоњави осамнаестогодишњак угледао Беламија, намрштио се. „Шта ви радите овде?“

„Пуки сам посматрач“, рече Белами. „Срећан рођендан, Закари.“

Младић нешто промрља и окрену главу.

„Седи, Зак“, рече Питер.

Закари седе у издвојену фотељу окренуту према очевом огромном дрвеном столу. Соломон закључа врата радне собе. Белами седе у фотељу са стране. Соломон се обрати Закарију озбиљним тоном. „Да ли знаш зашто си овде?“

„Мислим да знам“, рече Закари.

Соломон дубоко уздахну. „Знам да се ти и ја не слажемо већ доста времена, Зак. Дао сам све од себе да будем добар отац и да те припремим за овај тренутак.“

Закари не рече ништа.

„Као што знаш, сваком Соломону, када достигне пунолетство, додељује се његово рођењем стечено наследство – један део богатства Соломонових – што је замишљено да буде нека врста семена... семена које ћеш узгајати, чувати и користити да њиме негујеш човечанство.“

Соломон је отишао до сефа у зиду, откључао га и извадио велику црну фасциклу. „Сине, ови документи садрже све што је потребно да легално пребацимо финансијски део наследства на твоје име.“ Он положи фасциклу на сто. „Сврха овога је да новац искористиш како би изградио продуктиван, напредан и филантропски живот.“

Закари посегну према мапи. „Хвала.“

„Чекај мало“, рече му отац, стављајући руку на фасциклу. „Има још нешто што морам да објасним.“

Закари прострели свог оца презривим погледом и скљока се назад.

„Постоје неки аспекти наследства Соломонових којих још увек ниси свестан.“ Отац је сада Закарију гледао право у очи. „Ти си мој прворођени син, Закари, Што значи да можеш да бираш.“

Тинејџер се усправи, делујући заинтригирано.

„То је избор који може да утиче на правац твоје будућности, зато те молим да пажљиво размислиш.“

„Какав избор?“

Његов отац дубоко уздахну. „То је избор... између богатства и мудрости.“

Закари га бледо погледа. „Богатство или мудрост? Не капирам.“

Соломон устаде, поново оде до сефа, одакле извуче тешку камену пирамиду с масонским обележјима уклесаним у њу. Питер подиже камен на сто поред фасцикле. „Ова пирамида израђена је јако давно, и поверена нашој породици на чување пре много генерација.“

„Пирамида?“ Закари није био посебно изненађен.

„Сине, пирамида је мапа... мапа која открива локацију једног од највећих људских богатстава. Ова мапа је направљена тако да благо једног дана може бити поново пронађено.“ Питеров глас сада се испуни поносом. „А ноћас, у складу с традицијом, у могућности сам да је поверим теби... под одређеним условима.“

Закари је сумњичаво посматрао пирамиду. „Шта је то благо?“

Белами је могао да примети да ово просто питање није оно чему се Питер надао. Било како било, његово држање остаде мирно.

„Закари, тешко је то објаснити без много приче која томе претходи. Али ово благо... у основи... нешто је што ми зовемо древним мистеријама.“

Закари се насмеја, очигледно мислећи да се његов отац шали.

Белами је могао да види тугу која је расла у Питеровим очима.

„Ово ми је веома тешко да објасним, Зак. По традицији, када млади Соломон напуни осамнаест година, требало би да започне своје високо образовање у...“

„Рекао сам ти!“ као из топа испали Закари. „Колеџ ме не интересује!“

„Не мислим на колеџ“, рече му отац и даље мирним и тихим гласом. „Говорим о братству слободног зидарства. Говорим о проучавању старих мистерија људске науке.“

Да си планирао да ми се придружиш у њиховим редовима, сад би био на пругу да стекнеш образовање које је неопходно како би схватио важност твоје ноћашње одлуке.“

Закари преврну очима. „Молим те, поштеди ме масонског предавања, Знам да сам ја први Соломон који не жели да се придружи. Па шта? Зар не схваташ!? Уопште ме не интересује та маскарада са гомилом матораца.“

Његов отац је дуго ћутао и Белами примети fine боре које су почеле да се појављују око Питерових још увек младоликних очију.

„Да, схватам“, коначно рече Питер. „Времена су сада другачија. Схватам да ти се масонерија вероватно чини чудном, или чак досадном. Али желим да знаш да ће ти та врата увек бити отворена ако се предомислиш.“

„Немој се превише надати,“ промрмља Закари.

„Сад је доста!“ прасну Питер, устајући, „Схватам да се ти тешко пробијаш кроз живот, Закари, али нисам ти ја једини путоказ. Има добрих људи који те чекају, људи који ће те примити под своје окриље и помоћи ти да откријеш свој пуни потенцијал.“

Закари се закикота и погледа у Беламија. „Јесте ли *ви* зато овде, господине Белами? Да се ваши масони удруже због мене?“

Белами не рече ништа и уместо тога с поштовањем погледа у Питера Соломона да подсети Закарија ко у овој простор води главну реч.

Закари се поново окрете оцу.

„Зак“, рече Питер, „ово никуда не води,., зато ми дозволи да ти кажем макар следеће. Било да схваташ одговорност која ти се ноћас нуди или не, моја је породична дужност да ти је представим.“ Он показа према пирамиди. „Ретка је привилегији чувати ову пирамиду. Тражим од тебе да неколико дана размишљаш о овој могућности пре него што донесеш одлуку.“

„Могућности?“ рече Закари. „Да дадиљам камен?“

„Постоје велике тајне на овом свету, Зак“, рече Питер кроз уздах, „Тајне које превазилазе чак и твоје најлуђе снове. Ова пирамида штити те тајне, и што је још важније, доћи ће време, вероватно за твог живота, када ће ова пирамида бити коначно дешифрована, а њене тајне откривене. Биће то тренутак великог људског преображаја... а ти имаш прилику да одиграш своју улогу у том тренутку. Желим да о томе пажљиво размислиш. Богатство је свакидашња ствар, али мудрост је ретка.“ Он показа према фасцикли, а затим према пирамиди. „Преклињем те да запамтиш да богатство без мудрости често може да изазове катастрофу.“

Закари је гледао оца као да је овај полудео. „Како год ти кажеш, тата, али нема шансе да ћу се одрећи свог наследства због овог.“ Он упре руком у пирамиду.

Питер склопи шаке испред себе, „Ако одабереш да прихватиш одговорност чувању твој новац и пирамиду за тебе докле год успешно не завршиш своје образовање унутар масонског братства. За то ће бити потребне године, али стећи ћеш зрелост да примиш *и* свој новац *и* ову пирамиду. Богатство и мудрост. Врло моћна комбинација.“

Закари испали као из пушке, „Исусе, оче! Стварно не одустајеш, зар не? Зар не видиш да ме баш брига за масоне и камене пирамиде и древне мистерије?“ Он посегну руком, покупи црну фасциклу и замаха њоме испред очевог лица. „Ово је моје рођењем стечено право! Исто право као и свих Соломона пре мене! Не могу да верујем да покушаваш да ме превариш да се одрекнем свог наследства неким неуверљивим причама о древној мапи с благом!“ Он тутну фасциклу под мишку и промаршира поред Беламија према дворишним вратима.

„Закари, чекај!“ отац потрча за њим док се Закари удаљавао у ноћ. „Шта год радио, никада не смеш да причаш о пирамиди коју си видео!“ Глас Питера Соломона као да се сломи. „Никоме! Никад!“

Али Закари гаје игнорисао, нестајући у ноћи.

Плавосиве очи Питера Соломона биле су пуне бола док се враћао за свој сто, нагло седајући у кожну столицу. Након дуге тишине, он подиже поглед према Беламију и исцеди осмех. „Добро је ово прошло.“

Белами уздахну, саосећајући с Питеровим болом. „Питер, не бих волео да звучим безосећајно... али... да ли му верујеш?“

Соломон је бледо пиљио у празно.

„Хоћу рећи...“ понови Белами, „да неће ништа говорити о пирамиди?“

Соломоново лице је било безизражајно. „Стварно не знам шта да ти кажем, Ворене. Нисам сигуран да га уопште више и познајем.“

Белами је устао и лагано почео да корача напред-назад испред огромног стола. „Питер, испоштовао си породичну традицију, али сада, узимајући у обзир ово што се догодило, мислим да морамо предузети неке мере предострожности. Требало би да ти вратим врх пирамиде да можеш да пронађеш ново место на ком ћеш га чувати. Неко други би требало да пази на њега.“

„Зашто?“ упита Соломон.

„Ако Закари било коме каже за пирамиду... и спомене да сам ја вечерас био овде...“

„Он *ништа* не зна о врху пирамиде, и превише је незрео да схвати да пирамида има било какав значај. Није јој потребан нови дом. Чуваћу пирамиду у свом сефу. А ти Чувај врх где год да га већ чуваш. Као и досад.“

Шест година касније, на Божић, док је фамилија још увек оплакивала Закаријеву смрт, огромни човек, који је тврдио да га је убио у затвору, упао је на имање Соломонових. Улез је дошао по пирамиду, али је са собом понео само живот Изабел Соломон.

Неколико дана касније, Питер је позвао Беламија у свој кабинет. Закључао је врата, извадио пирамиду из сефа и ставио је на сто између себе и њега. „Требало је да те послушам.“

Белами је знао да је Питера изједала кривица због овога. „То не би ништа променило.“

Соломон уморно удахну. „Јеси ли донео врх пирамиде?“

Белами извади мали коцкасти пакетић из џепа. Избледели смеђи папир био је повезан врпцом и запечаћен печатом са прстена Соломонових. Белами положи пакетић на сто знајући да су две половине Масонске пирамиде ближе

једна другој него што смеју да буду. „Пронађи неког другог ко ће ово да чува. И немој ми рећи ко ће то бити.“

Соломон климну.

„Знам где можеш да сакријеш пирамиду“, рече Белами. Испричао је Соломону о подруму Капитола. „Не постоји сигурније место у Читавом Вашингтону.“

Белами се сећао како се идеја одмах допала Соломону – било је врло згодно сакрити пирамиду у симболично срце читаве нације. *Тийични Соломон*, помисли Белами. *Идеалиста чак и у кризи*.

Данас, десет година касније, док су Беламија гурали наслепо кроз Конгресну библиотеку, знао је да је криза далеко од краја. Исто тако је знао кога је Соломон изабрао да чува врх пирамиде... и молио се Богу да је Роберт Лангдон дорастао том задатку.

ПОГЛАВЉЕ 62

Саг сам исцод Друге улице.

Лангдон је чврсто стезао очи док је покретна трака тандркала кроз ноћ према Адамсовом крилу⁶³ Конгресне библиотеке. Трудио се да не мисли на тоне земље изнад узаног тунела кроз који је сада путовао. Чуо је како Кетрин шумно дише неколико метара испред њега, али до сада није проговорила ни речи.

Она је у шоку. Лангдон се није нимало радовао што ће морати да јој каже за братовљеву одсечену шаку. *Мораш јој рећи, Роберте. Треба да зна.*

„Кетрин?!“ упита Лангдон најзад, не отварајући очи. „Да ли си добро?“

Одговори му један дрхтави, бестелесни глас, негде испред њега. „Роберте, та пирамида коју носиш. Да ли је то Питерова пирамида?“

„Јесте“, одговори Лангдон.

Уследила је дуга пауза. „Мислим да је моја мајка убијена због те пирамиде.“

Лангдон је добро знао да је Изабел Соломон убијена пре десет година, али није био упознат са детаљима, а Питер никад није ни помињао пирамиду. „О Чему то говориш?“

Кетринин глас је подрхтавао док му је причала о оним неподношљиво болним догађајима када је тетовирани човек провалио на њихово имање. „Било је то давно, али и данас се сећам да је тражио да му дамо пирамиду. Рекао је да је за пирамиду чуо у затвору, од мог нећака Закарија... пре но што га је убио.“

Лангдон ју је запрепашћено слушао. Трагедија породице Соломон била је просто непојмљива. Кетрин је продужила и испричала Лангдону како је све ово време веровала да је напасник убијен те ноћи... све док се исти тај човек није данас поново појавио, претварајући се да је Питеров психијатар и тако је намамио у свој дом. „Знао је много тога што се тиче лично Питера, знао је и за смрт моје мајке, па чак и *чиме се ја бавим*“, забринута је казала. „Све то је могао сазнати једино од мог брата. Зато сам му и поверовала... и омогућила да уђе у ЦПСМ.“ Кетрин дубоко удахну и рече Лангдону да је скоро сасвим уверена да је тај човек вечерас разорио њену лабораторију.

Лангдон је био у потпуном шоку. Неколико наредних тренутака њих двоје је лежало на покретној траци и ћутало. Лангдон је знао да има обавезу да исприча Кетрин какви су се све стравични догађаји десили вечерас. Полако је почео, и што је могао нежније испричао јој како му је њен брат пре много година био поверио један мали пакет на чување, како је на превару тај пакетић донео у Вашингтон, и коначно, како је шака њеног брата вечерас нађена на поду Ротонде у згради Капитола.

Кетринина реакција била је заглашујуће тиха.

Лангдон је осећао колико ју је све то тешко погодило, пожелео је да испружи руку и да је утеша, али у овом положају, стешњен на траци, то није могао. „Питер је добро“ прошапутао је. „Жив је и ми ћемо га пронаћи.“

⁶³ Трећи део комплекса конгресне библиотеке саграђен 1939. год. на Другој југоисточној улици. (прим. прев.).

Лангдон је покушао да јој улије макар мало наде. „Кетрин, његов отмицар ми је обећао да ће твој брат бити враћен жив, ако му ја дешифрујем пирамиду.“

Кетрин је и даље ћутала.

Лангдон је наставио да говори. Испричао јој је све о Масонској пирамиди, њеном скривеном врху и наравно о томе како Белами тврди да је та пирамида заправо она легендарна Масонска пирамида... мапа која може да покаже скровиште са спиралним степеништем које води дубоко у унутрашњост земље, стотинама метара, све до тајанственог древног блага које је давно закопано у Вашингтону.“

Кетрин коначно проговори, равним и безосећајним гласом. „Отвори очи, Роберте.“

Да отворим очи. Лангдон није желео ни на трен да баци поглед и види како ово скучено место заиста изгледа.

„Роберте!“ захтевала је Кетрин сада већ нервозно. „Отвори очи. Стигли смо.“

Лангдонове очи отвориле се кад је читавим телом изашао кроз отвор сличан ономе кроз који је ушао на другом крају. Кетрин је већ силазила са покретне траке. Скинула је и његову торбу, док је он спуштао ноге преко ивице, а потом скочио на под, таман на време, пре но што се покретна трака окренула и наставила у супротном правцу. Простор око њих био је веома сличан ономе одакле су дошли. Мала табла на зиду носила је натпис АДАМСОВО КРИЛО: ПРОСТОР ЗА ДИСТРИБУЦИЈУ КЊИГА 3.

Лангдон се осећао као да је управо изашао из каквог подземног порођајног канала. *Поново рођен.* Моментално се окренуо према Кетрин. „Да ли си добро?“

Очи су јој биле црвене, очито је плакала, али је стоички климнула главом, пуна одлучности. Подигла је Лангдонову торбу, без речи је пренела преко просторије и спустила на један претрпан сто. Упала је халогену лампу која је висила изнад стола, отворила торбу, растворила стране и загледала се унутра.

При чистој, јасној светлости халогене лампе гранитна пирамида деловала је некако строго. Кетрин пређе прстима преко угравираних масонских шифре и Лангдон схвати да су јој се поново узбуркала осећања. Полако, ставила је руку у торбу и извукла коцкасти пакетић. Загледала га је при светлости лампе и пажљиво испитивала.

„Као што можеш да видиш“, рекао је Лангдон тихо, „воштани печат носи отисак Питеровог масонског прстена. Казао је да је тај прстен употребљен да се запечати овај пакетић пре више од једног века.“

Кетрин ништа није одговорила.

„Кад ми је твој брат поверио овај пакет“, настави Лангдон, „рекао је да би ми он могао дати снагу да од хаоса створим ред. Није ми сасвим јасно шта то треба да значи, али поверовао сам да је у њему скривено нешто веома важно, јер је Питер инсистирао да он никако не сме пасти у погрешне руке. Господин Белами ми је малочас рекао исто то, преклињући ме да сакријем пирамиду и да ником не дозволим да отвори пакет.“

Кетрин се сад окрете према њему, бесно. „Белами ти је рекао да не отвориш пакет?“

„Јесте. Био је сасвим непоколебљив.“

Кетрин га је посматрала са неверицом. „Али ти си ми рекао да се текст на пирамиди може дешифровати једино уз помоћ њеног врха. Да ли је то тачно?“

„Вероватно јесте.“

Кетрин је сада говорила све гласније. „Ти си ми такође казао да ти је речено да дешифрујеш пирамиду. То је *једини* начин да повратимо Питера, зар не?“

Лангдон је климнуо главом.

„Роберте, зашто онда не отвориш пакет и не дешифрујеш ту ствар сместа?“

Лангдон није знао како да јој одговори. „Кетрин, и ја сам реаговао на потпуно исти начин, али ми је Белама ипак казао да је доследно чување тајне ове пирамиде далеко важније од било чега... чак и од живота твог брата.“

Кетринино лепо лице отврдну. Она гурну прамен косе иза уха. Кад је проговорила, глас јој је био веома одлучан. „Ова камена пирамида, ма шта она била, већ ми је одузела целокупну породицу. Прво нећака Закарија, онда мајку, а сад и брата. Осим тога, немојмо се заваравати, да ме ти ниси позвао вечерас и *уизорио ме*...“

Лангдон се осети као у процепу, између Кетрининог логичног закључивања и Беламијевог непоколебивога става.

„Јесте да сам ја научница“, казала је, „али ја исто тако потичем из угледне масонске породице. Веруј ми, у животу сам се наслушала масонских прича о пирамиди и о обећаном благу које ће просветлити људски род. Искрено, тешко ми је да замислим да тако нешто постоји. Међутим, ако стварно постоји... можда је сад време да то обелоданимо.“ Кетрин завуче прст испод старог канапа на пакету.

Лангдон поскочи. „Немој, Кетрин! Сачекај!“

Она застаде, али је њен прст и даље био испод канапа. „Роберте, нећу дозволити да мој брат умре због овог. Ма шта да се налази на врху пирамиде... ма какво изгубљено благо тај цртеж могао да нам открије... вечерас је крај свим тајнама.“

С тим речима, Кетрин пркосно повуче канап и крти восак се распрши.

ПОГЛАВЉЕ 63

У тихом суседству само мало источније од Ембаси роуа у Вашингтону налази се једна зидом ограђена башта у средњовековном стилу, чије беле руже, бар тако кажу, расту из корења посађеног још у дванаестом веку. Баштенски павиљон од црвенкастог камена – познат и као Кућа сенки – елегантно се башкари међу вијугавим стазицама направљеним од камена из приватног каменолома Џорџа Вашингтона.

Ноћас је тишину баште својом виком пореметио млад човек утрчавајући кроз дрвену капију.

„Хало?“ позивао је напрежући се да види при светлости месечине. „Јесте ли ту?“ Глас који је одговорио био је крхак, једва чујан. „У павиљону... уживам у свежем ваздуху.“

Младић пронађе старешину своје цркве како прекривен ћебетом седи на каменој клупи. Повијени старац био је ископнео и сићушан, готово вилењачког изгледа. Године су га пресавиле надвоје и одузеле му вид, али његова душа беше моћна сила на коју се морало рачунати.

Хватајући дах, младић му рече, „Управо сам... примио позив... од вашег пријатеља... Ворена Беламија.“

„Ох?“ старац се мало исправи. „У вези са чим?“

„Није рекао, али је звучало као да му се жури. Рекао ми је да вам је оставио поруку у говорној пошти, коју морате одмах да преслушате.“

„То је све што је рекао?“

„Не баш.“ Застаде младић. „Рекао ми је да вам поставим питање.“ *Врло чудно питање.* „Рекао ми је да му је одмах потребан ваш одговор.“

Старац се нагну напред. „Какво питање?“

Док је младић изговарао питање господина Беламија, израз стрепње који се појави на старчевом лицу био је видљив чак и на месечини. Истог тренутка он збаци ћебе и поче да устаје.

„Молим те, помози ми да уђем. Одмах.“

ПОГЛАВЉЕ 64

Нема више тајни, помисли Кетрин Соломон.

На столу испред ње, воштани печат који је остао генерацијама нетакнут, сада је лежао у парчићима. Завршила је са одмотавањем избледелог пакпапира са драгоценог пакетића њеног брата. Поред ње, стајао је Лангдон крајње узнемирен.

Из папира Кетрин извади малу кутију начињену од сивог камена. Личила је на углачану гранитну коцку, није имала шарке, ни браве, а није било ни начина да се доспе у њену унутрашњост. Подсетила је Кетрин на магичне кинеске кутије⁶⁴.

„Личи на монолитан камени блок“, рече она прелазећи прстима преко ивице. „Да ли си сигуран да се на рендгенском снимку види да је шупаљ? И да је унутра врх пирамиде?“

„Јесте“, одговори Лангдон, прилазећи ближе Кетрин и разгледајући тајанствену кутију. Посматрали су је из различитих углова, тражећи начин да је отворе.

„Успела“, рече Кетрин пошто је ноктом нашла скривени урез поред горње ивице. Поставила је кутију на сто, и онда пажљиво ноктом повукла поклопац који се с лакоћом одигао, као врх какве отмене кутије с накитом.

Кад се поклопац сасвим отворио, Лангдон и Кетрин шумно увукоше ваздух у плућа. Унутрашњост кутије била је испуњена сјајем. У средини је нешто блештало натприродно. Кетрин још никад није видела тако велик комад злата, требало јој је времена да схвати да тај грумен драгоценог метала само рефлектује светлост сијалице изнад стола.

„Спектакуларно“, прошапта. И поред тога што је било затворено у мрачној кутији дуже од једног века, злато није изгубило сјај, нити потамнело. *Злато не њодлеже енџроијским законима распадања; то је један од разлоја што су древни народи смајрали да има мајичну моћ*. Кетрин осети како јој се пулс убрзава док се нагињала и загледала у мали златни врх пирамиде. „Ево натписа.“

Лангдон приђе ближе тако да су им се рамена сад додиривала. Његове плаве очи радознало су блескале. Испричао је Кетрин како су стари Грци правили симболоне – шифре које би изломиле у неколико делова – и како овај врх пирамиде, одавно одвојен од ње, садржи кључ за њено дешифровање. Наводно, овај натпис, ма шта се у њему налазило, треба да уведе ред у хаос.

Кетрин је подигла кутијицу према светлу и наднела се над камен. Иако ситан, натпис је био савршено уочљив – кратак, минуциозно урезан текст на површини једне стране. Кетрин прочита шест једноставних речи. Потом их поново прочита.

„*Не!*“ рекла је одлучно. „*То не може бити прави смисао!*“

Преко пута улице, директорка Сато журила је дугим пролазом изван зграде Капитола према свом месту састанка на Првој улици. Најновији извештај

⁶⁴ Кутије које се отварају помоћу тајног механизма који се тешко проналази (прим. прев.).

њеног тима био је сасвим неприхватљив. Нема Лангдона. Нема пирамиде. Нема врха пирамиде. Белама је ухваћен, али не говори истину. Барем за сада.

Ја ћу ја напхераиши да проговори.

Окрнула се и погледала преко рамена у један од вашингтонских новијих видика и осветљену куполу Капитола изнад Центра за посетиоце. Блештава купола само је још више истицала значај онога што је вечерас истински угрожено. *Опасна времена.*

Сато је лакнуло кад је чула да јој звони мобилни и кад се на екрану појавио идентификациони број њене аналитичарке.

„Нола“ одговорила је. „Шта имате?“

Нола Кеј имала је само лоше вести. Снимак натписа на врху пирамиде био је и сувише нејасан да би се могао прочитати, а филтери за изоштравање слике нису нимало помогли.

Једни ја. Сато је грицкала усну. „А како стоје ствари са решетком од шеснаест слова?“

„Још увек радим на њој“, али за сада нисам пронашла ниједну секундарну шему енкрипције која би се овде могла применити. Задала сам компјутеру да мења међусобни поредак слова у решетки и тражи било какву могућност идентификације, али теоретски постоји преко двадесет трилиона могућих комбинација.

„Наставите да радите. И јавите ми.“ Сато смркнуто прекину везу. Њена нада да ће успети да дешифрује пирамиду само уз помоћ фотографије и рендгенског снимка брзо је чилела. *Морам да се домоћем ње пирамиде и њеног врха... а време пролази.*

Сато је стигла до Прве улице баш кад је црно теренско возило са затамњеним стаклима, кадилак ескалејд, прешло преко двоструке линије и зауставило се уз шкрипу испред ње, тачно на месту где су имали заказан састанак. Изађе један оперативац.

„Има ли ишта о Лангдону?“ захтевала је Сато.

„Очекујемо добар резултат“, одговори оперативац, без емоција. „Појачање управо стигло. Сви излази из библиотеке блокирани. Стиже чак и подршка из ваздуха. Истераћемо га сузавцем, неће имати куда да побегне.“

„А Белама?“

„У лискама, на задњем седишту.“

Одлично. Раме јој је још увек бридело.

Агент јој пружи пластичну кесицу са специјалним затварачем у којој су били мобилни телефон, кључеви и новчаник. „Беламајеве ствари.“

„Ништа више?“

„Не, госпођо. Пирамида и пакетић су вероватно још увек код Лангдона.“

„У реду“, одврати Сато. „Белама зна пуно тога што неће да нам каже. Желела бих да га лично испитам.“

„Да, госпођо. Значи, у Ленгли“

Сато дубоко удахну и настави да корача поред теренског возила. Постојао је строг протокол за испитивање америчких цивила, тако да би свако испитивање Беламаја било крајње нелегално уколико не би било обављено у Ленглију уз присуство видео-камера, сведока, адвоката... „Нећемо у Ленгли“, одговори, покушавајући да смисли неко ближе место. *И мање јавно.*

Оперативац не рече ништа, стојећи мирно поред возила у леру, чекајући наређење.

Сато припали цигарету, дубоко повуче дим и загледа се у врећицу са Беламијевим стварима. На његовој алки за кључеве, као што је већ раније приметила, налазио се даљински управљач на коме су се истицала четири слова УСБГ⁶⁵. Сато је наравно знала шта он отвара. Зграда је била у непосредној близини, а у ово доба дана и сасвим празна.

Она се насмеја и стави даљински у џеп. *Савршено.*

Кад је рекла оперативцу куда жели да одвезу Беламија, очекивала је да ће он деловати изненађено, али овај само климну главом и отвори јој врата за седиште поред возача. Његов хладан поглед није откривао ништа.

Сато је волела професионалце.

Лангдон је стајао у приземљу Адамсовог крила и са неверицом зурio у минуциозно урезане речи на златном врху пирамиде.

То је све?

Поред њега, Кетрин је држала врх под светлом сијалице и тресла главом. „Мора бити да има још нешто“, упорно је понављала. Звучала је преварено. „Ово је мој брат чувао свих ових година?“

Лангдон је морао признати да је био потпуно збуњен. Према Питеру и Беламију, врх пирамиде требало је да им помогне да дешифрију камену пирамиду. На основу таквих тврдњи, Лангдон је очекивао нешто што ће им помоћи да разјасне загонетку. *А исјаде сасвим обично и бескорисно.* Поново је прочитао шест речи које су тако деликатно биле урезане у површину врха пирамиде.

Тајна
је скривена
у Овом Реду

Тајна је скривена у Овом Реду.

На први поглед чинило се да натпис садржи сасвим обичну поруку – да слова на пирамиди нису „у реду“ и да је њихова тајна у томе да се открије прави поредак. Овакво тумачење, поред тога што је толико провидно, изгледа невероватно још из једног разлога. „Реч *red* написана је великим словом“, рече Лангдон.

Кетрин је празно климнула главом. „Видела сам.“

Тајна је скривена у Овом Реду. Лангдон је могао да пронађе само једну логичну везу. „Ред се вероватно односи на Масонски ред.“

„Слажем се“, рече Кетрин, „али ни то није ни од какве помоћи. То нам ништа не говори.“

Лангдон је морао да се сложи. Коначно, читава прича о Масонској пирамиди врти се око тајне скривене унутар Масонског реда.

⁶⁵ Ботаничка башта (*United States Botanic Garden*) налази се у непосредној близини Капитола. Њом непосредно управља архитект Капитола, који је одговоран за одржавање целокупног простора у и око Капитола. Најстарија ботаничка башта у САД, њени почети датирају још из двадесетих година 19. века (прим. прев.).

„Роберте, зар ти мој брат није рекао да ће ти овај врх пирамиде дати снагу да видиш *рег* где други виде само *хаос*?“

Климнуо је главом, очајан. Већ по други пут ове ноћи, Роберт Лангдон се осећао недостојно.

ПОГЛАВЉЕ 65

Кад је Малак завршио са својим неочекиваним посетиоцем – женом из компаније за обезбеђење Преференс – поправио је фарбу на прозору кроз који је она на тренутак видела његов свети радни простор.

Сада, док је излазио из бледе, плаветне измаглице свог подрума, он прође кроз скривени пролаз у дневну собу. Када је ушао, мало застаде, дивећи се спектакуларној слици *Три ирације* и уживајући у познатим мирисима и звуцима свог дома.

Ускоро ћу заувек оћићи. Малак је знао да се после ове ноћи више неће моћи вратити на ово место. *После ове ноћи,* помислио је смешећи се, *више ми и неће иребаћи ово место.*

Питао се да ли је Роберт Лангдон схватао праву моћ пирамиде, као и важност улоге коју је за њега одабрао. *Лангдон би већ иребалo да ме зове,* помисли Малак, након што је двапут проверио има ли порука на телефону за једнократну употребу. Сада је било 22.02. *Остало му је мање од два сата.*

Малак се попе до свог купатила поплочаног италијанским мермером и пусти врелу воду да се туш кабина угреје. Скидао је одећу комад по комад, нестрпљив да отпочне свој ритуал прочишћења.

Попио је две чаше воде да смири изгладнели стомак. А онда отиде до високог огледала и стаде да проучава своје наго тело. Два дана поста још више су истакла његову мускулатуру и није могао а да се не диви ономе какав је постао. *До зоре, бићу још много више од овога.*

ПОГЛАВЉЕ 66

„Треба да одемо одавде“, рече Лангдон. „Само је питање времена кад ће укапирати где се налазимо.“ Надао се да је Белами успео да утекне.

Кетрин је и даље деловала опчињено златним врхом пирамиде, посматрајући га с неверицом. Очекивала је да ће натпис бити од веће помоћи. Извадила га је из кутије, прегледала са свих страна, па га поново пажљиво вратила у кутију.

Тајна је скривена у Овом Реду, помисли Лангдон. Велика помоћ.

Лангдон је почео да се пита није ли Питер можда био погрешно обавештен о садржају ове кутије. Ова пирамида и њен врх били су израђени много пре Питеровог рођења и он је напросто испуњавао оно што су тражили његови преци, чувао је тајну која је можда и њему била исто толико нејасна као и Лангдону и Кетрин.

А шта сам ја очекивао? Питао се Лангдон. Што је више сазнавао о легенди Масонске пирамиде, све му се мање чинила вероватном. *Тражим скривено спирално сивенишће покривено огромним каменом?* Нешто му је говорило да он заправо само јури за привидом. Ипак, веровао је да ће најпре спасити Питера ако буде дешифровао пирамиду.

„Роберте, да ли ти нешто значи година 1514?“

Хиљаду петсто четрнаеста? Ово питање није било у вези ни са чим до сада. Лангдон слеже раменима. „Не. Зашто?“

Кетрин му додаде камену кутију. „Погледај. У кутији је датум. Посматрај при светлости сијалице.“

Лангдон седе за сто и стаде испод сијалице да прегледа коцкасту кутију. Кетрин се благо ослони на његово раме, нагињући се да му покаже сићушни текст који је био урезан на унутарњем зиду у једном углу при дну.

„Хиљаду петсто четрнаеста, н. е“, рече, показујући прстом у кутију.

Заиста, тамо је стварно био урезан број 1514, а после њега, необично стилизована, два слова, *A* и *D*.

1514

„Овај датум“, говорила је Кетрин, а у гласу јој се чуло да се одједном осоколила, „можда је карика која нам недостаје? Ова коцка са датумом веома личи на масонски камен темељац, можда она указује на неки стварни камен темељац? Можда на неку грађевину из 1514. године наше ере?“

Лангдон ју је једва чуо.

Хиљаду петсто четрнаест А. Д. не представља датум.

Знак , као што би сваки медијевалиста одмах препознао, представља добро познат симботис – симбол који се користи уместо потписа. Многи рани филозофи, уметници и писци радије су потписивали своја дела својим јединственим симболом или монограмом, него својим именом. Таква пракса додавала је мистериозност њиховом делу, а истовремено их и штитила од

прогона, уколико би неко њихове списе, или њихова уметничка дела проценио као штетне по власт.

У случају овог симботиса, слова А. Д. нису употребљена да означе *Anno Domini...* већ нешто сасвим друго на немачком језику.

Лангдон истог часа виде како се све уклапа. За неколико секунди, био је сасвим сигуран да је успео да схвати како може да дешифрује пирамиду. „Кетрин, свака част“, рече пакујући се. „То је све што нам је било потребно. Хајде да кренемо. Успут ћу ти објаснити.“

Кетрин га је гледала запањено. „Датум 1514. А. Д. заиста нешто значи?“

Лангдон јој намигну, крећући према вратима. „А. Д. нема везе с датумом, Кетрин. Већ са *особом*.“

ПОГЛАВЉЕ 67

Западно од Ембаси роуа, све је поново било мирно унутар озиданог врта са ружама из дванаестог века и Кућом сенки. С друге стране улазног путељка, младић је помагао свом погрбљеном претпостављеном да пређе преко великог травњака.

Пушта ме да ја водим?

У нормалним околностима, слепи старац је одбијао помоћ – више је волео да се сам сналази унутар простора свог светилишта. Ноћас је, међутим, очигледно журио да уђе и одговори на позив Ворена Беламија.

„Хвала ти“, рече старац док су улазили у зграду у којој је била његова радна соба. „Одавде могу и сам.“

„Господине, врло радо ћу остати и помоћи...“

„То би било све за вечерас“, рекао је отпустивши младићеву руку одлазећи ситним корацима у помрчину. „Лаку ноћ.“

Младић изађе из зграде и пређе поново преко великог травњака до својих скромних одаја на истом имању. Идући према свом стану, могао је да осети како га мучи знатижеља. Старац је сасвим јасно био узнемирен питањем које му је поставио господин Белами, па ипак, питање се чинило чудним, чак бесмисленим.

Нема ли помоћи удовичином сину?

Ни уз помоћ најживље маште није могао да погоди шта то значи. Збуњен, он оде до свог компјутера и укуца ову фразу у претраживач.

На своје велико изненађење, страницу за страницом, низали су се погоци у којима се дословно појављивало ово питање. Читао је податке прилично изненађен. Изгледа да Ворен Белами није прва особа у историји која је поставила ово чудно питање. Исте ове речи је вековима раније изговорио... краљ Соломон док је оплакивао убијеног пријатеља. Питање наводно и дан-данас користе масони, као кодирани позив за помоћ. Ворен Белами је изгледа слао позив за помоћ брату масону.

ПОГЛАВЉЕ 68

Албрехт Дирер?

Кетрин је покушавала да споји разбијене делове у целину док је журно корачала за Лангдоном кроз сутерен Адамсовог крила. *А. Д. се односи на Албрехта Дирера?* Славни немачки сликар и графичар био је један од најомиљенијих уметника њеног брата и Кетрин је донекле била упозната са његовим делом. Но, и поред тога, није могла ни да замисли како би им Дирер могао, у овом случају, бити од помоћи. *Пре свега, он није жив већ више од четиристо година.*

„Дирер је ненадмашан у симболици“, говорио је Лангдон док су корачали пратећи осветљене знаке са натписом ИЗЛАЗ. „Он представља отеловљење ренесансног ума – био је уметник, филозоф, алхемичар, *пород шота* што је читавог свог живота помно изучавао древне мистерије. До данашњег дана, нико није успео у потпуности да разуме све поруке које је Дирер уткао у своја дела.“

„Рецимо да је тако“, казала је, „али како нам ‘1514 Албрехт Дирер’ може помоћи да дешифрујемо пирамиду?“

Стигли су до једних закључаних врата и Лангдон употреби Беламијеву картицу да би прошли кроз њих.

„Број 1514“, рече Лангдон док су јурили уз степенице, „усмерава нас на једно специфично Дирерово дело.“ Ушли су у огроман ходник. Лангдон се осврну, а онда показа налево. „Овуда.“ Поново су кренули журним кораком. „Албрехт Дирер заправо је сакрио број 1514 у своје најтајанственије дело – познато под називом *Меланхолија I* – које је завршио 1514. Оно се сматра најзначајнијим делом ренесансне уметности у северној Европи.“

Питер је некад давно показао Кетрин репродукцију *Меланхолије I* у једној старој књизи о древном мистицизму, али се она није сећала да је у њој био скривен број 1514.

„Као што можда знаш“, настави Лангдон, а по гласу се осећало да је узбуђен, *Меланхолија I* приказује човекову борбу да схвати древне мистерије. Симболизам садржан у *Меланхолији I* толико је сложен да у односу на њу слике Леонарда да Винчија делују сасвим прозирно.“

Кетрин нагло застаде и погледа у Лангдона. „Роберте, *Меланхолија I* налази се овде у Вашингтону. Изложена је у Националној галерији.“

„Знам“, рече уз осмех, „и нешто ми говори да то није случајност. Галерија је сад затворена, али ја познајем управника, па...“

„Заборави на то, Роберте, знам ја шта се дешава кад одеш у музеј.“ Кетрин скрете ка оближњој ниши, у којој је спазила сто са компјутером. Лангдон крену за њом, сав несретан.

„Можемо то исто урадити и на лакши начин.“ Изгледа да је професор Лангдон био суочен са моралном дилемом да ли треба да се ослања на компјутер кад је оригинал тако близу. Кетрин обиђе око стола и укључи компјутер. Кад се он коначно покрену, она виде да постоји други проблем. „Нема иконе за браузер.“

„Овај компјутер је повезан на интерну мрежу.“ Лангдон јој показа на иконицу на десктопу. „Пробај ово.“

Кетрин кликну на иконицу означену са ДИГИТАЛНЕ КОЛЕКЦИЈЕ. На компјутеру се појавио нов екран и Лангдон поново показа прстом. Кетрин кликну на икону коју је одабрао: ЗБИРКА УМЕТНИЧКЕ ГРАФИКЕ. Екран се опет промени. У МЕТНИЧКА ГРАФИКА.

„Укуцај Албрехт Дирер.“

Кетрин унесе име и онда кликну на „тражи“. Кроз неколико секунди на екрану почеше да се ређају правоугаоници са сличицама. Све су биле сличног стила – сложене црно-беле гравире. Испада да их је Дирер радио на стотине.

Кетрин прегледа абецедну листу његових дела.

Адам и Ева

Четири јахача Апокалипсе

Христово страдање

Издаја Христa

Последња вечера

Све су то биле библијске теме. Кетрин се подсети да је Дирер исповедао нешто што се звало мистично хришћанство – спој ране хришћанске догме, алхемије, астрологије и науке.

Науке...

Кроз главу јој прође приказ њене лабораторије у пламену. Још увек није била у стању да појми све далекосежне последице тог догађаја, и у овом тренутку мислила је једино на своју асистенткињу, Триш. *Надам се да је успела да се извуче.*

Лангдон јој је причао нешто о Диреровој верзији *Последње вечере*, али Кетрин га је једва пратила. Управо је спазила линк за *Меланхолију I*.

Кликунула је и на екрану се појавише уобичајене информације.

Меланхолија I, 1514

Албрехт Дирер

(гавира на папиру)

Колекција Розенвалд

Национална галерија

Вашингтон

Скроловала је наниже и намах се појави дигитална слика високе резолуције на којој је блистало Дирерово величанствено ремек-дело.

Кетрин га је забезекнуто посматрала, заборавила је колико је чудновато.

Лангдон се насмеја с разумевањем. „Као што рекох, баш је тајанствено.“

На *Меланхолији I* је, у средини слике, представљена једна замишљена фигура са огромним крилима. Она седи испред некакве камене грађевине, окружена најразнороднијим и најчудноватијим стварима које се дају замислити: теразијама, изгладнелим псом, дрводељарским алатом, пешчаником, различитим геометријским телима, окаченим звоном, фигуром анђелчића, сечивом, мердевинама.

Кетрин се неодређено присећала како јој је брат говорио да крилата фигура заправо представља стваралачки ум човека у лику мислиоца са руком на бради, који је разочаран јер још увек није успео да достигне просветљење.

Окружење свим симболима који карактеришу људски интелект – научним инструментима математике, филозофије, геометрије, па чак и алатом за обраду дрвета – но и поред свега, он још увек није у стању да се испне степеницама које воде до истинског просветљења. *Чак ни људски њениј не може лако да њродре у гревне мисџерије.*

„Симболично“, рече Лангдон, „ово представља неуспели покушај човечанства да људски интелект преточи у божанску моћ. Тумачено алхемијски, слика представља нашу неспособност да олово претворимо у злато.“

„То баш и није нека охрабрујућа порука“, сложи се Кетрин. „Дакле, како нам сад она може помоћи?“ Није успевала да пронађе скривени број 1514 о коме је Лангдон говорио.

„Ред из хаоса“, рече Лангдон са полуосмехом. „Баш као што тврди твој брат.“ Гурну руку у џеп и извади џедуљу са словима поређаним у облику решетке, које је раније преписао са масонске шифре. „За сада, ова решетка још увек не значи ништа.“ Развио је папир на столу.

S	O	E	U
A	T	U	N
C	S	A	S
V	U	N	J

Кетрин је гледала у решетку. *Без икаквој смисла.*

„Али Дирер ће сад све променити“ „Само како?“

„Језичком алхемијом.“ Лангдон показа на екран. „Загледај пажљиво. У овом ремек-делу сакривено је нешто што ће овим словима дати смисао.“ Чекао је. „Да ли сад видиш? Тражи број 1514.“

Кетрин није била расположена да изиграва студенткињу. „Роберте, не видим баш ништа осим земљине кугле, мердевина, ножа, полиедра, теразија. Одустајем.“

„Погледај добро! Тамо у позадини. Урезан у зграду иза анђела? Испод звона? Тамо је Дирер ставио квадрат са бројевима.“

Кетрин сад угледа квадрат који је садржао бројеве, међу којима је био и број 1514.

„Кетрин, овај квадрат представља кључ за дешифровање пирамиде!“

Она га запањено погледа.

„То није обичан квадрат.“ рече Лангдон и широко се осмехну. „Ово је, госпођо Соломон, *маџични* квадрат.“

ПОГЛАВЉЕ 69

Куда ме ѿо, до ђавола, воде?

Белами је још увек имао повез преко очију док је седео на задњем седишту теренског возила. Након кратког заустављања негде у близини Конгресне библиотеке, возило је наставило даље, али само накратко. Сада се поново зауставило, прешавши само један блок.

Белами зачу пригушени разговор.

„Извините... немогуће...“ чуо се неки ауторитативан глас. „...Сад је затворено...“

Возач одговори истим тоном. „Истрага ЦИА... национална безбедност.“ Изгледа да су размена речи и исказница били довољно убедљиви, јер се тон гласа истог часа промени.

„Да, наравно... помоћни улаз.“ Зачуло се гласно чегртање, које је звучало као померање великих гаражних врата, након чега је глас додао, „Да идем са вама? Када будете ушли, нећете моћи да прођете...“

„Не. Већ нам је одобрен приступ.“

Ако је чувар и био изненађен, било је прекасно. Возило је већ поново било у покрету. Кретало се неких педесет метара, а онда поново стало. Тешка врата поново се зачуше иза њих.

Тишина.

Белами схвати да дрхти.

Уз туп звук отворише се задња врата теренског возила. Белами осети оштар бол у раменима док га је неко повлачио за руке и подизао на ноге. Без иједне речи, моћне руке га поведоше преко широког плочника. Осетио је неки чудан, земљани мирис који није могао да препозна. Чуо је кораке још једне особе која је ишла поред њих, али ко год то био, још увек није проговорио ни речи.

Зауставили су се код неких врата и Белами зачу електронски клик. Врата се отворише, Белами је спроведен кроз неколико пролаза и није могао а да не примети како ваздух постаје све топлији и влажнији. *Покривени базен, можда? Не.* Онај мирис у ваздуху није био од хлора... већ од нечег далеко овоземаљскијег.

Где смо ѿо, до ђавола?! Белами је знао да може бити само блок или два удаљен од Капитола. Поново стадоше, и он опет зачу електронски клик сигурносних врата. Ова се отворише уз сиктај. Док су га гурали кроз њих, одмах је препознао мирис који је допирао до њега.

Белами је сада схватио где се налазе. *Мој боже!* Често је овамо долазио, иако никада кроз теретни улаз. Величанствена стаклена зграда била је три стотине метара удаљена од Капитола и, технички, део његовог комплекса. *Па ја уирављам овим месѿом!* Белами сада схвати да они користе његове кључеве, уз чију помоћ пролазе кроз све просторије.

Моћне руке су га гурнуле кроз врата и повеле низ познати, кривудасти ходник. Тешка и влажна топлина овог места обично би изазивала осећај пријатности. Међутим, ноћас се презнојавао.

Шѿа ѿражимо овде?!

Белами је изненада заустављен и поседнут на клупу. Мишићав човек му је скинуо лисице само да би их поново закључао око наслона иза његових леђа.

„Шта хоћете од мене?“ Белами упита, док му је срце тукло као лудо.

Уместо одговора једино је чуо звук ципела које одлазе и стаклена врата која се затварају.

А онда наступи тишина.

Мртва тишина.

Једноставно ће ме овде оставијти? Белами се све више знојио док се мучио да ослободи руке. *Чак не моју да скинем ни повез с очију?* „У помоћ!“ викао је. „Има ли кога?“

Још док је викао обузет паником, Белами је знао да нико не може да га чује. Велика стаклена просторија – позната и као Џунгла – била је потпуно херметички заптивена када су врата затворена.

Оставијти су ме у Џунгли, помисли. *Нико ме неће пронаћи све до јуџира.*

А онда зачу неки звук.

Звук је био једва чујан, али је Беламију утерао страх у кости као ниједан звук који је икада чуо у животу. *Нешто је дисало. Врло близу.* Није био сам на клупи.

Изненадно шиштање сумпорне шибице зацврчало је толико близу његовог лица да је могао да осети њену топлину. Белами устукну, инстинктивно цимнувши своје окове.

А онда му је, без упозорења, нечија рука скинула повез са очију.

Пламен пред њим рефлектовао се у црним очима Иное Сато док је приближавала шибицу цигарети која јој је висила са усана тик уз Беламијево лице.

Посматрала га је на месечини која се пробијала кроз стаклени плафон. Изгледала је задовољно јер је видела да се он боји.

„Па, господине Белами“, рече Сато, отресајући шибицу, „Одакле да почнемо?“

ПОГЛАВЉЕ 70

Маџични квадрати. Кетрин климну главом, помно се загледавши у Дирерову гравирu. Већина би помислила да је Лангдон изгубио разум, док је Кетрин врло брзо схватила да је у праву.

Израз *маџични квадрати* не припада само маџији, већ и математици – то је назив за квадратну решетку са узастопним бројевима, поређаним на такав начин да у свим хоризонталним и вертикалним редовима, као и по дијагонали, дају исти збир. Још пре четири хиљаде година њих су израђивали математичари у Египту и Индији, а многи и данас верују да они поседују магичну моћ. Кетрин је читала да побожни Индуси на својим олтарима, које називају пуца, још увек израђују магичне квадрате од три пута три поља, које зову кубера колам. С друге стране, савремени човек смешта магичне квадрате у оно што се назива „забавна математика“, а има и појединача који уживају у потрази за новим „магичним“ конфигурацијама бројева. *Судоку за џенијалце*.

Кетрин је на брзину анализирала Диреров квадрат сабирајући бројеве у неколико редова.

16	3	2	13
5	10	11	8
9	6	7	12
4	15	14	1

„Тридесет четири“, рече. „У свим правцима збир износи тридесет четири.“

„Тачно“, рече Лангдон. „Но, да ли знаш да је овај магични квадрат познат по томе што је Дирер у њему остварио нешто готово сасвим немогуће?“ Брзо је показао Кетрин да је Диреру успело да, поред тога што збир свих водоравних и усправних редова и дијагонала износи тридесет и четири, исти збир имају и сви квадранти, затим унутрашња четири квадрата, па чак и квадрати на угловима. „А што је најфасцинантније од свега, Дирер је био толико надарен да је успео да споји бројеве 15 и 14 у доњем реду, као ознаку године у којој је остварио овако невероватан подвиг!“

Кетрин је прегледала бројеве, запањена толиком комбинаториком. Лангдон је сад звучао још узбуђеније. „*Меланхолија I* је још по нечем изузетна. На њој се први пут у Европи појављује магични квадрат на једном уметничком делу. Неки историчари сматрају да је Дирер на овај начин послао шифровану поруку да су древне мистерије изашле из оквира египатских школа мистерије и да их сад поседују и тајна друштва у Европи. „Све то враћа нас на... ово.“

Руком показа према цедуљи на којој је била решетка са словима на каменој пирамиди.

S O E U
A T U N
C S A S
V U N J

„Претпостављам да ти ова шема сада делује познато?“

„Квадрат од четири пута четири поља.“

Лангдон узео писаљку и пажљиво преписа Диреров квадрат испуњен бројевима на цедуљу тик поред квадрата са словима. Кетрин је сада схватила да ће даље бити лако. Био је спреман, са писаљком у руци, а ипак... после оноликог ентузијазма, чинило се да оклева.

„Роберте?“

Окрену се према њој, испуњен стрепњом. „Да ли си сасвим сигурна да желиш да то урадимо? Питер ми је изричито...“

„Роберте, ако *џи* не желиш да дешифрујеш натпис, онда ћу *ја*.“ Пружила је руку да узме оловку.

Лангдон је видео да нема начина да је заустави, па прихвати, и пажњу поново усмери на пирамиду. Веома пажљиво, ставио је магични квадрат на решетку са словима и потом уз свако слово дописао број. Затим нацрта нову решетку и у њу, новим редоследом, убаци слова са масонске шифре, водећи се бројевима са Диреровог магичног квадрата.

Кад Лангдон заврши, обоје се загледаше у резултат.

J E O V
A S A N
C T U S
U N U S

Кетрин се моментално збуни. „Опет шпанска села.“

Лангдон је дуго ћутао. „Заправо, Кетрин, ово нису шпанска села.“ Очи му поново засијаше, био је узбуђен због открића. „Ово је... латински текст.“

Дугим, мрачним ходником, један слепи старац кретао се несигурно, али што је брже могао, према својој канцеларији. Кад је коначно стигао, сручио се у столицу за писаћим столом, а његове старе кости захвално поздравише прилику да се одморе. На столу је пиштала аутоматска секретарица. Притиснуо је дугме и послушао.

„Овде Ворен Белами“, зачу се пригушени шапат његовог брата масона. „Нажалост, имам алармантне вести...“

Кетрин Соломон хитро управи поглед назад на решетку са словима и поново прегледа текст. Наравно, сада се пред њеним очима указа реч на латинском. *Jeova*.

J E O V
A S A N
C T U S
U N U S

Кетрин није учила латински, али ова реч била јој је позната још из старих хебрејских текстова. *Jeova. Jehvah*. Прелазећи очима преко преосталог дела текста, читајући слова у решетки као што би читала да су у књизи, изненади се кад схвати да разуме читав текст са пирамиде.

Jeova Sanctus Unus.

Истог трена схватила је и значење. Ова фраза непрестано се појављује у савременим преводима хебрејских светих књига. У Тори, име хебрејског бога јавља се у различитим видовима – *Jeova, Јехова, Јешуа, Јахве, Извор, Елохим* – али у великом броју превода насталих у римско доба, ово збуњујуће обиље назива спојено је у једну једину изреку на латинском: *Jeova Sanctus Unus*.

„Један Истински Бог“ прошаптала је као за себе. Та фраза сасвим сигурно није звучала као нешто што би могло да им помогне да пронађу њеног брата. „То је та скривена порука са пирамиде? Један Истински Бог? Ја сам мислила да се овде ради о мапи.“

Лангдон је деловао подједнако збуњено и оно узбуђење у његовим очима згасну. „Ово је сасвим сигурно правилно дешифровано, али..“

„Човек који држи мог брата хоће да му кажемо где је то *месѿо*?“ Гурнула је косу иза уха. „Ово га неће претерано обрадовати.“

„Кетрин“, рече Лангдон и уздахну. „Ја сам се управо и прибојавао тако нечег. Све време имам утисак да се ми према миту и легенди односимо као према стварности. Можда овај натпис указује на неко *мешафоричко* опште место – и говори нам да се човеков истински потенцијал достиже само вером у Јединог Истинског Бога.“

„Али ово ништа *не значи!*“ одговори Кетрин, стежући вилице од беса. „Моја породица већ генерацијама чува ту пирамиду! Један Истински Бог? Зар је *ово* та тајна? Чак и ЦИА сматра да ово представља претњу националној безбедности? Или они лажу, или нама још увек нешто измиче!“

Лангдон слеже раменима у знак одобравања.

Управо тада, зазвони његов телефон.

У претрпаној канцеларији испуњеној књигама, старац је седео нагнут над писаћим столом и стезао слушалицу у руци, искривљеној од артритиса. Телефон је звонио, звонио.

Коначно, јави се један сумњичав глас. „Хало?“ Глас је био дубок, али несигуран. Старац прошапута. „Чуо сам да вам треба заштита.“

Човек са друге стране деловао је затечено. „Ко је то? Да ли вам је Ворен Бе...“

„Не помињите имена, молим вас“, одговори старац. „Кажите. Да ли сте успели да заштитите мапу која вам је поверена?“

Тишина пуна неверице. „Да... али није битно. Не помаже много. Уколико се уопште ради о мапи, она је пре *метафоричка* него...“

„Не, мапа је сасвим стварна, верујте ми. И она указује на сасвим стварну локацију. Морате је добро чувати. Уверавам вас да је то од највеће важности. Вас прогоне, али ако бисте могли непримећени да стигнете овамо где се налазимо, пружићу вам заштиту... и дати одговоре.“

Човек је оклевао, очито не знајући шта да одговори.

„Пријатељу“, поче старац, веома пажљиво бирајући речи. „Има једно уточиште у Риму, северно од Тибра, у коме су десет каменова са планине Синај, још један из самог раја и један са ликом Луковог тамног оца. Да ли знате где сам ја?“

Дуго се ништа није чуло, а онда човек одговори. „Да, знам.“

Старац се насмеши. *Тако сам и мислио, професоре.* „Дођите одмах. Водите рачуна да вас нико не прати.“

ПОГЛАВЉЕ 71

Малак је стајао потпуно наг у врелини своје туш кабине. Поново се осећао чистим, оправши са себе и последњи траг мириса етанола. Док су испарења еукалиптуса прожимала његову кожу, могао је да осети како му се поре отварају пред топлином. А онда је започео свој ритуал.

Прво је утрљао хемикалије за депилацију по тетовираном телу и лобањи, уклањајући све маље. *Без маља беху бојови седам острва Хелијагеса*⁶⁶. Онда је утрљао абрамелинско уље у своју омекшалу и пријемчиву кожу. *Абрамелин је светио уље великих мајова*. Затим је окренуо ручицу туша скроз налево и вода постаде ледена. Стајао је под леденом водом читав минут како би затворио поре и заточио топлину и енергију унутар тела. Хладноћа је служила и као подсетник на ледену реку у којој је започела његова трансформација.

Када је изашао испод туша, тресао се, али за свега неколико тренутака унутрашња топлина кренула је кроз слојеве мишићног ткива и угрејала га. Малак се изнутра осећао као пећница. Стајао је наг пред огледалом и дивио се свом телу... можда последњи пут себе посматра као обичног смртника.

Његова стопала била су канце сокола. Његове ноге – Боаз и Јахин – били су древни стубови мудрости. Бокови и стомак били су сводови мистичне снаге. Висећи између сводова, велики полни орган имао је по себи симболе његове судбине. У прошлом животу, ово тешко копље од меса било је извор чулног задовољства. Али не више.

Ја сам прочишћен.

Попут мистичних евнуха, редовника катароја⁶⁷, Малак је одстранио своје тестисе. Жртвовао је своју физичку потенцију зарад једне много вредније. Богови су бесполни. Отпустивши људску несавршеност пола заједно са земаљским нагоном сексуалног искушења, Малак је постао Уран⁶⁸, Атис⁶⁹, Спорус⁷⁰, попут великих чаробњака кастрата из легенде о краљу Артуру. *Свакој духовној метаморфози предстоји физичка*. Такав је био наук свих великих богова... од Озириса⁷¹, Тамуза⁷², преко Исуса, Шиве, до самог Буде.

Морам да слушајим са себе ову људску кошуљицу.

Изненада, Малак подиже поглед, преко двоглавог феникса на прсима, преко колажа симбола који су му красили лице, право на врх главе. Окренуо је главу према огледалу, једва могавши да види круг чисте коже која је чекала. Ова тачка на телу била је света. Позната и као фонтанела, једини део људске лобање који остаје отворен при рођењу. *Око мозга*. Премда се ова физиолошка капија затвара неколико месеци по рођењу, и даље представља симболични траг изгубљене везе између спољног и унутрашњег света.

⁶⁶ „Острва сунца“, седам прелепих острва у Грчкој (прим. прев.).

⁶⁷ Катхарои – грч. „прочишћен“, може да се односи на припаднике два јеретичка религиозна покрета: катаризма и новацијанизма (прим. прев.).

⁶⁸ Бог неба и отац Тирана у грчкој митологији (прим. прев.).

⁶⁹ Поново рођено божанство у грчкој митологији, евнух (прим. прев.).

⁷⁰ Спорус из Ницеје, грчки математичар и астроном (прим. прев.).

⁷¹ Староегипатски бог подземља (прим. прев.).

⁷² Вавилонски и сумерски бог хране и усева (прим. прев.).

Малак је помно посматрао свето место нетакнуте коже коју је окруживао крунолики круг *уробора* – мистичне змије која прождире сопствени реп. Голо месо као да је буљило у њега... блиставо обећање.

Роберт Лангдон ће ускоро открити велико благо за ким Малак трага. Једном када буде у његовом поседу, празнина на врху главе биће испуњена и он ће напоскон бити спреман за своју коначну трансформацију.

Малак је прешао у спаваћу собу и из доње фиоке узео дугачки комад беле свиле. Као што је то радио много пута до сада, обмотао ју је око препона и гузова. А онда је сишао доле.

У његовој канцеларији, компјутер је примио имејл.

Био је то његов контакт:

ОНО ШТО ВАМ ТРЕБА, НА ДОХВАТУ ЈЕ РУКЕ.
КОНТАКТИРАЋУ ВАС ЗА САТ ВРЕМЕНА. СТРПЉЕЊА.

Малак се насмеши. Дошло је време да се обаве последње припреме.

ПОГЛАВЉЕ 72

Оперативац ЦИА био је врашки бесан док је силазио са балкона читаонице. *Белами нас је слајао.* Тамо горе, поред Мојсијеве статуе, није било никаквих трагова, нити било где другде на спрату.

Па куд је онда, кої враја, ошншао Лангдон?

Оперативац се врати истим путем све до места на коме су нашли једине топлотне трагове – простора за дистрибуцију књига. Поново се спусти степеницама испод осмоугаоне конзоле. Тамо је и даље тандркала покретна трака за транспорт књига. Ушавши дубље у тај простор, вратио је термалне наочари и прегледао читаву просторију. Ништа. Погледао је у правцу магацина, где су оштећена врата и даље зрачила топлоту од експлозије. Осим тога, ништа друго није...

Јебо ше ја!

Оперативац поскочи уназад пошто нешто сасвим неочекивано бљесну. Као сабласна сенка, из зида се појави сјајан траг две човеколике фигуре на покретној траци. *Тојлојни ошисак.*

Забезекнут, посматрао је како два духа на покретној траци круже просторијом, а онда поново нестају, главом унапред, кроз узани отвор на зиду. *Зар су на покретној траци изашли? Ово није нормално.*

Поред тога што је схватио да им је Роберт Лангдон нестао кроз рупу у зиду, оперативац је сад знао да то није једини проблем. *Лангдон није сам!*

Таман се спремао да укључи свој примопредајник и позове вођу тима, кад га овај предухитри.

„Свим оперативцима: нађен волво остављен на тргу испред Библиотеке. Возило регистровано на име Кетрин Соломон. Очевидац рекао да је пре кратког времена ушла у библиотеку. Претпостављамо да је са Робертом Лангдоном. Директорица Сато издала наређење да сместа нађемо обоје.“

„Ја овде имам топлотне отиске за обоје!“ повика оперативац из просторије за дистрибуцију, и објасни о чему се ради.

„За име света!“ одврати вођа тима. „Куда води та трака?“

За то време оперативац је већ прегледао шему намењену запосленима, окачену на обавештајној табли. „Адамсово крило библиотеке“, одговори. „Отприлике један блок одавде.“

„Свим примаоцима. Пребаците се у Адамсово крило! СМЕСТА!“

ПОГЛАВЉЕ 73

Ушочишиџе. Огјовори.

Речи су одзвањале у Лангдоновој глави док је кроз бочна врата Адамсовог крила излазио с Кетрин у хладну зимску ноћ. Мистериозни човек који га је позвао, саопштио му је локацију кроз шифру, али Лангдон је разумео. Кетринина реакција, када је чула куда иду, била је изненађујуће оптимистична: *Право месџо да се љронађе Једини Истџински Бој?*

Сада је било питање како тамо стићи.

Лангдон се окрете у месту, покушавајући да се снађе. Било је мрачно, али се барем разведрило. Стајали су у малом дворишту. У даљини, купола Капитола чинила се прилично далеком, и Лангдон схвати да је ово први пут да је изашао напоље откад је пре неколико сати стигао у Капитол.

Нишиџа од мој љредавања.

„Роберте, погледај.“ Кетрин показа према силуети Цеферсоновог крила Конгресне библиотеке⁷³.

Када ју је угледао, Лангдон се најпре запрепасти – зар су толико далеко пропутовали на покретној траци испод земље. Следећа реакција, међутим, била је паника. Око Цеферсоновог крила сад је врџло као у кошници – камиони и аутомобили су долазили, људи су викали. *Да ли је оно рефлекџор?*

Лангдон зграби Кетрин за руку. „Хајдемо.“

Потрчали су ка североистоку преко дворишта, брзо нестајући с видика, иза елегантне зграде у облику слова „У“, коју је Лангдон препознао као Фолгерову Шекспиријанску библиотеку⁷⁴. Ова је зграда могла бити и савршена камуфлажа за њих, јер је чувала оригинални латински рукопис Френсиса Ђекона *Нова Аџланџида*, утопијску визију по којој су праоци Америке, наводно, на основу древног знања моделовали нови свет. Чак и да је тако, овде се Лангдон неће заустављати.

Треба нам џакси.

Стигли су на угао Треће и улице Источни Капитол. Саобраћај је био слаб и Лангдон осети како нада у њему бледи док је погледом тражио такси. Он и Кетрин упутише се на север Трећом улицом, одмичући од Конгресне библиотеке. Тек кад су прешли Читав блок, Лангдон угледа такси возило како им прилази иза ћошка. Он му махну и возило се заустави.

Нека музика са Средњег истока чула се на радију, а млади Арапин им се љубазно насмеши. „Куда?“ упита док су улазили у ауто. „Идемо на...“

„Северозапад!“ убаци се Кетрин, показујући низ Трећу улицу, на супротну страну од Цеферсонове библиотеке. „Возите према станици Јунион, па онда лево на Авенију Масачусетс. Рећи ћемо вам када да станете.“

Возач слегну раменима, затвори преграду од плексигласа и појача музику.

Кетрин добаци Лангдон у опомињући поглед, који као да је говорио: „Не остављај никакве трагове.“ Она показа кроз прозор, скрећући Лангдону пажњу

⁷³ Најстарија од три зграде Конгресне библиотеке (прим. прев.).

⁷⁴ Независна истраживачка библиотека на Капитол хилу, коју је основао Хенри Клеј Фолгер (Henry Clay Folger) (прим. прев.).

на црни хеликоптер који је патролирао у ниском лету, приближавајући се делу града у ком су се налазили. *Срање*. Сато је најозбиљније намеравала да поврати Соломонову пирамиду.

Док су гледали како се хеликоптер спушта између два крила Конгресне библиотеке, Кетрин се окрену према њему с растућом забринутошћу у погледу. „Могу ли да видим твој мобилни телефон на тренутак?“

Лангдон јој даде телефон.

„Питер ми је рекао да имаш фотографско памћење?“ рече она, спуштајући прозор, „И да се сећаш сваког броја који си икада позвао?“

„То је истина, али...“

Кетрин избаци телефон право у ноћ. Лангдон се окрену у свом седишту док се његов телефон премегао по плочнику иза њих и распадао у комаде. „Зашто си то урадила!“

„Да га избацимо из мреже“, рече Кетрин забринуто га погледавши. „Ова пирамида је једина нада да ћу пронаћи брата и немам намеру да дозволим да нам је ЦИА преотме.“

На предњем седишту, Омар Амирана климао је главом и певушио уз музику. Ова ноћ је била спора, и он осети како има среће што су се коначно појавиле муштерије. Његов такси је управо пролазио поред Стентон парка, када се познати глас диспечера зачуо на радију.

„Овде диспечер. Свим возилима у близини Националног булеvara. Управо смо примили обавештење од владиних органа о двоје бегунаца у близини Адамсовог крила Библиотеке...“

Омар је запањено слушао док је диспечер до детаља описивао пар који је седео у његовом аутомобилу. Он криомице баци поглед у ретровизор. Морао је да призна: овај високи *заиста* изгледа познато. *Да ја нисам видео у 'Најштраженијим главама Америке'*⁷⁵?“

Веома опрезно, Омар посегну за радиом. „Диспечер?“ рече, говорећи тихо у примопредајник. „Овде возило један-три-четири. Двоје људи о којима говорите налазе се у мом таксију... управо сад.“

Диспечер одмах посаветова Омара шта да ради. Омарове руке су се тресле док је позивао број који је добио. Глас који је одговорио био је стегнут и ефикасан, као у војника.

„Овде агент Тернер Симкинс, из оперативне јединице ЦИА. Ко је то?“

„Хм... ја сам таксиста.“ рече Омар. „Речено ми је да назовем у вези са двоје...“

„Да ли су бегунци тренутно у вашем ауту? Одговорите само са да или не.“

„Да.“

„Могу ли да чују наш разговор? Да или не?“

„Не. Преграда је...“

„Куда их возите?“

„Североисточно на Масачусетс.“

⁷⁵ America's Most Wanted – популарни амерички ТВ шоу који често помаже снагама реда (прим. прев.).

„Нека одређена адреса?“

„Нису рекли.“

Агент је оклевао. „Да ли мушкарац има кожну торбу?“

Омар погледа у ретровизор и очи му се разрогачише. „Има! Да у тој торби није неки експлозив или нешто...“

„Слушајте ме пажљиво“, рече агент. „Нисте ни у каквој опасности све док пратите моја упутства. Да ли је то јасно?“

„Да, господине.“

„Како се зовете.“

„Омар“, одговори, почевши да се зноји.

„Слушајте, Омаре“, рече човек мирно. „Сјајно вам иде. Желим да возите што је спорије могуће, како бих успео да свој тим доведем испред вас. Да ли разумете?“

„Да, господине.“

„Да ли је ваш такси опремљен интерфоном којим можете да комуницирате с њима на задњем седишту?“

„Јесте, господине.“

„Добро је. Ево шта желим да урадите.“

ПОГЛАВЉЕ 74

Џунгла, популарни назив средишњег дела Ботаничке баште – америчког живог музеја – налази се тик уз зграду Капитола. Прашума у сваком погледу, Џунгла је смештена у огроман стакленик испуњен џиновским каучуковим стаблима и разноврсним лијанама које се могу посматрати и са горње стране, захваљујући високим галеријама на које се пењу само храбрији туристи.

У нормалним ситуацијама, Ворен Белами би уживао напајајући се богатим мирисом влажне земље и гледајући сунчеве зраке који се преламају кроз водене капљице распршене из ситних отвора за водену пару при врху стакленог крова. Сада се, међутим обилато знојио и увијао због грчева који су му пролазили кроз руке, још увек болно стегнуте лисицама иза леђа.

Директорица Сато корачала је испред њега, хладно повлачећи димове цигарете – што би се могло назвати екотероризмом према овој пажљиво избалансираној средини. Лице јој је деловало скоро демонски у дуванском диму и на месечини која се пробијала кроз стаклену таваницу.

„Дакле тако“, настави Сато, „кад сте вечерас стигли у Капитол и сазнали да сам ја већ тамо, донели сте одлуку како да поступите. Уместо да ме обавестите о свом присуству, ви сте се тихо спустили у СББ, где сте, излажући се великој опасности, напали шефа Одељења за безбедност Ендерсона и мене, а онда сте помогли Лангдону да побегне са пирамидом и њеним врхом.“ Протрљала је раме. „Занимљив избор.“

Поново бих изабрао исто, помисли Белами. „Где је Питер?“ питао је љутито.

„Откуд ја знам?“ одговори Сато.

„Па, изгледа да знате све остало!“ распали Белами у знак одговора, не трудећи се да прикрије своју сумњу да управо она стоји иза свега овог. „Знали сте да треба да одете у зграду Капитола. Знали сте где да нађете Роберта Лангдона. Чак сте знали и да треба рендгеном снимити торбу Роберта Лангдона, како бисте пронашли врх пирамиде. Очито да вас неко храни великом количином поверљивих информација.“

Сато се само хладно насмеја и закорачи према њему. „Господине Белами, да ли сте ви мене због *штога* напали? Да ли ви сматрате да сам вам ја *нејријашељ*? Да ли ви мислите да ја хоћу да украдем вашу пирамидицу?“ Сато повуче дубоки дим из цигарете и пропусти га кроз нос. „Слушајте ме пажљиво. Нико не разуме боље од мене колико је важно чувати тајну. Ја верујем, баш као и ви, да постоје одређене информације које не треба саопштавати јавности. Међутим, вечерас су овде на делу неке моћне силе, и бојим се да ви то још увек нисте схватили. Човек који је киднаповео Питера Соломона располаже огромном снагом... каква вама још увек није јасна. Верујте ми, он представља покретну темпирану бомбу... у стању је да покрене читав низ догађаја који ће суштински променити свет који ми познајемо.“

„Не разумем вас.“ Белами се помери на клупи, болеле су га руке у лискама.

„И не морате. Ви морате само да слушате. У овом тренутку ја могу да спречим катастрофу само ако будем сарађивала са тим човеком... и ако му будем дала тачно оно што тражи. А то значи да ћете ви сад да позовете господина Лангдона и да му кажете да се преда, са све пирамидом и њеним врхом. Кад Лангдон буде под мојом контролом, он ће дешифровати натпис на

пирамиди, доћи до информације коју тај човек тражи, ма каква она била, и тако задовољити његове захтеве.“

Положај спиралној сивенишја које води до древних мистерија. „Ја то не могу да урадим. Заклео сам се на чување тајне.“

Сато је сад експлодирала. „Баш ме заболе, шта сте ви обећали, бацићу вас у затвор пре но...“

„Можете да ми претите колико год хоћете“, одговори Белами пркосно. „Немам намеру да вам помажем.“

Сато дубоко удахну и проговори језивим шапатам. „Господине Белами, ви очито немате појма шта се вечерас догађа.“

Напета тишина потраја неко време, а онда је коначно прекиде звук мобилног телефона директорице Сато.

Гурнула је руку у џеп и нестрпљиво га извукла. „Кажите“, јавила се и пажљиво саслушала одговор. „Где је сада тај такси? Колико? У реду, добро. Доведите их у Ботаничку башту. Улаз за службена возила. И поведите рачуна да са њима стигне и пирамида и њен врх.“

Сато спусти слушалицу и окрену се према Беламију са лукавим осмехом. „Па лепо... испада да корист од вас баш и није нарочито велика!“

ПОГЛАВЉЕ 75

Роберт Лангдон тупо је гледао напоље, осећајући се превише уморним да би возача који је милио потерао да мало убрза. Кетрин, која је седела крај њега, исто се смирила, али је деловала очајно што не могу да схвате шта је то што пирамиду чини толико посебном. Већ су једно другом испричали све што знају о њој, врху пирамиде и чудним вечерашњим догађајима, али и даље нису имали никакву представу о томе како она може представљати мапу која води до било чега.

Jeova Sanctus Unus? Тајна је скривена у Овом Реду?

Мистериозни човек им је обећао одговоре ако буду успели да се нађу с њим на договореном месту. *Уточиште у Риму, северно од Тибра.* Лангдон је знао да је „Нови Рим“ њихових праотаца, касније преименован у Вашингтон, али су трагови првобитног сна још увек били присутни: воде Тибра и даље се уливају у Потомак, сенатори још увек заседају испод реплике куполе Светог Петра, а Вулкан и Минерва још увек чувају Ротондин давно угашени пламен.

Одговори за којима су Лангдон и Кетрин трагали, чекали су их свега неколико километара одатле. *Северозајадно на Авенији Масачусетс.* Њихово одредиште је заиста било као уточиште... северно од вашингтонског потока Тибар. Лангдон пожеле да возач мало убрза.

Изненада, Кетрин се усправи у седишту, као да је одједном нешто схватила. „Ох, мој боже, Роберте!“ Она се окрену према њему, потпуно бледа. Оклевала је накратко, а онда проговорила одлучно. „Па ми идемо у погрешном смеру!“

„Не, добро идемо“, успротиви се Лангдон. „То је североисточно на Масачу...“

„Не! Хоћу рећи, идемо на погрешно место.“

Лангдон се збуни. Већ је био објаснио Кетрин како зна зашто иду на локацију коју му је описао мистериозни човек. *Тамо се налази десет каменова са њанине Синај, један са самих небеса и један с ликом Луковој мрачној оца.* Само једна зграда на свету може тако да се опише. И управо тамо је овај такси кренуо.

„Кетрин, сигуран сам да је локација тачна“

„Не!“ викну она. „Не морамо више да идемо тамо. Разрешила сам пирамиду и њен врх! Знаш о чему се ради!“

Лангдон је био потпуно збуњен. „Схватила си?“

„Да! Уместо тога морамо да идемо на Трг слободе!“

Лангдон беше потпуно изгубљен. Трг слободе, иако врло близу, чинио се потпуно небитним.

„*Jeova Sanctus Unus!*“ рече Кетрин. „Један Истински Бог Јевреја. Свети симбол *Јевреја* је јеврејска звезда – Соломонов печат – веома важан симбол за масоне!“ Она пронађе новчаницу од једног долара у цефу. „Дај ми хемијску.“

Прилично збуњен, Лангдон је извуче из цепа сакоа.

„Види.“ Она рашири новчаницу на својој бутини и узме оловку, показујући Велики печат на полећини. „Ако на Великом печату Сједињених Држава преко Соломоновог печата нацртамо...“ Она нацрта јеврејску звезду преко пирамиде. „Погледај шта се добије!“

Лангдон погледа у новчаницу, па затим поново у Кетрин као да је полудела.
„Робете, погледај мало боље! Зар не видиш шта показујем?“
Он поново погледа цртеж.

За име светиа, на шта мисли? Лангдон је и раније виђао ову слику. Била је популарна међу онима који су веровали у теорију завере, а истовремено је представљала и „доказ“ да су масони на тајни начин утицали на нашу нацију у њеном зачетку. Када се шестокрака звезда нацрта тачно преко Великог печата Сједињених Држава, највиши од шест крака савршено належе на масонско свевидеће око... а осталих пет, што је деловало прилично језиво, савршено јасно показују реч *М-А-С-О-Н*.

„Кетрин, то је само случајност, али и даље не видим какве то има везе са Тргом слободе.“

„Погледај поново!“ рече сада скоро љутито. „Не гледаш где ти *показујем!* Ево овде. Зар не видиш?“

Само тренутак касније, Лангдон је видео.

Тернер Симкинс, вођа оперативне јединице ЦИА, стајао је испред Адамсовог крила Библиотеке, чврсто притискајући мобилни телефон на своје ухо и напрежући се да чује разговор који се одвијао у таксију. *Нешто се ујраво догодило.* Његов тим се спремао да се укрца у модификовану верзију хеликоптера Сикорски УХ-60 како би се упутио на северозапад и поставио блокаду на путу, али изгледа да се ситуација изненада променила.

Пре само неколико тренутака, Кетрин Соломон је почела да говори како иду на погрешно место. Њено објашњење – нешто о долару и јеврејској звезди – испрва није имало никаквог смисла за вођу тима, а изгледа ни за Роберта Лангдона. Бар у првом тренутку. Сада је, међутим, Лангдон успео да схвати на шта она мисли.

„Боже мој, у праву си!“ изјави Лангдон. „Нисам то приметио раније!“

Одједном, Симкинс зачу како неко удара у возачеву преграду, која се након тога отвори. „Промена плана“, Кетрин је викала возачу. „Одвезите нас на Трг слободе!“

„Трг слободе?“ рече таксиста, помало нервозно. „Не северозападно на Масачусетс?“

„Заборавите!“ повика Кетрин. „Трг слободе! Скрените овде лево! Овде! ОВДЕ!“

Агент Симкинс је чуо како гуме шкрипе док су скретати за угао. Кетрин је поново узбуђено причала Лангдону, говорећи нешто о чувеном бронзаном изливку Великог печата постављеном на тргу.

„Госпођо, само да потврдим“, умеша се глас таксисте, звучећи напетом.
„Идемо на Трг слободе – на углу Пенсилваније и Тринаесте?“

„Да!“ одговори Кетрин. „Пожурите!“

„Врло је близу. За два минута.“

Симкинс се насмеја. *Врло добро, Омаре.* Док је журио према хеликоптеру који је чекао, повика свом тиму. „Имамо их! Трг слободе! Крећи!“

ПОГЛАВЉЕ 76

Трг слободе је заправо мапа.

Налази се на углу Пенсилванија авеније и Тринаесте улице. На његовој огромној површини поплочаној каменом, приказане су улице Вашингтона, како их је првобитно замислио Пјер Л'Анфан. Он представља популарну туристичку дестинацију не само зато што је забавно ходати по циновској мапи, већ и због тога што је трг касније добио име по Мартину Лутеру Кингу јуниору, који је добар део текста за чувени говор „Имам један сан“ написао у оближњем хотелу Вилард.

Вашингтонски таксиста Омар Амирана стално је довозио туристе до Трга слободе, али његови вечерашњи путници очито нису били обични посетиоци. Јури их ЦИА? Чим је Омар зауставио аутомобил крај ивичњака, из њега искочише мушкарац и жена.

„Останите овде!“ рече Омару човек у капуту од твида. „Одмах се враћамо!“

Омар је посматрао како њих двоје јуре према широком простору на којем је била огромна мапа, показујући руком и вичући док су разгледали геометријски приказ улица које се пресецају. Омар зграби мобилни са табле пред собом. „Господине, да ли сте још на вези?“

„Да, Омаре!“ викао је глас у телефон, али се једва чуо због громогласне буке на његовом крају линије. „Где су сада?“

„Напољу, на мапи. Изгледа да нешто траже.“

„Не испуштај их из вида“, викао је агент. „Само што нисам стигао.“

Омар је видео како су двоје бегунаца брзо пронашли чувени Велики печат на тргу – један од највећих бронзаних медаљона икад изливених. Стајали су једно време изнад њега и одмах затим почели да показују према југозападу. Онда је човек у капуту од твида дојурио назад до таксија. Омар је брзо спустио телефон на таблу испред себе, баш кад је човек, сав задихан стигао.

„У ком је правцу Александрија, у Вирџинији?“ питао је.

„Александрија?“ Омар показа на југозапад, у истом правцу као и њих двоје малочас.

„Знао сам!“ прошапута човек упола гласа. Окрену се и повика према жени. „У праву си, Александрија.“

Жена тад показа преко трга према осветљеном путоказу за оближњи метро. „Плава линија иде директно тамо. Треба нам станица Кинг стрит!“

Омара ухвати паника. *О не.*

Човек се окрете према Омару и пружи му много више новчаница но што је требало. „Хвала. Све је у реду.“ Набаци торбу на раме и одјури преко трга.

„Чекајте! Могу вас одвести! Често возим у том правцу!“

Али било је прекасно. Мушкарац и жена већ су јурили преко трга. Њих двоје нестадоше низ степенице подземне станице Метро центар.

Омар зграби мобилни. „Господине! Стрчали су доле у подземну! Нисам могао да их зауставим! Помињали су плаву линију за Александрију!“

„Останите на месту“ продра се агент ЦИА. „Стижем за петнаест секунди!“

Омар се загледа у свежањ новчаница које му је онај човек дао. На врху је очито била она новчаница по којој су њих двоје нешто писали. На њој је стајала јеврејска звезда преко Великог печата САД. И наравно, врхови звезде падали су тачно на слова која су чинила реч *МАСОН*.

Без икаквог упозорења, Омар осети заглашујуће вибрирање свуд око себе, као да стоји поред пнеуматске бушилице за бетон. Погледа око себе, али улица је била празна. Бука се још појача и одједном, блистави црни хеликоптер спусти се из мрака и нагло заустави посред мапе на тргу.

Из њега искочи група људи обучена у црно. Већина их одјури према станици подземне железнице, а један дотрча до Омаровог таксија. Силовито отвори задња врата. „Омаре? Јеси ли то ти?“

Омар климну главом, без речи.

„Да ли су рекли куда иду?“ упита агент.

„Александрија! Станица Кинг стрит“, изусту Омар. „Понудио сам да их возим, али...“

„Да ли су рекли *на које место* иду у Александрији?“

„Не! Разгледали су медаљон са Великим печатом на тргу, а онда су питали где је Александрија и платили ми овим? Он пружи агенту доларску новчаницу са чудним дијаграмом. *Масони! Александрија!* Једна од најчувенијих масонских зграда у Америци налази се баш у Александрији. „То ће бити!“ поново изусту. „Масонски споменик Џорџу Вашингтону! Налази се директно преко пута станице Кинг стрит!“

„То ће бити!“ рече и агент, дошавши очито до истог закључка, док се већина оперативаца трчећи враћала из станице.

„Промашили смо их!“ повика један од њих. „Управо је отишао воз на плавој линији! Нису у станици.“

Агент Симкинс погледа на сат и окрете се Омару. „Колико треба подземној да стигне до Александрије?“

„Барем десет минута. Вероватно више...“

„Омаре, ово си сјајно извео. Хвала ти“

„Нема на чему. Шта се дешава?“

Међутим, агент Симкинс већ је јурио назад према хеликоптеру, вичући успут. „Станица Кинг стрит! Стићи ћемо пре њих!“

Запањен, Омар је гледао како се велика црна птица диже увис. Снажно се нагнула према Авенији Пенсилванија, а потом се уз тутњаву изгубила у мраку.

Под ногама таксисте, воз подземне железнице повећавао је брзину, остављајући за собом Трг слободе. У возу, Роберт Лангдон и Кетрин Соломон седели су напорно дишући. Ниједно од њих није изговорило ни реч док их је воз великом брзином носио ка жељеном одредишту.

ПОГЛАВЉЕ 77

Сећање је увек започињало на исти начин. Падао је... наузнак, тежак као олово, према залеђеној површини реке у дну високе провалије. Изнад њега, немилосрдне челичносиве очи Питера Соломона гледале су га преко цеви Андросовог пиштоља. Док је падао, свет око њега је бледео, нестајао док га је обвијао облак узбуркане магле од водопада који се налазио узводно. На тренутак, све је било бело, као у рају.

А онда је ударио о лед.

Хладноћа. Црнило. Бол.

Превртао се ношен моћном силом која га је немилосрдно лупала о камење у невероватно хладном окружењу. Тело му је вапило за ваздухом, али плућни мишићи толико су се стегли од хладноће да није могао да удахне.

Пао сам њог лед.

Лед у близини водопада вероватно је био танак због узбуркане воде и Андрос је пропао право кроз њега. Сад је плутао низводно, заточен испод провидне ледене таванице. Гребео је по доњој страни леда, покушавајући да га пробије, али није имао ослонац. Жарки бол због ране од метка у рамену, полако је ишчезавао, као и печење од сачме; оба бола ублажавало је паралишуће пробадање у његовом телу које је лагано трнуло.

Струја је убрзавала, бацакајући га око речног завоја. Тело му је чезнуло за кисеоником. Изненада, он се заплете у неко грање нагомилано уз дебло које је пало у воду. *Размишљај!* Он се грчевито закачи за гране, пробијајући се према површини и проналазећи место где је једна дебља грана прошла кроз лед. Његови прсти пронађоше малени отвор у леду око гране и он поче да вуче ивице рупе покушавајући да је прошири; једном, двапут, пукотина је расла, и сада је већ имала неколико центиметара у пречнику.

Повукавши се уз грану, он изви главу уназад и наслони уста на малени отвор. Зимски ваздух који је потекао у његова плућа, учини му се топлим. Изненадни налет кисеоника ојача му наду. Он постави стопала на дебло и свом снагом притисну леђима и раменима нагло навише. Лед око палог дрвета, испуцао због грана и делића стабла, већ је био слаб, и док је он упирао моћним ногама у дебло, глава и рамена му се пробише кроз лед, избијајући уз ломљаву у зимску ноћ. Ваздух му потече у уста. Још увек већим делом тела под водом, очајнички се мигео да изађе, и даље гурајући ногама, вукући рукама, све док коначно није изашао и одмах се без даха испружио на голи лед.

Андрос смаче своју натопљену скијашку капу и стави је у цеп, погледавши узводно према Питеру Соломону. Кривина реке заклањала му је видик. Плућа су му поново горела. Тихо, он намести малу грану преко рупе у леду, како би је сакрио. Рупа ће се поново смрзнати до јутра. Док је Андрос тетурео по шуми, почео је да пада снег. Није имао представу колико је дуго трчао док није избио из шуме право на насип мањег пута. Бунцао је, полусмрзнут. Снег је сада јаче падао, а усамљени пар светала приближавао се из даљине.

Андрос поче дивље да маше и усамљени камионет сместа се заустави. Имао је таблице Вермонта. Један старији човек у црвеној карираној кошуљи искочи из њега.

Андрос се затетура према њему, држећи се за кржаве груди. „Ловац... ме упуцао! Морам у болницу!“

Не оклевајући ни тренутка, старац поможе Андросу да се попне на сувозачево седиште и укључи грејање. „Где је најближа болница?“

Андрос није имао појма, али показа на југ. „Следећи излаз.“ *Не идемо ми у болницу.* Следећег дана пријављено је да се изгубио неки старац из Вермонта, али нико није имао појма *где* је он могао нестати путујући из Вермонта по заслепљујућој снежној међави. Нити је ико повезао његов нестанак са још једном вешћу која је доминирала насловним странама следећег дана – шокантно убиство Изабел Соломон.

Када се Андрос пробудио, лежао је у празној спаваћој соби јефтиног мотела који је био затворен до следеће сезоне. Сећао се како је провалио унутра и повезао ране исцепаним чаршавима, након чега се срушио на климави кревет испод гомиле плеснивих ћебади. Био је гладан као вук.

Одшепесао је до купатила и угледао крваву гомилу сачме у лавабоу. Бледо се сећао како их је вадио из својих груди. Подижући поглед према прљавом огледалу, невољко одмота кржаве завоје да процени озледе. Чврсти мишићи његових груди и стомака спречили су сачму да продре превише дубоко, па ипак је његово тело, некада савршено, сада било уништено ранама. Онај једини метак који је испалио Питер Соломон изгледа да је начисто прошао кроз његово раме, остављајући за собом крвави кратер.

Да буде још горе, Андрос није успео да узме оно због чега је пропутовао оволику раздаљину. *Пирамиду.* Стомак му је крчао и он оде до старчевог камионета, надајући се да ће тамо пронаћи било какву храну. Камионет је био прекривен дебелим наслагама снега и Андрос се питао колико је дуго спавао у овом старом мотелу. *Хвала боју да сам се уојшшије пробудио.* Андрос није пронашао ништа за јело на предњем седишту, али је у прегради пронашао неке аналгетике против реуматских болова. Узео је читаву шаку лекова гутајући их уз помоћ снега.

Треба ми хране.

Неколико сати касније, камионет који је изашао иза старог мотела, није нимало личио на камионет који се ту зауставио два дана раније. Недостајали су кров кабине, хауба, налепнице на браницима и доста опреме. Вермонтске таблице су биле замењене онима са старог помоћног камионета који је Андрос нашао паркираног поред мотелског ђубришта, где је побацао све кржаве чаршаве, сачму и остале доказе да је икада био у мотелу.

Није одустао од пирамиде, али она ће за сада морати да сачека. Морао је да се сакрије, зацели и пре свега, да *јеже*. Пронашао је неки ресторан поред пута, где је халапљиво појео јаја, сланину, печени кромпир и три чаше сока од наранџе. Када је завршио, наручио је још хране за понети. Вративши се на пут, Андрос је слушао стари радио. Откад је започела његова агонија није гледао телевизију ни читао новине, а сада је коначно на локалној радио станици чуо вест која га је запањила.

„ФБИ истражитељи“, рекао је извештач, „настављају потрагу за наоружаним уљезом који је пре два дана убио Изабел Соломон у њеном дому покрај Потомака. Верује се да је убица пропао кроз лед и да га је река однела у море.“

Андрос се следи. *Убио Изабел Соломон?* Возио је даље збуњено ћутећи и слушајући цео извештај.

Дошло је време да оде далеко, далеко од овог места.

Стан у горњем Вест сајду у Њујорку, пружао је поглед на Централ парк од ког је застајао дах. Андрос га је изабрао јер га је море зеленила које је видео кроз прозор, подсећало на његов изгубљени поглед на Медитеран. Иако је знао да би требало да је срећан што је жив, он то није био. Осећај празнине никако га није напуштао и он схвати да је потпуно обузет неуспелим покушајем да украде пирамиду Питера Соломона.

Андрос је много времена потрошио истражујући легенду о Масонској пирамиди и премда се извори нису слагали око тога да ли је пирамида стварна или не, мишљења су се подударала око тога да она чува велику мудрост и моћ. *Масонска пирамида је стварна*, рекао је Андрос самом себи. *Моје информације изнутра су неоспорне.*

Судбина је пирамиду довела Андросу надохват руке и он је знао да би игнорисање судбине било као поседовање добитног лото-тикета који никада неће бити наплаћен. *Ја сам једина особа која није масон а зна да је пирамида стварна... као што зна и идентични човек који је чува.*

Месеци су пролазили и, мада му је тело зацелило, Андрос више није био такав разметљивац какав је био у Грчкој. Престао је да вежба и престао је да се диви свом голом телу пред огледалом. Осетио је како његово тело показује знаке старења. Некада савршена кожа била је сада као пачворк ожиљака, а то га је још више бацало у депресију. И даље се ослањао на аналгетике који су му помогли да преболи зацељивање, и он осети како се поново враћа стилу живота који га је и одвео у затвор Соганлик. Није му било битно. *Тело жуди за оним што му треба.*

Једне вечери, био је у Гринич вилицу и куповао дрогу од човека на чијој је подлактици била истетовирана дугачка, зупчаста муња. Андрос га је питао шта му је то, и човек му рече да тетоважа прекрива дугачки ожиљак који је задобио у аутомобилској несрећи. „Гледао сам ожиљак свакога дана и он ме је подсећао на несрећу“, рекао му је дилер, „зато сам истетовирао преко њега овај симбол личне снаге. Поново сам преузео контролу.“

Исте ноћи, под дејством нове количине дроге, Андрос се утетура у Идеални студио за тетовирање и скиде мајицу. „Желим да прекријем ове ожиљке“ рекао је. *Желим да поново преузем контролу.*

„Да их сакријете?“ тату уметник је гледао његова прса. „Чиме?“

„Тетоважама.“

„Да... мислим, тетоважама чеја?“

Андрос слегну раменима, не желећи ништа друго до да покрије ружне успомене своје прошлости. „Не знам. Ви одаберите.“

Уметник климнувши главом пружи Андросу брошуру о древној и светој традицији тетовирања. „Вратите се када будете спремни.“

Андрос је открио да Њујоршка јавна библиотека у својој колекцији има педесет три књиге о тетовирању и за неколико недеља он их је све прочитао. Поново откривши своју страст за читањем, почео је да износи читаве нарамке књига из библиотеке и касније их враћа из свог стана, у ком их је халапљиво гутао гледајући на Централ парк.

Ове књиге о тетовирању отвориле су му врата у један чудни свет за који он није ни знао да постоји – свет симбола, мистицизма, митологије и магичних вештина. што је више читао, то је боље схватао колико је слеп био. Почео је да

бележи своје идеје, скице и чудне снове. Када више није могао да пронађе оно што је желео у библиотеци, плаћао је трговцима ретким књигама да за њега набављају најезотеричније текстове на свету.

De praestigiis Daemonum⁷⁶... Lemegeton⁷⁷... Ars Almande⁷⁸... Grimorium Verum⁷⁹... Ars Notoria⁸⁰... и тако даље, и тако даље. Прочитао их је све, бивајући све сигурнији да свет крије још многа блага која може да му понуди. *Постоје тајне које превазилазе људско разумевање.*

А онда је открио списе Алистера Кроулија – визионара-мистика с почетка двадесетог века – ког је црква проклела као „најопакијег човека који је икада живео“. *Великих умова увек се њлаше они мали.* Андрос је сазнао за моћ ритуала и бајања. Научио је да свете речи, ако су правилно изговорене, постају кључ који отвара пролазе у друге светове. *Постоји сабласни њаралелни свет њ иза овог нашег... свет њ из ког мог да црпем снаг.* И премда је Андрос чезнуо за том моћу, знао је да постоје правила и задаци које мора испунити пре тога.

Постанити светост, писао је Кроули. Учинити себе светим.

Древни обред „посвећивања“ некад је био закон на земљи. Од старих Јевреја, који су приносили жртве паљенице у храму, преко Маја који су обезглављивали људе поврх пирамида у Чичен Ици, до Исуса Христа који је своје тело разапео на крст, древни народи су схватили божју потребу за приношењем *жртве*. Жртва је била оригинални ритуал помоћу ког су људи добијали наклоност од богова и постајали свети.

Sacra – свето.

Facere – чинити.

Премда је обред жртвовања напуштен пре много векова, његова је моћ остала. Постојала је шачица модерних мистика, укључујући ту и Алистера Кроулија, који су упражњавали Вештину, усавршавајући је временом, и себе претварали у нешто више. Андрос је чезнуо да себе трансформише као што су то и они учинили. Али је знао да мора прећи опасан пут да би то постигао.

Крв је једина ствар која дели светлост од таме.

Једне ноћи, врана је улетела кроз Андросов отворени прозор у купатилу и остала заточена у његовом стану. Андрос је посматрао како птица лепрша по стану неко време, а онда се коначно смирује, очигледно прихватајући немогућност да побегне. Андрос је довољно био научио да препозна знак који му је послат. *Приморан сам да кренем даље.*

Ухвативши птицу једном руком, отишао је до свог импровизованог олтара у кухињи и подижући оштар нож, наглас изговорио бајалицу коју је запамтио.

⁷⁶ *Илузије о демонима* – дело Јохана Вира (Johannes Wier), холандског физичара, окултисте и демонолога; један од првих људи који су писали против лова на вештице (прим. прев.).

⁷⁷ *Lesser Key of Solomon* – *Мали кључ Соломонов*, дело непознатог аутора из 17. века, магијски приручник и једна од најпопуларнијих књига о демонологији (прим. прев.).

⁷⁸ Трећи део књиге *Мали кључ Соломонов* (прим. прев.).

⁷⁹ Магијска књига коју је наводно написао Алибек Египћанин (из Мемфиса у Египту, 1517. године) (прим. прев.).

⁸⁰ Пети и последњи део књиге *Мали кључ Соломонов* (прим. прев.).

„Камиах, Еомиее, Емиел, Макбел, Емоиј, Зазиен... најсвештијим именима анђела из Књије Асамамијена, призивам те снајом Једној Истинској Боја да ми поможеш у овој операцији.“⁸¹

Андрос спусти нож и пажљиво просече велику вену испод десног крила успаничене птице. Врана поче да крвари. Док је посматрао отицање црвене течности што се сливала у металну чинију коју је спремио, он осети неочекивану хладноћу у ваздуху. Али и поред тога, он настави.

„Свемоћни Агонај, Араџрон, Ашај, Елоим, Елои, Елион, Ашер Ехеиех, Шагај... помози ми, да ова крв има снају и дејство на све што ћу пожелети и на све што ћу захтевати.“⁸²

Те ноћи сањао је птице... гигантског феникса који се издиже из пламтеће ватре. Следећег јутра пробудио се с енергијом коју није осетио још од детињства. Отишао је у парк да трчи, брже и даље него што се икада надао да ће моћи. Када више није могао, почео је да ради склекове и трбушњаке. Бескрајно дуго. Али и даље је имао енергије.

Те ноћи, поново је сањао феникса.

Јесен је поново стигла у Централ парк и животиње су трчкарале унаоколо тражећи храну за зиму. Андрос је презирао хладноћу, али његове пажљиво скриване замке биле су препуне живих пацова и веверица. Односио их је кући у ранцу и обављао ритуале који су бивали све комплекснији и комплекснији.

Емануел, Месиас, Јог, Хе, Вау... молим, удовољите ми.

Крвави ритуали доприносили су његовој виталности. Андрос се осећао млађим из дана у дан. Наставио је да чита и дању и ноћу – древне мистичне текстове, средњовековну епску поезију и ране филозофе; што је више учио о истинској природи ствари, све више је схватао да за човечанство нема наде. *Слеји су... луштају бесциљно по свету који никада неће разумети.*

Андрос је и даље био мушкарац али је осећао како еволуира у нешто сасвим друго. Нешто веће. Нешто свето. Његова велика физичка снага поново се пробудила из дремежа, моћнија него икада. Коначно је схватио њену праву сврху. *Моје тело је само љуштура за најмоћније биће... мој ум.*

Андрос је знао да његов истински потенцијал још увек није откривен и зато је копао све дубље. *Која је моја судбина? Сви древни текстови су говорили о добру и злу и о човековој потреби да бира између њих. Давно сам изабрао свој пут, знао је то, али ипак није осећао кајање. Шта је зло, ако није природни закон? Тама долази после светла. Хаос долази после реда. Ентропија је у основи свега. Све се распада. Кристал савршене структуре на крају се претвара у расуте честице прашине.*

Постоје они који стварају... и они који уништавају.

Тек када је Андрос прочитао *Изгубљени рај* Џона Милтона, видео је своју судбину како се обликује пред њим. Читао је о великом палом анђелу... ратнику демону који се борио против светла, о хероју, о анђелу који се зове Молох.

⁸¹ Цитат из *Соломоновој кључа* (прим. прев.).

⁸² *Соломонов кључ*, Књига 2. (1888) (прим. прев.).

Молох је ходио земљом као боџ. Његово име, Андрос је касније научио, када се преведе на древни језик, постаје Малак.

Тако ћу и ја.

Као и све велике промене, и ова мора да почне жртвом... али не жртвом пацова или птице. Не, ова трансформација је изискивала *право* жртвовање.

Постоји само једна ваљана жртва.

Одједном, све му би јасно, као никада дотад у животу. Читава његова судбина уобличила се пред њим. Читава три дана је цртао по огромном комаду папира. Када је завршио, створио је нацрт онога што ће постати.

Окачио је цртеж у природној величини на зид и гледао у њега као у огледало. *Ја сам ремек-дело.*

Следећег дана је однио свој цртеж у студио за тетовирање. Био је спреман.

ПОГЛАВЉЕ 78

Масонски споменик Џорџу Вашингтону постављен је на врху Шатерз хила у Александрији, у Вирџинији. Саграђена на три јасно омеђена нивоа које карактерише све већа архитектурална сложеност – са одликама дорског, јонског и коринтског стила – ово здање стоји као физички симбол интелектуалног прегнућа човечанства. Као модел за изградњу овог вртоглаво високог торња, на чијем је крају египатска пирамида са завршетком у облику буктиње, послужио је Фарос, древни светионик у египатској луци Александрији.

У спектакуларном мраморном фоајеу стоји стамена бронзана фигура Џорџа Вашингтона окићена свим масонским симболима, укључујући и ашов којим је положио камен темељац за изградњу Капитола. Изнад фоајеа уздиже се девет спратова и сваки носи посебно име, као рецимо Пећина, Крипта, Капела витезова темплара. Различита су блага похрањена у тим просторијама, преко двадесет хиљада свезака масонских списа, дивотна реплика заветног ковчега, па чак и модел престоног дворане у Соломоновом храму.

Агент ЦИА Симкинс погледа на сат док је хеликоптер, модификована верзија модела УХ-60, у ниском лету прелазео преко реке Потомак. *Шест минута до њиховог воза.* Издахнуо је и загледао се кроз прозор у осветљен масонски споменик на хоризонту. Мора признати да је осветљени торањ исто тако импресиван као и грађевине на Националном булевару. Симкинс још никад није био унутра, а неће ни вечерас. Уколико се све буде одвијало по плану, Роберт Лангдон и Кетрин Соломон уопште неће ни изаћи из подземне железнице. „Тамо!“ продера се Симкинс пилоту, показујући доле на Кинг стрит станицу подземне железнице, преко пута споменика. Пилот накрену хеликоптер и спусти га на травњак у подножју Шатерз хила.

Пролазници су изненађено посматрали како Симкинс и његов тим излазе из хеликоптера, трче преко улице, а потом се великом брзином спуштају у станицу подземне железнице. Путници који су се пели приљубише се уз зид степеница, док је борбена јединица у пуној опреми тутњала поред њих.

Станица подземне железнице Кинг стрит била је пространија но што је Симкинс очекивао, очито се на њој укрштало неколико линија – плава, жута и Амтрак. Притрчао је мапи на зиду подземне станице, пронашао Трг слободе и директну линију подземне железнице која води до ове станице.

„Плава линија, перон ка југу!“ продерао се Симкинс. „Сиђите и испразните перон!“ Сви оперативци одјурише у том правцу.

Симкинс притрча шалтеру за продају карата, показа легитимацију и продера се на службеницу. „Следећи воз са станице Метро центар – кад стиже?“

Жена иза стакла деловала је преплашено. „Нисам сигурна. Плава линија пролази сваких једанаест минута. Време није фиксирано.“

„Кад је последњи пут прошао воз?“

„Можда пре пет... Шест минута? Не више.“

Тернер израчуна у глави. *Савршено.* Следећи воз мора бити Лангдонов.

У вагону брзе подземне железнице Кетрин Соломон се намештала на неудобном седишту од тврде пластике. Јака флуоресцентна светлост са плафона штитала јој је очи и она се борила са нагоном да спусти капке, макар на трен. Лангдон је седео поред ње у празном вагону, погледа прикованог на торбу крај ногу. И његови капци су деловали отежано, као да га је ритмично љуљање вагона у покрету преносило у стање слично трансу.

Кетрин је покушавала да визуализује необични садржај Лангдонове торбе. *Зашто је ЦИА толико сипало до пирамиде?* Белама је рекао да Сато можда жели да је се домогне јер зна какав је њен стварни потенцијал. Па чак и кад би пирамида могла некако да покаже где су сакривене древне тајне, Кетрин никако није могла да докучи зашто би ЦИА требало да се занима за мистичну искомску мудрост.

С друге стране, сетила се да је ЦИА у неколико наврата ухваћена како спроводи парапсихолошке или пси програме који су били блиски древној магији и мистицизму. 1995. године избио је такозвани Старгеит/Скенеит скандал када је обелодањено да је ЦИА тајно користила технику звану „гледање на даљину“ – неку врсту телепатског преношења које је омогућавало „гледачу“ да се ментално пренесе на било коју локацију на земљи и тамо посматра шта се дешава, а да при том није и физички присутан. Наравно, такве технике не представљају никакву новину. Мистичари су је називали астралном пројекцијом, а јогини вантелесним искуством. На несрећу, ужаснути Американци, од чијег су се пореза финансирали такви пројекти, назвали су их *ајсурдним* и програм је остављен. Барем за јавност.

Да иронија буде већа, Кетрин је препознала невероватне сличности између пропалих програма ЦИА и сопствених открића у области ноетичке науке.

Кетрин је силно желела да се јави у полицију и пита да ли су открили нешто на Калорама хајтсу, али ни она ни Лангдон више нису имали телефон, а осим тога, вероватно би и било погрешно јављати се; никада се не зна докле све досежу пипци Иное Сато.

Буди сиприљива, Кетрин. За неколико минута стићи ће на безбедно место, које им је као уточиште понудио човек који тврди да може да пружи одговоре на сва њихова питања. Кетрин се надала да ће ти одговори, ма какви били, моћи да јој помогну да спасе брата.

„Роберте“, прошапутала је, гледајући навише у мапу подземне железнице. „Следећа станица је наша.“

Лангдон се полако враћао из стања омамљености. „Добро, хвала“ Док је воз тутњао према њиховој станици, он подиже торбу и баца забринут поглед према Кетрин. „Надајмо се да ће наш долазак проћи незапажено.“

Када се Тернер Симкинс сјурио и придружио својим људима, перон подземне железнице био је већ потпуно рашчишћен, а оперативци његовог тима разилазили су се и заузимали положаје иза потпорних стубова дуж читавог перона. Удаљена бука зачула се у тунелу са друге стране перона и како се појачавала, тако је доспевао и талас загушљивог топлог зрака који се ширио свуд око Симкинса.

Нема ши сипаса, јосјодине Лангдон.

Симкинс се окрену према двојници оперативаца позвавши их да му се придруже на перону. „Извадите легитимације и оружје. Возови су аутоматизовани али у њима је кондуктер који отвара врата. Нађите га.“

У дну тунела засветлеше фарови и зачу се продорна шкрипа кочница. Воз се нагло појави у станици и поче да успорава, а Симкинс и његова два оперативца нагнуше се преко шина машући значкама и покушавајући да успоставе контакт с кондуктером пре но што он успе да отвори врата.

Воз је сада пуном брзином улазио у станицу. У трећем вагону, Симкинс је коначно угледао забринуто лице кондуктера који очито није схватао зашто три човека у црним оделима машу својим значкама у његовом правцу. Симкинс притрча возу, таман кад је почео да се зауставља.

„ЦИА!“ продера се Симкинс, држећи своју легитимацију високо у руци. „НЕ отварај врата!“ Док је воз успорено пролазио поред њега, он приђе кондуктеровом вагону и даље се дерући. „Не отварај врата. Јеси ли разумео?! НЕ отварај врата!“

Воз се сада потпуно зауставио, а запрепашћени кондуктер само је климао главом. „Шта се десило?“ упита кроз прозорчић са стране.

„Не дозволи да воз поново крене“, викну Симкинс. „И немој отварати врата.“

„У реду.“

„Да ли можеш да нас пустиш у први вагон?“

Кондуктер климну главом. Преплашен, изашао је из воза и затворио врата за собом. Повео је Симкинса и његове људе до првог вагона, и тамо им ручно отворио да уђу.

„Затвори иза нас“, каза Симкинс, извлачећи пиштољ. Симкинс и његови људи ускочише брзо у јарко осветљен први вагон. Кондуктер затвори врата за њима.

У првом вагону била су само четири путника – три тинејџера и једна старица – наравно, сви су деловали узнемирено кад су видели како улазе три наоружана мушкарца. Симкинс подиже легитимацију. „Све је у реду. Наставите да седите.“

Симкинс и његови људи почеше да чешљају вагоне, један по један, крећући се према задњем делу воза – када је био у центру за обуку то се звало „истискивање пасте из тубе“. У возу је било сасвим мало путника, прошли су већ половином дужине воза, а да нису наишли ни на кога ко би макар издалека личио на Роберта Лангдона и Кетрин Соломон. И поред тога, Симкинс није губио самопоуздање. У вагонима подземне железнице не постоји место где би се човек могао сакрити. Нема тоалета, нема остава и нема алтернативних излаза. Чак и ако су их особе које траже виделе како улазе и побегле до задњег вагона, никако нису могле из њега изаћи. Било је скоро немогуће на силу отворити врата, осим тога Симкинс је поставио људе како на пероне, тако и на оба краја воза.

Само сирџиљиво.

Међутим, кад је стигао до претпоследњег вагона, Симкинс поче да се осећа нелагодно. У њему је био само један путник – Кинез. Симкинс и његови људи пролазили су вагоном и помно тражили место на коме би се бегунци могли крити. Нису ништа нашли.

„Последњи вагон“, рече Симкинс, нишанећи пиштољем док су сви заједно улазили у њега. А кад су закорачили, сва тројица моментално стадоше као укопани и запрепашћено се згледаше.

Мајку му...?! Симкинс се стушти до краја празног вагона, загледајући иза сваког седишта. Онда се окрете према својим људима, кључајући од беса. „Куд су, у вражју матер, нестали?!“

ПОГЛАВЉЕ 79

Тринаест километара северно од Александрије, Роберт Лангдон и Кетрин Соломон лагано су корачали преко широког, ињем прекривеног травњака.

„Требало је да будеш глумица“, насмеши се Лангдон, још увек импресиониран Кетрининим брзим размишљањем и вештином импровизације. „Ни ти ниси био лош“ Узврати му она с осмехом.

Испрва, Лангдона су збуниле Кетринине изненадне реакције у таксију. Без упозорења затражила је да их таксиста одвезе на Трг слободе на основу неких открића везаних за јеврејску звезду и Велики печат Сједињених Држава. Сетила се добро познате теорије завере и исцртала је на новчаници од једног долара, након чега је натерала Лангдона да мало боље погледа место које је *показивала*.

Лангдон је на крају схватио да Кетрин *не* показује на новчаницу већ на малени светлећи индикатор на задњој страни возачевог седишта. Сијалица је била толико прљава да је није чак ни приметио. Међутим, кад се нагнуо напред, видео је да је упаљена и сија пригушеним црвеним сјајем. Угледао је и две једва видљиве речи одмах испод ње.

ИНТЕРКОМ УКЉУЧЕН

Збуњен, Лангдон погледа у Кетрин, чије га је махнито показивање натерало да погледа на предње седиште. Послуша је, крадомице погледавши кроз преградни зид. Таксистин телефон био је на инструмент табли, потпуно отворен, осветљен и окренут према звучнику интеркома. Само тренутак касније, Лангдон је схватио Кетринине поступке.

Знају да смо у овом таксију... њрисушкјују нас.

Лангдон није имао представу колико ће времена имати пре него што такси буде заустављен и опкољен, али је знао да морају брзо да делају. Истог тренутка, прихватио је њену игру, схвативши да Кетринина жеља да иде на Трг слободе нема никакве везе са пирамидом већ са тим што се тамо налазила велика станица подземне железнице – Метро центар – одакле су могли да крену црвеном, плавом или наранџастом линијом у било ком од шест могућих смерова.

Искочили су из таксија на Тргу слободе и Лангдон преузе импровизацију на себе, остављајући јасан траг да се крећу према Масонском споменику у Александрија пре него што су стрчали у станицу метроа. Прошли су платформу плаве линије, наставили према црвеној, коначно сели у воз и отишли у супротном смеру.

Прошавши шест станица на север према Тенлитауну, изашли су потпуно сами у тихо и отмено суседство. Њихово одредиште, највиша грађевина у пречнику од неколико километара, намах је била видљива на хоризонту, на пространом негованом травњаку, одмах до Авеније Масачусетс.

Будући да су се били „искобељали“, како је Кетрин то назвала, њих двоје су слободно корачали по влажној трави. С њихове десне стране налазила се средњовековна башта, позната по својим прастарим ружама и Кући сенки. Прошли су поред ње, право према величанственој згради у коју су позвани.

Ушочишите у ком се налази десет каменова са планине Синај, један са самих небеса и један с ликом Луковој мрачној оца.

„Овде никад нисам била ноћу“, рече Кетрин, гледајући у јарко осветљене торњеве, „Изгледају спектакуларно.“

Лангдон се сложи, јер је заборавио колико је импресивно ово место, ремек-дело неоготске архитектуре у северном делу Ембаси роуа. Није овде био годинама, још откад је писао чланак за дечји магазин, надајући се да ће у младим Американцима пробудити жељу да дођу и виде ово знаменито обележје. Његов чланак – „Мојсије, Ме-сечеве стене и Рајнови звезда – део је туристичке литературе већ годинама,

Вашиingtonска Национална катедрала, помислио је Лангдон, имајући неки неочекивани предосећај након што се после толико година вратио на ово место. *Где бих се могао боље расиширати о Једном Исхинском Боју?*

„У овој катедрали се стварно налази десет каменова са планине Синај?“ упитала је Кетрин, још увек гледајући у два висока звоника.

Лангдон климну. „Близу главног олтара. Они симболишу Десет заповести које су Мојсију дате на Синају.“

„А ту је и камен с Месеца?“

Камен са самих небеса. „Да. Један од витража зове се Свемирски прозор, а у њега су уграђени и делићи месечеве стене“

„Добро, али сигурно ниси озбиљан за ово последње,“ Кетрин га погледа, а у њеним лепим очима се огледао скептицизам. „Статуа... Дарта Вејдера?“

Лангдон се насмеја. „Мрачни отац Лука Скајвокера? Апсолутно. Вејдер је једна од најпопуларнијих гротескних фигура у Националној катедрали“ Он показа високо према западном торњу. „Тешко ћемо га видети по мраку, али ту је.“

„Шта, за име света, Дарт Вејдер тражи на вашингтонској Националној катедрали?“

„Такмичење за децу приликом ког је требало да исклешу гаргојла који представља оличење зла. Дарт је победио.“

Стигли су до монументалног степеништа пред главним улазом, које је било смештено испод двадесет четири метара високог лучног пролаза, одмах испод розете од којег је човеку застајао дах. Како су почели да се пењу, Лангдонов ум се пребаци на мистериозног странца који их је позвао. *Без имена, молим... Рециите ми, да ли сте успели да заштитите мају која вам је поверена?* Лангдона су рамена болела од ношења тешке пирамиде, и радовао се што ће је коначно спустити. *Ушочишите и одговори.*

На врху степеништа, дочека их пар импозантних дрвених врата. „Хоћемо ли само да покуцамо?“ упита Кетрин.

Лангдон је себи поставио исто питање, али једна од двоја врата била су одшкринута.

„Ко је тамо?“ упита крхак глас. Увело лице старца појави се у довратку. Носио је свештеничку одору и упитно их је погледао. Очи су му биле мутне и беле, замагљене катарактом,

„Моје име је Роберт Лангдон“, одговори. „Кетрин Соломон и ја тражимо уточиште.“ Слепи човек с олакшањем издахну. „Хвала богу. Очекивао сам вас.“

ПОГЛАВЉЕ 80

Ворен Белами осети трачак наде. Директорка Сато управо је у Џунгли примила позив од оперативца на терену и истог трена кренула са тирадом. „Ако је тако, јебено се *пошругише* да их пронађете“ вриштала је у телефон. „Време нам истиче!“ Искључила је телефон и корачала крупним корацима тамо-амо испред Беламија, као да покушава да смисли шта даље да ради.

Коначно се заустави тачно испред њега и окрену. „Господине Белами, питаћу вас ово само једном, али заиста само једном.“ Загледала му се дубоко у очи. „Одговорите са да или не – имате ли икаквог појма куда је могао отићи Роберт Лангдон?“

Белами је наравно имао појма, али затресе главом. „Не.“

Сато није скретала свој продорни поглед са његових очију. „На вашу несрећу, део мог посла јесте да погодим кад људи лажу.“

Белами тада скрете поглед. „Жао ми је, али не могу да вам помогнем.“

„Архитекте Белами“, рече Сато, „вечерас, нешто после седам сати, вечерали сте у ресторану ван града и тада сте примили телефонски позив од једног човека који вам је рекао да је киднаповао Питера Соломона.“

Белами истог тренутка осети језу и врати поглед према њој. *Ошкуд бисте ви шо моли знаши?!*

„Тај вам је човек“, продужи Сато, „рекао да је упутио Роберта Лангдона у зграду Капитола и дао му један задатак... који он не може испунити без ваше помоћи. Упозорио вас је да ће, уколико Лангдон не испуни задатак, ваш пријатељ Питер Соломон умрети. У паници, ви сте звали Питера на све могуће бројеве, али нисте успели да га добијете. Сасвим разумљиво, ви сте онда одјурили до Капитола.“

Белами није могао да појми откуд Сато зна за телефонске позиве.

„Док сте бежали са Капитола“, допирао је глас директорке Сато иза ужареног врха њене цигарете, „послали сте СМС поруку Соломоновом отимачу и обавестили га да сте ви и Лангдон успели да се домогнете Масонске пирамиде.“

Одакле ли јој све те информације? питао се Белами. *Чак ни Лангдон не зна да сам послао шу поруку.* Кад су ушли у тунел према Конгресној библиотеци, Белами је скренуо у просторију са електричним инсталацијама да укључи привремено осветљење. Искористио је тренутак кад је остао сам да пошаље кратку поруку Питеровом отимачу у којој га је обавестио да се упетљала Сато, али му је и потврдио да су он – Белами – и Роберт Лангдон успели да се докопају Масонске пирамиде и да ће свакако одговорити на његове захтеве. То је, наравно, била лаж, али он се надао да ће тиме добити на времену, како да помогне Питеру, тако и да сакрије пирамиду.

„Ко вам је рекао да сам послао поруку?“ затражи Белами одговор.

Сато баци Беламијев мобилни телефон на клупу поред њега. „За то није била потребна велика наука.“

Белами се сад сети да су му агенти одузели телефон и кључеве кад су га ухватили.

„Што се тиче осталих информација“, настави Сато, „на основу Патриотског закона⁸³ имам права да поставим прислушни уређај на телефон сваког појединца за кога мислим да може представљати опасност по националну безбедност. Пошто сматрам да Питер Соломон представља такву опасност, ја сам прошле ноћи кренула у акцију.“

Белами једноставно није могао да разуме шта му то она говори. „Ви прислушкујете Питеров телефон?“

„Да. Тако сам сазнала да вас је киднапер позвао док сте били у ресторану. Ви сте онда назвали Питеров мобилни и оставили му забринуту поруку у којој сте објаснити шта се управо десило.“

Белами је схватио да је она у праву.

Такође смо пресрели позив који је Роберт Лангдон упутио из зграде Капитола. крајње узнемирен, пошто је схватио да је на превару доведен тамо. Ја сам одмах кренула на Капитол и стигла пре вас, јер сам била ближе. А што се тиче тога како сам знала да треба да прегледам снимак Лангдонове торбе, када сам схватила да је Лангдон умешан у све то, затражила сам од особља да поново преслушају наоко безазлен позив Лангдону са Питеровог мобилног телефона. Том приликом киднапер је, представљајући се као Соломонов помоћник, убедио Лангдона да дође и одржи предавање, као и да донесе пакетић који му је Питер поверио. Пошто Лангдон није хтео да сарађује са мном у вези са пакетом који је имао код себе, ја сам онда затражила рендгенски снимак његове торбе.

Белами није био у стању да сабере мисли. Руку на срце, све што је говорила Сато звучало је сувисло, али ипак нешто ту није штимало. „Али... како сте уопште могли помислити да Питер Соломон представља опасност за националну безбедност?“

„Верујте ми Питер Соломон *заиста* представља озбиљну опасност за националну безбедност“, љутило одврати Сато. „А истини за вољу, господине Белами, и ви такођер.“

Белами се моментално исправи на клупи, док су му се лисице урезивале у чланке на рукама. „Како, молим?“

Она се усиљено осмехну. „Ви масони упустили сте се у једну опасну игру. Скривате веома, *веома* опасну тајну.“

Да ли њо она говори о древним мистеријама?

„Хвала богу, ви сте увек водили рачуна да добро скријете своје тајне. Нажалост, у последње време постали сте неопрезни, а ноћас се може десити да се пред светом обелодани ваша најопаснија тајна. Уколико не будемо успели да то спречимо, уверавам вас да ће резултати бити погибелни.“

Белами ју је запрепашћено гледао.

„Да ме нисте напали“, рече Сато, „увидели бисте да смо ви и ја заправо у истом тиму.“ *У истом тиму.* Те речи понукале су Беламија да помисли нешто скоро потпуно незамисливо. *Да није Саџо чланица Источне звезде?* Ред Источне звезде – обично сматрају сестринском организацијом масона – прихвата сличне Филозофске погледе, мистику и човекољубље, тајна знања и

⁸³ Овај закон донет је само шест недеља после терористичког напада 11. септембра 2001. године. Омогућава лакши приступ обавештајним подацима о потенцијалним претњама за безбедност нације (прим. прев.).

духовну широкогрудост. У истом шиму. При шом сам ја у лисицама а она ирисушжује Пишеров шелефон!

„Морате ми помоћи да зауставим тог човека“, каза Сато. „Он има потенцијал да покрене катаклизму од које се ова земља можда никада неће опоравити.“ Лице јој је деловало као исклесано од камена.

„Па зашто онда не ираишише њега?“

Сато га погледа с неверицом. „Па зар ви мислите да ја то не покушавам?“ Соломонов телефон се угасио, и пре но што смо могли да одредимо одакле долази позив, изгубили смо траг. А испоставило се да је онај други број који је користио, заправо телефон за једнократну употребу, коме је скоро сасвим немогуће ући у траг. Из приватне авионске компаније рекли су нам да је лет био букиран од стране Соломоновог асистента, преко Соломоновог мобилног телефона и Соломонове Маркиз цет⁸⁴ картице. Дакле, нема никаквих трагова. Уосталом, није ни важно. Чак и када бисмо открили где се он тачно налази, ја не бих никако могла да ризикујем да упаднемо и покушамо да га ухватимо.“

„А зашто не?“

„Више бих волела да вам то не саопштим, пошто та информација представља строгу тајну.“, одговори Сато, очито губећи стрпљење. „Тражим од вас да ми верујете на реч.“

„Е па, не могу.“

Поглед Иное Сато поста лед ледени. Нагло се окрете на другу страну и повика. „Агенте Хартман! Актенташну, молим вас.“

Белама зачу шиштање електронских врата, потом један оперативац ступи у Џунглу и унесе елегантну актенташну од титанијума, коју постави на под поред директорке КБ-а.

„Изађите“, рече Сато.

Док је оперативац излазио, врата поново зашишташе, а онда наступи потпуна тишина.

Сато подиже металну ташну са пода, постави је себи на крило и притисну копче. Потом полако диже поглед ка Беламију. „Нисам желела ово, али време истиче, а ви ми не дозвољавате да бирам.“

Белама је гледао необичну ташну и осетио како га обузима страх. *Да ли се она сирема да ме мучи?* Поново је покушао да се ослободи лисица. „Шта имате у ташни?“

Сато се иронично насмеши. „Нешто што ће вас убедити да сарађујете са мном, гарантујем вам.“

⁸⁴ Приватна компанија *Marquis Jet* нуди могућност власницима њихове карте да једном уплатом омогуће себи 25 часова лета на приватним млазним авионима (прим. прев.).

ПОГЛАВЉЕ 81

Подземни простор у ком је Малак изводио Вештину, био је генијално сакривен. Подрум његове куће, онима који су у њу улазили, чинио се сасвим нормалним – типичан подрум с котлом, ормарићем с осигурачима, дрвима и неуредном гомилом разних непотребних ствари. Овај видљиви део подрума, међутим, био је само делић Малаковог подземног простора. Прилично велика површина била је преграђена за његове тајне експерименте.

Малаков приватни радни простор био је низ просторија, од којих је свака била одређене намене. Једини улаз у овај део био је уски скривени прилаз коме се могло приступити из дневне собе, због чега га је било скоро немогуће открити.

Малак је вечерас сишао низ рампу, док су тетовирани симболи и знаци на његовој кожи оживљавали на модром одсјају посебно дизајнираног осветљења у подруму. Ушао је у плавичасту измаглицу, прошао поред неколико затворених врата и упутио се право у највећу просторију на крају ходника.

„*Sanctum sanctorum*“⁸⁵ како је Малак волео да је зове, била је савршени симетрични квадрат површине од дванаест квадратних стопа. *Дванаест је знакова зодијака. Дванаест је сати у дану. Дванаест је каија раја. Усред одаје налазио се камени сто, квадрат површине седам пута седам. Седам је ичаија Ошкровења. Седам је сиеиеница Храма.* Тачно изнад центра стола висео је пажљиво подешен светлосни извор који се окретао и бацао спектар унапред поређаних боја, чинећи пун круг сваких шест сати, у складу са светим Распоредом планетарног часовника. *Сати Јанора је илав. Сати Насније је ирвен. Сати Салама је бео.*

Тренутно је био сат Каере, што је значило да је светлост у соби била меке, ружичасте нијансе. Носећи на себи само свиленасти комад платна око стражњице и ушкопљеног полног органа, Малак започе припреме.

Пажљиво је мешао течне хемикалије које ће касније упалити како би осветио ваздух. Затим је пресавио незапрљану свилену тканину којом ће у одређено време заменити крпу коју је тренутно носио. И коначно, очистио је боцу с водом којом ће миропомазати своју понуду. Када је завршио, све што је припремио ставио је на помоћни сто.

Онда је отишао до полице одакле је узео малу кутију од слоноваче, однео је до помоћног стола и ставио међу остале предмете. Иако још увек није био спреман да је употреби, није могао да одоли и подигао је поклопац, дивећи се свом благу.

Нож.

У кутији од слоноваче, на лежишту од црног сомота, пресијавао се жртвени нож који је Малак чувао за вечерас. Купио га је прошле године за милион и шесто хиљада долара, на црном тржишту Средњег истока.

Најславнији нож у историји.

Незамисливо стар и, веровало се, неповратно изгубљен, овај драгоцен бодеш био је направљен од гвожђа причвршћеног за коштану дршку. Током историје, био је у поседу великог броја моћних људи. Међутим, током

⁸⁵ „Најсветије од најсветијих“; светилиште (прим. прев.).

последњих неколико деценија, нестао је и чамио у једној тајној приватној колекцији. Малак је преврнуо небо и земљу да га пронађе. Нож није, како је претпостављао, већ дуго никоме пустио крв, можда и вековима. Вечерас ће ово сечиво поново осетити моћ жртве за коју се припремало.

Малак пажљиво подиже нож из лежишта и с пуно поштовања исполира оштрицу свиленом тканином натопљеном освећеном водом. Његова Вештина напредовала је од првих рудиментарних експеримената у Њујорку. Мрачна Вештина коју је Малак упражњавао била је позната под многим именима и на многим језицима, али било које име да се употреби, у питању је веома прецизна наука. Ова прастара техника некад је била кључ за капије моћи, али је одавно заборављена и пала у засенак окултизма и магије. Неколико оних који су још увек упражњавали Вештину, сматрани су лудацима, али Малак није мислио тако. *Ово није њосао за оне са ошуйелим моћима.* Древна мрачна Вештина, као и модерна наука, била је дисциплина која је укључивала детаљне формуле, специјалне састојке и крајње прецизно руковање.

Вештина није била као данашња импотентна црна магија, често упражњавана крајње неодлучно од стране радозналих појединаца. Ова Вештина, као и нуклеарна физика, могла је да ослободи невероватну моћ. Упозорења су била страшна: *Појрешно усмерена енерџија моћла би да се враиши и унишџи невешџиој радозналица.*

Малак је престао да се диви светој оштрици и своју пажњу усмерио на парче пергамента које је стајало на столу пред њим. Сам је направио овај пергамент од коже јагњета. Како је протокол налагао, јагње је било чисто, још увек није било достигло сексуалну зрелост. Поред пергамента налазило се вранино перо, сребрна посуда и три упаљене свеће поређане око чиније од чистог месинга. У чинији је било три центиметра густе, пурпурне течности.

Течност је била крв Питера Соломона.

Крв је џинкџура вечности.

Малак узео перо, стави леву руку на пергамент и, умачући врх пера у крв, пажљиво поче да прати ивицу свог отвореног длана. Када је завршио с тим, нацртао је пет симбола древних мистерија на сваки врх прста.

Круну... која љредсџавља краља који љу љосџаиши.

Звезду... која љредсџавља небеса која су одредила моју судбину.

Сунце... које љредсџавља љросветџење моје душе.

Фењер... који љредсџавља слабо светџло људској разумевања.

И кључ... који љредсџавља недосџајући гео, који љу вечерас коначно имаџи.

Малак заврши са цртањем крвљу и подиже пергамент, дивећи се свом делу при светлости која је допирала од три свеће. Сачекао је да се крв осуши, а онда пресавио дебели пергамент три пута. Док је појао неку стару етеричну бајалицу, Малак пергаментом додирну пламен треће свеће и он букну. Запаљени пергамент је ставио у сребрну посуду и пустио да изгори. Док је пергамент горео, угљеник из животињске коже претварао се у прашинасту црну гар. Када је пламен нестао, Малак пажљиво истресе пепео у месингану чинију с крвљу. А онда измеша смесу враниним пером.

Течност постаде тамноцрвена, скоро црна.

Држећи чинију обема рукама, Малак је подиже изнад главе и захвали се, певајући древну крвну *сухарисџију*. Затим је пажљиво пресоу црну мешавину

у стаклену епрувету и запушио је. Ово ће бити мастило којим ће Малак тетовирати голо место на врху главе и тако довршити своје ремек-дело.

ПОГЛАВЉЕ 82

Вашингтонска Национална катедрала по величини је шеста катедрала у свету – надвисује облакодер од тридесет и три спрата. Украшено са преко две стотине витража, педесет и три звона и оргуљама са 10.647 цеви, ово архитектонско ремек-дело у готском стилу може да прими преко три хиљаде верника. Међутим, вечерас је катедрала била празна.

Пречасни Колин Галовеј – декан катедрале⁸⁶ – изгледао је као да вечно живи на земљи. Погнут и смежуран, обучен у једноставну црну мантију и слеп, ходао је пред њима без речи, вукући ноге. Лангдон и Кетрин пратили су га у тишини кроз мрак сто двадесет метара дугог средишњег брода катедрале, који је скретао мало улево, како би се створила пријатна блага оптичка варка. Кад стигоше до трансепта, декан их поведе према олтару – симболичкој граници између простора за вернике и оног за посвећене.

Мирис тамјана осећао се у делу цркве одређеном за свештенство и хор. Ово свето место било је скоро сасвим у мраку, осветљено једино индиректним одсјајем на високим изрезбареним луковима. Заставе педесет савезних држава висиле су изнад хора који је био раскошно украшен панелима са призорима из *Библије*. Декан Галовеј настави даље, очито знајући напамет куда треба да иде. Лангдон помисли да ће отићи право до велике трпезе у коју је било уграђено десет комада камена са Синајске планине, али стари свештеник коначно скрену лево, пипајући, све док није пронашао неупадљива врата која су водила у бочни анекс намењен свештеницима.

Прошли су кратким ходником до канцеларије на чијим је вратима била бакарна плочица са именом:

Пречасни др Колин Галовеј
Декан катедрале

Галовеј отвори врата и упали светло, очито свикнут да својим гостима указује поштовање. Увео их је у канцеларију и потом затворио врата.

Деканова канцеларија била је мала али отмена просторија, са високим полицама за књиге, писаћим столом, једним изрезбареним орманом и приватним купатилом. На зидовима су висиле таписерије из шеснаестог века и неколико слика религиозног садржаја. Стари декан показа према кожним фотељама тачно преко пута писаћег стола. Лангдон седе заједно са Кетрин и би бескрајно захвалан што је коначно могао да спусти на под претешку торбу са рамена.

Ушочишите и одговори, помисли Лангдон, смештајући се у удобну фотељу.

Старац полако обиђе око писаћег стола и спусти се у своју столицу са високим наслоном. А потом, уз уморни уздах, подиже главу и загледа се у њих, празна погледа својих замућених очију. Када је проговорио, глас му је био неочекивано јасан и снажан.

⁸⁶ Највиша свештеничка титула у катедрали, пуни назив је декан каноник (прим. прев.).

„Свестан сам да се никад нисмо срели“, рече старац, „али ипак осећам да вас обоје добро познајем.“ Извадио је марамицу и обрисао уста. „Професоре Лангдон, упознат сам са вашим радовима, укључујући и одличан текст који сте написали о симболима у овој катедрали. Госпођо Соломон, ваш брат Питер и ја смо већ дуго низ година масонска браћа.“

„Питер је у великој невољи“, рече Кетрин.

„Да, тако мије речено.“ Старац уздахну. „Учинићу све што је у мојој моћи да вам помогнем.“

Лангдон није видео масонски прстен на декановој руци, али је знао да многи масони, нарочито они у свештеним редовима, не желе да истичу своју припадност масонима.

Кад су почели да разговарају, испостави се да је декан Галовеј већ сазнао за неке од вечерашњих догађаја из телефонске поруке Ворена Беламија. И док су му Лангдон и Кетрин причали шта се још десило, он је бивао све забринутји.

„И тај човек, који је одвео нашег вољеног Питера“, рече декан, „захтева да ви дешифрујете пирамиду у замену за Питеров живот?“

„Да“, рече Лангдон. „Он мисли да је то мапа која ће га одвести до тајног места на коме су сакривене древне мистерије.“

Декан управи своје беживотне беличасте очи према Лангдону. „Уши ми говоре да ви не верујете у такве ствари.“

Лангдон није желео да губи време понављајући све из почетка. „Није важно да ли ја верујем. Треба да помогнемо Питеру. Нажалост, кад смо дешифровали пирамиду, ту није било никаквог путоказа.“

Старац се незнатно усправи. „Ви сте *дешифровали* пирамиду?“

Кетрин се сада умеша и објасни укратко да је, упркос Лангдоновом и Беламијевом захтеву да не одмотава пакет, она то ипак учинила, пошто је за њу било најважније да покуша да помогне брату, на било који начин. Испричала је декану о златном врху пирамиде, магичном квадрату Албрехта Дирера и како су помоћу њега успели да оних шеснаест слова дешифрују као фразу *Jeova Sanctus Unus*.

„И то је све?“ упита декан. „Један Истински Бог?“

„Да, господине“, одговори Лангдон. „Очито је да пирамида представља пре *мешафорику* него географску мапу.“

Декан испружи руке. „Дозволите ми да је опипам.“

Лангдон отвори торбу и извуче пирамиду, коју пажљиво подиже на сто, право испред пречасног.

Лангдон и Кетрин гледаху како старац својим кржким прстима испитује сваки центиметар камена – угравирану страну, глатку основу и одсечени врх. Кад је завршио, поново испружи руке. „А врх пирамиде?“

Лангдон потражи малу камену кутију, стави је на сто и отвори поклопац. Потом извади врх пирамиде и стави га у испружене старчеве руке. Декан поново изврши преглед, опипавајући сваки центиметар, застајући на месту где је врх угравиран, очито због потешкоће да открије ситан, деликатно урезан текст.

„Тајна је скривена у Овом Реду“ понуди се да помогне Лангдон. „А речи *овај* и *ред* написане су великим словом .“

Старчево лице остаде без израза док је стављао врх на пирамиду и намештао ивице служећи се само чулом додира. Чинило се да повремено застаје, као да се моли, потом са пуно поштовања длановима прелази преко читаве пирамиде. Затим пружи руку и напипа коцкасту кутију, узео је, па и њу пажљиво испипа, прелазећи прстима по унутарњој и спољној површини.

Кад је завршио, спусти кутију и завали се на наслон. „Дакле, реците ми“, запита, а глас му изненада постаде строг. „Зашто сте ви дошли код мене?“

Лангдон је био затечен. „Господине, дошли само зато што сте нам ви рекли да дођемо. А господин Белами нам је казао да треба да вам верујемо.“

„Али њему ипак нисте поверовали?“

„Извините?“

Деканове беличасте очи гледале су право кроз Лангдона. „Пакет у коме је био врх пирамиде био је запечаћен. Господин Белами вам је рекао да га не отворите, а ви сте то ипак учинили. Поред тога, Питер Соломон вам је лично казао да га не отворите. А ви сте то ипак учинили.“

„Господине“, умеша се Кетрин, „ми смо само покушавали да помогнемо мом брату. Човек који га је заробио захтева да је дешифрујемо...“

„Ја то разумем“, каза декан, „но ипак, шта сте постигли тиме што сте отворили пакет? Ништа. Питеров отмичар тражи одређено место, и он неће бити задовољан одговором какав је *Jeova Sanctus Unus*.“

„Слажем се“, одговори Лангдон, „али нажалост, на пирамиди стоји само то. Као што сам већ поменуо, изгледа да је израз мапа употребљен више у *фиџураџивном* него...“

„Грешите, професоре“, рече декан. „Масонска пирамида заиста *јест* мапа. Она указује на *стварно* место. Ви то не разумете, јер је још увек нисте у потпуности дешифровали. Ни близу.“

Лангдон и Кетрин се уплахилено погледаше.

Старац поново положи руке на пирамиду, такорећи милујући је. „Ова мапа, као и све древне мистерије, има вишеслојно значење. Права истина за вас је још скривена.“

„Декане Галовеј“, рече Лангдон, „ми смо прегледали сваки центиметар и пирамиде и њеног врха, на њима се ништа друго не види.“

„И не може, у њиховом садашњем стању. Али предмети се мењају.“

„Господине?“

„Професоре, као што знате, ова пирамида носи у себи чудесну моћ трансформације. Легенда каже да она може мењати изглед, преиначити свој физички облик, и тако нам открити тајне које скрива. Као чувени камен који је отпустио мач када га је Краљ Артур узео у руке, тако се и Масонска пирамида, ако усхте, може променити и открити своје тајне онима који то заслужују.“

Лангдон сад помисли да је старац можда изгубио моћ расуђивања у својим позним годинама. „Извините господине, да ли ви то нама говорите да пирамида може у *буквалном смислу речи* да се трансформише, физички?“

„Професоре, ако сад пружим руку и вама наочиглед трансформишем ову пирамиду, хоћете ли поверовати у то што видите?“

Лангдон није имао појма како да му одговори. „Претпостављам да у том случају не бих имао другог избора.“

„Добро, ако је тако. Ја ћу управо то учинити.“ Поново обриса уста. „Дозволите ми да вас подсетим да су некада чак и најблиставији умови поимали Земљу као равну. Јер кад би Земља била округла, онда би се океани сигурно излили. Помислите само како би вам се смејали да сте изјавили: ‘Не само да Земља има облик кугле, већ постоји и једна невидљива, мистична сила, која држи све на њеној површини!’“

„Има разлике“, рече Лангдон, „између силе гравитације... и способности да се трансформишу предмети додиром руке.“

„Заиста? Зар није могуће да ми још увек живимо у мрачно доба у коме се ругамо сваком наговештају постојања ‘мистичних’ сила које нисмо у стању да видимо или разумемо. Ако нас је историја ичему научила, онда је то сазнање да ће необичне идеје којима се данас подсмевамо, једног дана постати славне истине. Тврдим да ову пирамиду могу трансформисати само једним додиром прста, а ви се питате да ли сам при здравој памети. Од једног историчара очекивао бих више. Историја је препуна великих умова који су сви тврдили исто... великих умова који су понављали да човек поседује тајанствене способности којих уопште није свестан.“

Лангдон је знао да је тачно то што декан говори. Чувена херметичка изрека – *зар не знаше да сће бојови* – била је један од потпорних стубова древних мистерија. *Како јоре, шако и доле... човек је сиворен по Божјем обличју... айошеоза*. Упорно обзнањивање божанске природе човека – његових скривених потенцијала – непрестано се понавља у древним текстовима различитих традиција. Чак и у *Библији*, у шестом стиху 82. псалма наилазимо на узвик – *Рекох: бојови сће!*

„Професоре“, рече старац, „свестан сам да ви, као и многи други образовани људи, живите располућени између два света – једном ногом у духовном, а другом у физичком свету. Срце вам вапије за вером, али вам интелект не дозвољава. Као универзитетском професору, препоручио бих вам да учите од великих умова историје.“ Он застаде и прочисти грло. „Ако се добро сећам, један од највећих умова на свету изјавио је: ‘Оно што је нама недоступно заиста постоји. Свака тајна природе чува нешто сложено, недодирљиво и необјашњиво. Моја вера састоји се од дубоког поштовања силе која је изван свега што ми можемо да појмимо’.“

„Ко је то рекао?“ упита Лангдон. „Ганди?“

„Не“, упале Кетрин у реч, „Алберт Ајнштајн.“

Кетрин Соломон прочитала је сваку реч коју је Ајнштајн икад написао и била је дубоко импресионирана његовим огромним поштовањем према свему тајанственом, као и његовим предвиђањем да ће сви људи једног дана осећати то исто. *Религија будућности*, предсказивао је Ајнштајн, *биће космичка религија. Она ће превазићи поимање боја као личности, у њој неће бити ни дојме ни науке о боју.*

Видело се да се Роберт Лангдон бори у себи са таквом идејом. Кетрин је осећала његово све веће незадовољство пред овим старим свештеником, и она је то разумела. Коначно, стигли су чак овамо да би дошли до одговора, а уместо тога наишли на слепог старца који тврди да може да мења ствари додиром руке. Упркос томе, страствено веровање старца у тајанствене силе подсети Кетрин на брата.

„Оче Галовеј“, рече Кетрин. „Питер је у великој невољи. А нас гони ЦИА. Ворен Белами нам је рекао да дођемо код вас. Ја не знам шта ова пирамида

садржи, или куда показује, али ако ћемо њеним дешифровањем моћи да помогнемо Питеру, ми то морамо урадити. Можда би господин Белами био спреман да жртвује живот мога брата да би сакрио ову пирамиду, али моја је породица због ње већ преживела ужасне патње. Ма какве тајне биле садржане у њој, вечерас је свему томе крај.“

„У праву сте“, одговори старац, смркнута лица. „Вечерас је *заиста* свему крај. Ви сте се за то постарали.“ Он уздахну. „Госпођо Соломон, кад сте сломили печат на тој кутији, покренули сте читав низ догађаја који се више не могу зауставити. Вечерас су на делу силе које ви не разумете. Повратка више нема.“

Кетрин је запрепашћено гледала у пречасног. Његов тон је имао апокалиптичан призив, као да говори о седам печата Откривења или о Пандориној кутији.

„Уз дужно поштовање, господине“, рече Лангдон, „Ја заиста не видим како једна камена пирамида може да покрене *било шта*.“

„Па наравно да не видите, професоре.“ Слепи старац управи свој невидећи поглед према њему. „Ви још увек немате очи да би то видели.“

ПОГЛАВЉЕ 83

У влажној атмосфери Џунгле, архитект Капитола осећао је како му се зној слива низ леђа. Зглобови у лисицама су га болели, али је целокупна његова пажња остала прикована за злокобну титанијумску актенташну коју је Сато управо била отворила на клупи између њих.

Садржај ове ташне, рекла му је Сато, убедиће вас да сагледаше ствари из мој ујла. Гарантујем вам.

Сићушна Азијаткиња окренула је торбу, откопчала је ван Беламијевог погледа и он је тек требало да види њен садржај, али машта као да му је подивљала. Сатоина рука је радила нешто у торби и Белами је напето очекивао да она извади неку колекцију блештавих, као жилет оштрих справица.

Изненада неко светло поче да се појављује из ташне, све јаче осветљавајући Сатоино лице с доње стране. Њене руке наставиле су да се покрећу и светлост промени нијансу. Након неколико тренутака, она помери руке, и ухвативши ташну са обе стране, окрену је према Беламију.

Белами схвати да трепће пред блештавилом онога што се чинило као неки футуристички лаптоп са одвојеном слушалицом, две антене и двоструком тастатуром. Његов првобитни осећај олакшања брзо се претворио у збуњеност.

На екрану се видео лого ЦИА и следећи текст:

СИГУРНОСНИ ПРИСТУП
КОРИСНИК: ИНОЕ САТО
БЕЗБЕДНОСНИ СТЕПЕН: НИВО 5

Испод прозора за логовање, вртела се иконица:

САЧЕКАЈТЕ ТРЕНУТАК...
ДЕШИФРОВАЊЕ ДОКУМЕНТА...

Беламијев поглед брзо пређе на Сато која га је нетремице гледала. „Нисам желела да вам покажем ово“, рече. „Али нисте ми оставили избора.“

Екран поново затрепери и Белами угледа како се документ отвара испуњавајући читав ЛЦД екран.

Неколико минута Белами је пиљио у екран, покушавајући да пронађе смисао у ономе што је гледао. Полако, када је почело да му бива јасно, осетио је како му крв отиче из лица. Гледао је потпуно престрашен, не могавши да скине поглед. „Али ово је... *немогуће*“, узвикну он. „Како... ово може бити!“

Сатоино лице било је страшно. „То ви *мени* реците, господине Белами. *Ви* реците мени.“

Док је архитект Капитола полако схватао све последице онога што види, могао је да осети како се читав његов свет опасно нагиње над ивицу провалије.

Мој боже... направио сам ужасну, ужасну грешку!

ПОГЛАВЉЕ 84

Декан Галовеј поново је осећао да је жив. Као и сви смртници, знао је да се приближава време кад ће морати да одбаци своју смртну љуштуру, али то ипак неће бити ове ноћи. Његово телесно срце ударило је снажно и брзо... а ум му је био бистар. *Чека нас йосао.*

Док је својим реуматичним рукама прелазео преко глатке површине пирамиде, скоро да није могао да поверује шта осећа под прстима. *Никада нисам йомислио да ћу доживети овај йренушак.* Генерацијама, делови ове мапе – симболоне – безбедно су чувани далеко један од другог. Сада су коначно спојени. Галовеј се питао је ли сад заиста наступило оно предсказано време.

Неким чудом, судбина је одабрала две особе које нису масони да саставе пирамиду. То му се, на неки начин, чинило исправним. *Тајне излазе из унушарњеј круја... из йшаме... на свеишло.*

„Професоре“, рече и окрете главу у правцу из којег је долазио Лангдонов дах. „Да ли вам је Питер рекао *зашио* је желео да чувате тај пакетић?“

„Рекао је да неки моћни људи хоће да му га отму“, одговорио је Лангдон. Декан климну главом. „Да, и меније то исто казао.“

„Заиста?“ зачу се изненада Кетрин са леве стране „Ви сте *разйоварали* са мојим братом о пирамиди?“

„Наравно“, рече Галовеј. „Ја сам са вашим братом разговарао о много чему. Ја сам раније био Велики мајстор Храма, и он често долази код мене да га посаветујем. Пре отприлике годину дана дошао је код мене веома забринут. Седео је на истом месту где сте сада ви и питао ме да ли верујем у натприродна предсказања.“

„Предсказања?“ Кетрин је звучала забринута. „Мислите као неке... *визије*?“

„Не сасвим. Некако више интуитивно. Питер је рекао како све јаче осећа присуство неке мрачне силе у свом животу. Осећао је да га неко посматра... чека... и спрема се да му страшно науди.“

„Очито је био у праву“, рече Кетрин, „с обзиром да је исти човек који је убио нашу мајку и Питеровог сина дошао у Вашингтон и постао Питеров масонски брат.“

„Истина“, каза Лангдон, „али то не објашњава умешаност ЦИА.“

Галовеј није био сигуран. „Знате, моћне људе увек привлачи још већа моћ.“

„Али... ЦИА?“ супротстави му се Лангдон. „И мистичне тајне? Нешто се ту не слаже.“

„Сасвим сигурно“, продужи Кетрин. „Напредак ЦИА повезан је са технолошким напретком, она стално експериментише са тајном науком – ЕСП, гледање на даљину, чулна депривација, фармаколошки индукована стања јаке мождане активности. Све се то своди на исто – искоришћавање још неоткривеног потенцијала људског ума. Ако сам ишта научила од Питера, онда је то свакако ово: наука и мистицизам врло су тесно повезани, разликују се само по приступу који користе. Имају исте циљеве, само су им методи различити.“

„Питер каже“, рече Галовеј, „да се ваша област изучавања може сматрати неком врстом савремене мистичне науке?“

„Ноетика“, рече Кетрин климајући главом. „Она успева да докаже да човек располаже моћима о којима ми и не сањамо.“ Она показа руком у правцу витража на ком се налазила позната слика *Исус окуиан несћварном светлошћу*, на којој се из његове главе и руку изливају зраци. „Наиме, ја сам користила екстремно расхлађене аналогне уређаје за фотографисање приликом снимања руку једног биоенергетичара док је лечио пацијента. Снимци које сам добила веома наличе на представу Исуса на вашем витражу... са његових врхова прстију такође се изливају енергетски зраци.“

Изошћрен ум, помисли Галовеј, прикривајући осмех. *Па шћа мислиће, како је Исус лечио болеснике?*

„Знам“, настави Кетрин, „да модерна медицина изврће руглу видаре и шамане, али ово сам видела сопственим очима. На снимцима начињеним ЦЦД камером јасно се опажа како тај човек врховима прстију пребацује огромно енергетско поље... и дословце мења ћелијски састав свог пацијента. Ако *ћо* није божанска моћ, онда не знам шта је.“

Декан Галовеј дозволио је себи да се насмеши. Кетрин је поседовала исту страствену природу као и њен брат Питер. „Питер је једном упоредио ноетичаре са првим истраживачима, којима су се ругали јер су прихватили јеретичку представу о *сферичном* облику земље. Скоро сасвим преко ноћи, ови истраживачи су од луда постајали хероји, јер су открили непознате светове и размакли хоризонте за све на земљи. Питер сматра да ћете исто учинити и *ви*. Он много очекује од ваших истраживања. Коначно, сваки филозофски преокрет током историје почињао би једном смеоном идејом.“

Галовеј је, наравно, знао да се не мора отићи чак у лабораторију да би се човек уверио у ову смелу нову идеју која тврди да човек поседује неограничени потенцијал. У овој катедрали редовно су се одржавале молитве за исцељење болесника и неретко су се виђали чудесни резултати, физичке промене документоване медицинским путем. Не поставља се питање да ли је бог подарио човеку велику моћ, већ како да се та моћ *ослободи*.

Стари декан побожно обви руке око Масонске пирамиде и проговори веома тихим гласом. „Пријатељи, ја не знам тачно *куда* показује пирамида... али ово знам. Постоји велико духовно благо које је негде закопано... благо које стрпљиво чека у мраку већ генерацијама. Верујем да оно представља катализатор који у себи садржи снагу да преобрази овај свет.“ Он додирну златни шиљак врха пирамиде. „Пошто је ова пирамида сада састављена, време се приближава огромном брзином. А зашто и не би? Пророчанство о промени која доноси просветљење постоји одувек.“

„Оче“, рече Лангдон изазивачким тоном, „свима нам је познато ‘Откривење’ светог Јована и буквално значење Апокалипсе, но библијско пророчанство тешко да...“

„О, побогу!“ узвикну декан. „‘Књига Откривења’ је толико збркана да нико не зна како је треба читати. Ја говорим о *бистрим* умовима који су писали јасним језиком – предсказањима светог Августина, Френсиса Бекона, Њутна, Ајнштајна и још многих других, који су предвиђали да ће доћи тренутак када ће се десити промена која ће довести до просветљења. Чак је и Исус говорио ‘ништа није скривено што се неће обзнанити, нема тајне која неће изаћи на видело’“

„То није тешко прорећи“, каза Лангдон, „Знање расте експоненцијалном брзином. Што више знамо, више смо способни да учимо, и да брже проширујемо своја знања.“

„Јесте“, додаде Кетрин. „То се непрестано виђа у науци. Свако ново технолошко откриће постаје оруђе којим долазимо до нових открића... то вам је као лавина. Због тога је наука више узнатрковала за последњих пет година, него за претходних пет хиљада година. Експоненцијални раст. Математички гледано, како време пролази, експоненцијална крива постаје скоро вертикална, а нова открића дешавају се невероватно брзо.“

У декановој канцеларији завлада тишина. Галовеј је осећао да његови гости немају појма како им ова пирамида може помоћи да ишта даље открију. *Због тога вас је судбина довела код мене, помислио је. Сада је моја улога дошла на ред.*

Већ много година, пречасни Колин Галовеј, заједно са својом масонском браћом, има улогу чувара капије. Сада се међутим све променило.

Више нисам чувар капије... сада сам водич.

„Професоре Лангдон“, рече Галовеј, пруживши руку преко стола. „Будите љубазни, ухватите ме за руку.“

Роберту Лангдону би неугодно док је гледао у испружен длан декана Галовеја.

Хоћемо ли се сада молити?

Из учтивости, Лангдон испружи руку и положи десну шаку у смежурану деканову руку. Старац је чврсто ухвати, али није почео да се моли. Уместо тога ухватио је Лангдонов кажипрст и увукао га у камену кутију у којој је раније почивао златни врх пирамиде.

„Вас су заслепиле сопствене очи“, казао је декан. „Кад бисте могли да гледате врховима прстију, као ја, схватили бисте да ова кутија чува још понешто за вас.“

Послушно, Лангдон је врхом прста прелазео унутрашњом површином кутије, али није осетио ништа. Све је било савршено глатко.

„Наставите да тражите“, подстицао га је Галовеј.

Коначно, Лангдон врхом кажипрста осети нешто – сићушни испупчени кружић – мајусну тачкицу усред доње површине кутије. Извадио је руку и погледао унутра. Кружић се апсолутно није могао видети голим оком. *Шта је то?*

„Да ли препознајете тај симбол?“ питао је Галовеј.

„Симбол?“ одговори Лангдон. „Једва да уопште нешто видим.“

„Притисните га.“

Лангдон га послуша и притисну врх прста на том месту. *Шта он замишља да ће се десити.*

„Држите прст на том месту“, рече декан. „Притисните.“

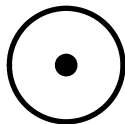
Лангдон погледа у Кетрин, која је деловала зачуђено, док је склањала косу иза ушију.

После неколико тренутака, стари декан климну главом. „Добро је, сада склоните руку. Готова је алхемија.“

Алхемија? Роберт Лангдон извади руку из кутије и настави да седи, збуњено ћутећи. Ништа се није променило. Кутија је и даље стајала на столу.

„Ништа“, рече Лангдон.

„Погледајте врх кажипрста“, одговори декан. „Требало би да видите промену.“ Лангдон погледа прст, али једина промена коју је могао да запази било је мало удубљење у кожи које је начинила округла квржица – сићушни круг са тачком у средини.

„Да ли *сад* препознајете симбол?“ питао је декан.

Мада је сад Лангдон препознао симбол, на њега је много већи утисак оставила Чињеница да је декан био у стању да га напипа. Очито је стекао способност да гледа врховима прстију.

„Алхемијски симбол“, рече Кетрин, приближавајући своју столицу да би боље видела Лангдонов кажипрст. „То је стари симбол за *злато*.“

„Заиста!“ Декан се насмеши и поглади кутију. „Професоре, честитам. Постигли сте оно што је сваки алхемичар током историје покушавао да постигне. Од безвредне супстанце ви сте добили злато.“

Лангдон се намршти, нимало импресиониран. Овај мали салонски трик није био ни од какве помоћи. „Занимљиво као идеја, господине, али бојим се да овај симбол – круг са округлом тачком у средини – има на хиљаде значења. Назива се циркумпункт⁸⁷, и један је од најчешће коришћених симбола у историји.“

„О чему ви то говорите?“ упита декан, скептично.

Лангдон се запањи што један масон није боље упознат са духовним аспектима овог симбола. „Господине, циркумпункт има *безброј* значења. У старом Египту, био је симбол за Ра – бога сунца, у савременој астрономији он се још увек користи као соларни симбол. У источњачкој филозофији он представља духовно сазнање Трећег ока, божанску ружу, као и знак просветљења, Кабалисти га користе да означе Кетер – највишег Сефирота и ‘најскривенију од свих скривених ствари’. Рани мистици звали су га Божјим оком, одакле потиче Свевидеће око на Великом печату. Питагорејци су користили циркумпункт као симбол монаде – божанске истине, *prisca sapientia*, сједињење ума, душе и...“

„Доста!“ Декан Галовеј се сад већ кикотао. „Професоре, хвала вам. Потпуно сте у праву, наравно.“

Лангдон схвати да је био насамарен. *Он све њо зна.*

„Циркумпункт“, рече Галовеј, још увек се смешкајући, у суштини је најважнији симбол древних мистерија. Из тог разлога, мислим да његово присуство у овој кутији није пука случајност. Према легенди, тајне ове мапе скривене су у најситнијим детаљима.“

„У реду“, рече Кетрин, „међутим, чак и ако је овај симбол тамо намерно урезан, ипак нам ништа не помаже да дешифрујемо мапу, зар не?“

⁸⁷ На латинском *circumpunct*, круг са тачком у средини (прим. прев.).

„Мало пре сте рекли да је у печат који сте ви сломили био утиснут амблем са Питеровог прстена?“

„Тако је“

„А ви кажете да је тај прстен код вас?“

„Јесте.“ Лангдон завуче руку у џеп и, пронашавши прстен, извади га из пластичне врећице и стави испред декана.

Галовеј подиже прстен и поче да га опипава са свих страна. „Овај јединствен прстен израђен је у исто време кад и Масонска пирамида и по традицији носи га масон који је задужен да *чува* пирамиду. Вечерас, кад сам напипао сићушни циркумпункт на дну камена кутије, схватио сам да је прстен заправо део симболоне.“

„Заиста?“

„Сигуран сам у то. Питер је мој најближи пријатељ, и он је тај прстен носио дуги низ година. Добро га познајем.“ Предао је прстен Лангдону. „Уверите се и сами.“

Лангдон је узео прстен и прегледао га, прелазећи прстима преко двоглавог феникса, броја 33, речи ORDO AB CHAO, као и *Све се ошкрива на тридесет и трећем степену*. Није напипао ништа друго што би могло бити од помоћи. А онда, док је прстима прелазео преко спољње површине кружног дела, одједном застаде. Изненађен, окрете прстен и загледа се у његов доњи део.

„Да ли сте пронашли?“ рече Галовеј.

„Мислим да јесам!“ казао је Лангдон.

Кетрин поново гурну столицу. „Шта?“

„Знак степена на обручу“, рече Лангдон, показујући јој, „толико је мали да га заправо и не примећујеш очима, али ако опипаш, осетићеш да је једно место некако назубљено, као да је направљен урез у облику круга.“ Знак степена налазио се на самој средини прстена... могло би се рећи да је изгледао исте величине као и испупчени кружић на дну коцке.

„Је ли исте величине?“ Кетрин догура столицу још ближе, док јој се у гласу осећало узбуђење.

„Има начин да се то сазна.“ Узео је прстен и спустио га у кутију, намештајући кружиће један према другом. Док је притискао надоле, испупчени кружић на кутији утисну се у удубљење на прстену, тако да се зачу веома тих, али препознатљив звук – клик.

Све троје поскочише.

Лангдон је чекао, али ништа се није догодило.

„Шта је то било?!“ упита свештеник.

„Ништа“, одговори Кетрин. „Прстен се углавио на место, али се ништа друго није догодило.“

„Никаква велика промена?“ Галовеј је деловао збуњено.

Још нисмо тојови, схвати Лангдон, гледајући у утиснуте знаке на прстену – двоглавог феникса и број 33. *Све се ошкрива на тридесет и трећем степену*. Одједном га испунише мисли о Питагори, тајној геометрији, угловима; запитао се да степен овде нема можда *математичко* значење.

Полако, док му је срце све брже ударало, спусти руку и ухвати прстен, који је био причвршћен за основу коцке. Тада, полако, поче да окреће прстен на

десну страну. Све се оtkрива на *тридесет* *трећем* *стејену*. Окренуо је прстен за десет степени... двадесет степени... тридесет степени...

Оно што се тада десило, Лангдон ни на који начин није могао предвидети.

ПОГЛАВЉЕ 85

Промена.

Декан Галовеј чуо је шта се догађа, па није морао и да види.

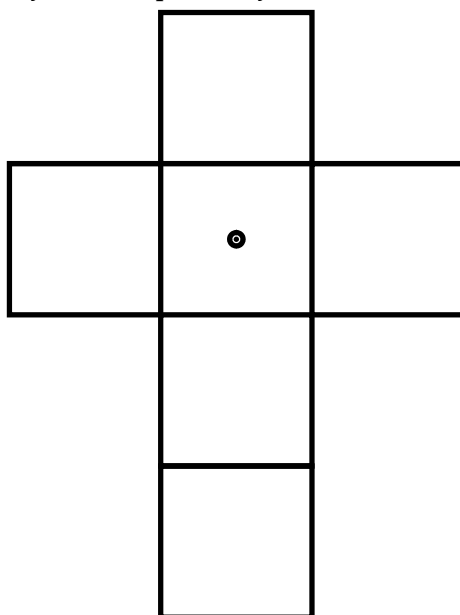
Преко пута стола, Лангдон и Кетрин били су потпуно неми, без сумње потпуно задивљени зурили су у камену коцку, која је на њихове очи и наглас променила облик.

Галовеј није могао а да се не насмеши. Предвидео је резултат, и премда још увек није имао идеју како ће им ово што се дешавало помоћи да разреши загонетку пирамиде, уживао је у реткој прилици да харвардског симболога подучи нешто о симболима.

„Професоре“, рече декан, „мало људи зна да су масони дубоко поштовали облик коцке – или *ашлар*, како је зовемо – јер је то тродимензионална представа једног другог симбола... много старијег, дводимензионалног симбола.“ Галовеј није морао да пита професора да ли је препознао древни симбол који је сада лежао на столу пред њима. Био је то један од најчувенијих симбола на свету.

Мисли Роберта Лангдона комешале су се док је изненађено гледао у преобразену коцку на столу пред собом. *Нисам могао ни да замислим...*

Пре само неколико тренутака, посегнуо је у камену кутију, ухватио масонски прстен и пажљиво га окренуо. Када је окренуо прстен за тридесет три степена, коцка је изненада почела да се мења пред његовим очима. Квадратне површине које су чиниле странице коцке пале су свака на своју страну док су се скривене шарке активирале. Кутија се наједном растворила, бочне стране и поклопац су се отвориле и уз пљесак пале на сто.

Коцка постојаје крст, помисли Лангдон. Символична алхемија.

Кетрин је деловала збуњено пред призором растворене коцке. „Масонска пирамида се односи на... хришћанство?“

Лангдон се исто питао. На крају крајева, хришћанско распеће је веома поштовани симбол унутар реда масона, а сигурно је било и много хришћана масона. Међутим, масони су такође и Јевреји, муслимани, будисти, хиндуисти, као и они који немају име за свог бога. Присуство искључиво хришћанског симбола чинило се ограничавајућим. А онда му одједном паде на памет *истинско* значење симбола.

„То није распеће“, рече Лангдон устајући. „Крст са тачком у средини је бинарни симбол – два симбола спојена да представљају један.“

„О чему причаш?“ Кетринине очи су га пратиле док је корачао по соби.

„Крст“, рече Лангдон, „није био хришћански симбол све до четвртог века. Много пре тога, био је коришћен у Египту да представи пресек две димензије – људске и божанске. Како горе, тако доле. Била је то визуелна представа места на коме човек и Бог постају једно.“

„Добро.“

„Циркумпункт“, рече Лангдон, „као што знамо има многа значења – једно од најезотеричнијих је ружа, алхемијски симбол савршенства. Али, када ставиш ружу у центар крста, добијеш један сасвим другачији симбол – Ружин крст.“

Галовеј се завали у своју фотељу, осмехујући се. „Види, види. Сад сте већ близу.“

Кетрин такође устаде. „Шта ја ту не схватам?“

„Ружин крст“, објасни Лангдон, „је уобичајен симбол у слободном зидарству. У ствари, један од степена Шкотског реда зове се Витезови ружиног крста и слави ране розенкројцере, који су допринели масонској мистичној филозофији. Питер ти је можда поменуо розенкројцере. Међу члановима било је на десетине великих научника – Џон Ди⁸⁸, Илајас Ешмол⁸⁹, Роберт Флад⁹⁰...“

„Апсолутно“, рече Кетрин. „Прочитала сам све розенкројцерске манифесте током свог истраживања.“

То би требало да уради сваки научник, помисли Лангдон. Ред ружиног крста – или формалније Древни и тајни ред *ружиној крста* – имао је тајанствену историју која је много утицала на науку и тесно се поклапала са легендом о древним мистеријама... раним мудрацима који су поседовали тајну мудрост, преношену вековима, коју су проучавали само најбриљантнији умови. Као што сви знају, историјски гледано, списак славних розенкројцера у ствари је „ко је ко“ међу европским ренесансним умовима: Парацелзус, Бекон, Флад, Декарт, Паскал, Спиноза, Њутн и Лајбниц.

По доктрини розенкројцера, ред је „заснован на езотеричним истинама древне прошлости“, истинама које морају остати „скривене од обичног човека“ и које обећавају прави увид у „духовно царство“. Симбол братства се током година развио у процветалу ружу на китњастом крсту, али почеци су му

⁸⁸ John Dee (1572–1608. или 1609) био је познати математичар, астроном, астролог, окултист, навигатор и империјалист; велики део живота је посветио проучавању алхемије и херметичке филозофије (прим. прев.).

⁸⁹ Elias Ashmole (1617–1692) прослављени енглески антиквар, политичар, астролог и алхемичар (прим. прев.).

⁹⁰ Robert Fludd (1574–1637) познати енглески физичар, астролог и мистик (прим. прев.).

много скромнији – тачкасти круг на неукрашеном крсту – најједноставнија представа руже на најједноставнијој представи крста.

„Питер и ја смо често расправљали о розенкројцерској филозофији“, рече Галовеј Кетрин.

И како је декан почео да објашњава повезаност масонерије и розенкројцеријанизма, Лангдон осети да му пажњу привлачи исти онај гунђајући глас у глави који му не да мира читаве ноћи. *Jeova Sanctus Unus*. Ова изрека је некако повезана с алхемијом. Још увек није могао да се сети шта му је тачно Питер рекао о њој, али из неког разлога, помен розенкројцеријанизма изгледа да је поново распалио ову мисао. *Размишљај, Робертије!*

„Оснивач розенкројцеријанизма“, говорио је Галовеј, „наводно је био немачки мистик познат под именом Кристијан Розенкројц – очигледно псеудоним, можда чак и Френсиса Бекона – кога неки историчари сматрају оснивачем ове дружине – мада за то нема довољно доказа.“

„Псеудоним!“ Повика Лангдон изненада, препавши чак и самога себе, „То је то! *Jeova Sanctus Unus*. То је псеудоним!“

„О чему причаш?“ питала је Кетрин.

Лангдонов пулс се убрза, „Добро, покушавао сам да се сетим шта ми је Питер причао о *Jeova Sanctus Unus* и његовој вези са алхемијом. Коначно сам се сетио! Није толико у питању алхемија, колико *алхемичар!* И то веома познати алхемичар!“

Галовеј се насмеја. „И било је време, професоре. Поменуо сам његово име двапут, као и реч псеудоним.“

Лангдон је буљио у старог декана. „Ви сте знали?“

Да, посумњао сам када сте ми рекли да је угравирано *Jeova Sanctus Unus* и да је испис кодиран Диреровим алхемијским, магичним квадратом, али када сте пронашли Ружин крст, био сам сигуран. Као што можда знате, лични записи научника о коме се ради садржали са и веома опширан коментар розенкројцерског манифеста.“

„Ко?“ упита Кетрин.

„Један од највећих светских научника!“ одговори Лангдон. „Био је алхемичар, члан Краљевског друштва из Лондона, розенкројцер и потписао је неке од својих најтајнијих научних докумената псеудонимом – ‘*Jeova Sanctus Unus*’.“

„Један Истински Бог?“ рече Кетрин. „Баш је био скроман.“

„У ствари бриљантан“, исправи је Галовеј. „Потписивао се тако јер је, као и древни познаваоци, сматрао себе божанским. А посебно јер је шеснаест слова *Jeova Sanctus Unus* могло бити преслижено у његово име на латинском, чинећи тако савршени псеудоним.“

Кетрин је сада била збуњена. „*Jeova Sanctus Unus* је анаграм латинског имена чувеног алхемичара?“

Лангдон узео комад папира и оловку са декановог стола, и поче да пише док је говорио. „У латинском мења се слово *J* у *I*, а слово *V* у *U*, што значи да *Jeova Sanctus Unus* представља савршени анаграм имена овог човека.

Лангдон исписа шеснаест слова: *Isaacus Neutoniuss*.

Дао је Кетрин комад папира с овим речима, „Мислим да си чула за њега.“

„Исак Њутн?“ упита Кетрин, гледајући у папир. „То гравура на пирамиди покушава да нам саопшти!“

На моменат, Лангдон је поново био у Вестминстерској опатији, и стајао испред Њутновог пирамидалног гроба, где је искусио слично откривење. *А ноћас, велики научник се поново појављује.* Није то била случајност, наравно, пирамиде, мистерије, наука, скривено знање... све је то било повезано. Њутново име је увек представљало постојани путоказ за оне који трагају за знањем.

„Исак Њутн“ рече Галовеј, „мора да има неке везе с тим како се дешифрујете значење пирамиде. Не могу да замислим шта друго може да буде до...“

„Генијално!“ изјави Кетрин, док су јој се очи рашириле. „Тако можемо трансформисати пирамиду!“

„Ти разумеш?“ упита Лангдон.

„Да!“ рече она. „Не могу да верујем да нисмо видели! Све време нам је право пред очима. Једноставан хемијски процес. Моћи ћу да трансформишем ову пирамиду уз помоћ базичне науке! Њутнове науке!“

Лангдон се трудио да схвати.

„Декане Галовеј“, рече Кетрин. „Ако прочитате прстен, на њему пише...“

„Станите!“ декан изненада подиже прстен и показа им да ћуте. Лагано, он окрену главу на страну као да послушкује нешто. Након пар тренутака изненада устаде. „Пријатељи моји, ова пирамида очигледно има још тајни које треба открити. Не знам на шта госпођа Соломон циља, али ако зна који је ваш следећи корак, онда сам ја одиграо своју улогу. Узмите своје ствари и мени више ништа не казујте. Оставите ме у мраку на моменат. Више бих волео да немам информације које бих могао да поделим са нашим посетиоцима, ако покушају да ме приморају на то.“

„Посетиоци?“ рече Кетрин послушкујући. „Ја никог не чујем.“

„*Чућеише*“, рече Галовеј пошавши према вратима. „Пожурите.“

С друге стране града, мобилни репетитор покушавао је да ступи у контакт с мобилним телефоном који је растурен на комаде лежао на Масачусетс авенији. Пошто није пронашао сигнал, преусмерио је позив на говорну пошту.

„Роберте!“ урлао је Ворен Белами успаниченим гласом. „Где си?! Назови ме! Нешто ужасно се догађа!“

ПОГЛАВЉЕ 86

При јасном, небескоплавом светлу у сутерену, Малак је стајао поред каменог стола припремајући се. Док је радио, стомак му је крчао. Није обраћао пажњу на то. Прошли су дани када је био роб сопственог тела.

Преображај шражи жриву.

Као и многи појединци који су се током историје уздигли до највишег нивоа духовности, тако је и Малак кренуо на тај пут приневши најплеменитију од свих телесних жртви. Кастрација је била мање болна него што је очекивао. И далеко мање ретка, како је сазнао. Сваке године, на хиљаде мушкараца подвргне се шкољењу хируршким путем – познатим под називом орхиектомија – различито мотивисани, почев од жеље за променом пола, обуздавањем зависности сексуалне природе, све до дубоко усађених спиритуалних уверења. Код Малака се радило о разлозима највише врсте. Као митски Атис⁹¹ који се сам кастрирао, Малак је знао да је за достизање бесмртности неопходно ослободити се атрибута видљивог мушко-женског света.

Треба бићи андројин.

Савремени свет клони се евнуха, мада су у стара времена разумели инхерентну снагу трансмутационог жртвовања. Чак су и рани хришћани могли чути Исуса како уздиже врлину таквог жртвовања у „Јеванђељу по Матеју“, 19:12: „а има ушкољеника који су сами себе ушкојили царства ради небескоја. Ко може примити, нека прими“.

Питер Соломон принео је телесну жртву, мада једна шака представља тек малу цену унутар једне велике замисли. Међутим, пре но што се ова ноћ заврши, Соломон ће још много, много више принети на жртву.

Да бих створио, морам разорити.

Таква је природа поларитета.

Наравно, Питер Соломон је заслужио судбину која ће га вечерас снаћи. Биће то заслужени крај. Пре много времена, он је одиграо кључну улогу у Малаковом овоземаљском животу. Из тог разлога, Питер је одабран и да одигра кључну улогу у Малаковом великом преображењу. Тај човек заслужио је сав ужас и бол који ће морати да поднесе. Питер Соломон није онај човек каквим га је свет сматрао.

Жривовао је сојственој сина.

Питер Соломон је једном ставио свог сина, Закарија, пред немогућ избор – богатство или мудрост. И Закари је поједино одабрао. Дечакова одлука покренула је ланац догађаја који су на крају одвукли тог младића у дубине пакла. У зашвор у Сопанлику. Закари Соломон умро је у турском затвору. Читав свет знао је за ту причу... само нико није знао да је Питер Соломон могао спасти свог сина.

Био сам тамо, помисли Малак. Све сам чуо.

⁹¹ Атис из Фригије, неверни љубавник Кибеле, богиње Земље, кастрирао је самог себе у нападу лудила (прим. прев.).

Никад Малак није заборавио ту ноћ. Соломонова окрутна одлука била је разлог што је његов син, Зак, морао да умре, али и што је Малак могао да се роди.

Неки морају да умру да би други живели.

Пошто светло изнад Малакове главе поново поче да мења боју, схвати колико је већ касно. Завршио је са припремама и упутио се назад уз рампу. Време је да се посвети питањима смртнога света.

ПОГЛАВЉЕ 87

Све се оtkрива на tридесет tрећем стeиену, мислила је Кетрин док је трчала. *Знам како да tрансформишем tирамиду!* Одговор им је био пред носом читаве ноћи.

Кетрин и Лангдон сада су били сами, трчали су кроз дограђени део катедрале, пратећи знак „Двориште“. Баш као што је декан рекао, из катедрале су избили на огромно, зидом ограђено двориште.

Двориште око катедрале било је затворена, петоугаона башта са постмодернистичком, бронзаном фонтаном. Кетрин је запањило то колико је звук воде из фонтане одзвањао по читавом дворишту. А онда схвати да звук не допире од ње.

„Хеликоптер!“ повикала је док је зрак светла просецао ноћно небо изнад њих. „Брзо испод оног трема!“

Заслепљујући блесак рефлектора слио се у башту управо када су Лангдон и Кетрин стигли на другу страну и сакрили се испод готског лука, ушавши у тунел који је водио према травњаку са спољне стране. Сачекали су мало, збијени у пролазу, док је хеликоптер прелетао изнад њихових глава и почињао да кружи око катедрале у великим круговима.

„Изгледа да је Галовеј био у праву када је рекао да чује посетиоце“, рече Кетрин, импресионирана. *Лоше очи замењују одличне уши.* У ушима јој је ритмички бубњало од све бржег пулса.

„Овамо“, рече Лангдон, држећи чврсто своју торбу и крећући се кроз пролаз.

Декан Галовеј им је дао само један кључ и врло прецизна упутства. На несрећу, када стигоше на други крај кратког тунела, видеше да су од свог одредишта одвојени широким, отвореним травњаком, управо сада обливеним светлошћу хеликоптера.

„Не можемо да пређемо“, рече Кетрин.

„Чекај мало... погледај.“ Лангдон показа на црну сенку која се образовала на травњаку с њихове десне стране. Сенка се испрва чинила као аморфна грудва, која се шири и иде према њима, добијајући све јаснији облик, кретала се према њима све брже и брже, ширила се и коначно претворила у огромни црни правоугаоник на чијем врху су се налазила два невероватно висока шиљка.

„Фасада катедрале препречује светлост рефлектора“, рече Лангдон.

„Спуштају се са спољне стране!“

Лангдон зграби Кетринину руку. „Трчи! Сад!“

Крећући се катедралом, декан Галовеј осети лакоћу у корацима какву годинама није имао. Кретао се главним бродом, према нартексу и предњим вратима.

Чуо је хеликоптер који је лебдео испред катедрале и замишљао како његова светла продиру кроз кружни прозор, обасјавајући светилиште предивним бојама. Сетио се дана када је још увек могао да види боје. Оно што је било

иронично, безбојна празнина која је постала његов свет расветлила му је многе друге ствари. *Сада видим многио јасније нешто икада у животију.*

Галовеј је био призван Богу као младић и временом је заволео цркву онолико колико то један човек може. Као и многе његове колеге, који су своје животе посветили преданој служби Богу, и Галовеј се уморио. Провео је читав живот трудећи се да буде гласнији од галаме коју је производило незнање.

Шта сам очекивао?

Од крсташких ратова, преко инквизиције, до америчке политике – Исусово име је на силу присвајано као име савезника у свим видовима борбе за моћ. Још од почетка времена, незналице су увек биле најгласније и окупљале су око себе наивну масу да је потчине својој вољи. Бранили су своје земаљске циљеве цитирајући Библију коју нису разумели. Славили су сопствену нетолерантност као доказ својих убеђења. Данас, након свих ових година, човечанство је коначно успело да сасвим уништи све што је некада било тако лепо у вези са Исусом.

Ноћас, тренутак сусрета са симболом Ружиног крста, испунио га је неком новом надом, подсећајући га на пророчанства из розенкројцерских манифеста, које је Галовеј прочитао небројено пута и још увек их се сећао.

Прво поглавље: *Јехова ће искушати човечанство откривајући тајне које је некада чувао само за одабране.*

Поглавље четири: *Чишав свети ће пошати једна књига и све контрадикторности науке и теологије биће услашене.*

Поглавље седам: *Пре нешто што насуди крај света, Бог ће свети преиспити духовном светлошћу како би ублажио патње човечанства.*

Поглавље осам: *Пре нешто ово откривење буде моћуће, свети мора пресавати ошјености њеним отровним исхаром, који је био напуњен теолошким вином лажној животи.*

Галовеј је знао да је црква одавно скренула са правог пута и свој живот је посветио исправљајући њен курс. Сада је схватао да се моменат веома брзо приближава.

Увек је најмрачније пред саму зору.

Агент ЦИА, Тернер Симкинс, стајао је на шинама хеликоптера сикорски када он додирну замрзнуту траву. Искочио је у пратњи својих људи и одмах махнуо пилоту да се дигне у ваздух како би пазео на остале излазе.

Нико не сме да изађе из зраге.

Док се хеликоптер дизао у мрачно небо, Симкинс и његов тим устрчали су уз степенице према главном улазу у катедралу. И пре него што је одлучио на која од шестора врата да закуца, једна од њих се отворише.

„Да?“ смирени глас обрати им се из сенке.

Симкинс је једва могао да уочи погрбљену фигуру испод свештеничке одоре. „Јесте ли ви декан Колин Галовеј?“

„Јесам“, одговори старац.

„Тражим Роберта Лангдона. Да ли сте га видели?“

Старац иступи, гледајући поред Симкинса језивим невидећим погледом. „Е, што би стварно било чудо.“

ПОГЛАВЉЕ 88

Време измиче.

Аналитичарка Канцеларије за безбедност Нола Кеј била је већ сасвим на ивици, а трећа шоља кафе коју је управо испијала, текла јој је кроз жиле као струја.

Ни речи од Саѿо.

Конечно, телефон зазвони и Нола се стушти. „КБ“, одговори. „Овде Нола.“

„Нола, овде Рик Периш из обезбеђења система.“

Нола се скљока. *Није Саѿо.* „Здраво Рик. Шта си хтео?“

„Хтео сам само да те упозорим – изгледа да наше одељење има информације које могу бити релевантне за оно на чему радиш вечерас.“

Нола спусти кафу на сто. *Оѿкуд ѿи, коѿ враѿа, знаш на чему ја вечерас радим?* „Извини, шта си рек’о?“

„Опрости, ради се о новом КИ програму који се још увек налази у пробној фази“, каза Периш. „Мало, мало па видимо да је означио твоју радну станицу.“

Нола коначно схвати о чему говори. Агенција је тренутно испитивала нови софтвер назван „колаборативна интеграција“ са намером да у реалном времену уочи и упозори кад више различитих одељења ЦИА истовремено обрађују међусобно повезане податке. У случају опасности од терористичких напада временски фактор је веома битан и понекад се кључ за спречавање катастрофе крије у врло једноставним стварима – правовременом скретању пажње да неки тип на другом крају ходника анализира управо оне податке који би теби могли бити од користи. Што се Ноле тиче, овај нови КИ софтвер показао се далеко успешнији у одвраћању пажње, но што је био од неке помоћи – она га је прозвала софтвер за *конѿианѿну ириѿацију*.

„Јао, јесте, заборавила сам“, каза Нола. „Шта имаш?“ Била је потпуно сигурна да нико други у овој згради *не зна* за кризу, а камоли да још и ради на њој. Једино за шта је Нола вечерас користила компјутер било је истраживање у вези са историјом езотерије и масонства које је наручила Сато. Па ипак, била је обавезна да прихвати игру.

„Знаш, вероватно и није ништа озбиљно“, рече Периш, „у ствари, вечерас смо зауставили један хакерски напад, а КИ програм ми стално говори да треба да те о томе обавестим.“

Хакера? Нола гуцну мало кафе. „Слушам те.“

„Пре отприлике једног сата“, рече Периш, „налетели смо на неког типа по имену Зубијанис како покушава да добије приступ фајлу у једној од наших интерних база података. Тип тврди да је радио по поруѿбини, као и да нема појма *заѿѿо* му плаћају да уђе у тај фајл, па чак ни то да се фајл налази на серверу ЦИА.“

„У реду.“

„Испитали смо га, он је чист. Али, ево шта је чудно – исти фајл на који се он намерио, наш претраживач је већ био означио, раније током вечери. Изгледа као да се неко накачио на наш систем, покренуо претрагу по веома специфичним кључним речима и изазвао промене у тексту. Ствар је у томе

што су *кључне речи* које су коришћене стварно јако чудне. Једну од њих КИ је означио као високо приоритетни еквивалент – јер се појављује у два наша скупа података.“ Застао је. „Да ли је теби позната реч... *симболон*?“ Нола поскочи на столицу и просу кафу на сто.

„И остале кључне речи подједнако су необичне“, продужи Патрик. „*Пирамида, кайија*...“

„Долази овамо“, заповеди Нола, бришући сто. „И понеси све што имаш!“

„Зар те речи теби стварно *значе* нешто?“

„СМЕСТА!“

ПОГЛАВЉЕ 89

Школа при катедрали је елегантна грађевина налик на тврђаву, лоцирана у близини Националне катедрале. Школа за проповеднике, како ју је првобитно био замислио први независни бискуп Вашингтона, основана је како би пружила напредно образовање свештенству након рукоположења. Данас школа нуди широку лепезу програма из теологије, глобалног права, исцељења и духовности.

Лангдон и Кетрин претрчали су преко травњака и, искористивши Галовејев кључ, ушли унутра само тренутак пре него што се хеликоптер поново уздигао изнад катедрале, светлећи рефлекторима који су претварали ноћ у дан. Сада, стојећи без даха у фоајеу, разгледали су простор. Прозори су пружали довољно светла па Лангдон није укључио расвету како не би открио њихов положај хеликоптеру који је трагао за њима. Док су се кретали кроз главни ходник, прошли су поред читавог низа сала за састанке, учионица и салона. Унутрашњост је Лангдона подсећала на неоготске зграде универзитета Јејл – врло упечатљиве са спољне стране, изненађујуће практичне изнутра; али елеганција коју су ове зграде добиле у време градње, ојачана је како би издржала тешки бат ногу великог броја посетилаца.

„Овамо доле“, рече Кетрин показујући према даљем крају ходника.

Кетрин је тек требало да с Лангдоном подели најновија открића у вези с пирамидом, али је била сигурна да ју је тек спомињање *Isaaciusa Neutoniusa* навело на то. Све што је рекла док су прелазили травњак, било је да се пирамида може трансформисати уз помоћ сасвим једноставног поступка. Све што јој је требало, бар је тако мислила, вероватно се може наћи у овој згради. Лангдон није имао појма шта јој треба, ни како Кетрин намерава да трансформише чврсти комад гранита или злата, али узимајући у обзир да је управо присуствовао метаморфози коцке у розенкројцерски крст, био је спреман да јој верује.

Стигли су до краја ходника и Кетрин се намршти, очигледно не видевши оно што је желела. „Рекао си да ова зграда има у свом саставу и спаваоницу?“

„Да, за конференције које се одржавају овде.“

„Значи овде негде би морала бити и кухиња, зар не?“

„Гладна си?“

Она се намршти погледавши га. „Не, потребна ми је лабораторија.“

Наравно. Лангдон примети степенице које су водиле надолу, са знаком који је обећавао. *Најомиљенији амерички њикшоџрам.*

Подрумска кухиња била је изузетно опремљена: много нерђајућег челика и великих лонаца – јасно је било да се овде кува за много људи. Кухиња није имала прозора. Кетрин затвори врата и укључи светло. Издувни вентилатори се аутоматски укључише.

Почела је да тражи по плакарима оно што јој је требало. „Роберте“, упути га, „извади пирамиду, молим те.“

Осећајући се као кувар-почетник који прима упутства од Данијела Булуда⁹², Лангдон учини како му је речено, извади пирамиду из торбе и постави на њу златни врх. Када је завршио, Кетрин је већ била заузета пуњењем огромног лонца врућом водом из чесме.

„Хоћеш ли, молим те, подићи ово на шпорет уместо мене?“

Лангдон подиже напуњени лонац на ринглу, Кетрин је пустила гас и упалила га.

„Шта ћемо да једемо, јастоге?“ упита испуњен надом.

„Врло занимљиво. Не, бавићемо се алхемијом. И само да знаш, ово је лонац за тестенину, а не за јастога“ Она показа према перфорираној цедиљци коју је извадила из лонца и ставила је поред пирамиде.

Баи сам шашав. „А кувани резанци ће нам помоћи да одгонетнемо пирамиду?“

Кетрин је игнорисала овај коментар, тон њеног гласа беше озбиљан. „Сигурна сам да знаш да постоји историјски, а и симболичан *разлој* зашто су масони одабрали тридесет трећи као свој највиши степен.“

„Наравно“, рече Лангдон. У време Питагоре, шест векова пре Христа, по нумеролошкој традицији, број тридесет три је слављен као највећи од свих основних бројева. Представљао је најсветији симбол, који обележава Божанску истину. Традиција је наставила да живи са масонима... али и другде. Није случајност што су хришћани подучавани да је Исус разапет у својој тридесет трећој, без правог историјског доказа за то. Нити је случајно што је Јосиф имао тридесет три године када се оженио Девицом Маријом, или што је Исус извео тридесет и три чуда, или то што је Божје име тридесет и три пута споменуто у *Посћању*, или што, по исламу, сви који настањују небеса увек имају тридесет три године.

„Тридесет три“, рече Кетрин, „јесте свети број у многим мистичним предањима.“

„Тачно“ Лангдон и даље није имао појма какве то има везе с лонцем за тестенину.

„Значи, не би требало да те изненађује што су рани алхемичари, розенкројцери и мистици попут Исака Њутна, *иакође* сматрали да је број тридесет три посебан.“

„Сигуран сам да је сматрао“, одговори Лангдон. „Њутн је био дубоко у нумерологији, пророчанствима и астрологији, али какве то...“

„Све се открива на тридесет трећем степену.“

Лангдон извуче Питеров прстен из џепа и прочита натпис. Затим поново погледа према лонцу с водом. „Извини, не разумем.“

„Роберте, вечерас смо сви претпоставили да се ‘тридесет три степена’ односи на масонски ранг, па ипак смо окренули прстен за тридесет три степена и коцка се трансформисала и открила крст. У том тренутку схватили смо да је реч *сџејен* искоришћена у другачијем смислу.“

„Да. Угаони степен.“

⁹² Даниел Боулуд (1955), славни француски кувар и ресторатер (прим. прев.).

„Управо тако. Али *сћејен* има и *шреће* значење.“

Лангдон је посматрао лонац с водом на шпорету. „Температура.“

„Тачно!“ рече она. „Читаве ноћи нам је било пред носом. ‘Све се открива на тридесет трећем степену’. Ако температуру ове пирамиде доведемо до тридесет и трећег степена... можда ће нам се нешто открити.“

Лангдон је знао да је Кетрин Соломон невероватно бистра, па ипак се чинило да сада занемарује једну битну чињеницу. „Ако не грешим, тридесет и три степена је прилично мало. Зар не би требало да пирамиду ставимо у фрижидер?“

Кетрин се насмеја. „Не ако ћемо да послушамо рецепт који је написао велики алхемичар и розенкројцерски мистик који се потписивао као *Jeova Sanctus Unus*.“

Isaacus Neutonius је *писао* *рецепт*?

„Роберте, *температура* је основни хемијски катализатор, и није увек изражавана у Фаренхајтима и Целзијусима. Постоји много *старија* температурна скала, она коју је изумео Исак...“

„Њутнова скала!“ рече Лангдон, схватајући да је у праву.

„Да! Исак Њутн је осмислио читав систем мерења температуре који је базиран само на природним феноменима. Температура топљења леда је била Њутнова полазна тачка, коју је назвао ‘нулти степен’.“ Она застала. „Верујем да можеш да погодиш коју је величину одредио за кипућу воду – краљицу свих алхемијских процеса?“

„Тридесет три.“

„Да, тридесет три! Тридесет трећи степен. На Њутновој скали, температура кипуће воде је тридесет три степена. Сећам се да сам једном питала брата зашто је одабрао баш тај број. Хоћу рећи, чинио се толико насумичним. Вода која ври је најосновнији алхемијски процес, а он је одабрао тридесет три? Зашто не сто? Зашто не нешто елегантније? Питер ми је објаснио да, за мистика какав је био Исак Њутн, није постојао елегантнији број од овог.“

Све се открива на тридесет шрећем сћејену. Лангдон летимично погледа у лонац с водом, па онда поново у пирамиду. „Кетрин, пирамида је начињена од комада гранитне стене и чистог злата. Зар стварно мислиш да је проврела вода довољно топла да је трансформише?“

Осмех на њеном лицу говорио је Лангдону да Кетрин зна нешто што он не зна. Самоуверено, она оде до постоља, подиже пирамиду са златним врхом и стави је у цедиљку. Затим све заједно пажљиво спусти у врелу воду. „Хајде да видимо, хоћеш ли?“

Високо изнад Националне катедрале, пилот ЦИА поставио је хеликоптер у аутоматско лебдење и почео да прегледа периметар око зграде, заједно са читавом околином. *Нема крењања.* Његов термални сензор није могао да продре кроз камене зидове катедрале, те зато није знао шта његов тим ради унутра, али ако ико покуша да се извуче, радар ће то одмах регистровати.

Само минут касније термални сензор ухватио је нешто. Радећи по истом принципу као и обични кућни безбедносни системи, детектор је ухватио снажну температурну разлику. Ово је углавном значило да се неки човек креће по хладном простору, али оно што је видео на монитору било је више

као топлотни облак, прамен врелог ваздуха који се пружа преко травњака. Пилот је одредио извор – укључени вентилациони систем са једне стране Катедралне школе.

Вероватно није ништа, помислио је. Виђао је често овакве разлике. Неко кува или пере веш. Баш кад се спремао да окрене главу, уочи нешто чудно. Није било аутомобила на паркингу, а ни светла било где у згради.

Дуго је посматрао монитор уређаја. А онда се воки-токијем јавио свом вођи тима „Симкинсе, вероватно није ништа, али...”

„Индикатор тачке усијања!“ Лангдон је морао да призна да је ово било паметно.

„Једноставна наука“, рече Кетрин. „Различите супстанце се ужаре на различитим температурама. Зовемо их термални маркери. Научници користе ове маркере све време.“

Лангдон је гледао у зарођену пирамиду и врх. Праменови магле су се ковитлали изнад кипуће воде и није се превише надао. Бацио је поглед на сат и његово срце поче брже да куца: 23.45. „Верујеш ли да ће нешто *засветлуцаи* када се угреје?“

„Неће се засветлуцати, Роберте. *Ужариши*. Велика је разлика. *Ужареност* је изазвана *шоилошом*, и то на одређеној температури. На пример, када у челичани кале шипке, они их попрскају провидним премазом који се ужари на циљној температури, тако да знају када су шипке готове. Сети се прстена расположења. Само га ставиш на прст и он промени боју од тоpline људског тела.“

„Кетрин, ова пирамида је направљена у деветнаестом веку! Могу да прихватим да вешт мајстор направи скривени зглоб за отварање камене кутије, али да на њу намаже провидни термални премаз?“

„Савршено изводљиво“ рече она, с надом гледајући у потопљену пирамиду. „Рани алхемичари су стално користили органски фосфор као термални маркер. Кинези су правили разнобојни ватромет, па чак су и Египћани...” Кетрин застаде усред реченице, пиљећи интензивно у узбуркану воду.

„Шта?“ Лангдон испрати њен поглед у немирну течност, али није видео ништа.

Кетрин се нагну, још интензивније гледајући. Изненада се окрену и потрча кроз кухињу право према вратима.

„Куда идеш?“ повика Лангдон.

Она клизећи закочи пред прекидачем за светло, и искључи га. Светлост и ваздушни филтер престадоше да раде, завијајући просторију у апсолутну таму и тишину. Лангдон се окрену према пирамиди и погледа кроз пару, у златни врх испод површине воде. Док је Кетрин стигла назад до њега, његова уста су била отворена у потпуној неверици.

Баш као што је Кетрин и предвидела, мали део металног врха је почео да сија испод воде. Слова су почела да се појављују, бивајући све већа како се вода загревала.

„Текст!“ прошапута Кетрин.

Лангдон климну потпуно збуњен. Пламтеће речи материјализовале су се одмах испод гравуре на златном врху пирамиде. Чинило се да су то само три

речи, и премда Лангдон још увек није могао да прочита шта пише, питао се да ли ће им оне открити све што су ноћас тражили. *Пирамида заиста јесте маја*, рекао им је Галовеј, *и упућује на стварно место*.

Како су слова бивала сјајнија, Кетрин искључи гас и вода лагано престаде да бућка. Врх је сада био видљив испод мирне површине.

Три блиставе речи могле су се сасвим јасно видети.

ПОГЛАВЉЕ 90

При пригушеном светлу у кухињи Катедралне школе, Лангдон и Кетрин стајали су над лонцем пуним вреле воде и зурили у преображени врх пирамиде испод њене површине. На оној страни где је био златни врх, жарила се порука која је загревањем постала видљива.

Лангдон је читао осветљени текст, и скоро да није могао да верује својим очима. Знао је да се за пирамиду говорило да може да открије где се налази једно специфично *месито*... али никад није ни помислио да ће оно бити тако прецизно означено.

Осам Франклинов сквер

„Адреса са бројем и улицом“, прошапута, запањен.

Кетрин је деловала исто тако запрепашћено. „Ја не знам шта се тамо налази, а ти?“ Лангдон је затресао главом. Знао је да се Франклинов сквер налази у једној од старијих четврти Вашингтона, али му та адреса није била позната. Подиже поглед до врха троугла, и поче да чита идући наниже, све док није обухватио читав текст.

Тајна

је скривена

у Овом Реду

Осам Франклинов сквер

Да ли се на Франклиновом скверу налази неки Ред?

Да ли се тамо налази зрада у којој је скривен отвор који води у дубоко сирално сћејенишће.

Да ли је тамо заиста нешто *закојано* или не, Лангдон није имао појма. У овом тренутку било је важно то што су он и Кетрин дешифровали пирамиду, тако да сад имају адресу неопходну за преговоре око Питеровог ослобађања.

И то у последњем тренутку.

Сјајне казальке на Лангдоновом часовнику са ликом Мики Мауса показивале су да им је преостало још само десет минута.

„Јави му се“, рече Кетрин, показујући према телефону на кухињском зиду. „Одмах!“

Неочекиваност тог тренутка помела је Лангдона, и он схвати да оклева.

„Да ли си сигурна?“

„Ја сам потпуно сигурна.“

„Нећу му ништа рећи док не будемо уверени да је Питер безбедан.“

„Наравно. Ти си запамтио број, зар не?“

Лангдон климну главом и оде у правцу телефона. Подигао је слушалицу и окренуо број мобилног телефона тог човека. Кетрин је пришла и наслонила главу поред његове да би могла да чује шта се говори. Кад је телефон почео да звони, Лангдон се припреми за сабласни шапат човека који га је вечерас преварио. Коначно, неко се укључи.

Међутим, није било одговора с друге стране. Није се чуо никакав глас. Само дусање.

Лангдон је чекао, а онда коначно проговори. „Имам информацију коју тражите, али ако је стварно хоћете, морате нам прво дати Питера.“

„Које то?“ одговори женски глас.

Лангдон поскочи. „Роберт Лангдон“, одврати инстинктивно. „А ко сте ви?“ За тренутак је помислио да је окренуо погрешан број.

„Ви се зовете Лангдон?“ Жена је звучала изненађено. „Ево овде неко пита за вас.“

Шта? „Извините, ко сте ви?“

„Пејд Монтгомери из приватне компаније за безбедност Преференс.“ Глас јој је деловао несигурно. „Можда нам ви можете помоћи. Пре отприлике један сат, моја колегиница одговорила је на позив преко 911 из Калорама хајтса... у вези са могућом отмицом. Пошто сам изгубила контакт с њом, позвала сам појачање и дошла да проверим на лицу места. Колегиницу смо нашли мртву иза куће. Власник куће није био присутан, па смо провалили. У предсобљу је на столу звонио телефон, па сам се...“

„Ви сте у кући?“ питао је Лангдон.

„Да, а дојава на 911... била је исправна“, жена је почела да муца. „Опростите што звучим конфузно, али моја колегиница је мртва, а нашли смо и човека који је овде држан на силу. Он је у врло лошем стању, баш сад му пружамо прву помоћ. Он стално пита за две особе – једну по имену Лангдон, а другу Кетрин.“

„То је мој брат!“ убаци се Кетрин, још више приближавајући главу Лангдону. „Ја сам звала 911! Да ли је он добро?“

„Заправо, госпођо, он је...“ Женин глас се прекиде. „Он је јако лоше. Одсечена му је десна рука...“

„Молим вас“, кумила је Кетрин „Хоћу да разговарам с њим!“

„Управо га збрињавају. Он непрестано губи свест. Ако сте ту негде близу, најбоље би било да дођете овамо. Он очито жели да вас види.“

„Ми смо на отприлике шест минута одатле!“ рече Кетрин.

„Онда вам предлагем да позурите.“ Зачу се неки пригушен глас у позадини, а онда се жена поново врати на телефон. „Извините, мислим да сам им овде потребна. Причаћемо кад стигнете.“

Линија се прекиде.

ПОГЛАВЉЕ 91

Унутар Катедралне школе, Лангдон и Кетрин прескакали су подрумске степенице и трчали кроз ходник тражећи предњи излаз. Нису више чули звук хеликоптерске елисе изнад себе и Лангдон се понада да би могли побећи непримећени и некако стићи до Калорама хајтса да виде Питера.

Пронашли су га. Жив је.

Само тридесет секунди после завршеног разговора са чуварком, Кетрин је хитро извадила врелу пирамиду и златни врх из воде. Пирамида се још увек цедила када ју је спустила у Лангдонову кожну торбу. Он је сада осећао како се топлота пробија кроз кожу.

Узбуђење због проналаска Питера, на моменат је пресекло свако даље размишљање о сјајној поруци на врху пирамиде – *Осам Франклинов сквер* – али доћи ће време и за то када коначно нађу Питера.

Када су замакли за угао на врху степеница, Кетрин се изненада заустави и показа према примаћој соби на другој страни ходника. Кроз бочни прозор Лангдон је видео сјајни црни хеликоптер како нечујно стоји на травњаку. Усамљени пилот стајао је поред њега, окренут од њих говорио је у воки-токи. У близини је био паркиран и црни теренац са затамњеним стаклима.

Држећи се сенке, Лангдон и Кетрин пређоше у дневну собу и провирише кроз прозор да установе да ли је ту и остатак тима. На срећу, огромни травњак испред Националне катедрале био је пуст.

„Мора бити да су у катедрали“, рече Лангдон.

„Нису“, рече један дубоки глас иза њих.

Лангдон и Кетрин се окренуше да погледају ко је то рекао. У довратку, две у црно обучене прилике нишаниле су у њих пушкама с ласерским нишаном. Лангдон је видео јарку црвену тачкицу како му подрхтава по грудима.

„Драго ми је што вас поново видим, професоре“, рече познати груби глас. Оперативци се раздвојише, и минијатурна фигура директорке Сато провуче се лако између њих, прешавши читаву собу и зауставивши се право испред Лангдона. „Вечерас сте направили неколико изузетно лоших потеза.“

„Полиција је пронашла Питера“, Лангдон нагло рече. „У лошем је стању, али је жив. Готово је“

Ако је Сато и била изненађена проналаском Питера, није то показала. Њене очи су остале непоколебљиво упрте у Лангдона док му је прилазила, зауставивши се на свега пар центиметара од њега. „Професоре, уверавам вас да ово ни *издалека* није готово. И премда је полиција сада умешана, све је постало само још озбиљније. Као што сам вам вечерас већ рекла, ово је изузетно деликатна ситуација. Нисте смели да побегнете с пирамидом.“

„Госпођо“, изненада проговори Кетрин, „морам да видим свог брата. Узми~~те~~ пирамиду, али нас морате пустити...“

„Морам?“ упита Сато, окренувши се према њој. „Госпођа Соломон, претпостављам?“ Пиљила је гневно у Кетрин, а затим се окрену према Лангдону. „Спустите торбу на сто.“

Лангдон погледа у пар ласерских светала на својим грудима. Спустио је торбу на сточић за кафу. Један од агената опрезно приђе, отвори торбу и

извуче два предмета. Малени облак заточене паре такође изађе из торбе. Уперо је светло у њу и дуго, збуњено гледао, а затим климнуо Сато.

Сато је пришла торби и погледала у њу. Мокра пирамида и врх пирамиде пресијавати су се под светлошћу батеријских лампи. Сато чучну и веома пажљиво погледа златни врх, који је, Лангдон је то знао, видела само на рендгенском снимку.

„Натпис“, упита Сато. „Да ли вам нешто значи Тајна је скривена у Овом Реду?“

„Нисмо сигурни, госпођо.“

„Зашто је пирамида врела?“

„Потопили смо је у врелу воду“, рече Кетрин оклевајући. „Био је то део процеса дешифровања. Све ћемо вам рећи, само нас, молим вас, пустите да видимо мог брата. Прошао је кроз...“

„Кували сте пирамиду?“ упита Сато.

„Искључите светло“, рече Кетрин. „Погледајте врх. Вероватно се још види.“

Оперативац искључи светло и Сато клекну поред врха пирамиде. Чак и одатле где је Лангдон стајао, могло се видети да текст на врху пирамиде и даље помало светлуца.

„Осам Франклинов сквер?“ рече Сато, звучећи изненађено.

„Да, госпођо. Текст је исписан нарочитим лаком или нечим сличним. Тридесет трећи степен је у ствари...“

„А адреса?“ поново упита Сато. „Је ли *џо* оно што овај човек хоће?“

„Да“, рече Лангдон. „Он верује да је пирамида мапа која ће му рећи локацију великог блага – кључа за откривање древних мистерија.“

Сато поново погледа у врх пирамиде с изразом неверице на лицу. „Реците ми“, рече, док се страх осећао у њеном гласу, „Да ли сте контактирали овог човека? Јесте ли му већ *дали* адресу?“

„Покушали смо.“ Лангдон објасни шта се догодило када су га позвали телефоном.

Сато је слушала, облизујући своје жуте зубе док је он говорио. Упркос томе што је изгледала као да ће експлодирати од гнева, она се окрену према једном од својих агената и уздржаним шапатам му рече. „Доведите га. У возилу је.“

Агент климну и проговори у свој примопредајник.

„Кога да доведу?“ упита Лангдон.

„Једину особу која би можда могла да исправи читаву ову проклету збрку коју сте изазвали!“

„Какву збрку?“ узврати Лангдон. „Сада када је Питер на сигурном, све је...“

„За име бога!“ експлодирала је Сато. „Овде се не ради о Питеру! Покушала сам то да вам кажем још у Капитолу, професоре, али ви сте одлучили да радите *прош*ив мене уместо *са мном*! Сада сте направили страшну збрку! Када сте уништили свој мобилни телефон, који смо, узгред буди речено, пратили, прекинули сте комуникацију с овим човеком. А ова адреса коју сте открили – где год то било – ова адреса је била наша *једина* шанса да ухватимо лудака. Требало је да играте своју улогу за мене, да му *га*ше ову адресу како бисмо, до ђавола, знали где да га ухватимо!“

И пре него што је Лангдон одговорио, Сато сручи остатак свог гнева на Кетрин.

„А ви, госпођо Соломон! Ви сте знали где манијак живи? Зашто ми нисте рекли? Послали сте унајмљену чуварицу у његову кућу? Зар не схватате да сте упропастили све шансе да га тамо ухватимо? Драго ми је што вам је брат добро, али суочени смо с кризом чије ће се последице осетити много шире, ван круга ваше породице. Читав свет ће их осетити. Човек који је отео вашег брата има незамисливу моћ и морамо га ухватити што пре.“

Баш кад је завршила своју тираду, висока, елегантна силуета Ворена Беламија појави се из сенке и крочи у дневну собу. Изгледао је неуредно, повређено и потресено... као да је прошао кроз пакао.

„Ворене!“ Лангдон устаде. „Да ли сте добро?“

„Не“, он одговори. „Нисам баш.“

„Јесте ли чули? Питер је на сигурном!“

Белами климну, делујући ошамућено, као да му више ништа није било важно. „Јесам, чуо сам ваш разговор. Драго ми је.“

„Ворене, шта се то, до ђавола, дешава?“

Сато се умеша. „Момци, ускоро ћете имати прилике да се испричате. А сада, господин Белами ће покушати да дође до овог лудака и да поразговара с њим. Баш као што то читаве вечери чини.“

Лангдон беше изгубљен. „Белами није комуницирао с овим типом! Он чак и не зна да је Белами умешан!“

Сато се окрену према Беламију подигавши обрве.

Белами уздахну. „Роберте, бојим се да ноћас нисам био баш сасвим искрен с вама.“

Лангдон је само зурио у празно.

„Чинило ми се да чиним праву ствар...“ рече Белами, делујући уплашено.

„Па“, рече Сато, „*saga* ћете урадити праву ствар... а ми сви најбоље да се помолимо богу да то упали.“ Као да хоће да нагласи злослутност у Сатоином гласу, сат на камину поче да звони. Сато извуче „зиплок“ торбу с предметима и баци је Беламију. „Ево ваших ствари. Да ли ваш телефон може да фотографише?“

„Може, госпођо.“

„Добро. Подигните врх пирамиде.“

Порука коју је Малак управо примио била је од његовог контакта – Ворена Беламија – масона којег је раније послао у Капитол да помогне Роберту Лангдону. Белами је, као и Лангдон, желео да види Питера Соломона живог, и уверавао је Малака да ће помоћи Лангдону да пронађе и дешифрије пирамиду. Читаве ноћи Малак је од њега примао имејлове с вестима, које су прослеђиване на његов мобилни телефон.

Ово би требало да буде *интересантно*, помисли Малак, отварајући поруку.

Пошиљалац: Ворен Белами

одвојен сам од лангдона
али коначно имам информацију
коју сте тражили. доказ прилажем.
назовите због недостајућег дела. – вб

- један документ (јрег) -

Назовиће збој недосћајућеј дела? Малак се чудило, отварајући документ. Приложени документ била је фотографија.

Када је Малак угледа, гласно уздахну, осетивши како му срце брже куца од узбуђења. Гледао је у крупни снимак малене златне пирамиде. *Лејендарни врх пирамиде!* Китњаста гравура садржала је обећавајућу поруку: *Тајна је скривена у Овом Реду.*

Испод натписа, Малак примети нешто што га запањи. Врх пирамиде као да је светлео. У неверици, почео је да буљи у једва видљиви текст и схватио да је легенда заиста истинита: *Масонска пирамида се трансформише како би открила своју тајну ономе ко је достојан.*

Како се ова магична трансформација догодила, Малак није знао, али није ни марио за то. Сјајни текст је јасно указивао на одређену локацију у Вашингтону, баш како је и предсказано. *Франклинов сквер.* На несрећу, на фотографији се могао видети и кажипрст Ворена Беламија на врху пирамиде, којим је он намерно прекрио кључни део поруке.

Тајна

је скривена

у Овом Реду.

■ Франклинов сквер

Назовиће збој недосћајућеј дела. Малак је сада разумео на шта је Белами мислио. Архитект Капитола је читаве ноћи сарађивао, али управо је био одабрао да заигра врло опасну игру.

ПОГЛАВЉЕ 92

Под будним оком неколико наоружаних агената ЦИА, Лангдон, Кетрин и Белами седели су са Сато и чекали у дневној соби Катедралне школе. На сточићу испред њих била је још увек отворена Лангдонова торба, а из ње је вирио златни врх пирамиде. Речи *Осам Франклинов сквер* већ су избледеле, и нису оставиле никаквог трага о свом постојању.

Кетрин замоли Сато да јој дозволи да оде и види брата, али Сато само затресе главом, погледа фиксираног на Беламијев мобилни телефон. Налазио се на столу и никако није хтео да зазвони.

Зашто ми Белами није рекао истину? Питао се Лангдон. Архитект је, очито, читаве ноћи био у контакту са Питеровим отимачем и извештавао га како Лангдон напредује у дешифровању пирамиде. Био је то само блеф, покушај да се купи време за Питера. А заправо, Белами је чинио све што је могао да омете сваког ко би покушао да открије тајну пирамиде. Међутим, Белами је сада, по свему судећи, прешао на другу страну. Овог часа су и он и Сато били спремни да жртвују тајну само да би ухватили тог човека.

„Склоните руке са мене!“ викао је један старачки глас у холу. „Ако сам слеп, нисам одузет! Одлично се сналазим у школи!“ Декан Галовеј гласно је протествовао док га је оперативац ЦИА гурао у собу и терао да седне у једну од столица.

„Ко се све овде налази?“ упита Галовеј, зурећи својим празним погледом право испред себе. „Чујем да вас има пуно. Колико вас је потребно да би сте привели једног старца? Стварно!“

„Има нас седморо“, изјави Сато. „Укључујући Роберта Лангдона, Кетрин Соломон и вашег масонског брата Ворена Беламија.“

Галовеј се опусти у столицу, више није деловао љутито.

„Добро смо“, рече Лангдон. „Управо смо сазнали да је Питер ослобођен. У лошем је стању, али тамо је стигла полиција.“

„Хвала небесима“, рече Галовеј. „А шта...“

Од гласног зврндања поскочише сви у соби. То је на столу почео да вибрира Беламијев мобилни. Сви заћуташе.

„У реду, господине Белами“, рече Сато. „Немојте случајно да забрљате. Знате шта је све на коцки.“

Белами дубоко удахну, а потом издахну. Онда пружи руку и притисну дугме за спикерфон да би успоставио везу.

„Овде Белами“, рече, говорећи гласно у правцу телефона на столу.

Испрекидани глас, онај познати грлени шапат, пробијао се кроз спикерфон. Звучао је као глас преко микрофона у аутомобилу. „Прошла је поноћ, господине Белами. Управо сам се спремао да Питеру прекратим муке.“

У соби је владала мучна тишина. „Дозволите ми да га чујем.“

„Неизводљиво“, одговори мушкарац на другом крају линије. „Возим. А он лежи везан у гепеку.“

Лангдон и Кетрин се погледаше а онда затресоше главом према осталима. *Блефира. Пиџер више није с њим!*

Сато даде знак Белами ју да настави да га провоцира.

„Хоћу доказ да је Питер жив“ рече Белами. „Нећу вам дати остатак...“

„Вашем Великом мајстору потребан је лекар. Немојте губити време на преговоре. Реците ми број зграде на Франклин скверу и ја ћу вам довести Питера.“

„Рекао сам вам, хоћу да...“

„Сместа!“ продера се мушкарац. „Или престајем да возим, а Питер Соломон умире истог трена.“

„Слушајте ме“ одговори Белами чврсто. „Уколико желите да чујете пуну адресу, онда играјте по *мојим* правилима. Дођите на Франклинов сквер. Ја ћу бити тамо. Кад ми предате Питера живог, рећи ћу вам број зграде.“

„А откуд ја да знам да ћете ви заиста доћи сами?“

„Зато што знам да се не смем излагати ризику да вас обманем. Не држите ви у својим рукама *само* Питера. Ја знам шта је вечерас све у игри.“

„Надам се да схватате“ огласи се човек преко телефона, „да уколико осетим било какав наговештај да је на скверу још неко осим *вас*, ја ћу продужити да возим, а ви никад више нећете видети ни трага ни гласа од Питера Соломона. И наравно... то ће за вас бити још понајмања мука.“

„Доћи ћу сам“ одговори Белами нерасположено. „Када ми предате Питера, даћу вам све што вам треба.“

„У самом центру сквера“, рече човек. „Требаће ми бар двадесет минута да стигнем тамо. Најбоље да ме чекате све док не стигнем.“

Линија се прекиде.

Истог часа, све се у соби покрену. Сато поче да извикује наредбе. Неколико оперативаца зграбише своје воки-токије и кретоше према вратима. „Покрет! Покрет!“

У свом том хаосу, Лангдон погледа према Беламију, тражећи објашњење шта се то сад догађа, али њега су већ гурали према вратима.

„Морам да видим свог брата!“ повика Кетрин. „Морате нам *дозволи*ти да одемо!“

Сато приђе Кетрин. „Ништа ја *не морам*, госпођо Соломон. Јасно!?“

Кетрин не устукну већ се очајнички загледа у ситне очи Иное Сато.

„Госпођо Соломон, за мене је сад најважније да ухватим тог човека на Франклиновом скверу, и ви ћете седети овде са једним од мојих људи све док ја тај задатак не обавим. Тада, и нимало пре тога, моћи ћемо да се позабавимо вашим братом.“

„Ви мене не разумете“, одврати јој Кетрин. „Ја знам *тачно* где живи тај човек! Буквално пет минута одавде путем до Калорама хајтса. Тамо сигурно има пуно доказа који вам могу бити од помоћи! Осим тога, ви сте рекли да желите да све ово никако не изађе на видело. Ко зна шта ће све Питер почети да говори чим му се стање стабилизује.“

Сато напући усне, очито схватајући да је Кетрин у праву. Напољу, елисе хеликоптера почеше да се окрећу. Сато се намршти, а онда се окрете према једном од својих људи. „Хартмане, ви узмите теренац. Пребаците госпођу Соломон и господина Лангдона до Калорама хајтса. Питер Соломон *ни са ким* не сме да разговара. Јасно?“

„Да, госпођо“, одговори оперативац.

„Позовите ме кад тамо стигнете. Јавите ми шта сте нашли. А ово двоје не пуштајте из вида.“

Агент Хартман кратко климну, извуче кључеве возила и крете према вратима. Кетрин пође за њим.

Сато се окрете према Лангдону. „Срешћемо се ускоро, професоре. Знам да мислите да сам вам непријатељ, али уверавам вас да није тако. Идите право код Питера. Ово још није крај.“

С друге стране Лангдона, декан Галовеј седео је тихо за сточићем. Пипајући, пронашао је пирамиду, која се још увек налазила у отвореној Лангдоновој торби испред њега. Старац је рукама прелазео преко њене угрејане површине.

Лангдон упита, „Оче, хоћете ли са нама да видите Питера?“

„Само бих вас успорио својим присуством.“ Галовеј извуче руке из торбе и повуче затварач преко пирамиде. „Остаћу овде и молићу се за Питеров опоравак. Имаћемо касније прилике да разговарамо. Али кад будете показали пирамиду Питеру, поручите му нешто с моје стране, молим вас.“

„Свакако.“ Лангдон подиже торбу и стави је преко рамена.

„Реците му ово.“ Галовеј прочисти грло. „Масонска пирамида одувек чува своју тајну... *искрено*.“

„Не разумем.“

Старац као да намигну. „Само ви тако реците Питеру. Он ће разумети.“ С тим речима, декан Галовеј погну главу и поче да се моли. Збуњен, Лангдон га остави и пожуре напоље. Кетрин је већ била на предњем седишту теренског возила и давала упутства оперативцу куда да вози. Лангдон уђе позади и само што је затворио врата, црна грдосија полете преко травњака, јурећи на север према Калорама хајтсу.

ПОГЛАВЉЕ 93

Франклинов сквер налази се у северозападном делу центра Вашингтона, оивичен улицама К и Тринаестом. Ту се налази велики број историјских знаменитости, од којих је најпознатија Франклинова школа, из које је Александар Грејам Бел послао прву бежичну поруку 1880. године.

Високо изнад сквера, хеликоптер УХ-60 приближавао се у брзом лету са запада, прешавши пут од Националне катедрале за свега пар минута. *Имамо довољно времена*, помисли Сато, гледајући сквер испод летелице. Знала је од колике је важности да људи непримећени заузму позиције пре него што њихова мета дође. *Рекао је да ће му требати најмање двадесет минута.*

На Сатоину команду пилот направи маневар назван „лебдећи додир“ на крову највише зграде у околини – на адреси Франклинов сквер један – ексклузивном пословном објекту са два златна шиљка на врху. Маневар је био против прописа, наравно, али хеликоптер је својим шинама додиривао шљунковити кров свега неколико секунди. Када су сви искочили, пилот је одмах узлетео према истоку, да би се подигао до „бешумне висине“ и одатле пружао невидљиву подршку.

Сато је сачекала да оперативни тим сакупи своје ствари и припреми Беламија за његов задатак. Архитект је још увек деловао смушено због документа који је видео на Сатоином заштићеном лаптопу. *Као што рекох... иштање националне безбедности.* Белами је брзо схватио на шта Сато мисли и сада је потпуно сарађивао.

„Све је спремно, госпођо“, рече агент Симкинс.

На Сатоину команду, оперативци су повели Беламија преко крова и нестали у вертикалном отвору, на путу ка приземљу, где ће заузети своје позиције.

Сато је пришла ивици зграде и погледала доле. Правоугаони пошумљени парк прекривао је читав блок. *Многа места за заклон.* Сатоин тим је у потпуности схватао колико је битно да ова акција буде изведена неприметно. Ако мета осети нечије присуство и једноставно одлучи да им умакне... директорка о томе није желела ни да мисли.

Ветар је овде горе био хладан и дувао је у налетима. Сато стеже руке око тела и упре ногама у подлогу како је ветар не би одувао преко ивице. С овог одличног положаја Франклинов сквер је деловао мањи него што се она сећала, са мање зграда. Питала се која је зграда на броју Осам Франклинов сквер. Ову информацију је затражила од своје аналитичарке Ноле, која је требало да се јави сваког часа.

Белами и агенти се појавише, изгледали су као мрави који се разилазе у таму пошумљеног простора. Симкинс постави Беламија на чистину близу центра пустог парка. А онда се он и његови људи стопише с природним заклоном, нестајући с видика. За само неколико тренутака, Белами је био потпуно сам, ходао је дрхтурећи под светлошћу уличне расвете, близу центра парица.

Сато не осети сажаљење према њему.

Запалила је цигарету и дубоко повукла дим, уживајући у топлоти која јој је продирала у плућа. Задовољна што је све како треба, одступи од ивице да

сачека два телефонска позива – један од своје аналитичарке Ноле, а други од агента Хартмана, кога је послала у Калорама хајтс.

ПОГЛАВЉЕ 94

Аман, усјори! Лангдон се грчевито држао за задње седиште теренца док је овај стрмоглаво скретао на само два точка, претећи да се преврне. Оперативац ЦИА Хартман или је желео да Кетрин демонстрира своје возачке способности, или је примио наређење да стигне до Питера Соломона пре но што он дође себи довољно да може било шта да исприча локалним полицајцима.

Као да их није већ превише наплашио током „релија“ возећи кроз црвено светло на Ембаси роу, сада је поново јурио кроз стрме и кривудавае улице на Калорама хајтсу, Кетрин је довикивала којим правцем да се креће, пошто је већ раније тог поподнева возила до човекове куће.

Са сваким заокретом, Лангдонова торба се клатила и он је чуо како звечи врх пирамиде, који је очито био спао с ње, па је сад поскакивао на дну торбе. Бојећи се да би могао да се оштети, он га руком потражи по торби и напипа. Био је још увек топао, али осветљени текст је сад избледео и сасвим се изгубио, тако да је остао само првобитни натпис:

Тајна је скривена у Овом Реду.

Таман кад је хтео да стави врх у свој џеп, Лангдон осети да је његова глатка површина сад прекривена некаквим ситним громуљицама. Збуњен, хтео је да их отре, али оне су биле залепљене и чврсте на додир... као пластика. *Шта ли је то, њобоју?* Запазио је да је и површина камене пирамиде била прекривена ситним белим тачкицама. Лангдон скину једну ноктом и поче да је ваља међу прстима.

„Восак?“ запита се.

Кетрин га погледа преко рамена. „Шта?“

„По читавој пирамиди и на њеном врху налазе се сићушне грудвице воска. Не разумем. *Ошкуд* тај восак на њима?“

„Можда из твоје торбе?“

„Не верујем.“

Док су поново скретали за угао, Кетрин показа кроз прозор и рече. „Ту је! Стигли смо.“

Лангдон подиже поглед и спази ротационо светло на возилу обезбеђења, паркираног на прилазу испред њих. Капија је била широм отворена и оперативац као тане улете унутра.

Вила је заиста изгледала спектакуларно. Сва светла су била упаљена, а улазна врата широм отворена. Пола туцета возила било је паркирано тамо-амо испред куће и на травњаку – очито су стигли на брзину. У неким колима мотор је још увек радио, а фарови били упаљени и, углавном, управљени према кући, мада је један био окренут тачно према њима, заслепивши их док су улазили.

Агент Хартман нагло закочи на травњаку поред белих кола на којима је јарким бојама стајало: ОБЕЗБЕЂЕЊЕ ПРЕФЕРЕНС. Ротационо светло и упаљени фарови нису им дозвољавали да их добро осмотре.

Кетрин искочи истог часа и појури према кући. Лангдон набаци торбу на раме, немајући времена да је затвори. Потрча за Кетрин преко травњака, према отвореним улазним вратима. Унутра су одјекивали гласови. Иза

Лангдона теренско возило писну, док га је Хартман закључавао, журећи за њима.

Кетрин је грабила преко степеница, па кроз предња врата, а потом нестаде у предворју. Лангдон је за њом прешао преко прага и видео како она трчи преко фоајеа, и даље главним ходником у правцу гласова. Иза ње, сасвим на крају ходника, видео се трпезаријски сто, за којим је седела жена у униформи обезбеђења, окренута леђима.

„Молим вас!“ повика Кетрин, трчећи. „Где је Питер Соломон?“

Лангдон је јурио иза ње, али је ипак крајичком ока запазио нешто неочекивано. Са леве стране, кроз прозор салона, видео је како се улазна капија сада полако затвара. *Чудно*. Још нешто му је запало за око, што се док су прилазили није могло видети због јаког ротационог светла и заслепљујућих фарова. Оних пет-шест аутомобила који су тако разбацано били паркирани испред куће уопште нису личили на полицијска или амбулантна кола, како је Лангдон у почетку мислио.

Мерцедес... хамер... ишла родстер?

У истом тренутку Лангдон такође схвати да они гласови који су се чули из куће нису ништа друго до веома гласан телевизор из правца трпезарије. Окрећући се као на успореном филму, Лангдон повика низ ходник. „Кетрин, чекај!“

Но, кад се сасвим окренуо, видео је да Кетрин Соломон више не трчи.

Падала је.

ПОГЛАВЉЕ 95

Кетрин Соломон осети да пада... али није знала зашто. Трчала је низ ходник према жени из обезбеђења у трпезарији, када јој се ноге изненада саплетоше на невидљиву препреку, а тело јој полете напред, пловећи кроз ваздух.

Падала је на земљу... у овом случају на тврди, дрвени под.

Кетрин се дочека на стомак и истера себи ваздух из плућа. Изнад ње, тешки чивилук се некако незгодно заљуљао, а затим претурио, замало је погодивши. Она подиже главу, још увек тешко дишући, збуњена што жена из обезбеђења која је седела на столици није ни мрднула. што је било још чудније, претурени чивилук је изгледа имао неку танку жицу привезану при дну и разапету преко ходника.

Зашто би неко, за име светиша... ?

„Кетрин“, викао је Лангдон за њом. Она се окрете да га погледа и крв јој се следи у жилама *Роберше! Иза шебе!* Покушала је да врисне, али још увек није могла да дође до ваздуха. Могла је једино да, као у неком ужасавајућем успореном снимку, гледа како Лангдон трчи низ ходник да јој помогне, потпуно несвестан да агент Хартман посрће преко прага држећи се за врат. Крв је липтала кроз Хартманове прсте, док је он држао дршку дугачког шрафцигера који је штрчао из његовог врата.

Како је агент падао ничице, тако се његов нападач све боље видео.

Мој Боже... не!

Скоро потпуно наг, осим необичног доњег рубља налик на прегачу, огромни човек се очигледно скривао у фоајеу. Његово мишићаво тело било је прекривено чудним тетоважама од главе до пете. Улазна врата почеше да се затварају, и он потрча низ ходник за Лангдоном.

Агент Хартман паде на под у тренутку када су се врата залупила. Лангдон се изненади и поче да се окреће, али је тетовирани човек већ стигао до њега и гурао му некакав уређај у леђа. Видео се блесак светлости, зачуло се електрично пражњење и Кетрин виде како се Лангдон грчи. Широко разрогачених очију, Лангдон паде ничице као громом погођен. Срушио се на своју кожну торбу, а пирамида се откотрљала по поду.

Не поклонивши својој жртви ништа више од нехајног погледа, тетовирани човек прекорачи преко Лангдона и упути се право према Кетрин. Она је већ пузала уназад ка трпезарији, али се судари са столицом. Жена из обезбеђења, која је на њој седела, затресла се и скљокала поред Кетрин. На женином беживотном лицу могао се видети ужасан страх. Уста су јој била запушена крпом.

Огромни човек стиже Кетрин пре но што је могла да реагује. Ухвати је за рамена невероватном снагом. Његово лице, сада без шминке, било је крајње застрашујућ призор. Мишићи му се покренуше и она се нађе на стомаку, окренута као крпена лутка. Тешко колена јој удари у леђа и на тренутак она помисли да ће се преполовити. Шчепао ју је за руке и повукао их назад.

Образа притиснутог уз тепих, Кетрин је могла да види Лангдона: лежао је окренут на другу страну од ње а тело му се још увек трзало. Видела је и агента Хартмана који је лежао потпуно непокретан на сред фоајеа.

Хладни метал уштину Кетринине чланке и она схвати да јој тај човек везује руке жицом. Престрављена, покуша да их извуче, али због тог покрета осети оштар бол у шакама.

„Посећи ћеш се на жицу ако се помериш“, рече, завршивши са шакама и прешавши на глежњеве са застрашујућом ефикасношћу.

Кетрин се ритну и он јој моћним ударцем у задњи део десне бутине потпуно паралиса ногу. За само пар тренутака и глежњеве су јој били свезани.

Лангдон је стењао на поду ходника. Лежао је згрчен на својој кожној торби, а претурена камена пирамида била му је крај главе. Кетрин схвати да је ту њена једина нада.

„Дешифровали смо пирамиду!“ рече нападачу. „Све ћу вам рећи!“

„Наравно да хоћеш.“ И с тим речима он извуче крпу из уста мртве жене и снажно је угура у њена.

Осећала се на мртваца.

Тело Роберта Лангдона као да није било његово. Лежао је утрнуо и непокретан, образа притиснутог на тврди дрвени под. Довољно је чуо о омамљујућим пиштољима да би знао да они паралишу тело жртве привремено оптерећујући нервни систем. Њихово дејство – нешто што се зове електромускуларни прекид – могло је комотно да се пореди са ударом грома. Ужасни таласи бола као да су пролазили кроз сваки молекул његовог тела. Упркос томе што се својски трудио, мишићи су одбијали да послушају команде које им је слао.

Устај!

Лицем према доле, парализован на поду, Лангдон је врло плитко гутао ваздух, једва успевајући у томе. Још није видео човека који га је напао, али јесте агента Хартмана у све већој локви крви. Лангдон је чуо како се Кетрин бори и противи, али њен глас беше пригушен, као да јој је човек угурао нешто у уста.

Устани, Роберте! Мораш да јој помогнеш!

Лангдонове ноге почеше да трну услед врелог и болног повратка осетљивости, али још увек су одбијале сарадњу. *Покрени се!* Руке су му се трзале док се осећај враћао, исто тако и лице и врат. Великом муком је успео да окрене главу, вукући грубо свој образ по паркету, како би погледао према трпезарији.

Лангдоново видно поље било је заклоњено каменом пирамидом, која се претурила и испала из торбе, и сада лежала постранце на поду, са основом тик до његовог лица.

У првом тренутку, Лангдон није знао у шта гледа. Камени квадрат испред њега очигледно је била основа пирамиде, али некако је изгледала другачије. Сасвим другачије. Још увек је била квадратна, али камен... није више био раван и гладак. Основа пирамиде је била прекривена угравираним знацима. *Како је ово могуће?* Пиљио је у њу неколико тренутака, питајући се да ли халуцинира. *Погледао сам испод пирамиде десетак година... и није било никаквих ознака!*

Лангдон одједном схвати зашто.

Нормализовао се његов рефлекс за дисање и он изненада удахну ваздух, схвативши да је Масонска пирамида чувала још једну тајну. *Сведок сам још једне трансформације.*

У кратком блеску, Лангдон схвати значење Галовејевог последњег захтева. *Рециши Питеру ово: Масонска пирамида је увек чувала своје тајне... искрено.* Реч се тада чинила чудном, али сада је Лангдон схватао да је декан Галовеј дао Питеру шифру. Иронично, иста та шифра била је главни део заплета једног осредњег трилера који је Лангдон прочитао пре много година.

*Sin-cere*⁹³.

Још од Микеланђелових дана, скулптори су покушавали да прикрију грешке у свом раду тако што су врели восак наливали у пукотине, а затим га прекривали каменом прашином. Метод се сматрао варањем, те се зато свака скулптура „без воска“ – буквално *sine cera* – сматрала „искреним“ уметничким делом. Изрека се задржала. И дан-данас потписујемо своја писма са „искрено“, као доказ да смо писали „без воска“ и да су наше речи истините.

Урези у основи пирамиде били су скривени истим методом. Када ју је Кетрин, пратећи упутства врха пирамиде, *скувала*, восак се отопио, откривајући и текст на њеној основи. Галовеј је прешао рукама преко пирамиде док је био у салону, и сигурно осетио знакове који су се налазили на дну.

Сада је, али само на тренутак, Лангдон заборавио опасност с којом су се суочавали он и Кетрин. Нетремице је гледао у невероватни низ знакова на основи пирамиде. Није имао појма шта значе... ни шта ће се на крају открити, али једно је било сигурно. *Масонска пирамида има још ионеку тајну. Осам Франклинов сквер није коначни одговор.*

Да ли је то било због налета адреналина услед овог открића, или једноставно последица неколико секунди мирног лежања, Лангдон није знао, али изненада осети да има контролу над својим телом.

Он болно пребаци руку на другу страну и одгурну торбу како би могао да погледа у трпезарију.

На своје запрепашћење видео је да је Кетрин завезана и да јој је у уста нагурана велика крпа. Лангдон покрену мишиће, покушавајући да се подигне на колена, али само тренутак касније, укочи се у крајњој неверици. У довратку трпезарије појавио се језиви призор – људски облик какав Лангдон никада раније није видео.

Шта је ово за име боја...?!

Лангдон се окрену и одупирући се ногама покуша да се удаљи, али га огромни тетовирани човек шчепа, окрете на леђа и опкорачи му груди. Ставио је колена на Лангдонове бицепсе прибијајући га болно на под. На грудима је имао смежураног двоглавог феникса. Његов врат, лице и обријана глава били су прекривени огромним бројем необично преплетених симбола – знамења, Лангдон је то знао – који су коришћени у ритуалима црне обредне магије.

Пре него што је Лангдон могао било шта више да разазна, грдосија му обухвати главу, притисну му дланове на уши, одиже главу с пода и с неком невероватном снагом, удари је о под.

Све постаде црно.

⁹³ *Sincere* – енглески „искрено“ (прим. прев.).

ПОГЛАВЉЕ 96

Малак је стајао у ходнику и посматрао разбојиште пред собом. Кућа му је личила на праву кланицу.

Роберт Лангдон лежао је пред његовим ногама, без свести, а Кетрин Соломон на поду у трпезарији, везаних руку и ногу, са крпом у устима.

Скрупчани леш жене из обезбеђења такође је лежао у близини, на поду, пошто се сручио са столице на коју га је био наместио. Та је чуварка, жељна да спасе сопствени живот, урадила све што је Малак од ње захтевао. Са оштрицом ножа на врату, јавила се преко Малаковог мобилног телефона и испричала лажи које су навеле Лангдона и Кетрин да дојуре овамо. *Никаква колеџница није била сшнла, ниши је Пишер био добро.* Чим је жена одглумила шта је требало, Малак ју је у тишини задавио.

Да би употпунио илузију да није код куће, Малак је телефонирао Беламију користећи спикерфон у једном од својих аутомобила. *Возим се у колима,* рекао је Беламију и свим осталима који су евентуално слушали. *Сшавио сам Пишера у тејек.* У ствари, Малак је само превезао кола од гараже до простора испред куће, на коме је наврат-нанос паркирао још неколико, од безбројних кола које је поседовао, и при том све фарове и све моторе оставио упаљене.

Превара је била потпуна.

Замало.

Једину мрљу у читавој замисли представљала је крвава црна гомила у фоајеу из чијег је врата вирио шрафцигер. Малак је претражио леш и зацерекао се кад је нашао примопредајник и мобилни са логом ЦИА. *Мора биши да и они знају колико сам моћан.* Извадио је батерије и здружио обе справе тешким бронзаним придрживачем за врата.

Малак је знао да мора брзо да ради, поготово што се и ЦИА умешала. Вратио се до Лангдона. Професор је био без свести и нема наде да ће се скоро повратити. Малак сад са великим узбуђењем пренесе поглед на камену пирамиду која је лежала на поду крај професорове отворене торбе. Застао му је дах, а срце дивљачки залупало.

Годинама већ чекам...

Руке су му благо подрхтавале док се нагињао и дизао Масонску пирамиду. Док је прстима лагано прелазио преко угравираних симбола, осетио је страхопоштовање пред свим оним што она скрива у себи. Да не би сасвим пао у транс, склонио је пирамиду у Лангдонову торбу, заједно са врхом од злата и затворио је.

Ускоро ћу ионово саставиши пирамиду... на мноо безбеднијем месту.

Пребацио је Лангдонову торбу преко рамена, а онда покушао да дигне и самог Лангдона, али је професорово опуштено тело било теже но што је очекивао. Малак се помири с тим да ће морати да га ухвати испод пазуха и вуче по поду. *Неће му се свиђаши шамо иде ја будем смесшио,* помисли Малак.

Док је вукао Лангдона, телевизор је и даље трештао. Гласови са ТВ-а били су само део представе, слободно је могао да га угаси. Канал је сад преносио

говор једног телеванђелисте⁹⁴ који је својој пастви објашњавао како да изговарају Оченаш. Малак се питао да ли иједан међу његовим хипнотизованим гледаоцима има икакву представу о томе одакле заправо потиче та молитва.

„...и на земљи као на небу...” изговарали су верници на екрану.

Па да, помисли Малак, Како јоре, шако доле.

„...и не уведи нас у искушење...”

Помози нам да савладамо слабости своје шела.

„...но избави нас од злога...” молили су се усрдно.

Малак се насмеши. *То ће бити мало шеше. Тама је све већа.* Па ипак, мора им се одати признање на труду. Људска створења која се обраћају Богу и траже помоћ од њега све брже изумиру у савременом свету.

Малак је вукао Лангдона преко салона у тренутку кад је паства усклинула „Амин!”

Амон, исправи их Малак. Еџиџи је колевка наших веровања. Бог Амон био је прототип за Зевса... Јупитера... и све савремено уприличавање Бога. До данашњих дана, сви верници на земљи узвикују неки облик тог имена. *Амен! Амин! Аум!*

Телеванђелиста поче да цитира стихове из Библије, описујући скупине анђела, демона и духова који управљају рајем и паклом. „Заштитите душе своје од злих сила!” упозоравао их је. „Уздигните срца своја у молитви! Бог и његови анђели ће вас чути!”

Јесије, у праву је, знао је Малак. Али чуће их и демони.

Малак је пре много година научио да, правилном молитвом, онај који верује може отворити капије духовног царства. Невидљиве силе које тамо обитавају, баш као и сам човек, попримају многе облике, и добра и зла. Силе Светла лече, штите и теже да уведу ред у свемиру. Силе Зла делају у супротном правцу... разарајући и уводећи хаос.

Ако их правилно призивамо, невидљиве силе могу се убедити да нам помажу на земљи... и тако нам подаре наизглед натприродну моћ. У замену за помоћ, ове силе захтевају да им онај који их призива приноси жртву – молитву и похвалу силама Светлости... а проливену крв силама Таме.

Што је већа жртва, већа се моћ добија. Малак је почео да вежба на разним животињама. Међутим, како је пролазило време, тако је смеонији постајао његов избор жртве. *Вечерас ћу учинити и последњи корак.*

„Пазите се!” драо се проповедник, упозоравајући вернике на долазак апокалипсе. „Ускоро почиње завршна битка за људске душе!”

Заиста, помисли Малак. А ја ћу у тој бици бити највећи рајник.

Битка је, наравно, почела веома, веома давно. У древном Египту, они који су усавршили Вештину постајали су кроз историју велики адепти⁹⁵, издвајали се из маса као истински првосвештеници Светла. Они су ходали земљом као богови. Градили су огромне храмове за иницијацију у које су долазили неофити⁹⁶ са свих страна света, да би се и они упутили у мудрост. Стасала је

⁹⁴ Припадник евангелистичке цркве који држи проповеди преко телевизије (прим. прев.).

⁹⁵ Окултисти, алхемичари који су достигли врхунац тајних вештина; мудраци (прим. прев.).

⁹⁶ Обраћеници (прим. прев.).

нова раса златних људи. У једном кратком временском распону, чинило се да је човечанство спремно да се уздигне и покида своје земаљско окове.

Злаћино доба дrevних мистерија.

Али човек, будући телесно биће, био је подложен гресима, обести, мржњи, нетрпељивости и похлепи. Током времена намножили су се они који су искварили Вештину, извитоперили је злоупотребљавајући њену моћ за личну добробит. Изопачену Вештину почели су да користе да би призивали мрачне силе, И тако је створена нова Вештина... чији је утицај много већи, непосреднији и заноснији.

Таква је моја Вештина.

Такво је моје Велико дело.

Посвећени адепти и њихова езотерична братства видеше како се рађа зло и како човек своје новостечено знање не користи на добробит своје врсте. Зато су они своје знање сакрили да би га држали подаље од очију недостојних. На крају, оно је загубљено у прошлости.

Тада је човек изгнан из раја.

Наступио је вечни мрак.

Све до данашњих дана, племенити потомци адепта настављају да се боре, слепо трагајући за светлошћу, покушавајући да поново задобију изгубљену снагу, трудећи се да одагнају таму. Били су то свештеници и свештенице у храмовима, црквама и светилиштима свих вероисповести на земљи. Време је избрисало сећање... учинило да забораве шта је било пре. Више нису познавали Извор из којег је некада текло њихово моћно знање. Када би их упитали о божанским мистеријама њихових предака, нови чувари вере бучно би их се одрицали, осуђујући их као јерес.

Да ли су стварно заборавили? Питао се Малак.

Одједи старе Вештине још увек су треперили у свим крајевима света, од мистичног јудејског кабализма, до исламског езотеричног суфизма. Само у наговештајима задржали су се у тајновитим хришћанским ритуалима, у обреду причести – једења и пијења божијег тела и крви, светачкој хијерархији, анђелима и демонима, појању и призивању, празничном календару израђеном на астролошкој подлози, освештаним одежама и обећању вечног живота. И дан-данас хришћански свештеници терају зле духове махањем кадионицама у којима тиња тамјан, звецкањем звончића и прскањем светом водицом. Хришћанство још увек практикује егзорцизам – старе магијске обреде истеривања демона, али исто тако и њиховог призивања.

И још увек не моћу да сагледају шта је некада било.

Нигде мистична прошлост цркве није очигледнија но у њеном епицентру. У Ватикану, у самом средишту Трга Светог Петра, стоји велики египатски обелиск. Исклесан тринаест векова пре но што је Исус први пут продисао – овај страхотни монолит стоји тамо сам за себе, без икакве непосредне везе са савременим хришћанством. Па зашто је онда тамо? У срцу Христове цркве? Камени знак, врисак који нико не чује. Подсетник за оно мало мудрих који се још увек сећају где је све почело. Црква, порођена из утробе древних мистерија, још увек чува своје обреде и симболе.

Један симбол изнад свих.

Украс на олтарима, одежама, звонцима и на Јеванђељу, призор јединствен хришћанском свету – преиспољна представа човека-жртве.

Хришћанство, више но било која вероисповест разуме преобразитељну моћ жртвовања. Чак и данас, у славу жртвовања које је Исус поднео, његови следбеници чине бледе покушаје личног жртвовања... они посте, одричу се физичких задовољстава и плаћају црквени данак.

Све је то, наравно, недовољно. Без крви, нема правої приношења жртве.

Силе таме одавно су прихватите крвну жртву, на тај начин толико су ојачале да се сад силе добра боре да их не надвладају. Ускоро Светло ће потпуно згаснути и заговорници Таме моћи ће слободно да се населе у Човекову душу.

ПОГЛАВЉЕ 97

„Осам Франклинов сквер *мора* постојати“, инсистирала је Сато. „Погледај поново!“

Нола Кеј седела је за својим столом и намештала слушалице. „Госпођо, свугде сам погледала... нема такве адресе у Вашингтону.“

„Али ја стојим на крову Франклиновог сквера *један*“, рече Сато. „Мора бити да је ту негде и *осам*!“

Директорка Саџо је на крову? „Чекајте мало.“ Нола поче с новом претрагом. Размишљала је да ли да каже директорки КБ-а за хакера, али Сато је тренутно изгледа била усредсређена на Осам Франклинов сквер. Поред тога, Нола још увек није имала све информације. Где је уопште тај проклети безбедњак?

„Добро“, рече Нола, гледајући у екран, „видим у чему је проблем. Франклинов сквер један је назив зграде... а не адреса. Адреса је у ствари Улица К 1301.“

Ова информација као да је збунила директорку. „Нола, немам сад времена да ти објашњавам – пирамида јасно указује на Осам Франклинов сквер.“

Нола се истог тренутка усправи у својој столици. *Пирамида њоказује на одређену локацију?*

„У натпису“, наставила је Сато, „стоји: ‘Тајна је скривена у Овом Реду – Осам Франклинов сквер’.“

Нола једва да је могла то да замисли. „*Ред* као... масонски или монашки?“ „Претпостављам“, одговори Сато.

Нола размисли на моменат, а онда поче поново да куцка. „Госпођо, можда су се бројеви на тргу променили током година? Хоћу рећи, ако је ова пирамида стара колико и легенда, можда су бројеви на Франклиновом скверу били другачији када је направљена? Покренула сам претрагу *без* броја осам... за... ‘ред’... ‘Франклинов сквер’... и ‘Вашингтон’... овако можда добијемо неку идеју, ако је...“ Она стаде усред реченице, како су се појавили резултати претраге.

„Шта имаш?“ питала је Сато.

Нола је зурила у први погодак на листи – спектакуларну слику Велике пирамиде у Египту – која је послужила као тематска позадина за главну веб-страницу посвећену згради на Франклиновом скверу. Грађевина није личила ни на једну другу са тог сквера.

Па чак ни у целом трагу, кад смо већ код њоја.

Оно што је Нолу запањило није био бизарни изглед зграде, већ опис њене намене. Судаћи по овој веб-страници, необична грађевина је била свети мистични храм, а дизајнирао га је... и дизајниран је *за*... древни тајни ред.

ПОГЛАВЉЕ 98

Роберт Лангдон се освести и осети страховит бол у глави.

Где сам?

Ма где био, био је у мраку. Као у најдубљој пећини, без иједног звука.

Лежао је на леђима, са рукама поред себе. Пометен, покуша да мрдне прстима на рукама и ногама и осети олакшање јер је могао слободно и без бола да их покреће. *Шта се десило?* Изузев главобоље и тоталног мрака, све остало је изгледало нормално.

Скоро све.

Лангдон схвати да лежи на хладној подлози, која се чинила необично глатком, као да је од стакла. Што је још чудније, осећао је и да је та склиска површина у непосредном контакту са његовим голим телом... раменима, леђима, задњицом, бутинама, листовима. Да ли сам ја то го? Збуњен, пређе шакама преко тела.

Исусе! Где ми је одело, кој враћа?

У помрчини, копрена поче да се диже и неповезана сећања изађоше Лангдону пред очи, попут изненадног блеска, у коме је сагледавао застрашујуће призоре: мртвог агента ЦИА, лице истетовиране звери... своју главу како удара о под. Сlike су се ређале све брже... уз напад мучнине сети се Кетрин, како везаних руку и ногу, са крпом у устима, лежи на поду.

Господе боже!

Лангдон се нагло усправи у седећи положај и челом удари у нешто што је висило десетак центиметара изнад њега. Бол га прострели кроз главу и он паде наузнак, скоро онесвешћен. Потпуно ошамућен, подигао је руке и стао да пипа у мраку, тражећи препреке. Оно што је открио било је потпуно без смисла. Чинило се да се таваница налази на мање од тридесетак центиметара изнад њега. *Где ли сам ја то, за име светиа?* Кад рашири руке у страну у покушају да се окрене, обема рукама додирну зидове са стране.

Коначно му је свануло. Роберт Лангдон није у соби.

Ја сам у кућији!

У мраку тог уског сандука, попут мртвачког, Лангдон поче дивље да удара песницама. Драо се и дозивао у помоћ. Ужас који га је обузео само се повећавао сваким тренутком, све док није постао неподношљив.

Ја сам жив закопан.

Поклопац Лангдоновог сандука није хтео ни да се помери, чак ни кад је избезумљено гурао и рукама и ногама. Кутија је, колико му се чинило, била начињена од дебелог фибергласа. Непропустљивог за ваздух. Непропустљивог за звук. Непропустљивог за светло. Одавде се не може побећи.

Угавићу се без ваздуха, сам у овој кућији.

Помислио је на дубоки бунар у који је био упао као дечак, и на страшну ноћ коју је провео стојећи у води, сам у мраку, у рупи без дна. Та траума оставила је трага на Лангдоновој психи и он се никад није ослободио патолошког страха од затвореног простора.

Ове ноћи, жив закопан, Роберт Лангдон поново преживљава своју најстрашнију ноћну мору.

Кетрин Соломон дрхтала је без гласа на поду Малакове трпезарије. Оштра жица већ јој се дубоко урезала изнад шака и стопала, а сваки, и најмањи покрет само ју је још више затезао.

Тетовирани човек брутално је онесвестио Лангдона и преко пода одвукао његово беживотно тело, заједно са кожном торбом и каменом пирамидом. Кетрин није имала појма куда су отишли. Оперативац који је пошао са њима био је мртав. Већ дуго није чула никакав звук и питала се да ли су тетовирани човек и Лангдон још увек у кући. Покушала је да вришти у помоћ, али са сваким покушајем, крпа у њеним устима само се још дубље уваљивала према душнику.

Осети како се по поду приближавају кораци и окрену главу, очајнички се надајући да можда неко долази у помоћ. Обриси огромне фигуре њеног киднапера појавише се у ходнику. Кетрин се згрчи кад је, као гром, погоди сећање на тог човека у њиховом породичном дому, пре десет година.

Он мије убио њорогицу.

Сад је корачао према њој. Лангдона нигде није било. Човек је чучнуо, ухватио је око струка, па ју је грубо пребацио преко рамена. Жица јој се усекла у чланке на рукама, а крпа пригушила узвике бола. Понео ју је низ ходник према салону, где су раније тог дана, њих двоје пијучкали чај.

Куда ме носи?

Пренео је Кетрин преко читаве просторије и зауставио се непосредно испред уљане слике са три грације, којој се она дивила овог поподнева.

„Поменула си да ти се допада слика“, прошапта човек, док су јој његове усне практично додиривале ухо. „То ми је драго. Можда је ово последња лепа ствар коју ћеш видети у животу.“

Уз те речи, он испружи руку и дланом притиште десну страну огромног рама. На Кетринин ужас, слика се окрете у зиду, вртећи се око осе попут врата на окретање. *Скривени пролаз.*

Кетрин покуша да се измигољи, али човек ју је чврсто држао и пронео кроз отвор иза платна. Док су се три грације још једном окретале и затварале пролаз, Кетрин угледа дебео слој изолације на њиховој полеђини. Ма какви звуци да се овде буду чули, они очито неће допрети до спољашњег света.

Простор у позадини слике био је скучен, пре налик на ходник, него собу. Човек ју је однео све до другог краја, а онда отворио једна тешка врата и пронео је кроз њих до уског одморишта. Кетрин је сад гледала низ уску рампу која је водила у подрум. Удахнула је ваздух да врисне, али је почела да се дави од крпе.

Косина је била стрма и узана. Зидови са свих страна били су од бетона, осветљени плавкастом светлошћу која као да је извирала из пода. Зрак који је допирао до ње био је топао и оштар, пун неке чудне мешавине: љутог мириса хемикалија, благог мириса тамјана, тешког мошуса људског зноја, а уз све то, снажног, висцералног задаха људског страха.

„Веома сам импресиониран твојим научним достигнућима“, шаптао је човек док су се спуштали према самом крају рампе. „Надам се да ће и *моја* импресионирати тебе.“

ПОГЛАВЉЕ 99

Вођа оперативног тима ЦИА, Тернер Симкинс, чукао је у тами Франклиновог парка и непрекидно на оку држао Ворена Беламија. Мамац још увек нико није загризао, али било је још рано.

Симкинсов примопредајник запишта и он га укључи, надајући се да је неко од његових људи нешто видео. Али била је то Сато. Имала је неке нове информације.

Симкинс је слушао и сложио се с њеном забринутошћу. „Чекајте“, рече он, „само да проверим да ли могу да видим.“ Пузао је кроз грмље у ком се крио и провирио у правцу из ког је дошао. Након што се мало померио, коначно је имао отворен поглед.

Ух, јебо ше.

Гледао је у зграду која је личила на некакву цамију из Старог света. Угнеждена између две много веће зграде, ова је имала маварску фасаду начињену од светлуцавих плочица теракоте, сложених по компликованој шеми. Изнад троја масивних врата, налазила су се два реда уских, високих прозора који су изгледали као да ће се арапски ратници сваки час појавити и испалити стрелице на сваког ко приђе ненајављен.

„Видим је“, рече Симкинс.

„Има ли тамо неког?“

„Нема.“

„Добро. Хоћу да промените позиције и пажљиво је посматрате. Зове се Свети храм Алмас⁹⁷ и главни је штаб једног мистичног реда.“

Симкинс је дуго радио у области Вашингтона, али му овај храм није био познат, као ни било који древни мистични ред који је смештен на Франклиновом скверу.

„Ова зграда“, рече Сато, „припада групи која се зове Древни арапски ред узвишеног тајног светилишта.“

„Никад чуо за њих.“

„Мислим да ипак јеси“, рече Сато. „Они су придружени чланови масонског покрета, познатији као шрајнери.“⁹⁸

Симкинс упути сумњичав поглед према китњастој згради. Шрајнери? Типови који подижу болнице за децу? Није могао да се сети ниједног другог „реда“ чије име звучи мање злокобно од братства филантропа који носе црвене фесиће и марширају на парадама.

Али и поред тога, Сатоина забринутост је била оправдана. „Госпођо, ако наша мета схвати да је ова зграда у ствари „Ред“ на Франклиновом скверу, неће му ни требати адреса. Једноставно ће прескочити састанак и отићи директно на праву локацију.“

„И ја мислим. Држи на оку тај улаз.“

⁹⁷ *Almas Shrine Temple* – један од масонских храмова у Вашингтону (прим. прев.).

⁹⁸ На енглеском: *Shriners* је назив повезан са немачком речи у значењу 'столар'. Данас се односи на добротворну организацију која оснива и финансира ланац болница и других установа за лечење болесне деце (прим. прев.).

„Хоћу, госпођо.“

„Да ли се јавио агент Хартман из Калорама хајтса?“

„Није, госпођо. Рекли сте му да се директно јави вама.“

„Е, па није.“

Чудно, помисли Симкинс, погледавши на сат. Касни.

ПОГЛАВЉЕ 100

Роберт Лангдон лежао је дрхтећи, наг и сам у тоталном мраку. Парализован страхом, није више викао и ударао. Уместо тога, лежао је склопљених очију и трудио се колико год је могао да смири громогласно лупање срца и успаничено дисање.

Лежиш под бескрајним, ноћним небом, убеђивао је сам себе. Изнад тебе нема ничега осим бескрајног, широког, отвореног простора.

Ова смирујућа визуализација представљала је једини начин на који је успео да преживи недавни боравак у затвореној комори магнетне резонанце, све уз троструку дозу валијума. Међутим, вечерас визуализација није имала никаквог дејства.

Крпа у устима Кетрин Соломон толико се била померила уназад да се скоро сасвим угушила. Њен отимач спустио ју је низ узану рампу све до једног тамног ходника у подруму. На његовом крају, угледала је неку просторију осветљену језовитом црвенкастољубичастом светлошћу, али тамо нису улазили. Уместо тога, човек је застао испред мале бочне просторије, унео је унутра и ставио на дрвену столицу. Поставио ју је тако да су јој везани чланци били са друге стране наслона, па уопште није могла да се покрене.

Кетрин је осећала да јој се жица још дубље усеца у месо. Међутим, једва да је осећала тај бол од ужасног паничног осећаја да више неће моћи да дише. Крпа у устима клизила је све дубље у грло, и она осети како незауостављиво рига. Видно поље почело је да јој се сужава.

Иза ње, тетовирани човек затвори једина врата на просторији и упали светло. Кетринине очи почеле су обилно да сузе, више није могла да разликује предмете у непосредној близини. Све је постало сасвим мутно.

Искривљена слика шареног људског меса појави се пред њом, и Кетрин осети да су капци почели да јој подрхтавају док је посртала на ивици несвесног. Једна рука прекривена крљуштима приближи јој се и истргну крпу из уста.

Кетрин се засопи, увлачећи ваздух дубоко у плућа, кашљући и давећи се, док су јој се плућа пунила драгоценим ваздухом. Полако, престаде да јој се мути пред очима и она схвати да гледа право у лице демона. Тешко би се могло рећи да је то било људско лице. Прекривајући врат, лице и обријану главу, на њему се налазила невероватна мрежа бизарних утетовираних симбола. Изузев малог круга на врху главе, изгледа да је сваки центиметар његовог тела био овако декорисан. Огроман двоглави феникс на његовим грудима фиксирао ју је својим очима-брадавицама, као некакав изгладнели орао стрвинар, стрпљиво ишчекујући њену смрт.

„Отвори уста“, прошапта човек.

Кетрин јегледала чудовиште испуњена одвратношћу. *Шта?*

„Отвори уста“, понови он. „Или враћам крпу.“

Дршћући, Кетрин отвори уста. Човек пружи свој дебели, истетовирани кажипрст и протури га између њених усана. Кад јој је додирнуо језик, Кетрин је помислила да ће повратити. Он извуче мокри прст и подиже га на врх своје

избријане главе. Зажмуривши, утрља пљувачку у мали кружни простор нететовиране коже. Згађена, Кетрин скрете поглед.

Соба у којој је седела изгледала је као нека котларница – цеви на зидовима, клокотање, неонско осветљење. Пре но што је стигла да разгледа зидове, поглед јој се прикова за нешто на поду. Гомила одеће – ролка, спортски сако од твида, мокасине, сат са Мики Маусом на бројчанику.

„Боже!“ она се окрете према тетовираној животињи испред себе. „Шта сте учинили са Робертом?“

„Шшш“, прошапута човек, „могао би да те чује.“ Закорачио је у страну и показао руком иза себе.

Тамо није било Лангдона. Кетрин је видела само једну огромну кутију од црног фибергласа. Њен облик непријатно ју је подсетио на тешке сандуке у којима кући враћају тела погинулих из рата. Две велике копче чврсто су стезале кутију да се не отвори.

„Он је *унуџра*?“ прозбори Кетрин. „Али... он ће се угушити!“

„Не, неће“, рече човек, показујући јој неколико провидних цеви које су ишле дуж зида, а онда ка дну сандука. „Али ће *џожелеџи* да му се то деси.“

У потпуном мраку, Лангдон је помно слушао пригушене звуке који су сад допирали из спољњег света. *Гласови*? Почео је да лупа у зидове и да виче колико год га грло носи. „У помоћ! Да ли ме неко чује?“

Сасвим из даљине, неко узвикну једва чујно. „Роберте! Господе боже, не! НЕ!“

Препознао је глас. Била је то Кетрин и звучала је ужаснуто. Чак и тако, како га је дивно било чути. Лангдон увуче ваздух да јој довикне, али застаде, осетивши нешто сасвим неочекивано на потиљку. Чинило се као да се ваздух незнатно покренуо при дну сандука. *Како је џо моџуће*? Лежао је сасвим мирно, процењујући ситуацију. *Јесџе, сасвим сиџурно*. Осетио је како му ваздух покреће ситне длацице на затиљку.

Инстинктивно, Лангдон поче да пипа по дну, тражећи одакле допире зрак. Требало му је кратко да га пронађе. *Има један сиџушни венџил!* Мали перфорирани отвор под прстима деловао је као решетка на судопери или кади, изузев што је кроз њега сад улазио благ, постојан поветарац.

Убаџује ваздух за мене. Не жели да се уџушим.

Осећај олакшања кратко је трајао за Лангдона. Заstraшујући звук зачу се кроз рупице отвора. Беше то препознатљиво клокотање нечег што тече... и улива се код њега.

Кетрин је у неверици зурила у течност која се, њој наочиглед, спуштала једном цеви према Лангдоновом сандуку. Читав тај приказ изгледао је као нека перверзна мађионичарска представа.

Он уџумџава воду у сандук?!

Кетрин је затегнула жицу, не обраћајући пажњу што јој се дубоко усеца у чланке. Али није могла да учини ништа друго сем да панично гледа. Чула је како Лангдон очајнички удара. Али кад је вода стигла до доњег дела сандука, ударање је престало. Наступи тренутак ужасавајући тишине. Потом лупање поново крену, са обновљеним очајањем.

„Пустите га напоље!“ преклињала је Кетрин. „Молим вас! Не можете да радите тако нешто!“

„Знаш, дављење је страшна смрт.“ Човек је мирно говорио, док је корачао округ. „Твоја асистенткиња Триш, могла би да ти исприча како је то.“

Кетрин је чула шта је он рекао, али није била у стању да схвати.

„Можда се сећаш да сам се и ја једном скоро удавио“, прошапта човек. „Било је то на вашем породичном имању у Потомаку. Твој брат је пуцао у мене и ја сам пропао кроз лед, тамо код Заковог моста.“

Кетрин га је гледала разјарено, испуњена дубоким презиром. *Те ноћи ти си убио моју мајку.*

„Богови су ме заштитили те ноћи“, рекао је. „Они су ме упутили како да постанем један од њих.“

Вода која је клокотала у сандуку иза Лангдонове главе била је млака... температуре тела. Течност се већ попела десетак центиметара и у потпуности потопила доњи део његовог голог тела. Кад је почела да му се пење по ребрима, Лангдон схвати да се окрутна реалност приближава стреловитом брзином.

Умрећу.

Са обновљеним осећањем панике, подигао је руке и почео дивље да удара.

ПОГЛАВЉЕ 101

„Морате да га пустите!“ преклињала је Кетрин, плачући. „Учинићемо шта год хоћете!“ Могла је да чује како Лангдон све јаче удара у поклопац док се ниво воде подизао у ковчегу.

Тетовирани човек се само смешио. „Лакше је с тобом него с твојим братом. Шта сам све морао да урадим Питеру да би ми одао своје тајне...“

„Где је он?!“ питала је. „Где је Питер?! Реците ми! Урадили смо тачно оно што сте хтели! Решили смо пирамиду и...“

„Не, *нис*те решили пирамиду. Играли сте игру. Сакрили сте неке информације и довели владиног агента у мој дом. Тешко да је то понашање које бих наградио.“

„Нисмо имали избора“, одговори она, загрцнувши се од суза. „ЦИА вас тражи. Приморали су нас да поведемо и агента. Све ћу вам рећи. Само пустите Роберта!“ Кетрин је могла да чује како Лангдон виче и удара по ковчегу, и да види како вода цури кроз цев. Знала је да нема много времена.

Стојећи испред ње, тетовирани човек је говорио смирено, гладећи се по бради. „Претпостављам да ме агенти чекају и на Франклиновом скверу?“

Кетрин не рече ништа, па човек стави своје широке дланове на њена рамена и поче полако да је привлачи к себи. Због руку које су још увек биле везане жицом за наслон столице, рамена су јој се затезала, пуцала од бола и претила да ће се ишчашити.

„Да!“ рече Кетрин. „Има агената који вас чекају на Франклиновом скверу!“

Он повуче јаче. „Који је број на златном врху пирамиде?“

Бол у њеним зглобовима и раменима постајао је неподношљив, али Кетрин ништа не рече.

„Можеш да ми кажеш сада, Кетрин, или прво да ти сломим руке, па да те питам поново.“

„Осам!“ стењала је од бола. „Број који се не види је *осам*! На врху пирамиде пише: „Тајна је скривена у Овом Реду – Осам Франклинов сквер!“ Кунем се. Не знам шта више да вам кажем! Осам Франклинов сквер!“

Човек још увек није пуштао њена рамена.

„То је све што знам!“ рече Кетрин. „То је адреса! Пустите ме! Пустите Роберта из ковчега!“

„*Мојао бих*...“ рече човек, „али има ту један проблем. Не могу да одем до Осам Франклиновог сквера, а да не будем ухваћен. Реци ми шта се налази на тој адреси?“ „Не знам!“

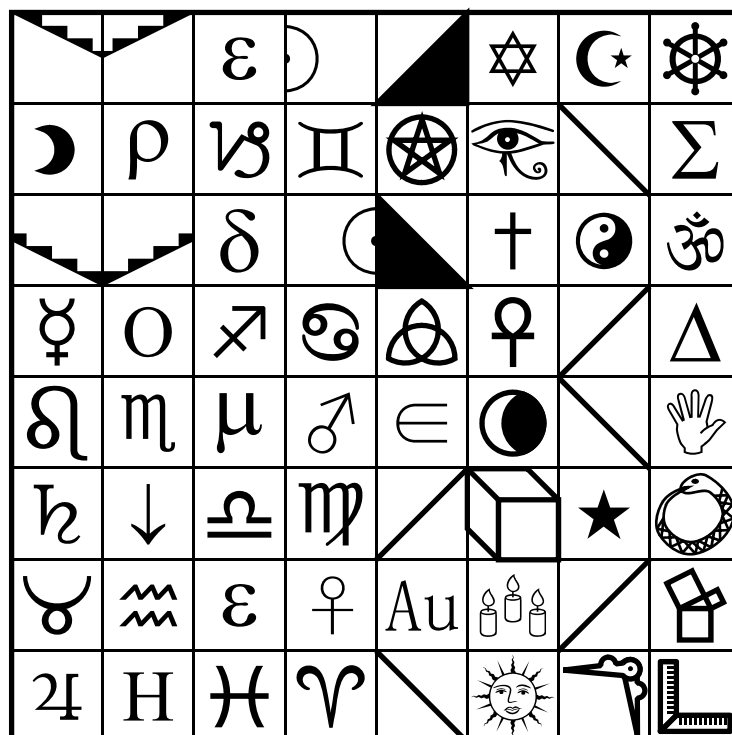
„А симболи на *основи* пирамиде? С доње стране? Да ли знаш шта они значе?“

„Који симболи на *основи*?“ Кетрин није имала појма шта јој говори. „Основа није имала симбола. Глатка је, гола стена!“

Очигледно потпуно имун на пригушено запомагање из сандука, тетовирани човек мирно оде до Лангдонове торбе и извади камену пирамиду. Затим се врати до Кетрин и подиже је до висине њених очију да може да види основу.

Када Кетрин угледа угравиране симболе, зину од запрепашћења.

Али, *ѡо* је немоуће!

Основа пирамиде била је сва прекривена урезаним знацима. *Ничеѡа ѡу* није било раније! *Ситурна сам у ѡо!* Није имала представу шта би ови симболи требало да значе. Изгледало је као да је њима обухваћена свака мистична традиција, укључујући и многе које није могла да препозна.

Тоштални хаос.

„Ја... немам појма шта ово значи“, рече.

„Ни ја“, одговори њен тамничар. „На срећу, имамо специјалисту на располагању“ Бацио је поглед према ковчегу. „Хајде да га питамо, хоћеш ли?“ Носио је пирамиду према ковчегу.

У једном кратком титрају наде, Кетрин помисли како ће отворити поклопац. Уместо тога, он спокојно седе поврх њега и руком смакну малу плочу на страну, откривајући прозорче од плексигласа с горње стране резервоара.

Светло!

Лангдон прекри очи, трепћући под зраком светла које се уливало кроз отвор. Како су му се очи привикавале, нада се претвори у збуњеност. Гледао је кроз нешто што је личило на прозор на поклопцу. Кроз прозорче је могао да види бели плафон и флуоресцентно светло.

Без упозорења, тетовирано лице појави се и поче да зури у њега.

„Где је Кетрин?!“ повика Лангдон. „Пустите ме напоље!“

Човек се насмеши. „Твоја пријатељица Кетрин је овде са мном“, рече човек, „Могао бих да јој поштедим живот. Као и твој. Али време ти измиче, па предлажем да ме пажљиво саслушаш.“

Лангдон је једва могао да га чује кроз стакло, а вода се већ подигла још више, стигавши му до груди.

„Да ли знаш“, упита га човек, „да се на *основи* пирамиде налазе симболи?“

„Да!“ повика Лангдон, јер је угледао широку површину прекривену симболима када се пирамида претурила на горњем спрату. „Али немам представу шта значе! Морате брзо на Осам Франклинов сквер! Одговор је тамо! То је оно што је писало на врху...“

„Професоре, и ви и ја знамо да ме тамо чека ЦИА. Немам намеру да ушетам у замку. Осим тога, није ми потребан број улице. Само *једна* зграда на том тргу могла би бити у игри – Свети храм Алмас.“ Застао је, пиљећи у Лангдона. „Древни арапски ред племића мистичног храма.“

Лангдон беше збуњен. Чуо је за Храм Алмас, али је заборавио да се он налази на Франклиновом скверу. *Шрајнери су... „Овај Ред“? Њихов храм се налази изнад тајног степенација?* То није имало превише историјског смисла, али Лангдон тренутно није био у позицији да расправља о историји. „Да!“ повика. „То мора да је то! Тајна је скривена у Овом Реду!“

„Позната ти је та зграда?“

„Апсолутно!“ Лангдон подиже болну главу како би му уши биле изнад нивоа течности који је брзо растао. „Могу вам помоћи! Пустите ме!“

„Значи верујеш да можеш да кажеш какве овај храм има везе са симболима на дну пирамиде?“

„Да! Пустите ме само да погледам у симболе!“

„Добро, онда. Хајде да видимо шта ћеш пронаћи.“

Пожури! Док је топла течност расла око њега, Лангдон гурну поклопац, наводећи човека да га отвори. *Молим те! Пожури!* Али поклопац се није отворио. Уместо тога, основа пирамиде се изненада појавила изнад прозора од плексигласа.

Лангдон је успаничено гледао у њу.

„Верујем да ти је ово довољно близу?“ Човек је држао пирамиду својим тетовираним рукама. „Размишљај брзо, професоре. Мислим да имаш мање од шездесет секунди.“

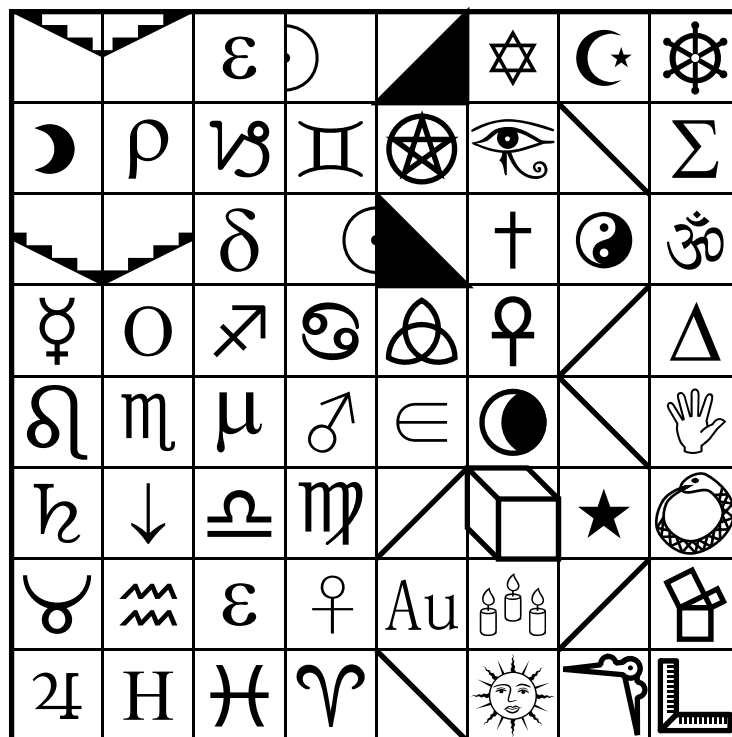
ПОГЛАВЉЕ 102

Роберт Лангдон чуо је више пута да животиња, ако је сатерана у теснац, може да добије чудесну снагу. Па ипак, кад се он свом својом снагом одупро о доњу површину сандука, ништа се није померило. Свуд око њега, течност је постојано надлазила. Кад је преостало само још петнаестак центиметара ваздуха за дисање, подигао је главу у тај простор. Лице му је сад било тик уз прозорчић од плексигласа, а само неколико центиметара од доње стране камене пирамиде на којој су се налазили загонетни угравирани знаци.

Немам њредшаву шша они значе.

Преко сто година сакривао се последњи натпис на Масонској пирамиди испод тврде скраме воска и камене прашине, а сада је био огољен. Састојао се од савршено правилне квадратне решетке са најразноврснијим симболима из различитих традиција: алхемијских, хералдичких, анђеоских, магичних, нумеричких, сигиличких, грчких, латинских. Заједно узев, неописива збрка смућаних слова и знакова из десетак различитих језика, култура и периода.

Тоштални хаос.

Симболог Роберт Лангдон није могао ни уз помоћ својих најсмелијих интелектуалних акробација да докучи како би се ова решетка са симболима могла дешифровати тако да уопште нешто значи. *Из овој хаоса ред? Немојуће.*

Течност му је сад милела већ по јабучици, па Лангдон осети како и његов ужас постаје све већи. Наставио је да удара по зидовима резервоара.

Избезумљен и очајан, Лангдон концентриса сву своју менталну енергију на таблу са симболима. *Шша би ши симболи уошшше моли да значе?* Нажалост, овај скуп симбола био је толико разнородан, да уопште није могао ни да помисли одакле би могао почети. Пирамида га је изазивачки посматрала. *Чак нису сви ни из истој временској раздобља!*

С друге стране резервоара чуо се Кетринин пригушен, али ипак препознатљив глас, како очајнички преклиње да Лангдон буде пуштен из резервоара. И поред тога што није био у стању да види решење, вероватноћа да ће умрети као да је мотивисала сваку ћелију његовог бића да трага за њим. Осећао је невероватну јасноћу мисли, какву до тада још никада није искусио. *Размишљај!* Напрегнуто је прегледао таблу, тражећи било какав кључ за решетке – неку комбинацију, скривену реч, посебан знак, било шта – али је и даље видео само решетку испуњену неповезаним симболима. *Хаос.*

Како су секунде пролазиле, тако је Лангдон почињао да осећа све већу утрнулост која му се ширила по читавом телу. Као да се његово тело спремао да му заштити ум од самртних мука. Вода је већ претила да му уђе и у уши, па је издигао главу колико год је могао, гурајући је уз поклопац сандука. Заstraшујући призори почеше да му излазе пред очи: један дечак у Новој Енглеској бази кроз воду на дну мрачног бунара; један човек у Риму лежи заробљен у преврнутом ковчегу, заједно с костуром.

Кетринини повици постајали су све избезумљенији. Колико је Лангдон уопште могао да чује, она је покушавала да *објасни* лудаку да нема права да очекује од Лангдона да дешифрује запис пре но што оде до Храма Алмас. „Очито да се у тој згради налази још један део који недостаје да би се ова загонетка решила. Како он може да дешифрује пирамиду, ако нема све потребне информације?“

Лангдон је осећао захвалност што се она толико труди, али опет, био је сигуран да се „Осам Франклинов Сквер“ не односи на Храм Алмас. *Временски се не слаже!* По легенди, Масонска пирамида израђена је половином 19. века, неколико деценија пре но што су уопште и постојали шрајнери. У ствари, Лангдон је схватио да је то морало бити пре но што је тај трг уопште и добио име Франклинов сквер. Врх пирамиде не може указивати на тада још несаграђену зграду, на непостојећој адреси. Ако „Осам Франклинов сквер“ указује на било шта... онда је то *морало* постојати још 1850. године.

На несрећу, Лангдон је једноставно тапкао у месту.

Лупао је главу и покушавао да се сети било чега што би могло да се уклопи у тај временски период. *Осам Франклинов сквер. Нешто што је тамо постојало већ 1850. године?* Лангдон ничег није могао да се сети. Тачност му је сад већ улазила у уши. Борећи се са ужасом, и даље је гледао у решетку са симболима на прозорчету. *Никако да схватим везу!* Скамењен, избезумљено је рекао у памети све могуће паралеле којих је могао да се сети.

Осам Франклинов сквер... сквер је квадрат... ова решетка са симболима је квадрат... масонски симболи су уломер и шестар... масонски олтари су у облику квадрата... квадрати стоје под углом од деведесет степени. Вода је и даље надолазила, али Лангдон на то није обраћао пажњу. Осам Франклин... осам... ова решетка има осам-уша-осам поља.. Франклин има осам слова... „Овом Реду“ има осам слова... 8 представља роширани симбол ∞ за бесконачност... у нумерологији осам је број за уништење...

Лангдон једноставно више није имао идеја.

С друге стране резервоара, Кетрин је и даље преклињала, али ју је Лангдон сад чуо само испрекидано, јер му је вода плускала око главе.

„...немогуће ако не зна... порука на врху пирамиде јасна... тајна је скривена у...“

Више се није чула.

Вода је ушла Лангдону у уши, и Кетринин глас је потпуно утихнуо. Одједном је био окружен потпуном тишином, као у материци. Схватио је да ће заиста умрети.

Тајна је скривена у...

Кетринине последње речи одјекивале су у тишини Лангдоновог гроба.

Тајна је скривена у...

Необично, али Лангдон схвати да је исте те речи чуо већ много пута раније.

Тајна је скривена... у.

Чак се сад чинило како му се древне мистерије смеју у лице. Израз „тајна је скривена у“ представља основно начело свих мистерија које нагоне људски род да тражи бога не горе на небу, већ у самом себи. *Тајна је скривена унутар.* То је порука свих великих учитеља мистике.

Божије краљевство је у њеби, говорио је Исус Христос.

Упознај себе, говорио је Питагора.

Зар не знаш да све бојови, рекао је Хермес Трисмегистус.

Листа је била бесконачна...

Сва мистична учења током векова, покушавала су да пренесу ову идеју. *Тајна је скривена унутар.* И поред свега тога, човек је наставио да гледа у небеса, тражећи тамо божји лик.

За Лангдона, ово сазнање је представљало крајњу иронију. У овом часу, очију уперених у небо, као и сви слепци пре њега, Роберт Лангдон изненада спозна истину. Погоди га као гром из ведрa неба.

Тајна

је скривена

у Овом Реду

Осам Франклинов сквер

Схватио је, у магновењу.

Порука на врху пирамиде одједном постаде кристално јасна. Њено значење било му је читаве ноћи пред очима. Текст на врху, као и сама Масонска пирамида, представљао је симболон – један део шифре – поруку исписану у деловима. Значење садржано у њему било је камуфлирано на тако једноставан начин, да Лангдон просто није могао да поверује да ни он ни Кетрин нису били у стању да га запазе.

Лангдона још више запрепасти то што је тек сада схватио да порука на врху заиста садржи прецизно упутство како да се дешифрује решетка симбола на дну пирамиде. Не може бити једноставније. Управо као што је Питер Соломон тврдио, златни врх пирамиде заиста представља моћан талисман, који има снагу да унесе ред у хаос.

Лангдон поче да удара у поклопац вичући, „Знам! Знам!“

Изнад њега, пирамида се подиже и нестаде. А уместо ње, поново се појави стравично тетовирано лице, које је буљило кроз уски прозорчић.

„Решио сам!“ повика Лангдон. „Пустите ме одавде!“

Када је тетовирани човек проговорио, Лангдон није ништа могао да чује јер му је течност прекрила уши. Међутим, успео је да види како овај изговара две речи. „*Реци ми.*“

„Рећи ћу!“ вриштао је Лангдон, а вода му је већ скоро улазила у очи. „Пустите ме напоље! Све ћу вам објаснити!“ *Боже, како је једнославно.*

Цовекове усне се поново покренуше. „*Реци ми сад... или умри.*“

Док је вода испуњавала и последње центиметре простора, Лангдон забаци главу што је више могао уназад, да би му уста остала на површини. У том трену, топла течност преплави му и очи и потпуно замути вид. Извивши леђа још више, он притиште уста на прозорчић од плексигласа.

Користећи последњих неколико секунди у којима је још могао да дише, Роберт Лангдон повери тајну дешифровања Масонске пирамиде.

Кад је престао да говори, течност се подиже све до његових усана. Инстинктивно, он удахну последњи пут и чврсто затвори уста. Тренутак касније, течност га прекри у потпуности, стигавши до самог врха његове гробнице, и крену да се излива преко плексигласа.

Усиео је, помисли Малак. Лангдон је схватио како да одгонеће пирамиду. Одговор је био толико једнославан. Толико очигледан.

Испод прозорчета, зароњено лице Роберта Лангдона гледало је у њега очима пуним молбе и очајања.

Малак затресе главом и полако, али нечујно, изусту следеће речи: „Хвала професоре. Уживај у загробном животу.“

ПОГЛАВЉЕ 103

Као озбиљан пливач, Роберт Лангдон се често питао како је то када се човек дави. Сада је знао да ће то искусити на сопственој кожи. Премда је могао да задржи дах много дуже од већине људи, већ је осећао како му тело реагује на недостатак ваздуха. Угљен-моноксид се накупљао у његовој крви изазивајући инстинктивни рефлекс за дисањем. *Не диши!* Са сваким протеклим тренутком нагон за дисањем бивао је све јачи. Лангдон је знао да ће ускоро достићи преломну тачку удаха – критични тренутак када дах више не може намерно да се задржава.

Отвори шај њоклоџац! Лангдонови инстинкти нагонили су га да удара и бори се, али знао је да не сме да губи драгоцен кисеоник. Све што је могао било је да зури кроз немирну воду и нада се. Спољашњи свет сада је био само замагљена крпа светла с друге стране прозора од плексигласа. Сви његови мишићи почели су да га пеку и знао је да га хипоксија лагано обузима.

Изненада се над њим појави прелепо прозирно лице које га је гледало. Била је то Кетрин, а њене меке црте чиниле су се скоро етеричним иза вела од течности. Погледи им се сусретоше кроз прозор од плексигласа, и на трен, Лангдон помисли како је спасен. *Кетрин!* А онда пригушено зачу њене ужаснуте крике и схвати да је у том положају држи њихов тамничар. Тетовирано чудовиште присиљавало ју је да буде сведок онога што ће се догодити.

Кетрин, извини...

На овом чудном, мрачном месту, заробљен у танку, Лангдон је покушавао да појми да су ово последњи тренуци његовог живота. Ускоро ће престати да постоји... све што јесте... или што је био... или што ће икада бити... завршавало се. Када му умре мозак, сва сећања похрањена у сивој маси, заједно са свим знањем које је сакупио, једноставно ће нестати у правој навали хемијских реакција.

У теми тренутку, Роберт Лангдон схвати сопствену безначајност у универзуму. Било је то најпонижније и најјусамљеније осећање које је икада искусио. Скоро да је био захвалан када је осетио како се приближава преломна тачка удаха.

Тренутак је стигао.

Лангдонова плућа избацише свој искоришћени садржај, скупљајући се и жељно припремајући удах. Али, издржа још један трен. Његов последњи секунд. А онда се, као човек који више не може да држи руку на ужареној пећи, препусти својој судбини.

Рефлекс је савладао разум.

Усне му се раздвојише.

Плућа се раширише.

И течност покуља унутра.

Бол који му испуни груди био је јачи од било чега што је Лангдон икада могао и замислити. Течност га је пекла док му се сливала у плућа. Истовремено, бол се проби у главу и он осети да му лобања пуца као под

снажним притиском стеге. Чуо је гласно бубњање у ушима, а поврх свега, и
врисак Кетрин Соломон.

Видео је заслепљујући блесак светла.

А затим таму.

Роберт Лангдон престаде да постоји.

ПОГЛАВЉЕ 104

Гошово је.

Кетрин Соломон престаде да вришти. Призор дављења којем је управо присуствовала бацио ју је у стање потпуне обамрлости, изазване шоком и дубоким очајањем.

Испод прозора од плексигласа, Лангдонове мртве очи и даље су укочено гледале у празнину покрај ње. На лицу му је био замрзнут израз бола и кајања. Последњи мехурићи ваздуха излазили су из његових беживотних усана, а затим, као да пристаје да отпусти душу, професор харвардског универзитета лагано поче да тоне на дно резервоара... и изгуби се у тами.

Нема ја више. Кетрин би као одузета.

Тетовирани човек спусти руку и са немилосрдном одлучношћу гурну плочицу на отвору за гледање, запечативши сандук у чијој је унутрашњости било Лангдоново тело. Онда јој се насмеши и упита. „Хоћемо ли?“

Пре но што је Кетрин успела да одговори, подиже на рамена њено измучено тело, угаси светло и изнесе је из просторије. У неколико снажних корака однео ју је дуж ходника све до једне простране одаје која као да је била обасјана некаквом црвенкасто-љубичастом светлошћу. Соба је мирисала на тамјан. Понесе је до квадратног стола у средини и тресну полеђушке, истеравши јој сав ваздух из плућа. Површина стола била је храпава и хладна. *Је ли од камена?*

Пре но што је Кетрин успела да схвати шта се догађа, човек уклони жицу са њених чланака на рукама и ногама. Инстинктивно, она покуша да му се супротстави, али њене згрчене руке и ноге нису биле у стању да реагују. Положивши јој руке уз тело, почео је да је везује за сто дебелим кожним каишевима, затегавши један преко колена, потом други преко кукова. На крају јој стави још један појас преко груди, тачно изнад дојки.

Било је потребно само неколико минута, па да Кетрин поново буде имобилизована. Чланци на рукама и ногама бридели су од крви која јој је поново струјала кроз удове.

„Отвори уста“, прошапта човек, облизујући своје истетовиране усне.

Кетрин стегну зубе, згађена.

Човек испружи кажипрст и њиме лагано пређе преко њених усана. Она још јаче стегну зубе. Тетовирани човек се зацерека и, користећи другу руку, пронађе једну тачку на њеном врату и притиште је. Кетрин инстинктивно отпусти вилицу. Осети како јој његов прст улази у уста и помера се дуж језика. Она поче да се гуши, а потом покуша да га угризе, но прста више није било у устима. Још увек се церећи, он подиже влажни врх кажипрста према очима. Затим затвори очи и утрља њену пљувачку у празан круг на кожи своје главе.

Човек уздахну и полако отвори очи. Потом се с језивом мирноћом окрете и оде из просторије.

У изненадној тишини, Кетрин је чула како јој срце снажно лупа. Тачно изнад ње, налазио се необичан низ сијалица, чија светлост као да се преливала од гримизне до тамно-љубичасте боје и осветљавала ниску таваницу. Кад је подигла поглед до таванице, није могла да престане да гледа у њу,

разрогачених очију. Сваки центиметар простора био је прекривен цртежима. Запрепашћујући колаж изнад ње требало је да представља небеска тела. Звезде, планете и сазвежђа били су измешани са астролошким симболима, мапама и формулама. Било је стрелица које су показивале на елиптичне орбите, геометријских симбола који су одређивали углове успињања планета, и разних зодијачких створења која су вирила у њеном правцу. Отприлике, као да је неко пустио лудог научника да ослика Сикстинску капелу.

Окренувши главу, Кетрин скрете поглед са таванице, али ни зид са њене леве стране није био ништа бољи. Читав низ свећа на средњовековним подним чирацима бацао је дрхтаво светло на зид који је био потпуно прекривен листовима текста, фотографија и цртежа. Неке од тих страница деловале су као папируси или пергаменти истргнути из старих књига; остале су биле из новијих издања. Посвуда су биле измешане фотографије, цртежи, мапе и нацрти; све је било веома брижљиво излепљено по зиду. Преко њих били су затегнути канани, као паукове мреже, повезујући све то на зиду на потпуно немогућ, хаотичан начин.

Кетрин поново скрете поглед, окрећући главу на другу страну. Нажалост, тамо је приказ био још страшнији.

Поред камене плоче за коју је била привезана, налазио се ормарић који је одмах подсети на сточић са инструментима у операционој сали неке болнице. На њему је био поређан читав низ предмета – међу њима шприц, бочица са тамном течношћу... и огроман нож са дршком од кости и сечивом од гвожђа углачаним до неочекиваног сјаја.

Боже мој... шта он смера да ми учини?

ПОГЛАВЉЕ 105

Када је специјалиста за безбедност система Рик Периш, коначно утрчао у канцеларију Ноле Кеј, носио је у рукама комад папира.

„Шта те је толико задржало?!“ упита Нола. *Рекла сам ти да одмах дођеш овамо!*

„Извини“, рече он, гурнувши своје, као пепељара дебеле наочаре уз дуги нос. „Покушавао сам да извучем што више информација, али...“

„Само ми покажи шта имаш.“

Периш јој пружи испис. „Ово је сажетак, али укапираћеш суштину.“ Нола погледа у папир запањена.

„Још увек покушавам да схватим како је хакер ушао“, рече Периш, „али изгледа да је паук-бирач преузео контролу над нашом претрагом...“

„Пусти сад *шо!*“ прасну Нола, подижући поглед с папира. „Ког се ђавола, ЦИА бакће с тајним документом о пирамидама, древним капијама и угравираним симболонима?“

„Зато сам се толико и задржао. Покушавао сам да видим *који* документ је тражен, па сам прегледао читаву путању.“ Периш заста, кашљуцнувши. „Овај документ налази се на партицији која је резервисана само за... директора ЦИА лично.“

Нола се окрену, пиљећи у неверици. *Самоин шеф има фајл о Масонској пирамиди?* Знала је да је садашњи директор, као и многи други виши директори ЦИА, високо рангирани масон, али није могла да схвати зашто би ико од њих чувао масонске тајне на компјутерима ЦИА. Мада, кад узме у обзир чему је све присуствовала у последња двадесет четири часа, све је било могуће.

Агент Симкинс лежао је на стомаку, сакривен у жбуњу Франклиновог сквера. Очи су му биле упрте у улаз са стубовима Храма Алмас. *Ништа.* Никакво светло није допирало изнутра и нико није прилазио вратима. Окренуо је главу да провери Беламија. Човек је усамљено корачао посред парка, изгледајући као да му је хладно. *Заиста* хладно. Симкинс је могао да види како се тресе и дрхти.

Телефон му бешумно забруја. Била је то Сато.

„Колико касни наша мета?“ упита.

Симкинс погледа хронограф. „Мета је рекла двадесет минута. Прошло је скоро четрдесет. Нешто није у реду.“

„Он неће доћи“, рече Сато. „Готово је.“

Симкинс је знао да је она у праву. „Да ли се Хартман јавио?“

„Не, није се јавио кад је стигао до Калорама хајтса. Не могу да га добијем.“

Симкинс се укрути. Ако је то истина, онда нешто *дефинитивно* није у реду.

„Позвала сам теренску подршку“, рече Сато, „ни они не могу да га нађу.“

Ух, срање. „Имају ли ГПС позицију ескалејда?“

„Да. Адреса је у стамбеном делу Калорама хајтса“, рече Сато. „Окупи људе, повлачимо се.“

Сато прекиде везу и погледа величанствену панораму главног града своје земље. Ледени ветар пробијао је њену танку јакну и она обмота руке око себе да се загреје. Директорица Иное Сато није била жена која је често осећала хладноћу... или страх. Међутим, у овом тренутку, осећала је и једно и друго.

ПОГЛАВЉЕ 106

Малак је на себи имао само свилени повез око бедара. Пројурио је рампом, потом кроз челична врата, да би најзад прошао и кроз она скривена сликом и закорачио у салон. *Морам брзо да се припремим.* Хитро погледа у правцу мртвог агента ЦИА у фоајеу. *Ова кућа више није безбедна.*

Носећи камену пирамиду у једној руци, Малак оде право у своју радну собу на првом спрату и седе за свој лаптоп. Док је чекао да се укључи, замишљао је Лангдона у подруму и питао се колико ће дана, а можда чак и недеља, проћи док не пронађу његов леш у тајном подрумском одељењу. Није ни важно. Малак тад већ одавно више неће бити овде.

Лангдон је одиграо своју улогу... бриљантно.

Не само да је Лангдон успео да споји делове Масонске пирамиде, већ је и докучио како да разреши тајанствену решетку са симболима на доњој страни пирамиде. На први поглед, изгледало је да се ти симболи никако не могу дешифравати, а испоставило се да је одговор био сасвим једноставан... био им је пред очима, све време.

Малаков лаптоп оживе и показа исти онај мејл који је већ раније примио – фотографију сјајног врха пирамиде, делимично заклоњену прстом Ворена Беламија.

Тајна
је скривена
у Овом Реду.

■ Франклинов сквер

Осам... Франклинов сквер, рекла је Кетрин Малаку. Она му је и признала да оперативци ЦИА вребају на Франклиновом скверу, надајући се не само да ће ухватити Малака, већ и да ће одгонетнути који се *ред* спомиње на пирамидином врху. Масони, шрајнери, розенкројцери?

Ниједан од њих, знао је сад Малак. *Лангдон је сагледао истину.*

Пре десет минута, док се течност пела око његовог лица, професор са Харварда смислио је начин како да разреши тајну пирамиде. „Редова Осам Франклиновог сквера!“ дерао се Лангдон, очију испуњених ужасом. „Тајна је скривена у Редова Осам Франклиновог сквера!“

Малак у почетку никако није успевао да разуме шта овај говори.

„То није адреса!“ урлао је Лангдон, усана притиснутих на плексиглас. „Осморедни Франклинов сквер! Магични квадрат!“⁹⁹ Потом је нешто спомињао Албрехта Дирера... и како прва шифра на пирамиди служи као кључ за дешифровање ове последње шифре.

Малак је био упознат са магичним квадратима – *камеама*¹⁰⁰ како су их звали рани мистици. Један стари текст, под називом *De occulta philosophia*, детаљно описује мистичну снагу магичних квадрата и начине како да се

⁹⁹ На енглеском језику, реч *square* има вишеструко значење: квадрат, угломер, трг квадратног облика (прим. прев.).

¹⁰⁰ Назив за магични квадрат који користе нумеролози (прим. прев.).

сачине моћни сигили¹⁰¹, уз коришћење магичних решетки с бројевима. Лангдон му је управо рекао да се у неком магичном квадрату налази кључ за дешифровање доње површине пирамиде?

„Потребан вам је магични квадрат осам-пута-осам!“ урлао је професор, док су му усне биле једини део тела ван течности. „Магични квадрати се класификују на основу редова! Квадрат три-пута-три назива се ‘ред три’! Квадрат четири-пута-четири је ‘ред четири’! А вама треба ‘ред осам’!“

Течност само што није у потпуности прекрила Лангдона, професор је удахнуо ваздух последњи пут и почео да виче о чувеном масону, оцу америчке нације, научнику, мистичку, математичару, изумитељу и израђивачу мистичних камеа који се до дан-данас називају по њему.

Франклину.

Муњевито, Малак схвати да је Лангдон у праву.

Сада, гушећи се од предосећања, седео је горе на спрату за својим лаптопом. Хитро је кренуо да претражује, укуцао је и добио на туце погодака, одабрао један и почео да чита.

ФРАНКЛИНОВ КВАДРАТ ОСМОГ РЕДА

Један од најпознатијих магичних квадрата у историји јесте квадрат осмог реда, објављен 1769. од стране америчког научника Бенџамина Франклина, који је постао посебно познат по томе што су у њега убачени „криви дијагонални збирови“. Франклинова опсесија овом мистичном уметничком формом вероватно је потицала од дружења са истакнутим алхемичарима и мистичарима његовог времена, као и из његовог властитог веровања у значај астрологије, што чини основу предвиђања која је објављивао у *Алманаху сиройој Ричарда*¹⁰².

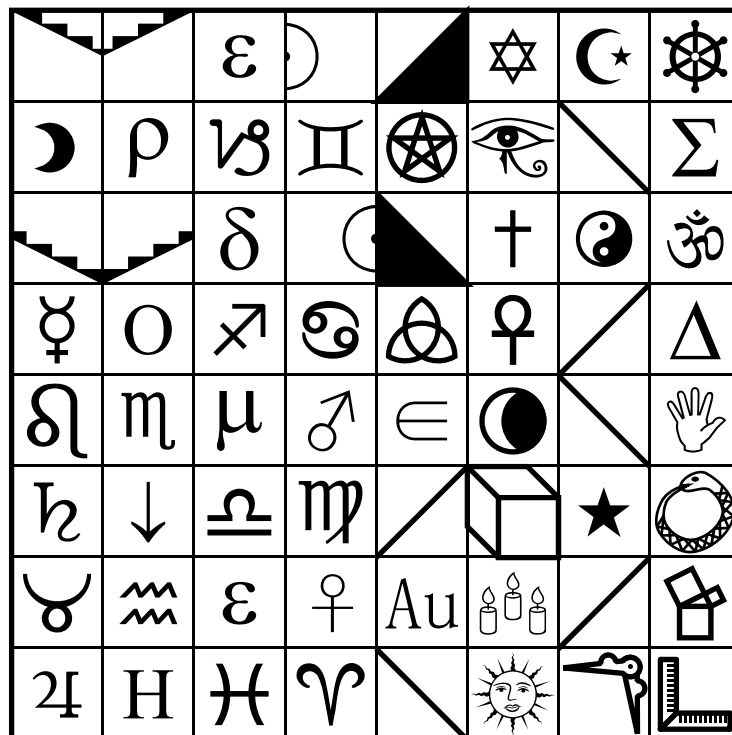
52	61	4	13	20	29	36	45
14	3	62	51	46	35	30	19
53	60	5	12	21	28	37	44
11	6	59	54	43	38	27	22
55	58	7	10	23	26	39	42
9	8	57	56	41	40	25	24
50	63	2	15	18	31	34	47
16	1	64	49	48	33	32	17

¹⁰¹ Сложене комбинације различитих симбола и геометријских фигура (прим. прев.).

¹⁰² Б. Франклин је, под псеудонимом, дуго низ година објављивао алманахе који су били необично популарни и имали велики тираж (прим. прев.).

Малак је помно студирао Франклинов чувени квадрат – јединствен распоред бројева од 1 до 64 – тако да сваки водоравни и хоризонтални ред, поред дијагонала, има као збир исту магичну константу. *Тајна је скривена у Овом Реду Осам Франкилновој квадрата.*

Малак се насмеши. Дрхтећи од узбуђења, зграбио је камену пирамиду и обрнуо је, испитујући њену основу.

Ова шездесет и четири симбола треба изнова поређати према редоследу који је одређен бројевима у Франклиновом магичном квадрату. Мада Малак није могао да замисли како би тај хаотични скуп симбола могао одједном да поприми неки смисао, само уколико се другачије поређа, он је ипак имао поверења у древно упутство.

Ordo ab chaos.

Док му је срце лупало, узне узео комад папира и брзо нацрта решетку осам-пута-осам. Онда поче да убацује симболе. Један по један, према новедефинисаним положајима. Скоро од самог почетка, на његово велико запрепашћење, решетка је почела да поприма смисао.

Ред из хаоса.

Завршио је са дешифровањем и пун неверице буљио у решење пред собом. Појавио се облик оштрих обриси. Збркани скуп симбола прегруписао се, трансформисао и мада Малак није био у стању да схвати значење *целокујне* поруке, ипак је довољно разумео – сасвим довољно да би знао куда сада треба да иде.

Пирамида њоказује њуи.

Решетка је показивала према једном од најтајанственијих места на свету. Невероватно, али то је било управо оно место на коме је Малак одувек и прижељкивао да заврши своје путовање.

Судбина.

ПОГЛАВЉЕ 107

Камени сто беше хладан под леђима Кетрин Соломон.

Ужасан призор Робертове смрти наставио је да се ковитла у њеној глави, заједно са мислима о њеном брату. *Је ли и Пиџер мршав?* Чудни нож на оближњем ормарићу наговештавао јој је слике онога што се изгледа и њој спремало.

Да ли је ово стварно крај?

Чудно, али мисли јој се окренуше истраживањима, њеној ноетичкој науци и скоријим великим открићима. *Све је изјубљено... нестало у диму.* Никада неће моћи да са светом подели оно што је открила. Најшокантније откриће догодило се пре свега неколико месеци, а резултати су могли да промене начин на који људи размишљају о смрти. Чудно, сада јој је размишљање о том експерименту... донело неку неочекивану утеху.

Као девојка, Кетрин Соломон се често питала да ли постоји живот после смрти. *Да ли рај заиста постоји? Шта се догађа када умremo?* Како је одрасла, напредовање у науци брзо је избрисало све фантастичне идеје о рају, паклу и загробном животу. Концепт „живота после смрти“, који је прихватила, био је људска творевина, бајка измишљена да умекша ужасавајућу истину коју наша смртност представља.

Бар сам ипак мислила...

Пре годину дана, Кетрин и њен брат су расправљали о једном од најстаријих филозофских питања – о постојању људске душе – посебно да ли, или не, људи поседују неку врсту свесности која може да преживи ван тела.

Обоје су наслућивали да таква људска душа вероватно постоји. Многи древни научници су мислили исто. Будистичка и браманска мудрост признавале су метемпсихозу – пресељење душе у ново тело након смрти; платонисти су дефинисали тело као „затвор“ из ког душа бежи; а стоици су душу звали *ајосиасма ѿоу ѿхеу* – „Божја честица“ – и веровали су да је Бог након смрти призива назад к себи.

Постојање људске душе, примети Кетрин помало обесхрабрено, представља концепт који вероватно никада неће бити научно доказан. Тврдња да свесност преживљава и ван људског тела, личи на наду да ћеш после много година поново пронаћи дим цигарете који си једном дунуо.

Након њиховог разговора, Кетрин обузе чудна замисао. Њен брат је био споменуо *Књигу постојања* и опис душе као *Несхемат* – неку врсту духовне „интелигенције“ која је одвојена од тела. Учинило јој се да реч интелигенција сугерише на присуство мисли. Ноетичка наука јасно је тврдила да мисли имају масу, па је онда било разумно мислити да и људска душа има масу.

Могу ли извајати људску душу?

Идеја је била немогућа, наравно, било је неозбиљно о њој и размишљати.

Три дана касније, Кетрин се пробудила из дубоког сна и као стрела усправила у свом кревету. Скочила је, одвезла се до лабораторије и истог тренутка почела да ради на експерименту који је био толико потресно једноставан, колико и застрашујуће одважан.

Није имала појма да ли ће успети, и одлучила је да не каже Питеру за ову идеју све док не заврши експеримент. Требало јој је четири месеца док коначно није довела свог брата у лабораторију. Изгурала је један велики апарат који је држала скривен у магацину.

„Сама сам га осмислила и направила“, рекла је, показујући Питеру свој проналазак. „Можеш ли да погодиш шта је то?“

Њен брат је изненађено гледао у чудну справу. „Инкубатор?“

Кетрин се насмеја и одмахну главом, иако је помисао била логична. Апарат је заиста *изгледао* као провидни болнички инкубатор за недоношчад. Овај уређај, међутим, био је за одраслу особу – дугачка, херметички затворена, провидна пластична капсула, као нека футуристичка чаура за спавање. Капсула је била постављена на велики електронски уређај.

„Да видимо хоће ли ти *ово* помоћи“, рече Кетрин, укључујући новотарију у напајање. Дигитални дисплеј машине се укључио, а бројеви почеше да скакућу док је она баждарила неке бројчанике.

Када је завршила на дисплеју је писало:

0,0000000000 кг

„Вага?“ упита Питер, делујући збуњено.

„Није то само вага.“ Кетрин узме мали комад папира са оближњег пулта и пажљиво га спусти на врх капсуле. Бројеви на дисплеју почеше да се окрећу и зауставише се на новој величини.

0,0008194325 кг

„Микровага велике прецизности“, рече. „Резолуције до неколико микрограма.“

Питер је и даље деловао збуњено. „Направила си прецизну вагу за... мерење људи?“

„Управо тако.“ Она подиже провидни поклопац на уређају. „Ако у капсулу ставим човека и затворим поклопац, онда је он затворен унутар потпуно *зайечаћеној* система. Ништа не може ни да уђе ни да изађе. Ни гас, ни течност, ни прашина. Ништа одатле не може да побегне – ни издах те особе, ни испаравање зноја, телесне течности, ништа.“

Питер прође руком кроз густу сребрнасту косу, покретом који прави и његова сестра када је нервозна. „Хмм... било ко да уђе, очигледно ће умрети прилично брзо.“

Она климну. „За око шест минута, зависно од брзине дисања.“

Он јој се окрете. „Не разумем.“

Кетрин се насмеши. „Разумећеш.“

Оставивши апарат, одведе Питера до контролне собе у Коцки и смести га испред плазма-екрана. Куцкала је по тастатури и отворила серију видео-записа који су били на холографским уређајима. Када се екран укључио, слика је изгледала као неки кућни видео-снимак.

Камера је прешла преко скромне спаваће собе са ненамештеним креветом, бочицама с лековима, респиратором и монитором рада срца. Питер је

изгледао збуњен док је камера наставила да се креће, коначно откривши Кетринину капсулу за мерење, близу средине просторије.

Питерове очи се раширише, „Шта, до...?“

Провидни поклопац капсуле био је подигнут, а један веома стар човек са маском за кисеоник лежао је у њој. Његова постарија жена и један болничар стајали су поред чауре. Човек је тешко дисао и очи су му биле затворене.

„Човек у капсули био је мој професор природних наука на Јејлу“, рече Кетрин. „Он и ја смо остали у контакту све ове године. Веома је болестан. Увек је говорио како жели да своје тело посвети науци, и кад сам му објаснила своју идеју за овај експеримент, одмах је желео да учествује.“

Питер је очигледно занемео од шока док је гледао сцену која се одвијала пред њима.

Болничар се окренуо човековој супрузи. „Време је. Спреман је.“

Старица је обрисала сузне очи и климнула главом одлучно и смирено. „Добро.“

Врло нежно, болничар пружи руку у чауру и узме старцу маску за кисеоник. Он се незнатно помери, али му очи остадоше затворене. Потом болничар одгура респиратор и осталу опрему у страну, остављајући старца у капсули потпуно изолованог у центру собе.

Жена умирућег приђе чаури, нагну се и нежно га пољуби у чело. Старац није отворио очи, али његове усне уобличише, једва видљив, слабашан, али препун љубави осмех.

Без маске за кисеоник, човеково дисање убрзо постаде још теже. Крај је очигледно био веома близу. Уз неку невероватну снагу и мирноћу, жена лагано спусти провидни поклопац капсуле и причврсти га, баш како јој је Кетрин показала.

Питер се успаничено трже. „Кетрин, шта за име бога?“

„У реду је“, прошапута Кетрин. „Има довољно ваздуха у капсули.“ Видела је овај снимак небројено пута, али пулс би јој се сваки пут убрзао. Показала је на дисплеј испод умирућег човека и запечаћене капсуле. Деветоцифрени број показивао је:

51,4534644 кг

„Његова телесна маса“, рече Кетрин.

Старчево дисање постаде плиће. Питер се приближи и стаде као парализован.

„То је оно што је желео“, прошапута Кетрин. „Гледај даље шта се догађа.“

Човекова супруга се удаљи и седе на кревет, немо посматрајући заједно с болничаром.

У следећих шездесет секунди, човеково плитко дисање мало се убрзало, све док у једном тренутку, који као да је сам одабрао, једноставно није последњи пут удахнуо. Све је стало.

Било је готово.

Супруга и болничар тихо су тешили једно друго. Ништа друго се није догађало.

Након неколико тренутака, Питер је погледао у Кетрин, очигледно потпуно збуњен. *Чекај да се деси*, помислила је, усмеравајући Питеров поглед на дигитални дисплеј на капсули, који је немо сијао, показујући масу умрлог човека. А онда се догодило.

Када је Питер то видео, одскочио је уназад, скоро се срушивши из столице. „Али... ово је...” Прекрио је уста потпуно шокиран. „Не могу...”

Ретко кад би Питер Соломон остао без речи. Слична је била Кетринина реакција када је првих неколико пута гледала шта се догодило.

Само неколико тренутака након што је човек умро, број на бројчанику се смањило, човек је постао *лакши* одмах након своје смрти. Промена тежине је била минимална, али измерива, а импликације потпуно запањујуће.

Кетрин се сећала како је дрхтавом руком уписала белешку: „Чини се да постоји невидљиви ‘материјал’ који напушта људско тело у тренутку смрти. Има одредиву масу коју не ограничавају физичке баријере. Претпостављам да се креће у некој димензији коју још увек не могу да дефинишем.”

По изразу шока на братовљевом лицу, Кетрин је знала да је он разумео импликације. „Кетрин...” замуцао је, трепћући плавосивим очима као да покушава да самог себе увери да не сања. „Мислим да си управо извагала људску душу.”

Дуга тишина завлада међу њима.

Кетрин осети да њен брат покушава да схвати ове јасне и невероватне чињенице. *Биће иошребно време*. Ако је ово чему су присуствовали заиста оно што се чини – то јест, доказ да душа, или свесност, или животна сила може да изађе *изван* тела – онда је ново блиставо светло управо бачено на безбројна мистична питања: трансмиграцију, космичку свесност, искуства клиничке смрти, астралне пројекције, гледање на даљину, сањање у будном стању и тако даље, и тако даље. Медицински часописи били су пуни прича пацијената који су умрли на операционом столу, посматрали своје тело са висине, а затим се вратили у живот.

Питер је ћутао, а Кетрин је видела сузе у његовим очима. Разумела је. И она је плакала. Питер и Кетрин су изгубили своје вољене, а за сваког ко се налази у таквој ситуацији, и најмањи знак да људска душа наставља да живи после смрти, представља мали али значајан титрај наде.

Он размишља о Закарију, мислила је Кетрин, препознајући дубоку меланхолију у братовљевим очима. Годинама је Питера гушио терет одговорности за синовљеву смрт. Много пута је Кетрин рекао да је то што је Закарија оставио у затвору, највећа грешка у његовом животу и да никада неће пронаћи начин да себи опрости.

Врата која су се залупила тргла су Кетрин и она се изненада поново нађе у подруму, како лежи на хладном каменом столу. Треснувши металним вратима при врху рампе, тетовирани човек је силазио. Могла је да чује како улази у једну од одаја у ходнику, ради нешто унутра, а затим долази према просторији у којој је била. Видела је како улазећи гура нешто пред собом. Нешто тешко... на точкићима. Када је ступио на светло, она се запиљи у неверици. Тетовирани човек гурао је некога у инвалидским колицима.

Разумски, Кетринин мозак је препознао човека у колицима. Емотивно, њен ум једва да је прихватио чињеницу у кога гледа.

Питер?

Није знала да ли да буде пресрећна што јој је брат жив, или сасвим престрављена. Питерово тело је било глатко избријано. Његова густа сребрнаста коса, као и обрве, потпуно су нестали, а глатка кожа се пресијавала као да је науљена. На себи је имао црну свилену одору. Тамо где је требало да буде његова десна шака, налазио се само патрљак, завијен чистим, новим завојем. Његове патњом испуњене очи, којима је доминирало кајање и туга, кренуле су да траже њене.

„Питер!“ Прозбори промуклим гласом.

Њен брат покуша да говори, али је испуштао само неке пригушене, грлене звуке. Кетрин схвати да је везан за колица и да су му уста запушена.

Тетовирани човек испружи руку и нежно помази Питера по обријаној лобањи. „Припремио сам твог брата да прими велику почаст. Ноћас треба да одигра једну улогу.“

Кетринино читаво тело се скамени. *Не...*

„Питер и ја ћемо ускоро отићи, па сам мислио да би волела да се поздравите.“

„Куда га водите?“ упита она слабим гласом.

Насмешио се. „Питер и ја морамо да отпутујемо на свету планину. Тамо где се налази благо. Масонска пирамида је открила локацију. Твој пријатељ Роберт Лангдон је много помогао.“

Кетрин је гледала брата у очи. „Он је убио... Роберта.“

Питерово лице згрчи се од бола и он поче дивље да тресе главом, као да не може више да поднесе ужас који трпи.

„Хајде, хајде, Питере“, рече човек, поново га мазећи по глави. „Немој да нам то поквари овај моменат. Реци па-па својој сестрици. Ово је ваше последње породично окупљање.“

Кетрин осети како је обузима очај. „Зашто то радите?!“ викала је на њега. „Шта смо вам ми учинили?! Зашто толико мрзите моју породицу?!“

Тетовирани човек приђе ближе и прислони уста на њено уво. „Имам ја своје разлоге, Кетрин.“ А онда отиде до помоћног стола и узне чудни нож. Принео га је њеном лицу и прешао углачаном оштрицом по њеном образу. „Ово је, без сумње, најславнији нож у историји.“

Кетрин није чула ни за какве славне ножеве, али овај је деловао злокобно и прастаро. Сечиво је било оштро као бријач.

„Не брини“, рекао је. „Немам намеру да користим његову моћ на теби. Чувам га за једну много вреднију жртву... на много светијем месту.“ Он се окрену ка њеном брату. „Питере, препознајеш овај нож, зар не?“

Питерове очи беху разрогачене од мешавине страха и неверице.

„Да, Питере, овај древни артефакт још увек постоји. Набавио сам га уз велике трошкове... и чувао га за тебе. Након толико времена, ти и ја заједно можемо завршити ово мучно путовање.“

Рекавши то, он пажљиво умота нож у тканину заједно са свим другим стварима -тамјаном, бочицама с неким течностима, белом сатенском тканином и другим обредним предметима. Затим умотане предмете стави у кожну торбу Роберта Лангдона, уз Масонску пирамиду и њен врх. Кетрин је беспомоћно посматрала како човек затвара Лангдонову торбу и окреће се њеном брату.

„Понеси ми ово, Питере, хоћеш ли?“ Он стави тешку торбу Питеру у крило.

Онда је отишао до ормарића и почео да претура. Чула је како звекећу ситни метални предмети. Када се окрете, чврсто је ухвати за десну руку. Кетрин није могла да види шта ради, али Питер очигледно јесте, зато је почео поново дивље да се отима.

Кетрин осети изненадни, оштри убод у прегибу десног лакта и неку језиву топлину како се слива низ њу. Питер је испуштао ужаснуте, једва чујне звуке и узалудно покушавао да се искобеља из тешких колица. Кетрин осети језу и утрнулост која се ширила кроз подлактицу и прсте.

Када је човек стао у страну, Кетрин је видела зашто је њен брат био толико престрављен. Тетовирани човек јој је угурао иглу у вену, као да јој узима крв. Игла међутим није била прикључена ни на какву епрувету. Уместо тога, крв је слободно истицала... текла је низ њен лакат, подлактицу, право на камени сто.

„Као људска клепсидра“, рече човек, окренувши се према Питеру. „За кратко време, када те будем замолио да одиграш своју улогу, хоћу да замислиш Кетрин... како умире сама у мраку.“

Питерово лице изражавало је дубоку патњу.

„Биће жива“ рекао је човек, „неких сат и нешто. Ако будеш сарађивао са мном, имаћу довољно времена да је спасем. Наравно, ако ми се будеш имало опирао... твоја сестра ће умрети овде, сама у мраку.“

Питер се неразумљиво дерао кроз повез на устима.

„Знам, знам“, рече тетовирани човек, стављајући руку на Питерово раме, „тешко је ово за тебе. Али не би требало. На крају крајева, није ово први пут да напушташ неког члана своје породице.“ Застао је, сагнувши се и шапнувши нешто Питеру на уво. „Мислим, наравно, на твог сина Закарија, у затвору Соганлик.“

Питер поново цимну своје везове и испусти још један пригушени врисак кроз повез на устима.

„Престаните!“ викала је Кетрин.

„Добро се сећам те ноћи“, рече подсмешљиво док је завршавао паковање. „Све сам чуо. Управник ти је понудио да пусти твог сина, али ти си одабрао да одржиш Закарију лекцију... напустивши га. Твој дечак је научио лекцију сасвим добро, зар не?“ Човек се насмеши. „Његов губитак је... био мој добитак.“

Човек нађе платнену крпу и угура је дубоко у Кетринина уста. „Смрт би“, шапнуо јој је, „требало да буде тиха.“

Питер се дивље борио. Без иједне речи више, тетовирани човек лагано изгура Питерова колица из собе, дозвољавајући му да још једном, погледа своју сестру.

Кетрин и Питер су се гледали последњи пут.

А онда је отишао.

Кетрин је чула како се пењу уз рампу, па кроз метална врата. Чула је и како тетовирани човек закључава метална врата за собом и пролази кроз слику *Три ирације*. Неколико тренутака касније, зачу и стартовање мотора.

А затим велика кућа потпуно утихну.

Потпуно сама у мраку, Кетрин је лежала крварећи.

ПОГЛАВЉЕ 108

Дух Роберта Лангдона лебдео је над бескрајним амбисом. Никаквог светла. Никаквог звука. Никаквог осећаја. Само бесконачна и бешумна празнина.

Мекота.

Бестелесност.

Отпустило га је сопствено тело. Ослободио се окова.

Физички свет престао је да постоји. Време је престао да постоји.

Претворио се сад у саму свест... бестелесну свесност која лебди у празнини огромног свемира.

ПОГЛАВЉЕ 109

Модификовани УХ-60, према координатама добијеним од тима за подршку, грмећи је кружио изнад широких кровова Калорама хајтса. Агент Симкинс први је приметио црни теренац паркиран немарно на травњаку испред луксузне виле. Капија прилазног пута је била затворена, а кућа неосветљена и тиха. Сато даде знак да се спусте.

Летелица се тврдо приземљи на предњи травњак између неколико других возила, од којих је једно, са ротационим светлом на крову, припадало компанији за обезбеђење.

Симкинс и његов тим искочише, припремише оружје и отрчаше на трем. Откривши да су врата закључана, Симкинс постави руке на стакло и погледа унутра. Фоаје је био у мраку, али он ипак спази бледу сенку испруженог тела на поду.

„Срање“, прошапта. „То је Хартман.“

Један од његових оперативаца зграби столицу с трема и баци је кроз прозор. Звук распрскавања једва да се чуо од рике хеликоптера иза њих. Само тренутак касније, сви су били унутра. Симкинс утрча у ходник и чучну поред Хартмана да му провери пулс. Није осетио ништа. Крв је била посвуда. А онда примети шрафцигер који је штрчао из Хартмановог врата.

Исусе. Устао је и показао људима да започну детаљну претрагу.

Оперативци се распршише по приземљу, док су њихова ласерска светла пробијала таму луксузне куће. Нису пронашли ништа у дневном боравку и радној соби, али на своје изненађење, у трпезарији открише угушену жену из обезбеђења. Симкинс се све мање надао да су Роберт Лангдон и Кетрин Соломон живи. Овај брутални убица очигледно им је био поставио замку, а пошто је успео да убије агента ЦИА и наоружану жену, чинило се да професор и научница стварно нису имали никакве шансе.

Када је приземље претражено, Симкинс посла два оперативца да претраже спрат. У међувремену, пронашао је подрумске степенице из кухиње и сишао низ њих. При дну степеница укључио је светло. Подрум је био простран и беспрекорно чист, као да никада није коришћен. Котлови, голи бетонски зидови и неколико кутија. *Овде нема ничега.* Симкинс крену да се враћа у кухињу управо када су његови људи силазили са спрата. Сви су одмахивали главама.

Кућа је била напуштена.

Није никог било. А није било ни тела.

Симкинс воки-токијем обавести Сато да је све чисто и исприча јој пар грозних детаља.

Када је изашао у ходник, Сато се већ пењала на трем. Ворен Белами се могао видети иза ње, како седи ошамућен и сам у хеликоптеру, са Сатоином титанијумском ташном поред ногу. Заштићени лаптоп директорице КБ омогућавао јој је да приступа компјутерском систему ЦИА преко шифроване сателитске везе, с било ког краја света. Раније исте вечери, она је искористила овај компјутер да Беламију предочи неке информације које су га запањиле и због којих је почео да у потпуности сарађује. Симкинс није имао представу

шта је Белами видео, али шта год то било, архитект је отада био видно потресен.

Улазећи у фоаје, Сато нагло застаде и нагну главу над Хартманово тело. Само секунд касније, она подиже поглед и фиксира га на Симкинса. „Нема ни трага Лангдону и Кетрин? Ни Питеру Соломону?“

Симкинс одмахну главом. „Ако су још увек живи, повео их је са собом.“

Да ли сте видели негде компјутер?“

„Јесмо, госпођо. У радној соби.“

„Покажите ми.“

Симкинс поведе Сато из ходника у дневну собу. Луксузни тепих био је прекривен срчком од разбијеног прозора. Прођоше поред камина, велике слике и неколико полица са књигама идући према вратима радне собе. Њени зидови били су обложени дрвеним плочама, а на стилском столу налазио се велики компјутерски монитор. Сато обиђе сто и погледа у екран, сместа се намргодивши.

„Проклетство“, рече испод гласа.

Симкинс такође обиђе и погледа екран. Био је црн. „Шта није у реду?“

Сато показа празну преграду за компјутер. „Користи лаптоп. Понео га је са собом.“

Симкинс није разумео. „Да ли он има неке информације које вама требају?“

„Не“, одговори Сато, дубоким гласом. „Он има информације које не желим да *ико* други види.“

Доле у скривеном подруму, Кетрин Соломон је чула звук хеликоптерске елисе, након којег је уследио звук разбијеног стакла и тешких чизама на поду изнад ње. Покушала је да позове у помоћ, али није могла од крпе у устима. Једва да је била у стању да испусти било какав звук. Сто се више трудила, то јој је крв јаче отицала из лакта.

Осећала је да јој је дах кратак и да јој се врти у глави.

Кетрин је знала да мора да се смири. *Размисли, Кетрин*. Користећи сву своју вољу, она натера себе да размишља.

Ум Роберта Лангдона плута кроз празнину простора. Зури у непрегледну пустош тражећи било шта на чему би могао да задржи поглед. Не налази ништа.

Тотална тама. Тотална тишина. Тотални мир.

Нема чак ни силе теже да му каже шта је горе, а шта доле.

Тело је нестало.

Ово мора да је смрт.

Време као да је од гуме, растеже се и сабија, као да нема никакве везе с овим простором. Потпуно је изгубио осећај колико је времена прошло.

Десет секунди? Десет минута? Десет дана?

Одједном међутим, као удаљена ватрена експлозија у некој удаљеној галаксији, почеше да се материјализују сећања и надиру према Лангдону као ударни таласи преко пространог ништавила.

Наједном, Роберт Лангдон поче да се сећа. Искидане слике јуре кроз њега... Живе и узнемирујуће. Гледа горе, у лице прекривено тетоважама. Пар снажних руку диже му главу и удара је о под.

Сукну бол... а онда мрак.

Сиво светло.

Пулсирање.

Праменови сећања. Вуку га, напола свесног, доле, још доле, доле. Његов тамничар нешто пева.

Verbum significatium... Verbum omnificum... Verbum perdo...

ПОГЛАВЉЕ 110

Директорка Сато стајала је сама у Малаковој радној соби, чекајући да јој ЦИА преко свог одељења за сателитско осматрање проследи захтев. Једно од преимућстава живота и рада у Вашингтону било је и то што је читава регија била покривена сателитима. Ако буде среће, један од њих налазио се у положају са којег је вечерас могао да снима ову кућу... а можда чак и ухвати возило које је отишло из ње у току последњих пола сата.

„Жао нам је, госпођо“, одговори техничар из сателитског одељења. „Вечерас нису покриване те координате. Да ли желите да поднесете захтев за репозиционирање?“

„Не, хвала. И сувише касно,“ спустила је слушалицу.

Сато шумно издахну. Није имала благог појма како би могли да сазнају куда је отишла њихова мета. Изашла је из фоајеа у којем су њени људи паковали тело оперативца Хартмана у врећу, а затим га понели ка хеликоптеру. Сато нареди агенту Симкинсу да скупи људе и припреми се за повратак у Ленгли, али Симкинс је и даље био у салону и то на коленима. Њој се учини као да му је зло.

„Да ли сте добро?“

Подигао је главу према њој, са чудним изразом на лицу. „Јесте ли већ видели ово?“ Показао је руком на под.

Сато приђе и погледа у дебели тепих. Одмахнула је главом, ништа није видела.

„Чучните“, рекао је Симкинс. „Видите ли како стоје чворићи на тепиху?“

Загледала се. После неколико тренутака успела је да види. Влакна на тепиху деловала су згњечено – распознавале су се две утиснуте пруге, као да су точкови, или нешто тешко, превучени преко себе.

„А најчудније је ово“, рече Симкинс, „погледајте куда воде трагови.“ Показао јој је руком.

Сато је погледом пратила једва уочљиве паралелне линије преко тепиха салона. Изгледало је као да нестају испод велике слике која се, окачена поред камина, пружала од пода до таванице. *Шта ли би то мојло биши?*

Симкинс приђе слици и покуша да је скине са зида. Ни макац. „Причвршћена је“, рече и крену да пипа прстима око ивица. „Чекајте, има нешто испод...“ Прстом је напипао полугицу испод доње ивице и нешто је кликнуло.

Сато је пришла Симкинсу док је гурао оквир, тако да се читава слика обрнула по средини, као врата на окретање.

Подигао је батерију и њоме осветлио таман простор испред себе.

Сато ушкиљи очима. *Почиње.*

На крају ходника стајала су тешка метална врата.

Сећање које је у таласима надлазило кроз таму Лангдонове свести сада је сасвим нестало. Онда се појавио траг ужарених искри које су се ковитлале, заједно са неким нестварним, далеким шапатом.

Verbum significatium... Verbum omnificum... Verbum perdo...

Речи су се монотono понављале слично средњовековном црквеном појању.

Verbum significatium... Verbum omnificum. Речи су се сад стропоштавале у празнину простора, а са свих страна одјекивали су нови гласови.

Аїокалиїса... Франклин... Аїокалиїса... Вербум... Аїокалиїса...

Без упозорења, тужно се огласи неко звоно у даљини. Наставило је да звони, и звони, све гласније. Сада је ударало још упорније, као да жели да га Лангдон препозна, као да хоће да натера његов ум да крене за њим.

ПОГЛАВЉЕ 111

Звоно на торњу звонило је пуна три минута, тресући кристални лустер који је висио изнад Лангдонове главе. Десетак година раније, присуствовао је предавањима у овој омиљеној дворани Академије Филип Ексетер. Данас, међутим, дошао је да би слушао свог драгог колегу како се обраћа студентима. Док су се светла полако гасила, Лангдон седе на место код задњег зида, на ком су висили портрети бивших декана. Тишина завлада двораном.

У потпуном мраку, висока прилика у сенци прешла је бину и заузела место на подијуму. „Добро јутро“, прошапута у микрофон лице без обличја.

Сви се усправише на својим местима, покушавајући да виде ко им се обраћа.

Пројектор слајдова се укључи, откривши бледу фотографију у сепији – упечатљив замак са фасадом од црвеног пешчара, високим четвртастим кулама и готским украсима.

Сенка поново проговори. „Ко може да ми каже где се ово налази?“

„У Енглеској!“ рече једна девојка из таме. „Ова фасада је мешавина ране готске и касне романске архитектуре, па је то сигурно *нормански* замак негде у Енглеској, из дванаестог века.“

„Опа“, одговори безоблично лице. „Неко добро зна архитектуру.“

Тихи уздаси зачуше се са свих страна.

„Нажалост“, додаде сенка, „промашили сте за скоро пет хиљада километара и пола миленијума.“

Читава просторија одједном оживе.

Пројектор је сада приказивао модерну фотографију истог замка у пуном колору, али из другог угла. Замак са кулама од пешчара, доминирао је предњим планом, а у позадини, запањујуће близу, видела се импозантна бела купола Капитола, са својим стубовима.

„Чекајте мало!“ узвикну девојка. „У Вашингтону има нормански замак?“

„Од 1855“, одговори глас. „А то је и време када је снимљена следећа фотографија.“

Нови слајд се појави – црно-бели снимак ентеријера, на ком се види огромна, засвођена балска дворана, украшена животињским скелетима, витринама са експонатима, стакленим теглама са биолошким узорцима, археолошким артефактима и гипсаним одливцима праисторијских рептила.

„Овај чудесни замак“, рече глас, „био је први прави амерички природњачки музеј. Америци га је поклатио имућни британски научник који је, као и наши очеви, веровао да ће наша млада држава постати земља просвећености. Завештао је огромно богатство и замолио да се у самом срцу нације сагради установа за унапређење и ширење знања“ Затим је дуго ћутао. „Ко може да ми каже име овог дарежљивог научника?“

Један бојажљиви глас негде спреда покуша да одговори, „Џејмс *Смиџсон*?“

Шапат одобравања прође салом.

„Јесте, Смитсон“, одговори човек са бине. Питер Соломон сада иступи на светло док су му плавосиве очи живо сијале. „Добро јутро. Моје име је Питер Соломон и ја сам директор *Смитсонијан* института.“

Студенти почеше бурно да аплаудирају.

Седећи у сенци, Лангдон је с дивљењем гледао како Питер осваја младе умове водећи их, уз помоћ фотографија, кроз рану историју Смитсонијан института. Презентација је започела са Смитсонијан замком, научним лабораторијама смештеним у подруму, ходницима испуњеним експонатима, салом препуном мекушаца, научницима који себе називају „кустосима љускара“, па чак и старом фотографијом два најпопуларнија становника – паром сад угинулих сова које су се звале Унапређење и Ширење. Получасовни слајд-шоу завршио је импресивним сателитским снимком Националног булевара, оивиченог огромним Смитсонијан музејима.

„Као што сам већ рекао на почетку“, настави Соломон закључујући, „Џејмс Смитсон и наши прадедови замислили су ову велику земљу као земљу просвећености. Верујем да би данас били поносни на нас. Њихов велики Смитсонијан институт стоји као симбол науке и знања у самом срцу Америке. Он је жив, дише и ради поштујући сан наших предака о Америци – земљи основаној на принципима знања, мудрости и науке.“

Соломон искључи пројектор, после чега наступи бура аплауза. Светла се полако упалите и осветлише руке неколико нестрпљиваца, жељних да поставе питања.

Соломон прозва ситног црвенокосог дечака из средине.

„Господине Соломон?“ рече дечак, звучећи помало збуњено. „Рекли сте да су наши преци напустили религијом угњетену Европу како би створили земљу засновану на принципима научних сазнања.“

„То је тачно.“

„Али ја сам стекао утисак да су наши преци били дубоко религиозни људи који су Америку основали као *хришћанску* нацију.“

Соломон се насмеши. „Пријатељи, немојте ме погрешно схватити, наши преци били су заиста врло побожни људи, али били су и деисти – људи који верују у Бога, али и у универзални пут, пут отвореног ума. Једини *религијски* идеал који су истицали била је верска *слобода*.“ Он извуче микрофон из сталка на подијуму и оде до ивице бине. „Амерички оци нације имали су визију духовно просветљене утопије, по којој слобода мисли, образовање маса и научни напредак могу растерати таму застарелог религијског празноверја.“

Једна плавуша из задњег дела подиже руку.

„Да?“

„Господине“, рече девојка држећи мобилни телефон у руци, „истраживала сам мало о вама преко Интернета, и Википедија каже да сте ви истакнути слободни зидар.“

Соломон подиже свој масонски прстен. „Могоао сам вам уштедети трошкове за проток података.“

Студенти се насмејаше.

„Да, па“, наставила је девојка оклевајући, „споменули сте ‘застарела религијска празноверја’, а чини ми се да ако је *ико* одговоран за пропагирање застарелог празноверја... онда су то масони.“

Соломон није деловао збуњено. „Зар? Како то?“

„Па, много сам читала о масонерији и знам да имате доста чудних древних ритуала и веровања. Овај чланак преко Интернета чак каже да масони верују у неку врсту древне магијске мудрости... која човека може подићи до самих богова?“

Сви се окренуше и почеше да пиље у девојку као да је луда.

„У ствари“, рече Соломон, „она је у праву“.

Сви клинци погледаше према њему, разрогачених очију.

Соломон прикри осмех и упита девојку, „Да ли ту има још неких Вики-мудрости о том магијском знању?“

Девојци је било непријатно, али почела је да чита са веб-странице. „‘Да би били сигурни да ова моћна мудрост неће бити искоришћена од стране недостојних рани чланови записали су своје знање у виду *шифре*... сакривши моћну истину у метафорички језик симбола, митова и алегорија. До данашњег дана, ова шифрована мудрост налази се свуд око нас... убачена у митологију, уметност и древне окултне текстове. На несрећу, савремени човек је изгубио способност да дешифрује ову сложену мрежу симбола... тако да је велика истина изгубљена.’“

Соломон је чекао. „И то је све?“

Девојка се промешкољи у својој столици. „У ствари, *има* још нешто мало“

„Надам се да има. Молим вас, прочитајте нам.“

Девојка као да је оклевала, али ипак се накашља и настави. „‘По легенди, мудраци који су шифрирали древне мистерије пре много времена, оставили су неку врсту *кључа*... лозинке која се може искористити да се откључају кодирани тајне. Ова магична шифра – позната и као *verbum significatium* – наводно поседује моћ да растера мрак и откључа древне мистерије, да их сви људи могу разумети.’“

Соломон се замишљено насмеши. „Ах, да... *verbum significatium*.“ Неколико тренутака зурио је у празан простор, а затим спусти поглед на плавушу. „И где је ова величанствена *реч* сада?“

Девојка је деловала помало заплашено, очигледно пожаливши што је изазвала гостујућег говорника. Она заврши читање. „Легенда каже да је *verbum significatium* покопана дубоко под земљом, где стрпљиво чека кључни тренутак историје... тренутак када људска врста више неће моћи да преживи без истине, знања и мудрости древних времена. У тим мрачним временима, човечанство ће коначно ископати Реч и кренути у чудесно ново доба просвећености.’“

Девојка искључи телефон и скљока се назад у седиште.

Након дуге тишине, још један студент подиже руку. „Господине Соломон, ви у ствари не верујете у све то, зар не?“

Соломон се насмеши. „Зашто не бих веровао? Наше митологије имају дугу традицију магичних речи које пружају увид у одређене ствари и дају човеку божанске моћи. И дан-данас деца узвикују ‘абракадабра’ надајући се да ће створити нешто из ничега. Наравно, сви смо ми заборавили да ова реч није играчка, она има корене у арамејском мистицизму – *Avrah KaDabra* – што значи ‘стварам док говорим’.“

Тишина.

„Али, господине“, студент је инсистирао, „сигурно не верујете да само једна реч... *verbum significatium*... шта год значила... има моћ да откључа древну мудрост, и донесе свеукупно просветљење?“

Лице Питера Соломона не откри ништа. „Моја лична веровања не би требало да буду ваша брига. Оно што би *требало* да вас заокупи јесте да се ово пророчанство о доласку просвећености понавља у буквално свакој вери и филозофској традицији на свету. Хиндуисти га зову Доба Крите, астролози га зову Доба водолије, Јевреји говоре о доласку месије, теозофи га зову Ново доба, космолози Хармонично сажимање, па чак предвиђају и одређени датум у будућности.“

„Двадесет први децембар 2012. године!“ неко уз викну.

„Да, застрашујуће *близу*, ако верујете у математику Маја.“

Лангдон се насмеја, присећајући се како је Соломон, пре десет година, тачно предвидео поплаву телевизијских програма којима се предвиђа да ће се 2012. догодити пропаст света.

„Али оставимо датум по страни“, рече Соломон, „оно што је чудно јесте то што су се током читаве историје различити филозофи увек слагали око *једне* ствари – да велико просветљење долази. У свакој култури, у свакој ери, у сваком кутку света, људски снови били су концентрисани око истог концепта – предстојеће апотеозе човека... скорашње трансформације свих људских умова у њихов истински потенцијал.“ Насмешио се. „Како би се икако другачије могла објаснити толика веровања?“

„*Истином*“, један тихи глас рече из масе.

Соломон се окрену. „Ко је то рекао?“

Рука која се подигла припадала је сићушном дечаку азијског порекла чије су благе црте лица говориле да је можда Непалац или Тибетанац. „Можда постоји нека универзална истина која је уткана у свачију душу. Можда *сви* ми имамо исту причу која се крије у нама, као заједничка константа у нашој ДНК. Можда је ова колективна *истина* одговорна за истоветност свих ових прича.“

Соломон се широко насмеши, скупи дланове и наклони се дечаку с поштовањем. „Хвала вам.“

Сви занемеше.

„Истина“, рече Соломон, обраћајући се свима. „Истина је моћ. Ако сви гравитирамо према сличним идејама, можда то чинимо зато што су оне истините... записане негде дубоко у нама. И када чујемо ту истину, чак и ако је не разумемо, осетићемо како она одзвања у нама... вибрира нашом несвесном мудрошћу. Можда истину не *учимо*, већ уместо тога, истина бива призвана... присетимо је се... препознамо је... као ону истину која се већ налази у нама.“

Тишина у сали била је апсолутна.

Соломон поћута неко време, а затим тихо рече, „На крају, морам да вас упозорим да откривање истине никада није лак задатак. Током историје, сваки период просветљења пратила је тама која се њему опире. То су закони природе и равнотеже. И ако посматрамо таму која се данас шири светом, морамо да схватимо да то значи да постоји и њој еквивалентно светло које се такође шири. Налазимо се на ивици заиста сјајног периода просветљења, и сви ми – сви ви – дубоко смо благословени што живимо у овом значајном периоду историје. Од свих људи који су икада живели, у свим периодима историје... *ми*

смо ти који се налазимо у веома кратком временском периоду у коме ћемо присуствовати коначном препороду. Након миленијума и миленијума таме, видећемо како сва наша наука, сви умови, па чак и сва верска убеђења коначно спознају истину.“

Студенти су се управо спремали да поздраве Соломона громким аплаузом, кад он подиже руку тражећи мир. „Госпођице?“ Он показа право према плавој девојци с мобилним телефоном. „Знам да се нисмо сложили око много чега, али желим да вам се захвалим. Ваша страст је битан катализатор у надолазећим променама. Тама се храни апатијом... а убеђење је наш најмоћнији противотров. Наставите да продубљујете своју веру. Проучавајте Библију.“ Насмешио се. „А посебно последња поглавља.“

„Апокалипсу?“ упита она.

„Апсолутно. *Откривење* је живи пример наше заједничке *истине*. Последња књига Библије прича потпуно идентичну причу као и небројена друга веровања. Сва она предвиђају скорашње откривање велике истине.“

Неко други рече, „Али зар *Апокалипса* није о крају света? Знате, Антихрист, Армагедон, коначна борба између добра и зла?“

Соломон се насмеја. „Ко овде студира грчки?“

Неколико руку се подигло.

„Шта реч *апокалипса* буквално значи?“

„Она значи“, један студент започе, а онда застаде затечен. „*Апокалипса* значи ‘разоткрити’... или ‘открити’.“

Соломон климне студенту у знак одобравања. „Управо тако. *Апокалипса* је буквално *откривење*. *Књига откривења* у Библији предвиђа откривање велике истине и незамисливе моћи. *Апокалипса* није крај света, већ крај света какав ми *познајемо*. Пророчанство *Апокалипсе* је само још једна предивна библијска истина која је искривљена.“ Соломон стаде испред бине. „Верујте ми, *Апокалипса заиста* долази... и неће бити ни налик ономе чему су нас учили.“

Високо изнад њега, звоно поче да звони.

Студенти почеше громогласно да аплаудирају као опчињени.

ПОГЛАВЉЕ 112

Кетрин Соломон је посртала на самој ивици свести, када је тргну снажни удар заглушујуће експлозије.

Већ следећег тренутка осетила је дим.

Одзвањало јој је у ушима.

Чули су се пригушени гласови. У даљини. Вика. Кораци. Одједном може слободније да дише. Извађена јој је крпа из уста. „Све је у реду“ прошапута мушки глас. „Само још мало издржите.“ Очекивала је да ће јој човек извући иглу из руке, уместо тога он поче да издаје гласне наредбе. „Донеси торбу за прву помоћ... прикључи инфузију на иглу... стави Рингеров раствор са лактозом... измери крвни притисак.“ Док је проверавао да ли даје знаке живота, питао ју је, „Госпођо Соломон, особа која вам је све ово урадила... куда је отишла?“

Кетрин покуша да одговори, али није била у стању.

„Госпођо Соломон“, понови глас, „Куда је отишао?“

Кетрин покуша да отвори очи, али осети како се губи.

„Морамо знати *куда* је отишао“, наваљивао је човек.

Као одговор Кетрин прошапта две речи, мада је знала да оне немају никаквог смисла. „Света... планина.“

Директорка Сато прошла је кроз изваљена врата и спустила се дрвеном рампом у тајни подрумски простор. На њеном крају дочекао ју је један од оперативаца. „Госпођо, мислим да треба ово да видите.“

Сато крену за агентом у малу просторију која је водила из уског ходника. Препознала је Лангдонов сако од твида и мокасине.

Оперативац показа према великом резервоару, налик на мртвачки сандук, на другом крају просторије.

Шта је ово, иобоју?

Сато је пришла сандуку и видела да у њега улази провидна пластична цев која је излазила из зида. Оклевајући, приближи се резервоару. Сад је видела да на врху има покретну плочицу. Спустила је руку и повукла поклопац на страну! Испод њега указа се прозорчић.

Сато устукну.

Испод плексигласа... плутало је, зароњено у теочност, празно лице професора Роберта Лангдона.

Светло!

У бескрајној празнини у којој је Лангдон лебдео изненада се појави заслепљујућа. сунчева светлост. Зраци белог усијања стизали су кроз црнило огромног простора и пекли га право у мозак.

Светлост је долазила са свих страна.

Изненада, у јарком облаку, појави се пред њим прелепа силуета. Неко лице... замућено и нејасно... два ока која су гледала у њега из даљине. Зраци

светлости обасипали су тај лик и Лангдон се запита да ли он то гледа право у божје лице.

Сато је зурела у танк, питајући се да ли професор Лангдон уопште зна шта се десило. Сумњала је. Коначно, главна сврха овог поступка била је да се изазове дезоријентација.

Још од педесетих година зна се за танкове за чулну депривацију, а данас су они популарни међу богатим присталицама њуејца који воле да експериментишу како би се искључили из свега. „Лебдење“, како га они називају, омогућава трансцендентално искуство повратка у материцу... оно служи као помоћ при медитацији, јер смирује активности мозга, тако што уклања све чулне надражаје – светлост, звук, додир, па чак и силу теже. У почетку, лебдење на леђима обављало се у танку у који би се сипао засићени раствор соли, тако да особа може да лице држи напољу и дише.

Међутим, у скорије време, и овде се десио квантни скок.

Оксигенизовани перфлуорокарбони.

Ова нова технологија – позната као тотална течна вентилација (ТТВ) – била је толико у супротности свим дотадашњим сазнањима, да је мало њих поверовало да тако нешто уопште постоји.

Течношћу која се може дисати.

Дисање преко течности први пут је постало стварност кад је Лиланд Кларк¹⁰³ успешно одржао у животу миша који је неколико часова провео зароњен у оксигенизовани перфлуорокарбон. Године 1989. ТТВ технологија се на веома драматичан начин појавила и на филму, у *Амбису*, мада је мало гледалаца схватило да то што гледају заиста представља научну чињеницу.

Тотална течна вентилација рођена је захваљујући напорима савремене медицине да помогне прерано рођеним бебама да дишу, тако што ће их вратити у средину испуњену течношћу, као у материци. Људским плућима, после девет месеци проведених у материци, није страна средина испуњена течношћу. Перфлуорокарбони су некад били и сувише вискозни да би се могли адекватно удисати, али захваљујући најновијим побољшањима, овакве течности данас нису ништа гушће од воде.

Директорат за науку и технологију ЦИА – међу члановима обавештајне заједнице познатији под називом „Чаробњаци из Ленглија“ – интензивно је радио на оксигенизованим перфлуорокарбонима и усавршио нове технологије за потребе војске САД. Елитни ронилачки тимови америчке морнарице дошли су до закључка да дисањем оксигенизованих течности могу да зароне на веће дубине, и то без опасности да добију симптоме декомпресије, него кад користе уобичајене мешавине познате под називима хелиокс и тримикс. Исто тако, НАСА и ваздухопловне снаге САД установили су да њихови пилоти, опремљени апаратима за течну дисање могу да издрже далеко веће г-силе¹⁰⁴, него што би иначе, јер течност далеко боље распоређује г-силу кроз унутрашње органе него било који гас.

Сато је чула да већ постоје лабораторије за „екстремна искуства“ у којима се испробавају овакви танкови за тоталну течну вентилацију – „машине за

¹⁰³ *Leland C. Clark* (1918–2005); амерички биохемичар (прим. прев.).

¹⁰⁴ Силе убрзања (прим. прев.)

медитацију“ – како их сад називају. Овај танк овде вероватно је био инсталиран за личне експерименталне потребе власника, међутим, присуство јаких брава није код директорке Сато остављало нимало места сумњи да је овај танк коришћен и у много мрачније сврхе – још једна нова техника за ислеђивање с којом је ЦИА такође била добро упозната.

Срамотни поступак познат као „умакање“ давао је изузетне резултате јер је жртва стварно веровала да се дави. Сато је знала за неколико тајних операција у којима су коришћени овакви танкови за чулну депривацију, којом приликом се таква илузија подизала до неслућено застрашујућег нивоа. Жртва урођена у течност буквално је бивала „утопљена“. Паника која би се јављала уз такав доживљај спречавала је жртву да схвати да је течност коју увлачи у плућа само незнатно гушћа од воде. Кад би му течност испунила плућа, човек би од страха изгубио свест, а кад би дошао себи, нашао би се у „стању потпуне изолације“.

Најсавременији препарати за омамљивање, супстанце које изазивају парализованост, халуциногене дроге, све се то меша са топлом оксигенизованом течношћу, да би се у затворенику створио осећај потпуног прекида веза са сопственим телом. Кад његов мозак пошаље наредбу удовима да се покрену, ништа се не дешава. Стање „смрти“ ужасно је већ само по себи, међутим, права дезоријентисаност постиже се процесом „поновног рођења“, које, уз присуство јаког светла, хладног ваздуха и заглушујуће буке, постаје ужасно трауматично и болно. После неколико поновних рођења и дављења, затвореник бива толико дезоријентисан да више уопште не зна да ли је жив или мртав... па је спреман да свом иследнику исприча апсолутно све.

Сато се питала не би ли било боље да сачека лекарску екипу да изваде Лангдона из танка, али је знала да за то нема времена. *Морам сазнати шта он зна.*

„Угасите светла“, рекла је. „И нађите ми неколико топлих покривача.“

Заслепљујућа светлост утрну. И лица нестаде.

Лангдон се поново врати у мрак, али је сад могао да чује удаљени шапат, који је одјекивао кроз светлосне године празнине. Пригушени гласови... неразумљиве речи. Нешто се тресло као да се свет распада.

А онда и би тако.

Без упозорења, васиона се поделила надвоје. Бескрајна провалија отворила се у нигдини... као да се свемир цепа по ивицама. Кроз отвор је покуљала сива магла у којој Лангдон угледа стравичан прозор. Откинуте руке кретале су се према њему, грабиле га за удове, покушавајући да га ишчупају из овог света.

Не! Хтео је да се брани, али је био без руку... без шака. *Да ли је могуће?* Одједном осети како му се око свести прикупљају делови тела. Потом то тело зграбише неке снажне шаке и повукоше навише. *Немојте! Молим вас!*

Сувише касно.

Бол му је прострелио груди док су га руке извлачиле кроз отвор. Имао је осећај да му се плућа пуне песком. *Не могу да дишем!* Одједном се нашао на леђима на најхладнијој, најтврђој подлози која се да замислити. Нешто му је без престанка притискало груди, нешто тврдо и болно. Ригао је и избацаивао нешто топло.

Хоћу назад.

Осећао се као дете које се рађа из материце.

Грчио се, искашљавао течност. Осећао је бол у грудима и врату. Разарајућу бол. У грлу га је пекло као пламен. Људи су околу говорили, трудили се да шапућу, али је тај шапат био заглушан. Све је било потпуно мутно, једва је назирао неодређене облике. И кожа му је била потпуно обамрла, као исушени пергамент.

На грудима му је бивало све теже... притискало га је. *Не моћу да дишем!*

Опет је искашљавао течност. Грло му се страховито стезало, па инстинктивно покуша да удахне. Хладан ваздух појури у плућа – осећао се као новорођенче које први пут увлачи земаљски ваздух у плућа. Како је неописиво болан овај свет. Лангдон је само желео да се поново врати у материцу.

Роберт Лангдон није имао појма колико је времена прошло. Осећао је да лежи на боку, умотан у пешкире и ћебад на тврдој подлози. Неко познато лице гледало га је укочено... нестало је оне величанствене светлости. Звучи појања у даљини још увек су му одјекивали у свести.

Verbum significatium... Verbum omnificum...

„Професоре Лангдон“, прошапта неко. „Да ли знате где се налазимо?“

Лангдон успе да климне главом, још увек кашљући.

Што је још важније, полако је почињао да схвата шта се све одиграло ове ноћи.

ПОГЛАВЉЕ 113

Умотан у вунену ћебад, Лангдон је несигурно стајао на ногама и гледао у отворени танк са течношћу. Тело му се вратило, иако би више волео да није. Грло и плућа су га пекли. Овај свет чинио се хладним и окрутним.

Сато му је управо била објаснила функцију танка за чулну депривацију... и додала, да га није извукла одатле, вероватно би умро од глади, ако не и нешто горе. Лангдон није сумњао да је Питер имао слично искуство. *Пиџер је негде између*, рекао му је тетовирани човек раније исте вечери. *Он је у чистилишту... Хамисџајану*. Ако је Питер преживео више од једног оваквог поновног рођења, Лангдона не изненађује што је свом тамничару рекао све што је овај желео да зна.

Сато даде знак Лангдону да је прати, и он то учини, вукући се тромо низ уски ходник, још дубље у бизарну јазбину коју сада први пут види. Уђоше у квадратну просторију с каменим столом, обојену језивим светлима. Кетрин је била ту и Лангдону се оте уздах олакшања. Али сцена је била забрињавајућа.

Кетрин је лежала на леђима на каменом столу. Крвљу натопљени пешкири били су на поду. Један агент ЦИА држао је изнад ње кесу са инфузијом, која је цевчицом била спојена с њеном руком.

Тихо је јецала.

„Кетрин?“ гракну Лангдон, једва у стању да говори.

Она окрену главу, делујући дезоријентисано и збуњено. „Роберте?!“ Њене очи се раширише од неверице, а затим и радости. „Али ја... видела сам како се давиш!“

Он се приближи каменом столу.

Кетрин се придиже у седећи положај, игноришући цевчицу и медицинске аргументе од стране агента. Лангдон је стигао до стола и Кетрин пружи руке, обавијајући их око његовог ћебетом увијеног тела, чврсто га прибавши уза се. „Хвала богу“, прошапутала она, љубећи га у образ. Затим га пољуби још једном, стискајући га као да не верује да је стваран. „Не разумем... како...“

Сато поче да објашњава нешто о танку за чулну депривацију и оксигенизованим перфлуорокарбонима али Кетрин је очигледно није слушала. Само је чврсто држала Лангдона.

„Роберте“, рече, „Питер је жив.“ Глас јој је треперио док се присећала страшног тренутка поновног сусрета с братом. Описала је његово физичко стање – инвалидска колица, чудни нож, алузије на некакво „жртвовање“ и како је остављена да искрвари као људска клепсида како би Питер био приморан да сарађује с тамничарем.

Лангдон једва да је могао да говори. „Да ли... имаш било какву идеју о томе куда... су отишли?“

„Рекао је да води Питера на свету планину.“ Лангдон се одмаче и поче да гледа у њу.

Кетринине очи биле су пуне суза. „Рекао је да је одгонетнуо шему са основе пирамиде и да га је она упутила на свету планину.“

„Професоре“, убаци се Сато, „да ли вам то нешто говори?“

Лангдон одмахну главом. „Ни најмање.“ Па ипак, он осети трачак наде. „Али ако је он одгонетнуо информацију са пирамиде, и ми ћемо.“ *Рекао сам му како да је реши.*

Сато одмахну главом. „Али пирамиде нема. Све смо претражили. Понео ју је са собом.“

Лангдон се умири на тренутак, затворивши очи, покушавајући да се сети стаје видео на њеном дну. Решетка са симболима била је једна од последњих слика коју је видео пре него што се удавио, а трауме се некако увек дубоко урезају у ум. Могао је да се сети неких делова, али не целе шеме, можда ће то бити довољно?

Окрену се према Сато и рече журно, „Можда ће ово чега се сетим бити довољно, али морате нешто да потражите на Интернету.“

Она извуче свој „блекбери“.

„Потражите ‘Ред Осам Франклинов сквер’“.

Сато га збуњено погледа, али поче да куца без питања.

Лангдону је вид још увек био замућен и тек сада поче да посматра чудну просторију. Приметио је да је камени сто на који су се наслањали прекривен старим крвавим мрљама, а зидови с његове десне стране текстовима, фотографијама, цртежима, мапама и густом мрежом нити која је све то повезивала.

Мој боже.

Лангдон се приближи овом чудном колажу, још увек чврсто држећи ћебе око себе. На зид је чиодама била причвршћена крајње бизарна колекција разних информација: странице древних текстова од црне магије до хришћанске Библије, цртежи симбола и знамења, текстови о теорији завере с веб-страница и сателитски снимци Вашингтона, ижврљани белешкама и упитницима. На једном папиру била је дуга листа речи на много језика. Препознао је неке од њих као свете масонске речи, друге као древне магичне речи, а остале су биле обредне бајалице.

Да ли је то оно што он тражи?

Једну реч?

Да ли је могуће да је толико једноставно?

Лангдонова дугогодишња сумњичавост према Масонској пирамиди била је највећим делом заснована на томе што је она наводно откривала локацију древних мистерија. Сазнање би морало открити и огромну просторију испуњену хиљадама и хиљадама томова који су некако надживели давно изгубљене старе библиотеке у којима су некада чуване. Чинило се да је то све потпуно немогуће. *Толико велика ирсорија? Исиог Вашингтона?* Међутим сада, док се присећао Питеровог предавања на Академији Филип Ексетер, у комбинацији са овом листом магичних речи, све је изгледало као једна потпуно нова и запањујућа могућност.

Лангдон сасвим сигурно није веровао у моћ магичних речи, па ипак, чинило се прилично јасним да тетовирани човек јесте. Пулс му се убрзао док је поново прегледао исписане поруке, мапе, текстове, исписе, и све нити мреже које су их повезивале, заједно са самолепљивим папирићима.

Оно што је било сигурно, јесте да је све прожимала једна те иста тема.

Мој боже, он *иражи verbum significatium*... Изгубљену реч. Лангдон пусти да му се ова мисао уобличи, присећајући се Питеровог предавања. *Па Изгубљена реч је оно што он иражи! Он верује да је то законано овде у Вашингтону.*

Сато му се приближи, „Да ли сте ово тражили?“ Она му предаде свој „блекбери“.

Лангдон погледа у решетку од осам-пута-осам поља која је била на екрану. „Управо то.“ Он зграби комад старе хартије. „Требаће ми оловка.“

Сато му даде једну из свог џепа. „Молим вас пожурите.“

У канцеларији Директората за науку и технологију, смештену у подруму, Нола Кеј поново је проучавала скраћени документ који јој је донео безбедњак Рик Периш. *Шта, до ђавола, директор ЦИА ради са документом о древним пирамидама и најним подземним локацијама?*

Она узне телефон и укуца број.

Сато се истог момента јави напетим гласом. „Нола, баш сам хтела да те зовнем.“

„Имам неке нове информације“, рече она. „Нисам сигурна како се уклапају у све ово, али открила сам да постоји скраћени...“

„Забораи, шта год да је“, прекиде је Сато. „Немамо више времена. Нисмо успели да предвидимо следећи корак наше мете и имамо све разлоге да верујемо како је спреман да оствари своје претње.“

Нола осети језу.

„Добра вест је да знамо тачно куда се упутио.“ Сато дубоко уздахну. „Лоша је да је понео свој *лаптоп* са собом.“

ПОГЛАВЉЕ 114

Свега десетак километара одатле, Малак је ушушкавао покривач око Питера Соломона и гурао га у колицима преко паркинга окупаног месечином, према сенци коју је бацала огромна зграда. Имала је тачно тридесет и три стуба, а сваки је био тридесет и три стопе висок. Овако касно, масивна грађевина била је потпуно напуштена, а овде иза ње нико их неће видети. Уосталом, то сада није ни било важно. Из даљине, њих двојица не би никоме могли бити сумњиви – високи, љубазни човек у дугом црном капуту који изводи непокретног ћелавог старца у вечерњу шетњу.

Кад стигоше до задњег улаза, Малак доведе Питерова колица непосредно поред нумеричке тастатуре. Питер га је пркосно гледао, очито немајући намеру да му ода приступну шифру.

Малак се насмеја. „Ти мислиш да сам те овамо довео да би ме ти увео унутра? Зар си тако брзо заборавио да сам и ја један од твоје браће?“ Пружио је руку и укуцао шифру која му је била саопштена кад је био уведен у тридесет трећи степен.

Тешка врата шкљоцнуше и отворише се.

Питер зајеча и поче да се отима у колицима.

„Питере, Питере“, гукао је Малак. „Сети се Кетрин. Сарађуј, и она ће остати у животу. Можеш да је спасеш. Дајем ти реч.“

Малак угура свог заточеника унутра и поново закључа за собом, док му је срце све брже лупало од узбуђења. Одгурао је Питера кроз неколико ходника све до лифта и притиснуо дугме. Врата се отворише, а Малак, леђима окренут лифту, уђе у њега вукући колица која је држао испред себе. Потом, проверивши да ли Питер може да види шта он ради, притисну највише дугме.

Израз дубоког ужаса пређе преко Питеровог измученог лица.

„Шшшш...“ прошапта Малак, нежно гладећи Питера по обријаној глави док су се затварала врата на лифту. „Као што врло добро знаш... тајна је у томе како умрети.“

Не сећам се свих симбола.

Лангдон затвори очи, дајући све од себе да се сети тачног положаја симбола на доњој површини пирамиде, међутим, чак ни његово фотографско памћење није досезало толико далеко. Записао је оно неколико симбола којих се могао сетити, постављајући сваки од њих на место које је било одређено Франклиновим магичним квадратом.

Међутим, за сада још увек у свему томе није могао да распозна никакав смисао.

	ε	ρ	ε		Ο	μ	
	♂						
		Σ					
			†				
					♀		
							
					☉		
	♃						♃

„Погледај!“ узвикну Кетрин. „мора да си на правом трагу. У првом реду се налазе само грчка слова – очито да су заједно груписане исте врсте симбола!“

И Лангдон је то запазио, али није могао да се сети никакве грчке речи која би могла да одговара том распореду слова и празних квадратића. *Треба ми прво слово.* Поново погледа у магични квадрат, покушавајући да се сети које је слово било на првом месту поред доњег левог угла. *Размишљај!* Затворио је очи покушавајући да замисли доњу страну пирамиде. *Доњи ред, одмах поред левој ула... које слово беше тамо?*

За тренутак, Лангдон се поново нашао у танку, прожет ужасом, буљећи кроз плексиглас у дно пирамиде.

Одједном је успео да види. Отворио је очи, тешко дишући. „Прво слово је било Н.“

Лангдон се окрену према решетки и уписа прво слово. Реч још увек не беше потпуна, али то што је видео било је сасвим довољно. Одједном, схвати о којој би речи могло да се ради.

Нередом!

Убрзаног пулса, Лангдон укуца нов захтев за претрагу на блекберију. Унео је енглески еквивалент за ову познату грчку реч. Први погодак који се појавио била је енциклопедијска одредница. Прочитао је и одмах знао да мора бити тачна.

ХЕРЕДОМ, им. – важна реч у слободном зидарству „високих степена“, од француских ритуала Руже и Крста у којима се односи на митску планину у Шкотској, легендарно место првог таквог каптола. Од грчке речи која води порекло од Хиерос-домос, што значи света кућа.

„То је то!“ повика Лангдон, пун неверице. „Ето куда су отишли!“ Сато, која је гледала у екран преко његовог рамена, сада је деловала потпуно погубљено. „До митске планине у Шкотској?!“

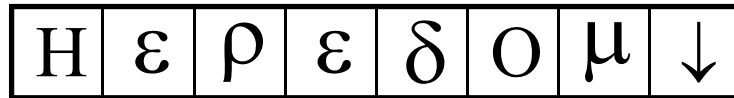
Лангдон затресе главом. „Не, до једне зграде у Вашингтону чије је тајно име Хередом.“

ПОГЛАВЉЕ 115

Здање Храма – у братству познато и као Хередом – увек је било попут крунског драгуља Шкотског реда америчких масона. Због свог стрмог, пирамидалног крова, зграда је добила име по митској планини у Шкотској. Међутим, Малак је знао да у вези са благом које је у њој скривено, нема ничег легендарног.

То је ѿо месѿо, знао је. Масонска ѿирамида ѿоказала је ѿуѿѿ.

Док се стари лифт лагано успињао ка трећем спрату, Малак извади комад папира на који је прецртао симболе користећи Франклинов квадрат... заједно са још једним једноставним симболом.

Порука није могла бити јаснија.

Исѿод Здања Храма.

Хередом↓

Изѿубљена речје ѿу... неѿде.

Иако Малак није знао тачно како да је лоцира, био је уверен да одговор лежи у осталим симболима са решетке. Оно што је било згодно, када је у питању разоткривање тајни Масонске пирамиде и ове зграде, нико за то није квалификованији од Питера Соломона. *Великој мајсѿора лично.*

Питер је наставио да се бори у инвалидским колицима, испуштајући пригушене звуке кроз повез на устима.

„Знам да се бринеш за Кетрин“, рече Малак. „Али ускоро ће бити готово „

Малаку се чинило као да је крај дошао некако изненада. Након свих ових година патњи и планирања, чекања и тражења... тренутак се коначно приближио.

Лифт поче да успорава и он осети нагло узбуђење.

Кабина се уз трзај заустави.

Бронзана врата се смакоше и Малак провири у величанствену просторију пред њима. Огромна квадратна соба била је украшена симболима окупаним месечином, која је продирала кроз окулус¹⁰⁵ на самом врху куполе, високо горе.

Обишао сам ѿун круѿ, помисли Малак.

Дворана Храма је било исто оно место на ком су Питер Соломон и његова браћа тако лакомислено иницирали Малака и примили га као једног од својих. Сада ће најузвишенија масонска тајна – нешто у шта већи део братства није ни веровао да постоји – бити разоткривена.

¹⁰⁵ Отвор на куполи, најчешће округлог облика, име добио по латинској речи за око (прим. прев.).

„Неће он ништа наћи“, рече Лангдон, још увек несигуран и дезоријентисан, док је пратио Сато и остале уз дрвену рампу која води из подрума. „Не постоји никаква Реч. То је све метафора – симбол древних мистерија.“

Кетрин је ишла за њима, са два агента који су јој помагали да се онако занемоћала успне уз рампу.

Док је група пажљиво пролазила кроз уништена челична врата и ротирајућу слику у дневну собу, Лангдон је објашњавао Сато да Изгубљена реч представља један од најстаријих масонских симбола – једна једина реч, исписана тајанственим језиком који човек више не уме да одгонетне. Реч је, као и саме мистерије, обећавала откривање скривене моћи само онима који су довољно просвећени да је дешифрију. „Прича каже да“, закључи Лангдон, „ако можете да поседујете и разумете Изгубљену реч... онда ће вам древне мистерије бити јасне.“

Сато га летимично погледа. „Значи мислите да овај човек тражи само једну реч?“

Лангдон је морао да призна да овако на први поглед изгледа помало апсурдно, али то је ипак давало одговоре на многа питања. „Видите, нисам специјалиста за церемонијалну магију“, рече, „али по документима са зида у овом подруму и из Кетриног описа нететовираног дела коже на његовој глави, рекао бих да се нада да ће пронаћи Изгубљену реч и исписати је на свом телу.“

Сато помери групу према средишту трпезарије. Хеликоптер се загревао напољу, док су му елисе грмеле све гласније и гласније.

Лангдон настави да прича, размишљајући наглас. „Ако овај тип заиста верује да ће ослободити моћ древних мистерија, ниједан симбол неће бити моћнији у његовом уму од ове Изгубљене речи. Ако буде могао да је нађе и испише на својој глави – која је свето место сама по себи – онда ће без сумње сматрати себе савршено украшеним и ритуално припремљеним да...“ Застао је, видевши колико је Кетрин бледа, због помисли о Питеровој неумитној судбини.

„Али, Роберте“, рекла је немоћно, глас јој је био једва чујан од хеликоптерске елисе. „То су добре вести, зар не? Ако жели да испише Изгубљену реч на врху главе пре него што жртвује Питера, онда имамо времена. Неће убити Питера све док не пронађе Реч. А, ако Реч не постоји...“

Лангдон је покушавао да делује као да се нада, док су агенти помагали Кетрин да седне. „На несрећу, Питер и даље мисли да ти крвариш на смрт. Он мисли да једини начин да те спасе јесте да потпуно сарађује са овим лудаком... вероватно да му помогне да пронађе Изгубљену реч.“

„Па шта?“ инсистирала је. „Ако Реч не постоји...“

„Кетрин“, рече Лангдон, гледајући је дубоко у очи. „Када бих ја знао да умиреш, и да ми је неко обећао да ћеш бити спасена ако пронађем Изгубљену реч, онда бих је том човеку пронашао – и то било коју реч – а онда се молио Богу да он одржи реч.“

„Директорка Сато!“ један од агената повика из собе, „Погледајте ово!“

Сато журно изађе из трпезарије и угледа једног агента како силази низ степенице, изашавши из спаваће собе. Носио је плаву перику. *Шта је то, до ђавола?*

„Перика тог човека“, рече дајући јој је. „Нашао сам је у гардероби. Погледајте је мало боље.“

Плава перика била је много тежа него што је Сато мислила да ће бити. Изгледа да је била испуњена дебелим слојем гела. Оно што је било чудно, доња страна перике имала је и неку жицу која је вирила.

„Батерија упакована у гел који пријања за лобању“, рече агент. „Напаја минијатурну оптичку камеру, скривену у коси“

„Шта?“ Сато је опипавала прстима све док није пронашла минијатурну камеру, скоро невидљиву међу плавим увојцима. „Ово је скривена камера?“

„Видео-камера“, додаде агент. „Чува снимке у овој маленој картици.“ Он показа силиконски квадрат величине маркице, који је био уграђен у перику.“ Вероватно се активира на кретање.“

Исусе, помисли она. Значи тако је то урадио.

Ова модерна варијанта камере попут „цвета у реверу“ одиграла је кључну улогу у кризи с којом се директорица КБ-а сусрела вечерас. Неко време је гледала, а онда је вратила агенту.

„Наставите да претражујете кућу“, рекла је. „Хоћу сваки делић информације који можете да нађете о овом типу. Знамо да му лаптоп није ту и желим да знам како тачно планира да се повеже са спољним светом док је у покрету. Тражите у његовој соби упутства, каблове, било шта што би могло да нам да идеју о његовој компјутерској опреми.“

„Разумем, госпођо.“ Агент се журно удаљи.

Време је да кренемо. Сато по звуку хеликоптерских елиса закључи да је спреман за полетање. Пожурила је назад у трпезарију, где је Симкинс доводио Ворена Беламија из хеликоптера, успут га испитујући о детаљима битним за зграду, у коју верују да је њихова мета отишла.

Згање Храма.

„Предња врата се закључавају изнутра“, говорио је Белами, још увек умотан у танко ћебе, видно се тресући од хладноће на Франклиновом скверу. „Задњи улаз у зграду је једини пут којим можете ући. Има бројчану тастатуру и ПИН код који знају само браћа.“

„Који је ПИН?“ упита Симкинс, хватајући белешке.

Белами седе, наизглед превише слаб да стоји. Кроз цвокоћуће зубе, издекламовао је свој код, а затим додао, „адреса је Шеснаеста улица 1733, али тражите прилазни путељак и паркинг иза зграде. Мало је теже наћи...“

„Тачно знам где је то“, рече Лангдон. „Показаћу вам кад стигнемо тамо.“

Симкинс одмахну главом. „Ви не идете, професоре. Ово је војна...“

„Ђавола не идем!“ узврати Лангдон. „Питер је тамо! А зграда је прави лавиринт! Без некога ко ће вас водити, требаће вам десет минута да пронађете пут до Дворане Храма!“

„У праву је“, рече Белами. „То је заиста лавиринт. Има један лифт, али је стар и бучан и сасвим се јасно види из Дворане Храма. Ако мислите да се прикратете, мораћете се попети пешице.“

„Никада се нећете снаћи“, упозори их Лангдон. „Од задњег улаза, треба да пређете кроз Изложбени хол, Дворану часних, одмориште, Атријум, Велике степени...“

„Доста“, рече Сато. „Лангдон иде.“

ПОГЛАВЉЕ 116

Енергија се све више увећавала. Малак је осећао како пулсира у њему, крећући се горе-доле кроз читаво тело, док је гурао колица с Питером Соломоном према олтару. *Изаћи ћу из ове зграде галеко моћнији него што сам ушао.* Једино што је још преостало, било је да се пронађе и последњи део.

„*Verbum significatium*“, шаптао је у себи. „*Verbum omnificum*.“

Малак довезе Питерову столицу до олтара, а онда обиђе и отвори тешку торбу која је била у Питеровом крилу. Стави руке у торбу и извади камену пирамиду, па је подиже према месечини, тачно испред Питерових очију, показујући му угравирану решетку са симболима на доњој страни. „Све ове године“, ругао му се, „а ти ниси знао на који начин пирамида чува своју тајну.“ Малак пажљиво постави пирамиду на олтар, па се врати до торбе. „И овај талисман,“ настави, вадећи златни врх, „у правом смислу те речи унео је ред у хаос, тачно као што је и било обећано.“ Пажљиво је поставио метални врх преко камене пирамиде, а онда се повукао да би Питеру омогућио да све добро види.

„Погледај, твој симболон је сада потпун.“

Питерово лице се згрчи и он покуша да нешто каже, али без успеха.

„Одлично. Видим да желиш нешто да ми саопштиш.“ Малак му грубо истргну крпу из уста.“

Питер Соломон је кашљао и ригао неко време, пре но што је био у стању да проговори „Кетрин...“

„Кетрин није преостало још много времена. Ако хоћеш да је спасеш, предлажем ти да поступаш онако како ти ја будем говорио.“ Малак је претпостављао да је она већ мртва, или пак само што није. То ништа не мења на ствари. Имала је среће што је поживела довољно дуго да се опрости с братом.

„Молим вас“, преклињао је Питер, храпавим гласом. „Пошаљите хитну помоћ...“

„Ја ћу то већ учинити. Али прво ми мораш рећи како да дођем до тајног степеништа.“

Питерово лице се испуни неверицом. „Шта?!“

„Степениште. Масонска легенда говори о степеништу које се спушта стотину метара испод земље све до тајног места на коме је закопана Изгубљена реч.“

Питер је сада деловао сасвим преплашено.

„Теби је позната та легенда“, наваљивао је Малак. „Тајно степениште, сакривено испод неког камена“ Показао је на олтар у средини – огромна громада од гранита са позлаћеним натписом на хебрејском: БОГ РЕЧЕ, „НЕКА БУДЕ СВЕЛОСТ“ И БИ СВЕЛОСТ. „Ово је очито право место. Улаз у степениште мора бити сакривен негде испод нас.“

„У овој згради не постоји тајно степениште!“ викао је Питер.

Малак се стрпљиво насмеши и показа нагоре. „Ова зграда има облик пирамиде“ Уперио је прст према четвоространој куполи која се завршавала квадратним окулусом у средишту.

„Јесте, Здање Храма има облик пирамиде, али какве то...“

„Питере, ја имам читаву ноћ на располагању.“ Малак затеже бели огртач преко свог савршеног тела. „Међутим, Кетрин нема. Ако желиш да остане у животу, рећи ћеш ми како да дођем до степеништа.“

„Већ сам вам казао“, рекао је одлучно, „не постоји тајно степениште у овој згради.“

„Не?“ Малак смирено извади лист хартије на коме је био приказан нови поредак симбола са доње стране пирамиде. „Ово је крајња порука на Масонској пирамиди. Твој пријатељ Лангдон помогао ми је да је дешифрујем.“

Малак је подигао хартију и ставио је тачно испред Питерових очију. Велики мајстор шумно удахну ваздух кад је видео шта на њој стоји. Не само да је шездесет четири симбола било распоређено у смислене групе... већ се из хаоса појавила и стварна слика.

Слика степеништа... испод пирамиде.

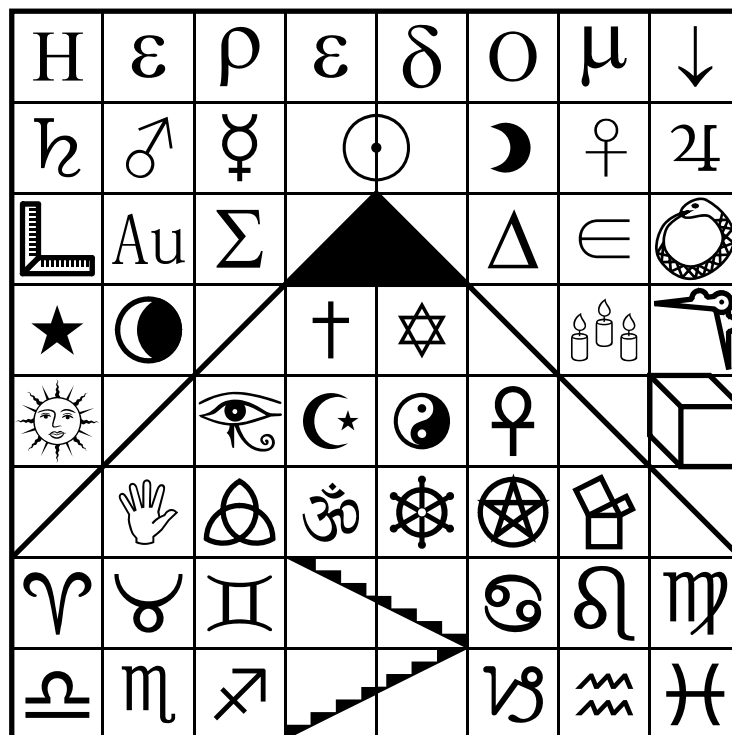
Питер Соломон је у неверици зурио у решетку са симболима пред собом. Масонска пирамида генерацијама је чувала своју тајну. Сада, неочекивано, тајна бива откривена, и он осети како му се од предосећања леди у стомаку.

Последња шифра на пирамиди.

Овако, на први поглед, право значење симбола и даље је било тајна за Питера, али је он одмах разумео зашто тетовирани човек верује у то шта верује.

Мисли да постоји тајно степениште испод пирамиде зване Хередом.

Појединачно и интерпретира ове симболе.

„Где је?“ захтевао је тетовирани човек. „Кажи ми како да нађем степениште, а ја ћу Кетрин поштедети живот.“

Кад бих барем могао, помисли Питер. Али степениште није стварно. Мит о степеништу био је искључиво симболичне природе... делић великих

масонских алегорија. Завојито степениште јавља се на таблицама другог степена. Оно представља човеков интелектуални успон ка Божанској истини. Попут Јаковљевих лествица, Завојито степениште било је симбол пута до неба... човековог путовања према богу... везе између земаљског и небеског царства. Свака степеница представља различите умне способности.

Па он би то морао знаћи, помислио је Питер. Прошао је кроз све иницијације.

Сваки масонски искушеник учи да постоји симболично степениште којим може да се попне „да би разумео тајне људске науке“. Слободни зидари, као и ноетичка наука и древне мистерије, дубоко поштују неисцрпни потенцијал људског ума, а многи масонски симболи везани су за људско тело.

Ум стоји као златни врх на физичком телу. Камен мудрости. Преко кичмене лествице ње се и суншта енергија, кружи и повезује божански ум са физичким телом.

Питер је знао да није никаква случајност што се кичма састоји од тачно тридесет и три пршљена. Тридесет и три је број сачињена у масонерији. Основа кичме, или сакрум¹⁰⁶, буквално значи „света кост“. Тело јесте храм. Наука, коју масони поштују, састоји се од старог схватања како би тај храм требало користити у најбоље и најплеменитије сврхе.

Нажалост, никакво истинито објашњење неће помоћи Кетрин. Питер је гледао у решетку са симболима и резигнирано уздахнуо. „У праву сте“, слагао је. „Постоји заиста тајно степениште испод ове зграде. Чим будете послали помоћ за Кетрин, ја ћу вас тамо одвести.“

Човек са тетоважом само је гледао у њега.

Соломон узврати поглед, супротстављајући му се. „Или спасите моју сестру и сазнајте истину... или нас убијте обоје и останите заувек у незнању.“

Човек тихо спусти хартију и затресе главом. „Веома сам незадовољан Питере. Пао си на испиту. И даље мислиш да сам ја будала. Зар стварно верујеш да не разумем шта је то што тражим? Зар мислиш да још увек нисам схватио колики је мој стварни потенцијал?“

Са тим речима, човек се окрете и скиде кимоно. Док је бела свила лепршала према поду, Питер први пут виде дугачку тетоважу дуж човекове кичме.

Благи боже.

Уврћући се почев од свилене траке на бедрима, елегантне завојите степенице пеле су се по средини његових леђа. Свака лествица била је постављена на по једном пршљену. Без речи, Питер је погледом прелазио са једне лествице на другу, све до човековог затиљка.

Питер није могао да склони поглед.

Тетовирани човек сад је забацио главу уназад, откривши празан круг на врху лобање. Нетакнута кожа била је оивичена змијом, савијеном у круг, која прождире саму себе.

Сједињење.

Мало-помало, човек спусти главу и окрену се лицем према Питеру. Огроман двоглави феникс на његовим грудима посматрао га је мртвим очима.

¹⁰⁶ Од латинског *os sacrum*, доњи део кичме састављен од пет сраслих пршљенова (прим. прев.).

„Ја тражим Изгубљену реч“, казао је човек. „Хоћеш ли ми помоћи у томе, или ћеш радије да умреш, заједно са својом сестром?“

Знаш како да је пронађеш, помислио је Малак. Знаш нешто, али нећеш да ми кажеш.

Питер Соломон открио је многе ствари током испитивања, којих се сада вероватно није ни сећао. Поновљени боравци у танку за депривацију довели су до тога да је почео да бунца и одговара на сва питања. Сасвим невероватно, када је отворио душу, све што је рекао било је у потпуном складу са легендом о Изгубљеној речи.

Изгубљена реч није метафора... она је стварна. Реч је написана на једном древном језику и скривена је већ хиљадама година. Реч је у стању да подари несавремену моћ ономе ко схвати њено право значење. Реч је скривена до данашњих дана... а Масонска пирамида има моћ да је открије.

„Питере“, каза сад Малак, гледајући право у очи свог заробљеника, „кад си погледао у решетку са симболима... видео си нешто. Десило се откриће. Ова решетка теби нешто значи. Кажи ми шта.“

„Нећу вам ништа казати, док не пошаљете помоћ за Кетрин!“

Малак му се насмеши, „Веруј ми, могућност да изгубиш сестру представља најмањи разлог због којег треба вечерас да се бринеш.“ Без даљих речи, окрете се према Лангдоновој торби и поче да вади ствари које је у њу спаковао док су били у подруму. А онда поче веома методично да их реда по олтару.

Комад савијене свиле. Бео као снег.

Сребрну кадионицу. Египатско миро.

Бочицу са Питеровом крвљу. Помешаном са пепелом.

Црно перо вране. Његово посвећено перо за писање.

Жртвени нож. Искован од гвођџа добијеног из метеорита у Кананској земљи.

„Мислиш да се бојим да умрем?“ повика Питер, гласа промуклог од патње. „Ако Кетрин умре, немам зашта да живим! Поубијао си читаву моју породицу! Све си ми одузео!“

„Не баш све“, одговори Малак. „Не још.“ Гурнуо је руку у торбу и извадио лаптоп из своје радне собе. Укључио га је и погледао у заробљеника. „Бојим се да још ниси схватио праву природу онога што те чека.“

ПОГЛАВЉЕ 117

Лангдон осети како му се спушта стомак док је хеликоптер ЦИА узлетао са травњака, нагло скрећући и убрзавајући више него што је Лангдон мислио да је могуће. Кетрин је остала да се опорави, заједно с Беламијем и још једним од агената који је претраживао кућу и чекао помоћни тим.

Пре него што је Лангдон отишао, пољубила га је у образ и шапнула му, „Чувај се, Роберте.“

Лангдон се држао за ручку као да му од тога зависи живот, док се војни хеликоптер није коначно исправио и појурio према Здању Храма.

Сато је седела поред њега, обраћајући се пилоту. „Право према тргу Дјупонт!“ урлала је покушавајући да надгласа заглушујућу рику. „Тамо ћемо се спустити!“

Лангдон се збуњено окрену према њој. „Дјупонт?! Па то је неколико блокова далеко од Здања Храма! Можемо се спустити на његовом паркингу!“

Сато одмахну главом. „У зграду морамо да уђемо *шихо*. Ако мета чује да долазимо...“

„Али немамо времена!“ противио се Лангдон. „Лудак се спрема да убије Питера! Можда ће га звук хеликоптера преплашити и натерати да стане!“

Сато је зурила у њега очима хладним као лед. „Као што сам вам већ рекла, живот Питера Соломона *није* мој примарни циљ. Мислим да сам то довољно јасно рекла.“

Лангдон није био расположен да слуша још једну тираду о националној безбедности. „Слушајте, *ја* сам једини овде који зна како да се снађе у тој згради...“

„Полако, професоре“, упозори га директорица. „Овде сте као члан мог тима и од вас *очекујем* потпуну сарадњу.“ Застала је, а затим додала, „У ствари, било би добро да вас сада у потпуности упознам са озбиљношћу ноћашње кризе.“

Сато пружи руку испод свог седишта и извуче модерну, титанијумску актенташну. Кад ју је отворила открила је прилично компликовани компјутер. Када га је укључила, лого ЦИА указао се пред њима, заједно са пољима за унос имена и шифре.

Када се Сато улоговала, питала је: „Професоре, сећате ли се плаве перике коју смо нашли у човековом дому?“

„Да.“

„Па, испод те перике скривена је минијатурна оптичка камера, заклоњена увојцима.“

„Скривена камера! Не схватам.“

Сато је деловала љутито. „Схватите.“ Она покрену фајл на лаптопу.

САМО ТРЕНУТАК...

ОТКЉУЧАВАМ ФАЈЛ...

Нови прозор се појави испуњавајући читав екран. Сато подиже лаптоп и спусти га на Лангдоново крило, да би могао што боље да види. Необична слика појави се на екрану. Лангдон устукну од изненађења. *Шша, до ђавола?!*

Нејасан и мрачан, снимак је приказивао човека с повезом преко очију. Био је обучен у одору средњовековног јеретика ког воде на вешала – омча око врата, лева ногавица заврнута до колена, десни рукав до лакта, а раздрљена кошуља открива голе груди.

Лангдон је гледао у неверици. Довољно је прочитао о масонским ритуалима да би препознао шта је тачно ово што гледа.

Масонски иницијанти... припрема се да прими први степени.

Човек је био веома мишићав и висок, са препознатљивом плавом периком и изразито тамног тена. Лангдон истог тренутка препозна његово лице. Тетоваже човека су очигледно биле скривене шминком бронзане боје. Стајао је испред високог огледала и снимао свој одраз камером скривеном у перници.

Али... зашто?

Екран прекри црнило.

Нови снимак се појави. Мала, једва осветљена, правоугаона одаја. Чудни под, попут шаховске табле, са црно-белим плочицама. Ниски дрвени олтар, с три стране подупрт стубовима, на њему упаљене трепераве свеће.

Лангдон изненада поче да схвата.

Ох, мој боже.

Снимајући помало несигурно, као аматерски кућни видео, камера је сада прешла преко читаве просторије и открила малу групу људи која је посматрала иницијанта. Били су обучени у ритуалне масонске одоре. У тами Лангдон није могао да види њихова лица, али нимало није сумњао у то *где* се одржава ритуал.

По традиционалном изгледу ове ложе, то је могло да буде било где у свету, али судећи по плавичастом, троугластом забату изнад мајсторове столице, била је то најстарија масонска ложа у Вашингтону – Потомак ложа број 5 – дом Џорџа Вашингтона и масонских праотаца који су положили камен темељац за Белу кућу и Капитол.

Ложа је и дан данас активна.

Питер Соломон, поред тога што је бринуо о Здању Храма, био је и Велики мајстор локалне ложе. А у ложама попут ове почињао је пут масонских иницијаната... где је и сам био прошао прва три степена слободног зидарства.

„Браћо“, зачу се познати Питеров глас, „у име Великог архитекте свемира, отварам ову ложу за увођење иницијанта у први степен!“

Чуло се гласно ударање дрвеног чекића.

Лангдон је посматрао у потпуној неверици док се серија снимака, у којима Питер Соломон обавља неке од најзлокобнијих момената овог ритуала, смењивала пред њим.

Приписки сјајни бодож на иницијантова јола прса... прети да ће га забићи ако иницијанти „нейроисно открије мистерије масонерије“... описује црно-бели под као приказ „живих и мртвих“... описује казне које су укључивале „пресецање јрклана, чување језика из корена, и сахрањивање леша у крујни јесак на морском дну...“

Лангдон је зуррио запањен. *Да ли је могуће да ја ово гледам?* Масонски обред иницијације био је под велом тајне вековима. Једине описе који су икада процурели, исписала је шачица отуђене браће. Лангдон је читао та казивања,

наравно, па ипак никад није *видео* иницијацију рођеним очима... ово је била сасвим друга прича.

А посебно овако намонтирана. Лангдон је одмах могао да каже да је ово непоштена пропаганда, која изоставља све племените аспекте иницијације, а истиче само оне узнемирујуће. Када би овај видео-снимак био пуштен, Лангдон је знао да би преко ноћи постао сензација на Интернету. *Антимасонски теоретичари завере хранили би се овим као ажуле.* Масонска организација, а посебно Питер Соломон, нашла би се усред ватрене олује контроверзи и очајнички покушавала да контролише нанету штету... и поред тога што је ритуал безопасан и сасвим симболичан.

Било је језиво што је видео-снимак приказивао и библијску референцу на људску жртву... *„пошчињавање Аврама Врховном бићу, када је понудио Исака, свој прворођеној сина.“* Лангдон помисли на Питера и пожелеле да хеликоптер лети још брже.

Видео-снимак се сада промени.

Иста просторија. Нека друга ноћ. Већа група масона која посматра. Питер Соломон гледа из своје мајсторске столице. Ово је други степен. Мало је напетије. *Клечи пред олтаром... заклиње се да ће „заувек чувати ениме које постоје унутар слободне зидарства“... присијаје на казну да му се „трудни кош отвори и живо срце баца на земљу као отидак пред прождрљиве звери“...*

Лангдоново срце дивље је тукло док се сцена поново мењала. Још једна ноћ. Много већа гужва. На поду „исцртана плоча“ у облику ковчега.

Трећи степен.

Ово је био ритуал смрти – најстрожији од свих степена – моменат у ком је иницијант приморан да се „суочи са последњим изазовом личног нестајања“. Ово исцрпљујуће испитивање било је, у ствари, извор за познату фразу дати некоме трећи степен¹⁰⁷. И премда је Лангдону било веома добро познато академско објашњење овога, ни издалека није био спреман за оно што је сада видео.

Убиство.

Кроз смену дивљих и брзих сцена, видео-снимак је приказивао језиво, брутално убиство иницијанта, из угла жртве. Било је тобожњих удараца у његову главу, као и ударца масонским каменим маљем. У исто време, помоћник је жалосно приповедао причу о „удовичином сину“ – Хираму Абифу – главном архитекти храма краља Соломона, који је пре одабрао да умре него да открије тајну мудрост коју је поседовао.

Напад је одглумљен, наравно, али је његов ефекат пред камерама ипак био ужасан. Након последњег удараца, иницијант – сада „мртав какав је пре био“ – спушта се у симболични ковчег, где му се заклапају очи, а руке прекрштају као у леша. Масонска браћа устају и жалосно окружују тело уз пратњу оргуља које свирају посмртни марш.

Сабласна сцена била је заиста страшна.

Али то није било све.

Кад су се мушкарци окупили око свог убијеног брата, скривена камера је јасно снимила њихова лица. Лангдон сада схвати да Питер Соломон није

¹⁰⁷ *To give someone the third degree* – некога дуго и детаљно испитивати (прим. прев.).

једини познат човек у просторији. Један од људи који су пиљили у иницијанта и ковчег, био је скоро сваког дана на телевизији.

Истакнути амерички сенатор.

Ох, боже...

Сцена се поново промени. *Напољу... ноћу... истии скакушави видео-снимак... човек корача низ градску улицу... увојци њаве косе мрдају се испред камере... залази за ујао... камера се премешта на предмет у човековим рукама... новчаница од једног долара... кружан њлан Великог њечања... свевидеће око... незавршена ѡрама... а онда, кадар се њало ошвара како би ѡказао сличан облик у даљини... ошромна ѡрамагална зрада... са сшрним ивицама које се дижу ѡрема одсеченом врху...*

Здање Храма.

Некакав ужасан исконски страх растао је у Лангдону.

Снимак наставља даље... *човек жури ѡрема зради... ѡење се уз више нивоа сшешеница... ѡрема ошромним бронзаним врашима... између чувара – две сфинге од ѡо седамнаест ѡона.*

Иницијант ѡлази у ѡрамагалну одају за иницијацију.

Мрак.

Моћне оргуље чују се из даљине... нова сцена креће.

Дворана Храма.

Лангдон тешко прогута пљувачку.

Велики простор, налик на пећину, као да је оживео од светла. Испод окулуса, црни мермерни олтар пресијава се на месечини. Окупљено око њега, седећи на ручно израђеним столицама пресвученим свињском кожом, чекало је озбиљно веће истакнутих масона тридесет трећег степена, присутних као сведоци. Снимак сада прелази преко њихових лица, споро и промишљено.

Лангдон је гледао ужаснут.

Иако ово није предвидео, оно што је гледао савршено се уклапало. Скуп најзаслужнијих и најодличнијих масона, најмоћнијег града на свету, логично је подразумевао и присуство многих утицајних и познатих личности. И стварно, седећи око олтара, с дугим свиленим рукавицама, масонским кецељама и блиставим драгуљима, налазили су се неки од најмоћнијих људи ове земље.

Двојица судија Врховног суда...

Министар одбране...

Поршарол Беле куће...

Лангдону је скоро позлило док је снимак прелазио преко осталих лица.

Три истакнута сенатора... укључујући и шефа ѡсланичке групе владајуће ѡршије...

Министар уншрашњих ѡслова...

И...

Директор ЦИА...

Лангдон је хтео да одврати поглед, али није могао. Сцена је била опчињавајућа и узнемирујућа чак и за њега. Истог тренутка му постаде јасно зашто је Сато толико узнемирена и забринута.

Сада се на екрану слика претворила у један шокантан приказ.

Људска лобања... испуњена тамном пурпурном течношћу. Фине шаке Питера Соломона, чији је златни масонски прстен блистао на светлости свећа, пружале су иницијанту чувену *caput mortuum* – мртвачку главу. Црвена течност била је вино... али Је ипак светлуцала као крв. Визуелни ефекат је био застрашујућ.

Пето проливање, схватио је Лангдон, јер је прочитао сећања на овакву причест у *Писмима о инсџицији масона*, Џона Квинсија Адамса¹⁰⁸. Али ипак је то што сада гледа, како се церемонија одвија... то што види како томе сасвим спокојно присуствују најмоћнији људи Америке... био призор какав Лангдон никада није видео.

Иницијант узме лобању у руке... лице му се огледало у мирној површини вина. „Нека ово вино које сада пијем буде за мене смртни отров“, рече он, „ако икад свесно или намерно прекршим свој завет.“

Било је сигурно да је овај иницијант намеравао да прекрши своју заклетву и то на најгори могући начин.

Лангдон није могао ни да замисли шта би се догодило када би видео-снимак доспео у јавност. *Нико не би разумео*. Влада би пала. Етар би био препун гласова антимаонских група, фундаменталиста и теоретичара завере који би бљували ватру пуну стрепње и мржње, покрећући поново пуритански лов на вештице.

Истина би била искривљена, Лангдон је то знао. *Као што се увек дешавало с масонима*. *Истина* је да је усредсређеност братства на смрт, у ствари, одважно слављење *живоћа*. Масонски ритуал је створен да пробуди успаваног скривеног човека, да га подигне из његовог мрачног ковчега незнања, да га уздигне на светло и да му подари очи којима може да види. Само кроз искуство *смрти* човек може да у потпуности схвати искуство *живоћа*. Само кроз схватање да су његови дани на земљи ограничени, он може да разбере колико је важно остатак живота провести часно, исправно и служећи ближњем свом.

Масонска иницијација је потресна јер је створена да изазове преображај. Масонски завети су неумољиви јер би требало да буду подсетници да су човекова част и „реч“ једино што се може понети са овог света. Масонска учења су непрозирна јер би требало да буду *универзална*... научена кроз обичан језик симбола и метафора које превази лазе религије, културе и расе... да створе уједињену „свесност читавог света“ у братској љубави.

У једном кратком тренутку, Лангдон осети трачак наде. Покушао је себе да убеди да ће јавност, ако овај видео-снимак процури, бити отвореног ума и толерантна, и да ће схватити да сви духовни ритуали имају одређени смисао који се чини страшним ако се извуче из контекста – понављано распеће, јеврејски ритуал обрезивања, мормонско крштење покојника, католички егзорцизам, исламски *niqab*¹⁰⁹, исцељивање кроз шамански транс, јеврејска церемонија Капарот¹¹⁰, па чак и једење фигуративног Исусовог тела и пијење Његове крви.

¹⁰⁸ John Quincy Adams (1767—1848), шести председник Сједињених Држава (прим. прев.).

¹⁰⁹ Niqab – вео који прекрива лице муслиманских жена, по правилима облачења (прим. прев.).

¹¹⁰ Капарот – оспоравани јеврејски ритуал у ком се најчешће користе поврће, риба и новац; служи да се гнев с небеса усмери од себе, на нешто друго (прим. прев.).

Ма ја сањам, знао је Лангдон. Овај видео ће изазвати хаос. Могао је да замисли шта би се догодило када би истакнуте лидере Русије, или исламског света неко препознао у видео-снимку како стављају бодеже на гола прса, полажу страшне завете, изводе лажна убиства, леже у симболичним ковчезима и пију вино из људске лобање. Глобални бунт би био моменталан и разарајући.

Нек' нам је бој у помоћи...

На снимку, иницијант је примакао лобању уснама. Нагнуо је према себи... и искапио крвавоцрвено вино... и тако запечатио своју заклетву. А онда је спустио лобању и окренуо се према скупу који је стајао око њега. Најмоћнији људи Америке, људи од поверења, показали су своје задовољство климајући главама у знак одобравања.

„Добро нам дошао, браћо“, рече Питер Соломон.

Кад се слика замрачи, Лангдон примети да је престао да дише.

Без иједне речи Сато пружи руке, затвори ташну и узео је с његовог крила. Лангдон се окрену према њој покушавајући нешто да каже, али није могао да нађе речи. Није важно. Разумевање му се могло прочитати на лицу. Сато је била у праву. Вечерас је у кризи национална безбедност... незамисливих размера.

ПОГЛАВЉЕ 118

Одевен само у повез око бедара, Малак је ходао испред столице у којој је седео Питер Соломон. „Питере“, прошаптао је, наслађујући се ужасом кроз који је пролазио његов заробљеник, „ти си заборавио да имаш и *групу* породицу... своју масонску браћу. А ја ћу и њих уништити... уколико ми не помогнеш.“

Соломон је изгледао потпуно одузет при светлости која је долазила са лаптопа у његовом крилу. „Молим вас“, промуца на крају, дижући поглед. „Ако овај видео изађе...“

„Ако?“ смејао се Малак. „Ако изађе?“ Показао је према малом модему за бежични приступ који је са стране био укључен у лаптоп. „Ја сам повезан са читавим светом.“

„Ви не бисте...“

Ја ћу, свакако, помисли Малак, и даље се наслађујући. „Ти имаш моћ да ме зауставиш“, рекао је. „И да спасеш своју сестру. Али ми зато мораш рећи оно што желим да знам. Изгубљена реч сакривена је ту негде, Питере, и ја знам да ова решетка може да покаже где да је нађемо.“

Питер поново погледа у решетку са симболима, али његове очи нису ништа показивале.

„Можда ће ово да те надахне.“ Малак пребаци руку преко Питеровог рамена и притисну неколико типки на лаптопу. Појави се програм за слање имејла са поруком, који је Малак још раније био припремио у аутбоксу – видео-фајл адресиран на дугу листу са именима водећих светских медијских мрежа.

Малак се насмеши. „Мислим да је дошло време да ми ово поделимо са њима, зар не?“

„Немојте!“

Малак спусти руку и кликну на иконицу за слање порука. Питер поче да се трза, упркос томе што је био везан, покушавајући безуспешно да збаци лаптоп на под.

„Опусти се Питере“, прошапта Малак. „Фајл је огроман. Биће потребно неколико минута да се пошаље. Показао је на прозорче на коме се видело како напредује слање поруке:

СЛАЊЕ ПОРУКЕ: 2% ЗАВРШЕНО

„Ако ми будеш рекао оно што хоћу да сазнам, зауставићу слање поруке и нико ово никад неће видети.“

Питер је сасвим посивео у лицу, а показивач се лагано померао унапред.

СЛАЊЕ ПОРУКЕ: 4% ЗАВРШЕНО

Малак подиже компјутер са Питеровог крила и постави га на једну од оближњих столица пресвучених свињском кожом, окренувши екран тако да Питер може да гледа како напредује слање поруке. Онда се врати, стаде поред Питера и положи страницу са симболима у његово крило. „Легенда каже да ће

Масонска пирамида открити Изгубљену реч. Ово је њена последња шифра. Сигуран сам да ти умеш да је растумачиш.“

Малак погледа у лаптоп.

СЛАЊЕ ПОРУКЕ: 8% ЗАВРШЕНО

Малак поново погледа у Питера. Соломон је сад гледао у њега, а у његовим сивим очима видела се мржња.

Само ти мене мрзи, помисли Малак. Што већа мржња, то снажнија енергија која ће се ослободити када се ризик заврши.

У Ленглију, Нола Кеј притисну слушалицу на ухо, једва успевајући да чује шта Сато говори кроз буку хеликоптера.

„Кажу да није могуће зауставити трансфер фајла!“ викала је Сато. „Требало би барем сат времена да се искључи локални ИСП, а у случају да он има приступ провајдеру бежичним путем, заустављање жичаног Интернета неће га спречити да пошаље поруку.“

У овом тренутку, блокирање протока дигиталних информација постало је готово потпуно немогуће. Постоји безброј начина да се приступи Интернету: каблови, бежичне приступне тачке, модеми у мобилним телефонима, САТ телефони, паметни телефони, и палм-топ рачунари са могућношћу приступа Интернету. Једини начин да се изолира потенцијално цурење података јесте да се уништи полазни компјутер.

„Пронашла сам спецификацију за УХ-60 хеликоптер којим ви летите“, рекла је Нола, „видим да у опреми имате и ЕМП.“

Електромагнетне импулсне пушке сада често користе полицијске снаге, првенствено да са безбедне удаљености зауставе аутомобил у бегу. Испаливањем висококонцентрованог снопа електромагнетне радијације, ЕМП пушка може веома ефикасно да спржи електронски уређај у свакој мети – колима, мобилним телефонима, компјутерима. Према спецификацијама које је Нола имала пред собом, УХ-60 има пушку монтирану споља са ласерски навођеним магнетроном од шест гигахерца и звучником од педесет децибела који ствара импулс од десет гигаата. Ако се испали директно у лаптоп, импулс ће спржити матичну плочу компјутера и тренутно избрисати његов хард драјв.

„Никакве користи од ЕМП-а“, одговорила је Сато вичући. „Мета се налази у згради од камена. Изван директне оптичке видљивости и са дебелом заштитом од ЕМ зрачења. Да ли има назнака да је видео пуштен?“

Нола погледа на други монитор који је вршио континуирано претраживање нових вести о масонима. „Засада нема, госпођо.“ Али ако изађе у јавност, ми ћемо то сазнати за пар секунди.“

„Наставите да ме обавештавате.“ Сато прекиде везу.

Лангдон престаде да дише кад хеликоптер поче да се спушта са висине према Тргу Дјупонт. Шачица пешака растрча се док је летелица пролазила кроз отвор међу дрвећем и уз тресак атерирала на травњак, тачно испред

јужне стране чувене дводелне фонтане коју је пројектовао исти човек који је изградио и Линколнов споменик.¹¹¹

Тридесет секунди после тога, Лангдон је седео крај возача у заплећеном возилу, које је грабило дуж Њухемшир авеније све до Здања Храма.

Питер Соломон је очајнички покушавао да смисли шта би сад могао да уради. Пред очима су му непрестано били Кетрин, која крвари у подруму... и видео-фајл који је управо имао прилике да одгледа. Полагано је окренуо главу према лаптопу на столици од свињске коже удаљеном само пар метара. Слање поруке је већ скоро за трећину било испуњено.

СЛАЊЕ ПОРУКЕ: 29% ЗАВРШЕНО

Тетовирани човек ходао је сада у круговима, лагано обилазећи олтар, машући упаљеном кадионицом и тихо појући, као за себе. Густе колуте белог дима уздизали су се према отвору на таваници. Његове очи сада су биле широм отворене, чинило се као да се налази у некаквом демонском трансу. Питер скрену поглед према ножу старинске израде који је чекао на белој тканини, раширеној преко олтара.

Питер Соломон уопште није сумњао да ће вечерас умрети овде у Храму. Питање је било само како ће умрети? Хоће ли успети да нађе начина да спасе своју сестру и своје братство... или ће можда његова смрт бити потпуно узалудна?

Погледао је поново у решетку са симболима. Када је први пут спустио поглед на решетку, заслепео га је шок који је доживео у том тренутку и спречио га да продре кроз копрену хаоса и сагледа запањујућу истину. Међутим, сад му је право значење тих симбола постало кристално јасно. Гледао је решетку у потпуно новом светлу.

Питер Соломон знао је тачно шта треба да уради.

Дубоко уздахнувши погледао је према Месецу који се видео кроз окулус на врху куполе. И почео да говори.

Све велике шајне су једноставне.

Малак је то схватио још одавно.

Решење које је Питер Соломон сад излагао било је толико елегантно и чисто, да Малак није био сигуран да ли уопште може бити тачно. Решење последње шифре пирамиде било је далеко једноставније но што је икада могао замислити.

Изгубљена реч била ми је шајно пред очима.

У једном једином часу, јасан зрак светлости пробио је мрки мрак историје и мита који је окруживао Изгубљену реч. Као што је и било речено, Изгубљена реч заиста је написана на једном древном језику и имала је мистичну снагу у свим филозофијама, религијама и наукама икада познатим људском роду:

¹¹¹ Архитект Хенри Бејкон (Henry Bacon 1866—1924), аутор споменика Линкол Меморијал у Вашингтону (прим. прев.).

алхемији, астрологији, кабали, хришћанству, будизму, розенкројцијанству, слободном зидарству, астрономији, физици, ноетици.

Стојећи тако у овој дворани за иницијацију, на врху пирамиде Хередома, Малак је гледао у благо које је тражио свих ових година, знајући да се за све ово заиста није могао боље припремити.

Ускоро ћу бити поштин.

Пронађена је Изјубљена реч.

У Калорама хајтсу, једини оперативац ЦИА који је ту још остао, стајао је међу смећем, избаченим из канти које је нашао у гаражи.

„Госпођо Кеј?“ рекао је, говорећи преко телефона са аналитичарком директорке Сато. „Одлична идеја да му претражимо смеће. Мислим да сам нешто нашао.“

Горе у кући, Кетрин Соломон осећала је како јој се све више враћа снага. Инфузија Рингеровог раствора са лактозом успела је да јој подигне крвни притисак и смири главобољу од које јој је просто пуцала глава. Сада се одмарала, седећи у трпезарији, са изричитим упутством да мирује. Нерви су јој били напети и све више се бринула, јер није било никаквих вести о њеном брату.

Куд су сви отишли? Тим форензичара ЦИА још није стигао, а оперативац који је остао с њом и даље је прегледао кућу. Белама је једно време седео с њом у трпезарији, још увек замотан у топло ћебе, али и он је после неког времена одлутао некуд, тражећи информације које би можда могле да помогну ЦИА да пронађу Питера.

Пошто више није могла да седи тек тако и ништа не ради, Кетрин је устала, затетурала са, а онда, миц-по-миц, кренула према салону. У радној соби затекла је Беламија. Архитект је стајао за отвореном фиоком, окренут леђима, очито и сувише задубљен у оно што је било у фиоци, да би је чуо кад је ушла.

Пришла му је отпозади. „Ворене?“

Стари човек посрну и окрете се, на брзину затварајући фиоку боком. Лице му је било згрчено од шока и туге, а образи избраздани сузама. „Шта је било?!“ Погледала је у фиоку. „Шта није у реду?“

Белама као да није био у стању да говори. Деловао је као човек који је управо видео нешто због чега сад горко жали.

Белама ју је дуго и тужно посматрао својим сузим очима. Коначно, проговори. „И ти и ја питали смо се *због чега*... због чега тај човек толико мрзи твоју породицу.“

Кетрин набора чело. „Да?“

„Па...“ Белама застаде. „Управо сам нашао одговор.“

ПОГЛАВЉЕ 119

У одаји при врху Здања Храма, онај који је себе звао Малак стајао је испред великог олтара и нежно масирао нетакнуто парче коже на врху своје главе. *Verbum significatium*, појао је припремајући се. *Verbum significatium*. Последњи делић коначно је пронађен.

Најдрагоценија блага су увек најједноставнија.

Изнад олтара, праменови миомирисног дима ковитлали су се и кретали у вис из кадионице. Дим се уздизао кроз окно обасјано месечином, отварајући пролаз према небу, кроз који ће ослобођена душа неспутано отпутовати.

Време је.

Малак узне бочицу с Питеровом тамном крвљу и отвори је. Док га је његов заточеник посматрао, умочи врх враниног пера у пурпурну течност и подиже је према светом кругу од меса на врху главе. Застаде на тренутак... размишљао је о томе колико дуго Чека ову ноћ. Његов велики преображај коначно је близу. *Када Изгубљена реч буде исписана на уму човека, он је тада сиреман да њиме незамисливу моћ.* То је садржај древног обећања апотеозе. До сада, људски род није могао да оствари ово обећање, а Малак је учинио све да тако и остане.

Мирне руке, Малак додирну врхом пера своју кожу. Није му било потребно огледало, нити било каква помоћ, само чуло додира и око његовог ума. Лагано и пажљиво, он поче да исписује Изгубљену реч унутар уробора на својој лобањи.

Питер Соломон га је посматрао с изразом ужаса на лицу.

Када је Малак завршио, склопио је очи, спустио перо и потпуно испустио ваздух из плућа. Први пут, прожело га је осећање које никад у животу није осетио.

Ја сам њошћун.

Ја сам сједињен.

Малак је годинама стварао артефакт од свог тела и сада, како се приближавао тренутку коначне трансформације, могао је да осети сваку линију која је била исписана на његовом телу. *Ја сам истинско ремек-дело. Савршено и њошћуно.*

„Дао сам вам шта сте од мене тражили.“ Прекину га Питеров глас. „Пошаљите помоћ Кетрин. И зауставите тај фајл.“

Малак отвори очи и насмеши се. „Ти и ја нисмо баш сасвим готови.“ Окрену се према олтару и подиже жртвени нож, гледећи сјајно гвоздено сечиво. „Овај древни нож одабрао је сам Бог“, рекао је, „да се користи за приношење људске жртве. Већ си га препознао, зар не?“

Соломонове плавосиве очи биле су као од камена. „Јединствен је и чуо сам за легенду о њему.“

„Легенда? Спомиње се у *Светом њисму*. Ти не верујеш у то?“

Питер је само гледао.

Малак је потрошио богатство да пронађе и прибави себи овај артефакт. Познат још и као Акадски нож, направљен је пре три хиљаде година од гвозденог метеорита који је пао на земљу. *Железо с неба, како су ња рани*

мистици звали. Верује се да је то исти онај нож који је користио и Аврам у Акади – када је скоро жртвовао свог сина Исака на планини Морији – како је описано у *Постању*. Током његове запањујуће историје, нож су поседовале папе, нацистички мистици, европски алкемичари и колекционари.

Они су га чували и дивили му се, мислио је Малак, али нико се није усудио да ослободи истинску моћ скривену у њему, користећи га за праву сврху. Ноћас, Акадски нож испуниће своју судбину.

Акада је одувек била света у масонским ритуалима. На првом степену, масони су славили „*најузвишенији дар који је понуђен Богу, поштивање Аврама вољи врховној бића нуђењем Исака, свој прворођеној...*“

Тежина ножа изазивала је узбуђење у Малаку док се сагињао и користио свеже наоштрено сечиво да пресече конопце који су Питера држали везаног за инвалидска колица. Везе падоше на под.

Питер Соломон се тргну од бола у покушају да помери своје сапете удове. „Зашто ми радите све ово? Шта мислите да ћете тиме постићи?“

„*Ти би једини од свих људи требало то да разумеш*“, одговори Малак. „*Ти истражујеш старе ритуале. И знаш да моћ коју имају мистерије произилази из жртве... ослобађања човекове душе од тела. Овако је било од самих почетака времена.*“

„*Не знате ви ништа о жртви*“, рече Питер, док му је глас био препун бола и одвратности.

Одлично, помисли Малак. *Поштрањуј своју мржњу. Тако ће само бити лакше.*

Малаков празан стомак крчао је док је корачао према заточенику. „Постоји нека огромна снага у испуштању људске крви. Сви су то знали, од старих Египћана, преко келтских друида, до Кинеза и Астека. Има нешто магично у људској жртви, али савремени човек постаде превише слаб, превише уплашен да да једину истинску понуду, одвећ нејак да поклони свој живот и тако пружи једини прави дар за духовну трансформацију. Међутим, древни текстови су јасни. Само дајући оно најсветије, човек може да приступи крајњој моћи.“

„*Мене сматраш светом понудом?*“

Малак се сада гласно насмеја. „*Ти стварно још увек не схваташ, зар не?*“

Питер га чудно погледа.

„*Да ли знаш зашто код куће имам танк за депривацију?*“ Малак се подбочи рукама и протегну своје пажљиво декорисано тело, које је и даље било прекривено само комадом тканине око бедара. „*Вежбао сам... припремао се... очекујући тренутак када ћу постати само ум... када ћу бити ослобођен ове људске љуштуре... када ћу ово предивно тело моћи да поклоним боговима као жртву. Ја сам онај драгоцен! Ја сам неупрљано бело јагње!*“

Питерова уста се отворише, али речи не изађоше из њих.

„*Да, Питере, човек мора боговима да понуди оно што му је најдраже. Свог најчистијег белог голуба... своје најдрагоценије и највредније што има. Ти ми ниси драгоцен. Ти ниси довољно вредна понуда.*“ Малак је пиљио у њега. „*Зар не видиш? Ниси ти жртва, Питере... већ ја. Моје тело се сада приноси. Ја сам поклон. Погледај ме. Припремио сам се, учинио себе довољно вредним за своје последње путовање. Ја сам поклон!*“

Питер је остао нем.

„Тајна је у томе како умрети“, рече Малак. „Масони то разумеју.“ Он показа према олтару. „Дубоко поштујете древне мудрости, али ипак сте остали кукавице. Ви схватате моћ жртве, па ипак се држите на сигурном одстојању од смрти, приређујете ритуале лажних убистава и бескрвних смрти. Вечерас, ваш симболички олтар послужиће својој истинској сврси... и својој правој намени.“

Малак посегну и ухвати леву руку Питера Соломона, гурајући дршку Акадског ножа у његов длан. *Лева рука служи шами.* И ово је био испланирао. Питер неће имати право избора. Малак није могао да замисли моћнију и симболичнуу жртву од ове која ће се одиграти на овом олтару, од стране овог човека, с овим ножем, забоденим у срце жртве чије је смртно тело умотано као поклон у покров сачињен од мистичних симбола.

Приносећи себе на дар, Малак ће обезбедити своје место у демонској хијерархији. Тама и крв су место где права моћ обитава. У древна времена то се знало, адепти су бирали страну спрам својих карактера. Малак је мудро одабрао. Хаос је природни закон свемира. Равнодушност је покретач ентропије. Човекова безвољност представља плодно тло на ком мрачни духови полажу своје семење.

Служио сам им и сада ће они примити мене као бога.

Питер се није ни померио. Једноставно је зурio у древни нож који је стискао у руци.

„Ја искушавам тебе“, ругао се Малак. „Ја сам вољна жртва. Твоја коначна улога је предодређена. Ти ћеш ме трансформисати. Ти ћеш ме ослободити тела. Учинићеш то, или ћеш изгубити своју сестру и своје братство. Бићеш заиста потпуно сам.“ Застао је, смешећи се свом заточенику. „Сматрај ово својом последњом казном.“

Питерове очи се лагано подиглоше у сусрет Малаковим. „Да убијем себе? Казна? Мислиш ли да ћу оклевати? Ти си убио мог сина. Моју мајку. Читаву моју породицу.“

„Не!“ експлодирао је Малак неком снагом која је и самог њега запањила. „Грешиш! Нисам ја убио твоју породицу! Већ ти! Ти си био тај који је одабрао да Закари остане у затвору! И од тог тренутка, све је почело! Ти си побио своју породицу, Питере, а не ја!“

Питерови прсти побелеше, док је гневно стискао нож. „Ти не знаш зашто сам ја оставио Закарија у затвору.“

„Ја знам све!“ узврати Малак. „Био сам тамо. Тврдио си да си покушао да му *помоћеш*. Да ли си покушавао да му помогнеш када си му нудио да бира између богатства и мудрости? Да ли си покушавао да му *помоћеш* када си му понудио ултиматум да се придружи масонима? Какав то отац даје свом детету да бира између ‘богатства и мудрости’ и очекује да дете с тим изађе на крај? Какав то отац оставља свог јединог сина у затвору уместо да га одведе кући на сигурно?“ Малак сада стаде испред Питера и чучну, постављајући своје тетовирано лице тик уз његово. „Али најважније од свега... какав то отац може да гледа у очи свом рођеном сину... и да чак и након толико година... не може да га *препозна*.“

Малакове речи одзвањале су неколико тренутака каменом одајом.

Затим настаде тишина.

На трен парализован, Питер Соломон као да је био избачен из трансa. Његовим лицем пређе облак крајње неверице.

Да, оче. То сам ја. Малак је годинама чекао овај тренутак... да се освети човеку који га је напустио... да гледа у те челиносиве очи и изговори истину коју је чувао покопану дубоко, све ово време. Тренутак је дошао и он је говорио полако, жељно гледајући како пуна тежина његових речи лагано мрви душу Питера Соломона. „Требало би да си срећан, оче. Вратио ти се блудни син.“

Питерово лицеје сада било бледо као смрт.

Малак је уживао у сваком тренутку. „Мој рођени отац одлучио је да ме остави у затвору... и у том тренутку, заклео сам се да је то последњи пут када ме се одрекао. Нисам више био његов син. Закари Соломон престао је да постоји.“

Две блиставе сузе појавише се у очима његовог оца, Малак помисли како је то нешто најлепше што је икада видео.

Питер пригуши сузе, гледајући у Малаково лице као да га види први пут.

„Све што је управник желео био је новац“, рекао је Малак, „али ти си одбио. Зар ти никада није пало на памет, да је мој новац подједнако зелен као и твој. Управнику није било битно ко га плаћа, само да добије паре. Када сам понудио да му великодушно платим, пронашао је једног болешљивог затвореника моје грађе, обукао га у моју одећу и пребио га до непрепознатљивости. Фотографије које си видео... и запечаћени ковчег који си сахранио... то нисам био ја. Све то је припадало неком странцу.“

Питерово сузама прекривено лице искривило се од дубоке патње и неверице. „Ох, мој боже... Закари.“

„Не више. Када је Закари изашао из затвора, био је промењен.“

Његов младићки стас и дечачко лице драстично су се променили када је своје младо тело преплавио експерименталним хормонима раста и стероидима. Чак су му и гласне жице биле уништене, претварајући његов младићки глас у константни шапат.

Закари је постојао Андрос.

Андрос је постојао Малак.

А вечерас... Малак ће постојати највећа од свих инкарнација.

У том тренутку у Калорама хајтсу, Кетрин Соломон стајала је код фиоке стола и гледала у оно што се може описати само као колекција старих новинских исечака и фотографија неког фетишисте.

„Не разумем“, рекла је, окренувши се према Беламију. „Овај чудак је очигледно био опседнут мојом породицом, али...“

„Настави...“ рече јој Белами док је седао још увек делујући потресено.

Кетрин је прекопавала још дубље по исечцима, од којих се сваки односио на породицу Соломон – Питерови велики успеси, Кетринина истраживања, ужасно убиство мајке Изабел, многобројне приче о дрогирању Закарија Соломона, затвор и брутално убиство у турском затвору.

Фиксација овог човека породицом Соломон превазилазила је фанатизам, али Кетрин није могла да пронађе ништа што би јој могло рећи *зашто*.

Тек тада је угледала фотографије. Прва је приказивала Закарија како стоји у азурно-плавој води до колена, на плажи у чијој су позадини стајале у бело окречене куће. *Грика?* Фотографија је, како је претпоставила, могла да буде снимљена само за време његових дрогерашких лутања по Европи. Али оно што је било чудно, Зак је изгледао здравије него на снимцима папараца на којима се видео коштуњави клинац који лудује у друштву наркомана. Изгледао је здраво, некако јаче, зрелије. Кетрин није могла да се сети да је икада изгледао толико здраво.

Збуњена, она погледа датум када је фотографија снимљена.

Али што је... немоћуће.

Датум је био скоро годину дана *новији* од датума када је Закари умро у затвору.

Изненада Кетрин поче очајнички да претура кроз гомиле фотографија. Све су приказивале Закарија Соломона... како поступно стари. Колекција је била попут неке фото-ауто-биографије, и водила је дневник ове поступне трансформације. Како су слике одмицале, Кетрин уочи изненадну и драматичну промену. Гледала је, испуњена ужасом, како Закаријево тело почиње да се мења, мишићи му бубре, а црте лице доживљавају метаморфозу од очигледно велике употребе стероида. Његова маса као да се удвостручила, а нека зверска свирепост увукла му се у поглед.

Ја чак и не прећознајем овог човека!

Уопште није личио на оног Кетрининог младог братанца којег се сећала. Када је извукла његову слику са обријаном главом, осети како јој колена клечају. А онда угледа фотографију његовог голог тела... украшеног првим траговима тетоважа. Срце јој скоро стаде. „Ох, мој боже...“

ПОГЛАВЉЕ 120

„Десно!“ викну Лангдон са задњег седишта заплењеног возила. Симкинс скрете у улицу С и протера возило кроз њу највећом могућом брзином, провлачећи се између стамбених зграда. Кад су се приближили раскрсници са Шеснаестом улицом, на десној страни се као планина указа Здање Храма.

Симкинс је зурео у зграду циновских размера. Изгледало је као да је неко сазидао пирамиду поврх римског Пантеона. Спремао се да скрене у Шеснаесту улицу да би стигао до предње фасаде зграде.

„Без скретања!“ нареди Лангдон. „Само право напред. Останите на улици С!“ Симкинс га послуша, возећи дуж источне стране зграде. „Код Петнаесте улице“, рече Лангдон „скрените десно.“

Симкинс је следио упутства свог навигатора и после неколико тренутака, Лангдон му показа један тешко уочљив, непопљочан прилазни пут који је башту иза Здања Храма делио тачно на два дела. Симкинс је скренуо на пут и управрио аутомобил према задњој страни зграде.

„Погледајте!“ рече Лангдон, показујући према једином возилу паркираном у близини задњег улаза. Био је то велики комби. „Ено их.“

Симкинс паркира возило и угаси мотор. Сви изађоше у тишини и спремише се да уђу. Симкинс је гледао у зграду са неверицом. „Кажете да је Дворана Храма на самом врху?“

Лангдон климну главом, показујући све до врха зграде. „Онај заравњени део горе, заправо је отвор за светлост.“

Симкинс се окрете према Лангдону. „Дворана Храма има прозор на *шаваници*?“

Лангдон га погледа у чуду. „Па наравно. Окулус, управљен ка небесима... тачно изнад олтара.“

Хеликоптер УХ-60 стајао је на Тргу Дјупонт са упаљеним мотором. На седишту поред пилотовог, Сато је грицкала нокте, чекајући вести од свог тима оперативаца.

Коначно, Симкинсов глас закрча преко воки-токија. „Госпођо директорица?“

„Овде Сато“, зарежала је.

„Управо улазимо у зграду, али имам за вас још једну вест са терена.“

„Слушам.“

„Господин Лангдон ме је управо информисао да просторија у којој се највероватније налази мета, има велики стаклени прозор на крову.“

Сато накратко поразмисли о тој информацији. „Разумела. Хвала.“ Симкинс се одјави.

Сато испљуну огризак нокта и окрете се пилоту. „Дизи га!“

ПОГЛАВЉЕ 121

Као и сваки родитељ који је изгубио дете, и Питер Соломон је често замишљао колико би његов дечак сада имао година... како би изгледао... и шта би постао.

Питер Соломон је сада имао све те одговоре.

Огромно тетовирано створење испред њега започело је живот као малено, драго дете... беба Зак склупчана у колевци од врбовог прућа... прави прве несигурне кораке у Питеровој радној соби... учи да изговара своје прве речи. Чињеница да се зло може изродити из невиног детета у брижној породици, била је само још један парадокс људске душе. Питер је рано морао да прихвати да, иако крв у синовљевим венама потиче од њега, срце које га пумпа ипак је само његово. Јединствено и посебно, као да је потпуно насумично одабрано из читавог универзума.

Мој је син... убио моју мајку, мој пријатеља Роберта Лангдона, а можда и моју сестру.

Нека ледена утрнулост преплавила је Питерово срце док је у синовљевим очима тражио неку невидљиву везу... било шта препознатљиво. Очи овог човека, међутим, иако плавосиве као и Питерове, биле су очи потпуног странца, испуњене мржњом и осветољубивошћу која је била скоро као с оног света.

„Да ли си довољно јак?“ задиркивао га је син, гледајући у Акадски нож у Питеровој руци. „Можеш ли да завршиш оно што си започео пре толико година?“

„Сине...“ Соломон једва препозна сопствени глас. „Ја... ја сам... те волео.“

„Два пута си покушао да ме убијеш. Оставио си ме у затвору. Упуцао си ме на Заковом мосту. Доврши то!“

На тренутак, Соломон осети као да плута унутар рођеног тела. Није више могао да препозна самога себе. Није имао једну шаку, био је тотално ћелав, обучен у црну одору, седео је у колицима и стезао у рукама древни нож.

„Доврши то!“ човек је викао на њега, док су се тетоваже на његовим голим прсима таласале. „Само ако ме убијеш, спасићеш Кетрин... то је једини начин да спасеш своје братство!“

Соломон осети како помера поглед према лаптопу и мобилном модему, на столици од свињске коже.

СЛАЊЕ ПОРУКЕ: 92% ЗАВРШЕНО

Његов ум није могао да потисне слику Кетрин која на смрт крвари, а ни своје масонске браће.

„Још увек има времена“, прошапута човек. „Знаш да је то једини излаз. Ослободи ме моје смртне љуштуре“ ‘

„Молим те“, рече Соломон. „Не чини то;..“

„Ти си то учинио!“ просикта човек. „Приморао си своје дете да направи немогућ избор. Дали се сећаш те ноћи? Богатство или мудрост? То је била ноћ када си ме заувек одгурнуо од себе. Али ја сам се вратио, оче... и ноћас је на

ѿеби ред да бираш. Закари или Кетрин? Кога избрати? Хоћеш ли убити свог сина да би сачувао сестру? Хоћеш ли убити свог сина како би спасао своје братство? Или своју земљу? Или ћеш чекати све док не буде касно? Док Кетрин не буде мртва... док видео не буде послат... док не будеш остатак свог живота морао да проведеш знајући да си могао да спречиш све ове трагедије. Време истиче. Ти знаш шта мора да се уради.“

Питера је болело срце. *Ти ниси Закари, рекао је себи. Закари је умро пре много, много времена... Шта ћод ти био... и одакле ћод да си дошао... ти не ћошћеш од мене.* И премда Питер Соломон није веровао сопственим речима, знао је да мора да одлучи.

Истекло му је време.

Пронађи Велико сћейенишће!

Роберт Лангдон је трчао кроз мрачне ходнике, тражећи пут према центру зграде. Тернер Симкинс био му је за петама. Како се и надао, Лангдон је избио у главни атријум зграде.

Изгледао је као нека хибридна гробница – грчко-римско-египатска – са статуама од црног мермера, канделабрима са упаљеним светиљкама, тевтонским крстовима, металним плочама с двоглавим фениксом и апликама са Хермесовом главом, и осам грандиозних дорских стубова од зеленог гранита.

Лангдон се окрену и потрча према сјајном мермерном степеништу у даљем крају атријума. „Ово води директно према Дворани Храма“, прошапута док се са својим пратиоцем пењао што је могао брже и тише.

На првом одморишту, Лангдон се сусрете очи у очи са бронзаном бистом масонског просветитеља Алберта Пајка, испод које је био угравиран његов чувени цитат: **ОНО ШТО СМО УРАДИЛИ САМО ЗА СЕБЕ, УМИРЕ С НАМА; ОНО ШТО СМО УРАДИЛИ ЗА ДРУГЕ И СВЕТ, ПОСТАЈЕ И ОСТАЈЕ БЕСМРТНО.**

Малак осети скоро опипљиву промену атмосфере у Дворани Храма, као да су све фрустрације и бол Питера Соломона које је икада осетио сада кључале према површини, усмерене као ласер на Малака.

Да... дошло је време.

Питер Соломон устаде из колица и усправи се, окренут према олтару, стискајући нож у руци.

„Спаси Кетрин“, наговарао гаје Малак, мамећи га према олтару, идући уназад, и коначно лежући на мртвачки покров који је припремио. „Уради оно што мораш.“

Као у ноћној мори, Питер се лагано кретао напред.

Малак се потпуно испружио на леђа и гледао кроз окулус у бледи месец у мразној ноћи. *Тајна је у шоме како умреши.* Овај тренутак не би могао бити савршенији. *Украшен давнашњом Изјубљеном речју, нудим себе левом руком свој оца.*

Малак дубоко удахну.

Примише ме, демони, јер ово је моје шело, и ја ћа нудим вама.

Стојећи изнад Малака, Питер Соломон је подрхтавао. У његовим сузним очима огледали су се очај, неспособност да донесе одлуку, јад. Последњи пут погледа према модему и лаптопу на другој страни просторије.

„Изабери“, прошапута Малак. „Ослободи ме тела. Бог жели ово. Ти желиш ово.“ Он спусти руке покрај себе и испрси се, нудећи свог величанственог двоглавог феникса. *Помози ми да свучем ово њело које је само одећа моје душе.*

Питерове сузне очи као да су сад зуриле кроз Малака, не видећи га.

„Убио сам ти мајку!“ прошапута Малак. „Убио сам Роберта Лангдона! Убијам ти сестру! Уништавам твоје братство! Уради оно што мораш!“

Питерово лице се искриви у маску апсолутне туге и очаја. Он забаци главу и врисну од бола док је подизао нож.

Роберт Лангдон и агент Симкинс стигоше без даха до врата Дворане Храма када се врисак од ког се леди крв у жилама проломи изнутра. Био је то Питеров глас. Лангдон је био сасвим сигуран.

Питеров врисак је био испуњен невероватним болом.

Закаснио сам!

Игноришући Симкинса, Лангдон ухвати ручке и отвори врата. Ужасна сцена пред њим потврдила је његове најгоре страхове. У центру слабо осветљене просторије, силуета једног човека обријане главе стајала је поред великог олтара. На себи је имао црну одору, а у руци велики бодеж.

И пре него што је Лангдон успео да се помери, човек је замахнуо ножем према телу које је лежало потпуно испружено на олтару.

Малак затвори очи.

Предивно. Савршено.

Древна оштрица Акадског бодежа блеснула је на месечини док се нож издизао над њим. Мирисни облаци дима ковитлали су се изнад њега, припремајући пут његовој ускоро ослобођеној души. Усамљенички крик његовог убице, измучен и очајан, још увек је одзвањао кроз свети простор док се нож спуштао.

Исирскан сам крвљу људске жртве и родитељским сузама.

Малак се припреми за величанствени ударац.

Његов тренутак преображаја коначно је стигао.

Потпуно невероватно, није осетио бол.

Громовит ударац прострели му тело, заглушујућ и дубок. Соба поче да се покреће, блистава бела светлост заслепи га одозго. Проламала су се небеса.

И Малак је знао да се догодило.

Баш онако како је планирао.

Лангдон се не сећа да је трчао према олтару кад се хеликоптер помолио изнад њих. Нити се сећа како је скочио с испруженим рукама, летећи према човеку у црној одори, очајнички покушавајући да га гурне пре него што забоду нож по други пут.

Тела им се судариле и Лангдон угледа блиставо светло које је продрло кроз отвор и осветлило олтар. Очекивао је да види крваво тело Питера Соломона на олтару, али голе груди које су сијале на светлу, нису по себи имале крв... само колаж тетоважа. Нож је лежао поломљен поред њега, очигледно ударен о камени олтар уместо у месо.

Кад се он и човек у плашту срушише на тврди камени под, Лангдон спази увијени патрљак на крају човекове десне руке, и на своје изненађење схвати да је управо гурнуо Питера Соломона.

Док су клизили по каменом поду, рефлектори хеликоптера пламтели су одозго. Хеликоптер се спуштао са хуком, а шине су му скоро додирнуте широки стаклени кров.

С предње стране хеликоптера, некакво чудно оружје је ротирало, циљајући кроз стакло. Црвени зрак ласерског нишана секао је ноћно небо и плесао по поду, право изнад Лангдона и Соломона.

Не!

Али није се чуо пуцањ... само звук хеликоптерске елисе.

Лангдон није осећао ништа осим језивог налета енергије која му је протицала кроз тело. Иза његове главе, на столици од свињске коже, лаптоп је чудно сиктао. Окренуо се таман на време да види како се његов екран изненада искључује. На несрећу, последња порука коју је видео била је сасвим јасна.

СЛАЊЕ ПОРУКЕ: 100% ЗАВРШЕНО

Дужи се! До ђавола! Горе!

Пилот УХ-60 преоптеретио је своје моторе покушавајући да задржи шине да не додирну ниједан део великог стакленог светларника. Знао је да три хиљаде килограма потисне снаге његових ротора оптерећује стакло, напрежући га до тачке пуцања. На несрећу, нагиб пирамиде испод хеликоптера, ефикасно је распоређивао потисак у страну, спречавајући га да се дигне.

Горе! Саг!

Оборио је предњи део, покушавајући да клизне у страну, али лева шина удари у сред стакла. Веома, веома кратко, само на трен, али сасвим довољно.

Огромни окулус Дворане Храма распрсну се у вртлог стакла и ветра... и читава бујица крхотина поче незадрживо да пада.

Звезде су падале с неба.

Малак је пиљио у предивно бело светло и видео читаву завесу блиставих драгуља који лепршају према њему... убрзавају... као да журе да га прекрију својом раскоши.

Изненада, он осети бол.

Свуда по телу.

Пробадање. Пржење. Сечење. Оштра сечива продирала су кроз меко ткиво. Груди, врат, бутине, лице. Читаво тело му се изви у грчу. Крвљу испуњена уста испуштала су крик док га је бол извлачио из трансa. Бела светлост која је допирала одозго, трансформисала се и одједном се, као неком магијом,

појавио црни хеликоптер који је висио над њим, а елиса гурала ледени ветар у Дворану Храма, хладећи Малака до кости, распршујући праменове тамјана до удаљених крајева просторије.

Малак окрете главу и угледа Акадски нож како лежи поломљен крај њега, разбијен о камени олтар, прекривен слојевима срче. *И поред свега што сам му урадио... Пиџер Соломон скренуо је нож. Одбио је да пролије моју крв.*

Малак ужаснут подиже главу и погледа своје тело. Овај живи артефакт требало је да буде његова велика жртвена понуда. А сад је лежао у дроњцима. Тело му је било прекривено крвљу... велики комади стакла штрчали су из његовог меса у свим правцима.

Онако слаб, Малак спусти главу на гранитни олтар и поче да гледа кроз отвор на крову. Хеликоптер је одлетео, уместо њега ту је остао неми, замрзнути месец.

Широко отворених очију, Малак је лежао и тешко гутао ваздух... сасвим сам на великом олтару.

ПОГЛАВЉЕ 122

Тајна је у њој како умреџи.

Малак је знао да је све пропало. Нигде блештавог светла. Нигде одушевљеног пријема. Само мрак и неподношљив бол. Чак и у очима. Ништа није видео, а ипак је осетио како се све око њега креће. Чули су се гласови... људски гласови... а што је најчудније, један од њих је припадао Роберту Лангдону. *Како је њој мојуће?*

„Она је у реду“, понављао је Лангдон без престанка. „Кетрин је добро, Питере. Твоја сестра је у реду.“

А не, помисли Малак. Кетрин је мртва. Мора да је мртва.

Малак више ништа није видео, чак није ни знао да ли су му очи отворене, само је чуо да хеликоптер одлеће. Неочекивано, потпуна тишина завладала је у Дворани Храма. Малак је осећао како се ремети умирујући ритам земље... као да се природни ток океана, плиме и осеке мења, пред надолазећом олујом.

Chao ab ordo.

Сад су се гласно дерали неки непознати гласови и нервозно распитивали код Лангдона о некаквом лаптопу и видео-фајловима. *Прекасно.* Знао је Малак. *Штета је учињена.* Сад се видео-снимак већ шири као шумски пожар у сваки, чак и најзабаченији крај запањеног света, уништавајући будућност братства. *Морају бити уништени они који су најспособнији да шире мудрост.* Човеково незнање помаже да нараста хаос. Одсуство светла на земљи храни таму која чека Малака.

Учинио сам велика дела и ускоро ћу бити дочекан као краљ.

Малак осети како му сасвим лагано прилази усамљена прилика. Знао је ко је то. Намирисао је освештано уље које је био утрљао у обријано тело свог оца.

„Не знам да ли ме чујеш“, прошапута му Питер Соломон на ухо. „Али желим да знаш једно.“ Прстом додирну свето место на врху Малакове лобање. „То што си овде написао...“ Застаде. „То није Изгубљена реч.“

Наравно да јесте, помисли Малак. *Ти си ме убедио да је њако и њу нема никакве двојбе.*

Према легенди, Изгубљена реч написана је на језику толико старом и толико тајанственом да је човечанство скоро сасвим заборавило како да је прочита. Тај тајанствени језик, открио му је Питер, јесте заправо најстарији језик на земљи.

Језик симбола.

Симбологија, у свом особеном систему изражавања, издиже један симбол изнад свих осталих. Најстарији и најуниверзалнији, овај симбол сједињује елементе древних традиција у један јединствени знак који представља илуминацију египатског бога сунца, тријумф алхемичарског злата, знање скривено у Камену мудрости, чистоту руже розен-кројцера, тренутак Стварања, Све, доминацију астролошког сунца, па чак и свезнајуће свевидеће око које лебди изнад недовршене пирамиде.

Циркумјункт. Симбол извора. Порекло свих ствари.

Ето шта му је Питер рекао малочас. У почетку, Малак је био скептичан, а онда је поново погледао у решетку и схватио да пирамида показује управо на

усамљени симбол циркумпункта – круг са тачком у средини. *Масонска пирамида је маја*, помислио је, присећајући се легенде, *која нас упућује на Изгубљену реч*. Изгледа да му је отац ипак говорио истину.

Све велике истине су једнославне.

Изгубљена реч није реч... већ симбол.

Жудно, Малак је уцртао велики симбол циркумпункта себи на лобању. Док је то чинио, осећао је како у њему расте моћ и задовољство. *Моје ремек-дело и моја жртва сад су истина*. Чекају силе таме. Сада ће бити награђен за своје дело. Ово ће бити његов тренутак славе...

Међутим, у последњем тренутку, све је тако страшно кренуло наопако.

Питер је и даље стајао иза њега, изговарајући речи које је Малак једва разумевао.

„Слагао сам те“, говорио је. „Нисам имао избора. Да сам ти саопштио истинску Изгубљену реч, ти ми не би поверовао, а не би ни разумео.“

Изгубљена реч... није циркумпункт?

„Истина је следећа“, рече Питер, „Сви познају Изгубљену реч... али је мало њих разуме.“

Речи су одјекивале у Малаковој свести.

„Остајеш непотпун“, каза Питер, нежно спуштајући длан поврх Малакове главе. „Твоје дело још није завршено. Али било куд да сад одлазиш, молим те, знај... да си био вољен.“

Из неког разлога, осећао је да благи додир очеве руке продире кроз њега и гори као моћни катализатор који започиње хемијску реакцију у Малаковом телу. Без икаквог упозорења осетио је навалу необуздане енергије која је покуљала кроз његову телесну љуштуру у којој као да се топила и растварала свака ћелија.

У тренутку, нестаде сва овоземаљска бол.

Трансформација. Наступило је преображење.

Посматрам себе у дубини, лешина, крваво месо на посвећеној траничној илочи. Мој отац клечи поред мене, држећи моју беживојну лобању у својој јединој преосталој руци.

Осећам како у мени буја бес... и збрка.

Није ово тренутак за сажаљење... већ за освету, за трансформацију... а мој отац ипак одбија да попусти, да истуни своју улоју, одбија да усмери свој бол и бес у оштрицу ножа, па заштим у моје срце.

Остајем овде, заробљен, лебдим... још увек прикован за своју земаљску љуштуру.

Мој отац нежно прелази својим меким гланом и склапа ми очи које више не виде.

Осећам како попуштају окови.

Усталасана копрена скуљба се око мене, бива све гушћа и непрозирна, сакрива свећу према мном. Изненада време се убрзава, и ја пропадам у амбис мрачнији од свега што сам икад замишљао. Овде у празној нијдини, чујем Шапаш... осећам како се прикуљба нека сила. Бива све јача, повећава се зајанујућом брзином, обухвата ме. Злокобна и моћна. Мрачна и неодољива.

Овде нисам сам.

Ово је мој час тријумфа, час моје славе. А ипак, из неког разлога, нисам исцрпљен радошћу, већ неизмерним страхом. Уочише није као што сам очекивао.

Сила се сад окреће око мене, кочиљајући се неодољивом снагом, прети да ме рашчереци. Изненада, без упозорења, преда мном се, мрачна и свејрисушна, скупила и надвија црна шама као каква преисторијска звер.

Гледам пред собом све мрачне душе које су пре мене отишле.

Вришћим од несавладивог ужаса... док ме чинавој туша мрак.

ПОГЛАВЉЕ 123

У Националној катедрали, декан Галовеј наслути неку чудну промену у ваздуху. Није био сигуран зашто, али осетио је као да нека аветињска сенка изненада нестаје... као да се некакав терет подиже... далеко, али ипак, управо овде.

Сам за својим столом, био је задубљен у мисли. Није био сигуран колико је минута прошло пре но што му је zazвонио телефон. Био је то Ворен Белами.

„Питер је жив“, рече његов масонски брат. „Управо сам чуо. Знао сам да би волео одмах то да чујеш. Биће добро.“

„Хвала богу“ Галовеј издахну. „Где је он?“

Галовеј је слушао док му је Белами препричавао невероватну причу која се догодила након што су отишли из Катедралне школе.

„Али сви сте добро?“

„Опорављамо се, да“, рече Белами. „Додуше, има једна ствар.“ Застао је.

„Да?“

„Масонска пирамида... мислим да ју је Лангдон можда решио.“

Галовеј је морао да се насмеши. Некако није био изненађен. „Добро, реци ми, шта је Лангдон открио – је ли пирамида испунила обећање или није? Да ли је или није открила оно што легенда тврди да ће открити?“

„Још увек не знам.“

Откриће, помисли Галовеј. „Сад мораш да се одмориш.“

„Као и ти.“

Не, ја морам да се молим.

ПОГЛАВЉЕ 124

Кад су се отворила врата лифта, сва светла у Дворани Храма била су упаљена. Мада је још увек осећала да су јој ноге као од гуме, Кетрин Соломон је појурила да нађе брата. Ваздух је у огромној дворани био хладан и мирисао на тамјан. Због призора који ју је дочекао, стала је као укопана.

У средини те величанствене просторије, на ниском каменом олтару, лежао је крвави тетовирани леш, тело избодено копљастим комадима разбијеног стакла. Високо над њим, зјапила је рупа у таваници, отвореној према небу.

Боже ѿсјоде. Кетрин истог часа погледа у страну, прелетајући очима у потрази за Питером. Нашла је брата на другом крају просторије, како седи и разговара са Лангдоном и Сато док га неко из прве помоћи преповија.

„Питере!“ повика Кетрин, трчећи на ту страну. „Питере!“

Њен брат погледа према њој; на лицу му се видело олакшање. Одмах је скочио на ноге и кренуо према Кетрин. Имао је на себи обичну белу кошуљу и тамне панталоне, које му је вероватно неко донео из његове канцеларије у приземљу. Рука му је била у повезу, и они се нежно, али неспретно загрлише, али Кетрин то уопште није сметало. Осетила је како је окружује познато осећање потпуне заштићености, као да је у некој чаури, и то је одувек било тако, још од најранијег детињства, кад би је заштитнички грлио њен старији брат.

Држали су једно друго у загрљају, без речи.

На крају, Кетрин прошапта, „Јеси ли добро? Мислим... стварно?“ Она га отпусти, па погледа у повез и завој на месту где му је некад била десна шака. Сузе су јој поново наврле на очи. „Толико ми је... жао због овога.“

Питер слегну раменима, као да се ради о нечем безначајном. „То је ионако само комад меса. Тело не траје вечно. Важно је да си ти добро.“

Питеров ведри одговор још више је узбуди, јер ју је подсетио зашто она њега толико воли. Погладила га је по глави, осећајући све оне несаломљиве породичне везе које постоје међу њима... заједничку крв која тече њиховим венама.

Али, сазнање да је вечерас овде са њима и *ипрећи* Соломон, било је трагично. Њен поглед поново се прикова за леш на олтару, и Кетрин се снажно стресе, покушавајући да не мисли на фотографије од малопре.

Скрете поглед на другу страну, и виде Роберта Лангдона у чијим је очима било дубоко саосећање и разумевање, као да некако тачно зна на шта она сад мисли. *Пиштер зна.* Кетрин савладаше емоције – олакшање, саучешће, очајање. Осетила је како њен брат почиње да дрхти читавим телом, као мало дете. Она тако нешто још никад није осетила у читавом свом животу.

„Пусти сад то“, шапутала је. „Све је у реду. Пусти сад то.“

Питер је све јаче подрхтавао.

Држала га је уз себе, милујући га по затиљку. „Питер, ти си *увек* био јак, за све нас... и *увек* си био ту кад си ми потребан. Али сада сам ја овде, за *шебе*. Све је у реду. Ту сам и не мичем се.“

Кетрин нежно спусти његову главу на своје раме... и велики Питер Соломон поче неутешно да рида у њеном наручју.

Директорка Сато оде на страну да одговори на телефонски позив. Јавила се Нола Кеј. Овог пута, имала је добре вести.

„Још увек нема знакова да је ишта стигло до медија, госпођо.“ Звучала је оптимистично. „Сигурна сам да бисмо у супротном већ нешто видели. Изгледа да сте успели да зауставите.“

Велико хвала, Нола, помисли Сато и погледа према лаптопу, на коме је Лангдон видео знак да је слање поруке обављено. *За глаку.*

На Нолину сугестију, оперативац који је претраживао вилу, прегледао је и канте за смеће, и пронашао амбалажу новокупљеног модема за мобилни телефон. Имајући сада његов прецизни број, Нола је успела да повеже компатибилне носаче, таласне дужине и сервисне шеме и тако изолује највероватније приступно чвориште за лаптоп – један мали трансмитер на углу Шеснаесте и Коркоран улице – само три блока удаљен од Храма.

Нола је муњевито пребацила информацију директорки Сато у хеликоптеру. Прилазећи Здању Храма, пилот је извео ниски прелет и послао један сноп електромагнетне радијације у приступно чвориште, и тако га искључио пар секунди пре но што је лаптоп комплетирао слање поруке.

„Обавили сте сјајан посао вечерас“, рече Сато. „Сад идите да се наспавате. Заслужили сте.“

„Хвала вам, госпођо.“ Видело се да Нола оклева.

„Има још нешто?“

Нола поћута, очито размишљајући да ли да уопште каже било шта. „Ништа посебно госпођо, може да сачека до сутра. Желим вам лаку ноћ.“

ПОГЛАВЉЕ 125

У тишини елегантног купатила у приземљу Здања Храма, Роберт Лангдон пустио је топлу воду у керамички лавабо и погледао у огледало. Чак и при овом пригушеном светлу, изгледао је исто онако како се и осећао... потпуно исцрпљено.

Путна торба му је опет висила преко рамена, али много лакша, осим његових личних ствари и пар згужваних бележака, у њој није било ничега другог. Морао је да се насмеје. Његова посета Вашингтону ради предавања испала је незнатно напорнија него што је очекивао.

Али и поред тога, Лангдон је могао због много чега да буде задовољан.

Питер је жив.

А видео-снимак није послат.

Пљускајући лице шакама топле воде, осетио је како се полако враћа у живот. Све је још увек било прекривено велом магле, али је ниво адреналина у његовом телу коначно почео да опада и поново се осећао као свој. Након што је осушио руке, погледао је на свој Мики Маус сат.

Боже мој, баш је касно.

Лангдон је изашао из купатила и кренуо дуж дугачког зида Дворане часних – предивним лучним пролазом, чији су зидови били прекривени портретима успешних масона: америчких председника, филантропа, просветитеља и осталих утицајних Американаца. Зауставио се пред уљаним портретом Харија С. Трумана и покушао да замисли тог човека како пролази обреде, ритуале и лекције које човек мора да прође да би постао масон.

Постоји један скривени свети иза овог који сви видимо. За све нас.

„Искрао си се“, обрати му се глас с краја ходника.

Лангдон се окрену.

Била је то Кетрин. Ноћас је прошла кроз пакао, па ипак је, неочекивано, сва блистала... некако подмлађена.

Лангдон јој се уморно насмеши. „Како му је?“

Кетрин му приђе и нежно га загрли. „Како да ти се захвалим?“

Он се насмеја. „Ма дај, знаш да ништа *нисам урадио*.“

Кетрин га је дуго држала у загрљају. „Питер ће бити добро..“ Онда се одвоји од Лангдона и погледа дубоко у његове очи. „Рекао ми је нешто невероватно... нешто *предивно*.“ Глас јој је дрхтао од неизвесности. „Морам да одем и то погледам. Одмах се враћам.“

„Шта? Куда идеш?“

„Нећу дуго. Управо сада, Питер жели да разговара с тобом... *насамо*. Чека те у библиотеци.“

„Је ли рекао зашто?“

Кетрин се насмеја и одмахну главом, „Знаш ти Питера и његове тајне.“

„Али...“

„Видећемо се ускоро.“

А онда је отишла.

Лангдон уморно уздахну. Осећао се као да му је доста тајни за једну ноћ. Било је мноштво питања на која нису пружени одговори, наравно – Масонска пирамида и Изгубљена реч су само нека од њих – али осећао је да одговори, ако уопште постоје, нису одговори за њега. *За њега као немасона.*

Прикупљајући преосталу енергију, Лангдон оде до масонске библиотеке. Када је стигао, Питер је седео сасвим сам за столом, са каменом пирамидом пред собом.

„Роберте?“ насмеши се Питер и махну му. „Хтео бих да разменим коју реч с тобом.“

Лангдон успе да исцеди осмех. „Па да, чујем да си једну *изгубио*.“

ПОГЛАВЉЕ 126

Библиотека у Здању Храма била је уједно и најстарија јавна читаоница у Вашингтону. Њене елегантне полице повијале су се под више од четврт милиона свезака, укључујући и изузетно редак примерак *Тајне припремљеној браши*, Ахимана Резона. Поред књига, библиотека је располагала и збирком драгоценог масонског накита, ритуалних предмета, па чак и једном ретком књигом коју је ручно одштампао Бенџамин Франклин.

Лангдон је од свега највише волео драгоценост коју је ретко ко примећивао у библиотеци.

Илузију.

Соломон му је давно показао да, када се гледа из једног одређеног положаја, сто за читање и златна лампа на њему граде савршену оптичку илузију пирамиде са блиставим златним врхом. Соломон је говорио да ову оптичку илузију сматра тихим подсетником да свако може увек да види све тајне слободног зидарства само ако гледа из правог угла.

Вечерас су тајне слободног зидарства изашле на видело са свих страна. Лангдон је сад седео насупрот Великог мајстора и Масонске пирамиде.

Питер се смешио. „Роберте, ‘реч’ коју ти помињеш, није легенда. Она *реално* постоји.“

Лангдон је гледао у њега преко стола, и најзад проговори. „Али... не разумем. Како је то могуће?“

„Шта је ту толико тешко прихватити?“

Све скупи! Хтео је да каже Лангдон, гледајући свог старог пријатеља право у очи, не би ли у њима уочио макар мало здравог разума. „Ти мени кажеш да верујеш да Изгубљена реч стварно постоји... и да има стварну *моћ*?“

„Огромну моћ“, одговори Питер. „Она има моћ да преобрати људски род тако што ће разрешити древне мистерије.“

„Једна *реч*?“ супротстави му се Лангдон. „Питере, заиста никако не могу да поверујем да једна реч...“

„*Повероваћеш*“, одврати Питер мирно.

Лангдон га је ћутке гледао.

„Као што добро знаш“, наставио је Соломон, устајући и ходајући око стола, „одавно је проречено да ће доћи дан кад ће Изгубљена реч бити поново нађена... дан кад ће бити откривена... и кад ће човечанство поново добити приступ њеној заборављеној моћи.“

Лангдон се присети Питеровог предавања о апокалипси. Мада многи погрешно тумаче реч *апокалипса* као катаклизмични крај света, та реч дословце значи открочење, за које се у древна времена мислило да ће донети велико знање. *Наступа доба просвећености*. Чак и ако је тако, Лангдон још увек није могао да схвати како ту велику промену може да донесе једна *реч*.

Питер показа руком на пирамиду. Била је на столу, заједно са својим златним врхом. „Масонска пирамида“, рече он. „Легендарни симболон. Данас га видимо уједињеног и употпуњеног.“ Са пуно поштовања, он подиже златни врх и стави га на пирамиду. Тешки комад од злата намести се, скоро бешумно, где треба.

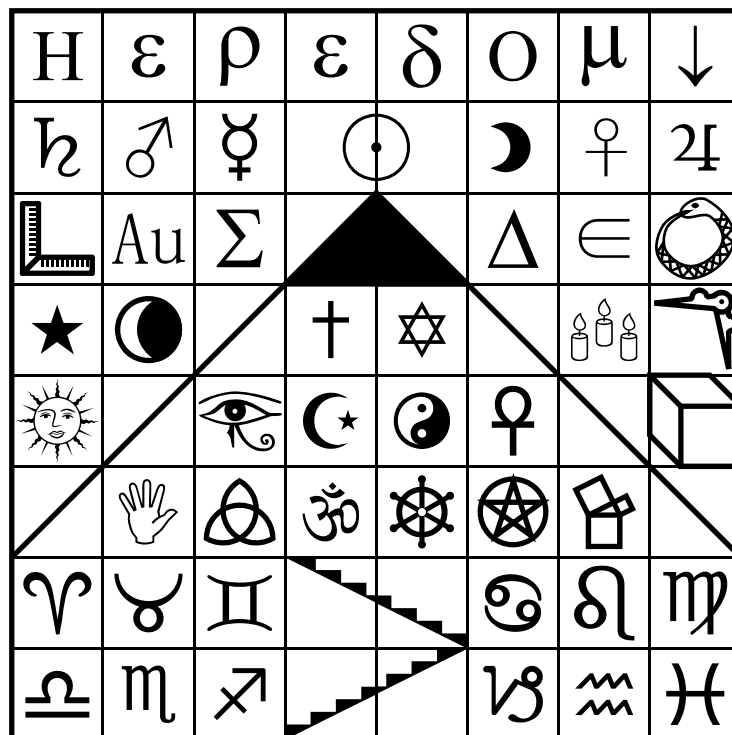
„Вечерас, пријатељу мој, ти си учинио оно што ником пре тебе није пошло за руком. Саставио си Масонску пирамиду, дешифровао све њене тајне и на крају нам, открио... ово.“

Соломон извади парче хартије и положи је на сто. Лангдон на њој препозна решетку са симболима испремештаним уз помоћ Франклиновог магичног квадрата осмог реда. Он га је накратко био погледао у Дворани Храма.

Питер рече, „Занима ме да ли ћеш умети да прочиташ овако поређане симболе. На крају крајева, ти си специјалиста за те ствари.“

Лангдон је загледао решетку са свих страна.

Хередом, циркумјункш, пирамида, сѿејенице...

Лангдон уздахну. „Па добро, Питере, као што и сам можеш да видиш, ово је алегоријски пиктограм. Јасно је да је његов језик метафорички и симболички, пре него буквалан.“

Соломон се засмеја. „Ето шта се дешава кад симбологу поставиш једноставно питање... У реду, кажи ми шта видиш.“

Питер сѿварно жели да чује ово? Лангдон привуче себи страницу. „Овако, ја сам већ погледао раније и, просто речено, видим да ова решетка представља слику која приказује небо и земљу.“

Питер подиже обрве, деловао је изненађено. „Је л?“

„Наравно. На врху слике, имамо реч *Хередом* – ‘Света кућа’ – што се интерпретира као Божја кућа... или небеса.“

„Добро.“

„Стрелица управљена надоле, после *Хередом*, означава да преостали део пиктограма очито лежи у простору *испод* неба... а то ће бити... на *земљи*.“ Лангдон сад спусти поглед до осталих делова. „Најнижа два реда, она испод пирамиде представљају саму Земља – *terra firma* – најнижу од свих царстава. Баш као што и треба, у њима се налази дванаест древних *асѿролошких* знакова који упућују на првобитну религију људи који су први погледали у небо и видели како божја рука управља звездама и планетама.“

Соломон гурну столицу ближе и загледа се у решетку. „Добро, шта још?“

„На астролошкој основи“, настави Лангдон, велика пирамида диже се са земље... и протеже све до неба... вечни симбол изгубљене мудрости. Током историје, она се пунила великим филозофским и религијским наслеђем – египатским, питагорејским, будистичким, хиндуистичким, исламским, јудео-хришћанским, и тако даље – и сви су они управљени на-ввише, у правцу трансформативне капије пирамиде, где се коначно сабирају у један јединствен филозофски поглед људског рода.“ Он ту застаде. „Једну јединствену свест... општу визију бога приказаног древним симболом који лебди изнад врха пирамиде.“

„Циркумпункт“, рече Питер. „Универзални симбол Бога.“

„Тачно тако. Током историје, циркумпункт је могао да значи *све* живо, *свим* људима – он је бог сунца Ра, алхемијско злато, свевидеће око, тачка сингуларитета пре великог праска...“

„Велики архитект свемира.“

Лангдон климну главом, осећајући да је овај исти аргумент Питер вероватно употребио и у Дворани Храма да би протурио идеју да је циркумпункт заправо Изгубљена реч.

„И коначно?“, питао је Питер. „Како стоји ствар са степеницама?“

Лангдон погледа у степенице испод пирамиде. „Питере, сигуран сам да ти знаш, као и сви ми, да је ово у слободном зидарству симбол завојитих степеница, које нас изводе из земаљског мрака у светло, попут Јаковљевих лествица које се пењу у небо, или попут кичмених пршљенова који повезују човеково смртно тело са вечним духом.“ Застао је. „Што се тиче *осшалої*, чини ми се да је то једна мешавина небеских, масонских и научних симбола који сви заједно указују на древне мистерије.“

Соломон је гладио браду. „Веома елегантна интерпретација, професоре. Наравно, слажем се да се ова решетка може протумачити и као алегорија, међутим...“ У очима му се зацакли неки још тајанственији израз. „Овај скуп симбола садржи још једну причу. Причу која открива много више.“

„Је ли?“

Питер поново поче да корача, обилазећи сто. „Раније вечерас, у Дворани Храма, кад сам поверовао да ћу умрети, погледао сам у ову решетку и некако успео да видим *даље* од метафоре, *даље* од алегорије, све до самог срца ствари о којој нам говоре ови симболи.“ Застао је, нагло се окренувши према Лангдону. „Ова решетка *прецизно* показује место на коме је закопана Изгубљена реч.“

„Како, молим?“ Лангдон се узврпољи у столицу, изненада помисливши да су трауматични догађаји ове ноћи потпуно помели Питера који више не може логично да размишља.

„Роберте, легенда *сшално* говори о Масонској пирамиди као мапи – веома *специфичној* мапи – мапи која може да одведе посвећене до тајног места на коме се налази Изгубљена реч.“ Соломон потапка прстом по решетки са симболима испред Лангдона. „Гарантујем ти да ови симболи представљају управо оно што тврди легенда... мапу. Специфичан дијаграм који открива тачно где да нађемо степениште које ће нас одвести до Изгубљене речи.“

Лангдон се несигурно насмеја, трудећи се да не начини ниједан погрешан потез. „Чак и кад бих веровао у легенду о Масонској пирамиди, ова решетка са симболима никако не може бити мапа. Она *нијо чему* не личи на мапу.“

Соломон се насмеши. „Понекад је довољно само мало променити угао гледања, па да се нешто што нам је сасвим добро познато сагледа у потпуно новом светлу.“

Лангдон поново погледа, али не виде ништа ново.

„Дозволи да те нешто упитам“, каза Питер. „Када ми масони полагамо камен темељац, да ли знаш зашто га увек полагамо у североисточни угао грађевине?“

„Па дабоме, зато што североисточни угао увек први прима зраке сунца ујутро. Симболичка снага архитектуре управо се и крије у томе што нас она издиже из земље на светло.“

„Тачно“, одговори Питер. „Можда би сад требало да погледаш *шамо* да би видео први зрак светла.“ Показао је према решетки. У североисточни угао.“

Лангдон врати поглед на хартију, и пренесе га на горњи десни, односно североисточни угао. Симбол у том углу беше ↓.

„Стрелица која показује надоле“, рече Лангдон, покушавајући да разуме шта Соломон хоће да му каже. „То значи... испод Хередома.“

„Не, Роберте, не *испог*“, одговори Соломон. „Размисли. Ова решетка није неки метафорички лавиринт. Она је *мапа*. А на мапи, стрелица за означавање правца, ако показује *надоле* означава...“

„Југ“, узвикну Лангдон изненађено.

„Дабоме!“ одговори Соломон, узбуђено се смешећи. „Према југу! На мапи *доле* означава југ. Још нешто, на мапи, реч *Хередом* свакако не би био метафора за небо, већ име географске локације.“

„Здање Храма? Ти то сад мени хоћеш да кажеш да ова мапа... показује на југ у односу на ову зграду?“

„Слава Богу!“ каза Соломон, смејући се. „Свиће, коначно.“

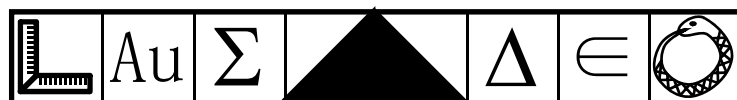
Лангдон је проучавао решетку. „Али, Питере, чак и ако имаш право – на југ од ове зграде, може бити *било где* по лонгитуди од преко тридесет и осам хиљада километара.“

„А не, Роберте. Заборављаш шта каже легенда, која тврди да је Изгубљена реч закопана овде у Вашингтону. То поприлично скраћује раздаљину. Осим тога, легенда *шакође* каже да на отвору који води ка степеништу стоји велики камен... и да је на том камену уклесана порука на неком старом језику... као нека врста *ознаке*, *шако* да га могу пронаћи само они који то заслужују.“

Лангдон се мучио да све ово схвати озбиљно, осим тога, он није довољно добро познавао Вашингтон да би могао да замисли шта се налази јужно од овог места на коме се они сада налазе. Међутим, био је прилично сигуран да нема нигде некаквог великог камена са уклесаном поруком, који је намештен преко затрпаних степеница.

„Порука која је уклесана у камену“, настави Питер „стоји овде, право пред твојим очима.“ Куцнуо је прстом на трећи ред решетки испред Лангдона. Ево, *ово* је тај натпис, Роберте! Решио си загонетку!“

Згранут, Лангдон је буљио у тих седам симбола.

Решио? Лангдон није имао благог појма шта би уопште тих седам потпуно несродних симбола могли да значе, поред тога што је врашки био сигуран да они *нису* уклесани ни на једној згради у престоници ове нације, а поготово не на камену дивовских размера изнад неких степеница.

„Питере“, рече, „Ја заиста не видим како ово може ишта да растумачи. Ја не знам ни за какав камен у Вашингтону на коме је уклесана нека порука.“

Соломон га потапша по рамену. „Пролазио си туда, али никада ниси запазио. То важи за све нас. Стоји тамо усред бела дана, као усталом и све тајне. Вечерас, кад сам угледао ових седам симбола, истог тренутка сам схватио да је легенда истинита. Изгубљена реч *заиста* је закопана у Вашингтону... и *стварно* почива при дну степеница испод огромног камена са уклесаним натписом.“

Потпуно збуњен, Лангдон је ћутао.

„Роберте, верујем да си вечерас заслужио да сазнаш истину.“

Лангдон је нетремице гледао у Питера, покушавајући да свари то што је управо чуо. „И ти ћеш сада да ми *кажеш* где је закопана Изгубљена реч?“

„Не“, одговори Соломон, устајући са осмехом. „Ја ћу да ти *покажем*.“

Пет минута касније, Лангдон је стављао појас на задњем седишту ескалејда, поред Питера Соломона. Симкинс је седао за волан, док им је Сато прилазила преко паркиралишта.

„Господине Соломон?“ рече директорка, палећи успут цигарету. „Управо сам обавила разговор који сте тражили.“

„И?“ Питао је Питер кроз отворени прозор аутомобила.

„Издала сам наређење да вас пусте. Накратко.“

„Хвала вам.“

Сато га је посматрала, делујући знатижељно. „Морам признати да је то веома необичан захтев.“

Соломон само загонетно слегну раменима.

Сато одустаде од даљег испитивања, обиђе око аутомобила све до Лангдоновог прозора и покуца.

Лангдон спусти стакло.

„Професоре“, рече без имало топлине у гласу. „Ваша помоћ ове ноћи, мада не добровољна, била је кључна да ово успе... и на томе вам захваљујем.“ Повукла је дуг дим из цигарете и дунула га у страну. „*Међушим*, дозволите да вам на крају дам и један савет. Кад вам следећи пут високи службеник ЦИА каже да се ради о кризи опасној по безбедност нације...“ Она блесну својим црним очима, „а ви лепо престаните да кењате, није вам ово Харвард.“

Лангдон отвори уста да јој одговори, али је директорка Сато већ окренула леђа и кренула у правцу хеликоптера који ју је чекао.

Симкинс их погледа преко рамена, лице му је било без израза. „Да ли су господа спремна?“

„У ствари“, рече Соломон, „само за тренутак.“ Извадио је мали, изпресавијан комад тамне тканине и пружио га Лангдону. „Роберте, желео бих да ставиш ово пре но што кренемо“

Збуњен, Лангдон погледа у тканину. Црни сомот. Кад га је размотао, схватио је да у рукама држи масонски повез за очи – традиционалну маску која се ставља иницијантима за први степен. *Шта ли кої враїа?*

Питер рече, „Не бих волео да видиш куда идемо.“

Лангдон се окрете Питеру. „Хоћеш да *држим* маску током путовања?“

Соломон се исцери. „Моја тајна. Моја правила.“

ПОГЛАВЉЕ 127

Поветарац је био хладан ван главног штаба ЦИА у Ленглију. Нола Кеј се тресла док је ишла за безбедњаком Риком Перишом преко месечиним осветљеног главног дворишта агенције.

Куда ме тио Рик води?

Криза масонског видео-снимка била је спречена, хвала богу, али Нолу је и даље прожимао немир. Скраћени текст документа на партицији диска намењеног директору ЦИА, остао је мистерија, и то ју је изједало. Она и Сато ће се наћи ујутро због извештаја, али Нола жели чињенице. На крају је позвала Рика Периша и затражила његову помоћ.

Сада, док је пратила Рика према неком непознатом месту ван зграде, Нола није могла да одагна бизарне фразе које су јој се урезале у сећање.

Тајну локацију подземља где је... негде у Вашингтону, с координатама... да открију древну каицу која води... обрашћу пажњу пирамида чува ојасне... дешифроваши овај уклесани симболон да откријете...

„Ти и ја се слажемо“, рече Периш док су корачали, „да је хакер који је хаковао ове кључне речи дефинитивно тражио информације о Масонској пирамиди.“

Оциледно, помисли Нола.

„Међутим, показало се да је хакер налетео на парченце масонске мистерије, коју мислим да није желео да пронађе.“

„Шта хоћеш да кажеш?“

Нола, знаш да директор ЦИА одржава интерни форум запослених у Агенцији, где они могу да изнесу своје идеје о разним стварима?“

„Наравно.“ Форум је персоналу Агенције пружао сигурно место да преко Интернета брбљају о разним стварима и тако директору пруже виртуелни увид у мишљење особља.

„Директорови форуми се чувају на његовој приватној партицији, па ипак како би обезбедио приступ запосленима са свих нивоа безбедности, они су лоцирани ван директоровог заштитног зида.“

„На шта циљаш?“ питала га је док су залазили за угао близу кафетерије Агенције.

„Другим речима...“ Периш показа у помрчину. „*На тио*.“

Нола подиже поглед. Преко трга испред њих налазила се огромна метална скулптура која се пресијавала на месечини.

У Агенцији, која се разметала колекцијом од преко пет стотина оригиналних уметничких дела, ова скулптура, по имену *Кријтос* – била је далеко најславнија. Назван по грчкој речи „скривен“, *Кријтос* је био дело америчког уметника Џејмса Санборна и постало је нека врста легенде овде у ЦИА,

Дело се састојало од огромне бакарне плоче у облику слова S, постављене на ивицу попут некаквог удубљеног металног зида. На пространу површину овог зида било је угравирано близу две хиљаде слова, организованих тако да образују загонетни код. Као да то није било довољно нејасно, око шифрованог S-зида налазили су се и многи други пажљиво постављени елементи –

гранитне табле под чудним угловима, ружа компаса, магнетна рудача, па чак и порука писана Морзеовом азбуком, која је значила „луцидна меморија“ и „силе из сенке“ Многи обожаваоци овог експоната веровали су да ти делови садрже кључ за одгонетање скулптуре.

Крипѿос је био уметност... али исто тако и енигма.

Покушаји да се одгонетне његова скривена шифра постала је опсесија криптолога, како оних унутар, тако и изван ЦИА. Коначно, пре неколико година, део кода је одгонетнут и постао је национална вест. Премда је велики део кода Криптоса остао нерешен до данашњих дана, делови који *јесу* откривени били су толико чудни да су скулптуру учинили још мистериознијом. Указивали су на неке скривене локације, капије које воде у древне гробнице, географске ширине и дужине...

Нола је још увек могла да се сети делова одгонетнутог кода: *Информације су прикупиљане и одашиљане испод земље на непознату локацију... Била је шифрално невидљива... како је то моћуће... користи́ли су мајнејно поље Земље...*

Нола никад није превише пажње поклањала овој скулптури, нити марила за то да ли је икада потпуно дешифрована. У овом тренутку, међутим, желела је одговоре. „Зашто ми показујеш *Крипѿос*?“

Периш јој упуту конспиративни смешак и театрално извади парче папира из џепа. „*Voila*, мистериозни скраћени текст око ког си се толико забринула. Нашао сам читав текст.“

Нола поскочи. „Њушкао си по директоровој заштићеној партиципији?“

„Не. Објаснио сам ти то малопре. Погледај.“ Он јој даде папир.

Нола га узе и одмота. Када је видела стандардни Агенцијски меморандум при врху стране, тргла је главом од изненађења.

Овај документ *није* био строго поверљив. Чак ни најмање.

ПАНЕЛ ЗА ДИСКУСИЈУ ЗАПОСЛЕНИХ: КРИПТОС
ЗАПАКОВАНИ ПОДАЦИ: ДИСКУСИОНА ТЕМА #2456282.5

Нола ухвати себе како гледа у серију одговора који су били запаковани у једну једину страницу, због ефикаснијег чувања.

„Твој документ с кључним речима“, рече Рик, „неповезано је лупетање о *Крипѿосу*, неког шифранта-дилетанта.“

Нола је прегледала документ све док није приметила реченицу која садржи познати низ кључних речи.

Циме, скулптура каже да је послата на тајну подземну локацију где је скривена и информација.

„Овај текст је с директоровог *Крипѿос* форума“, објасни јој Рик. „Форум постоји већ годинама. Тамо има, али буквално, *хиљаду* одговора. Нисам изненађен што *један* од њих случајно садржи све кључне речи.“

Нола настави да прегледа документ све док не уочи још један одговор с кључним рецима.

Иако је Марк рекао да географска дужина и ширина кода указују на тачку негде у Вашингтону, координате које је

користио биле су погрешне за један степен – Криптос у ствари упућује на самог себе.

Периш оде до скулптуре и пређе дланом преко шифрованог мора слова. „Велики део овог кода тек би требало решити, и има заиста много људи који мисле да се порука можда односи на древне масонске тајне.“

Нола се сада присетила говоркања о вези између масона и *Криптоса*, али била је склона да игнорише трабуњања лудака. С друге стране, гледајући различите делове скулптуре који су лежали по тргу, она схвати да је то шифра из делова – симболон – баш као и Масонска пирамида.

Чудно.

На тренутак, Нола је видела *Криптос* као модерну Масонску пирамиду – шифру из много делова, од различитих материјала, од којих сваки има неку своју улогу. „Мислиш ли да *Криптос* и Масонска пирамида на било који начин крију исту тајну?“

„Ко то зна?“ Периш баци према *Криптосу* разочаран поглед. „Сумњам да ћемо *икада* сазнати читаву поруку. То јест, осим ако неко не убеди директора да отвори свој сеф и завири у решење.“

Нола климну. Све јој се сада враћало. Када је *Криптос* постављен, стигао је заједно са запечаћеном ковертом која садржи потпуно решење кода са скулптуре. Запечаћено решење је поверено тадашњем директору ЦИА, Вилијему Вебстеру, који га је закључао у свој сеф у канцеларији. Документ је наводно још увек тамо, а директори су га предавали један другом, како су године протицале.

Оно што је било чудно, помисао на Вилијема Вебстера подстакло ју је њено сећање, да се присети још једног дела дешифрованог *Криптосовог* текста:

ЗАКОПАНО ЈЕ ТАМО НЕГДЕ.
КО ЗНА ТАЧНУ ЛОКАЦИЈУ?
САМО В В.

Иако нико није знао *шипа* је тачно закопано тамо негде, већина је веровала да се ВВ односи на Вилијема Вебстера. Нола је била начула гласине да се то у ствари односи на Вилијема Вистона – теолога и члана Краљевског друштва – иако се никада није трудила да о томе превише размишља.

Рик поново проговори. „Морам да признам, нисам превише упућен у уметност, али мислим да је овај тип Санборн заиста геније. Баш сам недавно погледао његов пројекат *Бирилични пројектор*. Он пројектује огромна руска слова из КГБ документације у вези са контролом мисли. Језиво.“

Нола га више није слушала. Прегледала је папир и пронашла трећу кључну фразу у неком другом одговору.

Тачно, читав тај део је дословно преузет из једног дневника познатог археолога, који се односи на време када је копао и открио ДРЕВНУ КАПИЈУ која води до гроба Тутанкамона.

Археолог који је споменут на *Криптосу*, Нола је то знала, био је, у ствари, познати египтолог Хауард Картер. Следећи одговор се односио на њега и спомињао је његово име.

Баш сам прегледао остатак Картерових теренских белешки преко Интернета, и изгледа да је он пронашао неку глинену таблицу са упозорењем да ПИРАМИДА чува опасност, за све који наруше мир фараона. Клетва!

Да ли би требало да бринемо? :)

Нола се намршти. „Рик, за име света, одговор овог идиота у вези с пирамидом није чак ни тачан. Тутанкамон није ни сахрањен у *пирамиди*. Сахрањен је у Долини краљева. Зар криптолози не гледају *Дискавери*.“

Периш слегну раменима. „Штребери.“

Нола сада угледа последњу кључну фразу.

Другари, знате да не спадам међу теоретичаре завере, али Циме и Дејв, боље да дешифрујете овај УГРАВИРАНИ СИМБОЛОМ и откријете његову коначну тајну пре него што дође крај света 2012... Ђао.

„Било како било“, рече Периш, „мислио сам да је боље да чујеш за *Крийџос* пре него што оптужиш директора ЦИА за чување строго поверљивих докумената о древној масонској легенди. Некако сумњам да моћан човек, попут нашег директора, има времена за такве ствари.“

Нола се сети масонског видео-снимка и сцена са свим утицајним људима који су учествовали у древном обреду. *Каг би Рик само могао да наслути...*

На крају, ипак је знала да, шта год да *Крийџос* скрива, порука дефинитивно има мистични призвук. Она погледа у блештаво уметничко дело – тродимензионални код који потпуно нем стоји у срцу најјаче обавештајне агенције ове нације – и запита се да ли ће он икада открити своју највећу тајну.

Док се заједно с Риком враћала у зграду, Нола је морала да се насмеши.

Закојано шамо неїде.

ПОГЛАВЉЕ 128

Ово је сулудо.

Са повезом на очима, Роберт Лангдон није ништа видео док их је ескалејд возио на југ кроз празне улице. На седишту поред њега Питер Соломон је ћутао.

Куда ме води?

Наравно да је Лангдона интересовало куда иду, наслућивао је да ће се нешто важно десити и пустио је својој машти на вољу у жељи да коначно састави све делове загонетке. Питер није ни за длаку узмакнуо од своје тврдње. *Изјубљена реч? Зајурјана исјог сјиејенишја које је јокривено ојромним каменом са уклесаним најшјисом!* Све је то скупа изгледало сасвим немогуће.

Лангдон је запамтио све симболе који су наводно уклесани у камену... а ипак, колико је он могао да види, тих седам симбола заједно не дају никакво значење.

Масонски уломер: симбол јошјења и „исјинијосји“.

Слова Au: скраћеница за елемент јознај као злајо.

Сјма: јрчко слово С, мајематјички симбол за суму свих делова.

Пирамида: ејјјјјски симбол човековој сјремљења ка небу.

Делја: јрчко слово Д, мајематјички симбол за јромену.

Жива: јрказана својим најсјаријјим алхемијским симболом.

Уробор: симбол јошјуносји и сједињења.

Соломон је и даље инсистирао да тих седам симбола представљају „поруку“. Ако је то тачно, онда се овде ради о поруци коју Лангдон никако не може да протумачи.

Возило нагло успори, скрете сасвим удесно и настави да вози по некој другој врсти подлоге, као да се ради о прилазном путу. Лангдон начуљи уши, не би ли открио где се налазе. Све скупа, возили су се мање од десет минута, но и поред тога што је Лангдон покушавао да у мислима следи пут, веома брзо је изгубио сваку оријентацију. Како му се чинило, изгледало је као да се враћају назад до Здања Храма.

Ескалејд се зауставио, и Лангдон чу како се спушта прозор.

„Агент Симкинс, ЦИА“, најави се возач. „Верујем да нас очекујете.“

„Да, господине,“ одговори одсечан, војнички глас. „Директорка Сато нас је унапред обавестила телефоном. Само за тренутак, да уклоним барикаду.“

Док је ово слушао, Лангдон је бивао све више збуњен, осећајући да вероватно улазе у неку војну базу. Док се аутомобил поново кретао, по необично равном асфалту, он окрете главу према Питеру, још увек са повезом на очима. „Питере, где се налазимо?“ затражи одговор.

„Немој склањати повез“, рече Питер строгим гласом.

Возило продужи још мало даље и онда се сасвим заустави. Симкинс угаси мотор. Још неки гласови. Сигурно војска. Неко затражи од Симкинса да се легитимише. Агент изађе и тихим гласом поразговара са неким.

Лангдонова врата се изненада отворише и неке снажне руке помогоше му да изађе. Ваздух је био хладан. Дувао је ветар.

Соломон је био поред њега. „Роберте, дозволи агенту Симкинсу да те уведе.“

Лангдон чу чегртање метала док се кључ окретао у брави... а потом зашкрипаше тешка гвоздена врата. Звучало је као некаква прастара устава. *Куда ме сад воде, кої враћа?!*

Симкинсова рука гурала га је у правцу металних врата. Прешли су преко прага. „Само право напред, професоре.“

Изненада се све умирило. Мртва тишина. Пустош. Ваздух је мирисао као да је прошао кроз апарат за стерилизацију.

Симкинс и Соломон ишли су сада поред Лангдона, сваки са по једне стране и водили га кроз ходник у коме је све одјекивало. У мокалинама, имао је утисак да иде по каменом поду.

Иза њих, врата се залупише с треском, и Лангдон поскочи. Брава шкљоцну. Знојио се испод повеза. Зажелео је да га збаци.

Сад су престали да корачају.

Симкинс је пустио Лангдонову руку и потом се чуло пиштање некаквог електронског апарата, после чега је нешто почело да тандрче испред њих и Лангдон помисли да су то опет нека блиндирана врата која се аутоматски отварају.

„Господине Соломон, наставите даље сами са господином Лангдоном. Ја ћу вас чекати овде“, рече Симкинс. „Узмите моју батеријску лампу.“

„Хвала вам“, рече Соломон. „Нећемо дуго.“

Батерију?! Лангдону срце поново поче да удара као лудо.

Питер својом руком ухвати Лангдона и они почеше споро да се крећу напред. „Ходај са мном, Роберте.“

Кретали су се заједно, сасвим споро пређоше преко још једног прага, а блиндирана врата се поново затворише.

Питер стаде. „Да ли нешто није у реду?“

Лангдон одједном осети мучнину и несвестицу. „Мислим да сад морам да скинем повез.“

„Немој, само што нисмо стигли.“

„Стигли *иге*?“ Лангдон осети како му бива све теже у стомаку.

„Па рекао сам ти – водим те да видиш степенице које силазе све до Изгубљене речи.“

„Питере, ово није нимало смешно!“

„Па ни *не треба* да ти буде смешно. Треба да ти отвори видике, Роберте. Треба да те подсети да на овом свету има тајни које чак ни *ми* до сада ниси видео. И пре но што учиним следећи корак с тобом, хоћу да ти учиниш нешто за мене. Желим да *поверујеш*... макар и на тренутак... да *поверујеш* у легенду. Да поверујеш да ћеш сад погледати низ завојите степенице које се спуштају

стотину метара све до једне од највећих изгубљених драгоцености човечанства.“

Лангдону се заврте у глави. Ма колико да је желео да по верује у оно што говори његов велики пријатељ, ипак није могао. „Колико је још далеко?“ Његов сомотски повез био је мокар од зноја.

„Није далеко. Заправо, само још пар корака. Има још једна, последња врата. Сад ћу да их отворим.“

Соломон га на тренутак пусти и Лангдон поче да се љуља, осећајући несвестицу. Несигуран, пружи руке да се за нешто ухвати, али је Питер већ поново био поред њега. Бука тешких аутоматских врата поново се зачу испред њих. Питер ухвати Лангдона за руку и они опет кретоше напред.

„Овуда.“

Пипајући, пређоше преко још једног прага, и врата се опет затворише за њима. Тишина. Хладноћа.

Лангдон одмах осети да ово место, ма где да се оно налази, нема ничег заједничког са светом са друге стране блиндираних врата. Ваздух је био влажан и хладан, као у гробу. Све је било некако тупо и пригушено. Осети како га хвата напад необуздане клаустрофобије.

„Још неколико корака.“ Соломон га проведе као слепца око неког угла, а онда га намести право испред нечег. Коначно рече, „Скини повез.“

Лангдон зграби повез и здера га с лица. Погледао је свуда око себе не би ли видео где је, али је и даље био слеп. Пробијао је очи. Ништа. „Питере, овде је мрак као у паклу.“

„Да, знам. Пружи руке испред себе. Има једна ограда. Ухвати је.“

Лангдон је пипао по мраку и нашао гвоздену шипку.

„А сад, гледај.“ Чуо је како Питер петља са нечим и таму одједном проби заслепљујући сноп батеријског светла. Био је уперен на под, и пре но што је Лангдон могао да види шта га окружује, Соломон помери сноп преко гвоздене ограде право у дубину.

Лангдон се одједном загледа у рупу без дна... бесконачне завојите степенице које су се спуштале дубоко у земљу. *Господе боже!* Колена су почела да му клецају и он се ухвати за ограду. Испред њих су биле спиралне степенице, могао је да види барем тридесет степеника како се спуштају у дубину, после тога батеријска светлост није више допирала. *Не моћу чак ни да видим дно.*

„Питере...“ поче да муца. „Какво је ово место?“

„Ускоро ћу те повести све до дна, али пре но што то учиним, мораш још да видиш и нешто друго.“

Изможден, Лангдон није више могао ни да протестује, већ је допустио Питеру да га поведе на другу страну од степеништа у једну необичну собицу. Питер је држао батерију уперену на истрошен камени под испод њихових ногу, али Лангдон уопште није могао да се оријентише у том простору... једино је знао да је веома скучен.

Узана камена собица.

Одмах су стигли до задњег зида просторије у који је био убачен стаклени правоугаоник. Лангдон је помислио да је то можда прозорчић у собу која се

налази иза ове, али већ са места на коме је стајао могао је да види да је иза стакла само мрак.

„Хајде“, рече Питер. „Погледај.“

„Шта има тамо?“ Лангдон се за трен ока пренео у Одају за размицање испод зграде Капитола сетивши се како је поверовао, на тренутак, да се можда у њој налази капија неке огромне подземне пећине.

„Само ти погледај, Роберте.“ Соломон га је гурао напред. „Али, прво се добро сабери, јер ће те се дојмити оно што будеш видео.“

Немајући представу о томе што га чека, Лангдон је кренуо према стаклу. Кад се приближио, Питер искључи батерију, и собица потону у потпуни мрак.

Док су му се очи прилагођавале на помрчину, Лангдон је пипао испред себе и коначно рукама додирну зид, потом пронађе стакло и приближи лице до провидне капије. Иза ње је и даље био потпуни мрак. Прислони се још ближе... притисну лице уз стакло.

А онда је угледао.

Талас узбуђења и потпуне дезоријентације који му је прошао читавим телом, као да је унатрашке обрнуо његов унутарњи компас. Мало је недостајало да падне на леђа. Док се ментално борио да прихвати потпуно неочекиван приказ који се налазио пред њим. Ни у најлуђем сну, Роберт Лангдон не би прихватио да поверује у оно што је сад стајало са друге стране стакла.

Био је то величанствен приказ.

У мраку, јарка светлост зрачила је и преливала се као драги камен.

Лангдону коначно све би јасно – барикада на приступном путу... пушке на главном улазу... тешка метална врата споља... аутоматска врата која се са буком отварају и затварају... тескоба у стомаку... несвестица у глави... и на крају ова малена камена просторија.

„Роберте, понекад је промена угла из којег се ствари посматрају довољна да схватимо њихово право значење.“

Без речи, Лангдон је гледао кроз прозор. Поглед му је путовао кроз ноћни мрак, прешао скоро два километра празног простора, почео да се спушта наниже, па још ниже кроз помрчину... све док се није зауставио на врху сјајно осветљене, као снег беле куполе на згради Капитола.

Лангдон још никад није видео Капитол из ове перспективе – на вртоглавој висини од 169 метара највишег египатског обелиска у Америци. Вечерас, први пут у свом животу, он се попео лифтом до маленог видиковца на врху Вашингтоновог споменика.

ПОГЛАВЉЕ 129

Роберт Лангдон стајао је као опчињен испред стаклене капије, упијајући моћ панораме под њим. Не знајући, успео се на преко стотину метара висине и сада се дивио једном од најспектакуларнијих призора које је икада видео.

Блештава купола Капитола уздизала се као планина у источном делу Националног булеvara. С обе стране зграде, две паралелне линије светлости пружале су се према њему... осветљене фасаде Смитсоњијан музеја... светионика уметности, историје, науке и културе.

Лангдон је на своје запрепашћење схватио да је већи део онога за шта је Питер тврдио да је истина... заиста била истина. *Тамо стварно постоји спирално сивенишише... које се сјуштиа сивошинама мейшара испод огромног камена.* Огромни врх овог обелиска налази се тачно изнад његове главе и Лангдон се сада сети заборављених појединости које су наизглед имале неки језиви значај: врх Вашингтоновог споменика био је тежак тачно тридесет и три стотине фунти.

Поново, број 33.

Међутим, још потресније било је сазнање да је сам врх, зенит овог обелиска, био крунисан једним малим, углачаним комадом алуминијума – метала драгоценог као што је то некада било злато. Блистави врх Вашингтоновог споменика био је висок само тридесет центиметара, исте висине као и Масонска пирамида. Оно што је било невероватно, ова мала метална пирамида имала је на себи угравиране чувене речи – *Laus Deo*¹¹² – и Лангдон изненада схвати све. *Ово је права порука са основе камене пирамиде.*

Седам симбола представља транслитерацију!

Најједноставнију од свих шифара.

Симболи замењују слова.

Масонски уломер – L

Елементи злато – Au

Грчко „сима“ – S

Грчко „делта“ – D

Алхемијска жива – E

Уробор – O

„*Laus Deo*“, прошапута Лангдон. Добро позната латинска изрека – која значи „слава Богу“ – била је угравирана на врх Вашингтоновог споменика, писаним словима свега два и по центиметра високим. *Свима пред очима... ња ипак невидљива за све.*

Laus Deo

„Слава Богу“ рече Питер њему иза леђа, укључивши меку светлост унутар одаје. „Последњи код Масонске пирамиде.“

¹¹² Латински: *Слава Богу* (прими прев.).

Лангдон се окрену. Његов пријатељ се широко смешио и Лангдон се присети да је Питер у ствари још раније *изрекао* речи „слава Богу“, у масонској библиотеци. *А ја ипак нисам схватио.*

Лангдона прозе језа када увиде колико је прикладно било то што га је Масонска пирамида довела *говде...* до великог америчког обелиска – симбола древне мистичне мудрости – који се диже у небеса у срцу нације.

Још увек се питајући, Лангдон поче да се креће у смеру супротном од смера казаљке, по овој малој квадратној просторији, стигавши до другог видиковца.

Север.

Кроз овај, према се веру окренути прозор, Лангдон је гледао у познату силуету Беле куће, право испред себе. Подигао је поглед према хоризонту где се права линија Шеснаесте улице пружала на север према Здању Храма.

Тачно сам на јуџ од Хередома.

Наставио је даље уз обод према следећем прозору. Окренуте према западу, Лангдонове очи пратиле су дуги правоугаоник блиставог базена према Линколновом споменику, саграђеном у класичном грчком стилу, инспирисаном атинским Партеноном, храмом Атине – богиње херојских подухвата.

Аниuit coeptis, помисли Лангдон. *Боџ одобрава наше џоухватиџ.*

Настављајући према последњем прозору, Лангдон се окрену према југу, гледајући преко црне воде Тајдал басена, где се Цеферсонов споменик сјајио у ноћи. Благо закошена купола, Лангдон је то знао, била је моделирана по узору на Пантеон, по митологији првобитни дом великих римских богова.

Погледавши у сва четири правца, Лангдон је сада размишљао о ваздушним снимцима Националног булевара које је видео – његових руку раширених од Вашингтоновог споменика према главним правцима компаса. *Ја сџојим у самом срцу Америкџ.*

Лангдон се вратио до места где је стајао Питер. Његов ментор био је озарен. „Па, Роберте, то је то. Изгубљена реч. *Ово* је место где је покопана. Масонска пирамида нас је довела *говде.*“

Лангдон размисли још једанпут. Потпуно је био заборавио на Изгубљену реч.

„Роберте, не познајем никог поузданијег од тебе. А после ноћи као што је ова, верујем да си заслужио да знаш о чему се овде ради. Како легенда каже, Изгубљена реч заиста је закопана при дну спиралног степеништа.“ Он показа према улазу на дугачко степениште овог споменика.

Лангдон је таман почео да се прибира, али опет је био збуњен.

Питер брзо завуче руку у џеп и извади мали предмет. „Сећаш ли се овога?“

Лангдон прихвати коцкасту кутију коју му је Питер поверио још давно. „Да... али бојим се да је нисам баш најбоље сачувао.“

Соломон се насмеја. „Можда је и дошло време да она коначно угледа светлост дана“

Лангдон је гледао камену коцку, питајући се зашто му је Питер сада даје?

„На шта ти ово личи?“ упита Питер.

Лангдон угледа 1514~~7~~ и присети се првог утиска када је Кетрин отпаковала пакет. „Камен темељац.“

„Тачно“ одговори Питер. „Е сада, има неколико ствари које можда и не знаш о овоме. Прво, *концеити* полагања камена темељца стиже нам из *Старої завешта.*“

Лангдон климну. „*Псалми.*“

„Тачно. А прави камен темељац увек се *закопана* у земљу – симболишући први корак који грађевина чини да изађе из земље према небеском светлу.“

Лангдон баци поглед према Капитолу, присећајући се да је његов камен темељац покопан толико дубоко у темељ да до данашњег дана није пронађен упркос ископавањима.

„И коначно“, рече Соломон, „као и камена кутија у твојој руци, многи камени темељци су, у ствари, мале просторије – шупље изнутра тако да могу садржати закопано благо, талисмане, ако хоћеш – симболе наде у будућност зграде која тек има да буде подигнута.“

Лангдон је знао и за ову традицију. Чак и данас, масони полажу такве камен-темељце у које стављају битне предмете – временске капсуле, фотографије, прогласе, па чак и пепео важних људи.

„Разлог због кога ти ово говорим“, рече Соломон, погледавши према степеницама, „требало би да је јасан сам по себи.“

„Мислиш да је Изгубљена реч закопана у *камен-темељцу* Вашингтоновог споменика?“

„Не мислим, Роберте. Ја знам. Изгубљена реч је покопана у камен-темељцу овог споменика 4. јула 1848, уз прави масонски ритуал.“

Лангдон гаје у чуду гледао. „Масонски очеви наше нације закопали су *реч*?!“

Питер климну. „Заиста јесу. Разумели су истинску моћ онога што су закопавали.“

Читаве ноћи, Лангдон је покушавао да својим умом обухвати ове широке, наднаравне појмове... Древне мистерије, Изгубљену реч, Древне тајне. Требало му је нешто опипљиво, зато и поред Питерових тврдњи да је кључ за разумевање свега тога покопан у камен-темељцу сто седамдесет метара испод њега, Лангдон то није могао тек тако да прихвати. *Људи ироучавају мистерије читавої свої живоїта и још увек не могу да ириситује моћи која се наводно крије у њима.* Лангдон се присети Дирерове *Меланхолије I* – приказа утученог мудраца, окруженог алатима његових узалудних прегнућа да открије мистичне алхемијске тајне. *Ако тајне заиста могу да буду ошкључам, онда оне неће бити пронађене само на једном месту!*

Било који одговор, Лангдон је одувек веровао, био је расут по читавом свету у хиљадама књига... скривен у текстовима Питагоре, Хермеса, Хераклита, Парацелзуса и стотине других. Одговор се налази у прашњавим, заборављеним томовима алхемије, мистицизма, магије и филозофије. Одговор је скривен у древној александријској библиотеци, глиненним сумерским таблицама и египатским хијероглифима.

„Питере, жао ми је“, тихо рече Лангдон, одмахујући главом. „Схватање древних мистерија је процес који траје читавог живота. Не могу да замислим како кључ за спознају може да буде садржан у само једној речи.“

Питер стави руку на Лангдоново раме. „Роберте, Изгубљена реч није ‘реч’.“ Он се мудро насмеши. „Ми је само зовемо ‘Реч’ јер су је тако звали наши преци... у почетку.“

ПОГЛАВЉЕ 130

У њочетку беше реч.

Декан Галовеј клечао је у трансепту Националне катедрале и молио се за Америку. Молио се да његова вољена земља почне да разумева праву снагу Речи – древну мудрост старих учитеља сачувану у писаном облику – духовну истину коју су исповедали највећи мудраци.

Историја је човечанству подарила најумније учитеље, истински просвећене душе чије разумевање духовних и интелектуалних тајни превазилази сваку моћ поимања. Драгоцене речи тих мудраца – Буде, Исуса, Мухамеда, Заратустре и безброј других, преношене су кроз векове у најдрагоценијим од свих посуда.

Књигама.

Свака култура на земљи има своје свете књиге – своју Реч – свака од њих је другачија, а увек исто. За хришћане та Реч била је *Библија*, за муслимане *Коран*, за јевреје *Тора*, за Индусе веде и тако све даље и даље.

Реч ће осветлиши њу.

За масонске осниваче Америке, *Библија* је била Реч. *А ојет, кроз историју, рејки су били они који су усјевали да разумеју њену њраву њоруку.*

Ноћас, док је Галовеј клечао сам у великој катедрали, положио је руке на Реч - свој похабани примерак *Масонске Библије*. Овај драгоцени примерак, као и све *Масонске Библије*, садржавала је *Сјари завей, Нови завей* и избор масонских филозофских списа.

Мада Галовеј више није могао да чита текст очима, он је почетак знао напамет. Његову узвишену поруку читали су на различитим језицима милиони његове браће по читавом свету.

Текст гласи:

ВРЕМЕ ЈЕ РЕКА... А КЊИГЕ СУ ЛАЂЕ. МНОГЕ СУ КРЕНУЛЕ
НИЗ ТУ РЕКУ, АЛИ СУ СЕ НАСУКАЛЕ И НЕТРАГОМ НЕСТАЛЕ У
ПЕСКУ. САМО МАЛО ЊИХ, ИЗУЗЕТНО МАЛО, ИЗДРЖИ
ИСКУШЕЊА ВРЕМЕНА И ДОЖИВИ ДА СВОЈ БЛАГОСЛОВ
ПРЕДА ВЕКОВИМА КОЈИ ДОЛАЗЕ.

Има разлој зашто неке књиге њреживе, док друје несјану. Као учени духовник, декан Галовеј увек се чудило што се ти стари свети текстови – највише проучаване књиге на свету – заправо најмање разумеју.

Сакривена међу овим сјраницама, скрива се чудесна истина.

Једног дана, ускоро, свануће, и људски род коначно ће почети да схвата једноставну, преображујућу истину древних учења и тако учинити џиновски корак ка разумевању своје величанствене природе.

ПОГЛАВЉЕ 131

Завојито степениште које се спуштало кичмом Вашингтоновог споменика, имало је 896 степеника који су ишли око отвореног окна за лифт. Лангдон и Соломон су силазили, а Лангдон је још увек покушавао да схвати запањујућу чињеницу коју му је Питер саопштио пре свега неколико минута: *Роберте, у шуиљем камен-темељу овог споменика, наши праоци су закопали један једини примерак Речи – Библију – која чека у мраку у подножју овог степеништа.*

Док су силазили, Питер изненада застане на одморишту и помери зрак светла како би обасјао велики камени медаљон који је био уграђен у зид.

Шта за име светиа?! Лангдон поскочи кад је видео шта је урезано.

На медаљону се налазила застрашујућа фигура у кабаници и са косом, како клечи поред пешчаног сата. Рука фигуре је подигнута, а кажипрст испружен право према великој, отвореној Библији, као да каже: „Одговор је овде!“

Лангдон се загледа, а онда се окрену према Питеру.

Очи његовог ментора сијале су неким мистериозним сјајем. „Желим да размислиш о нечему, Роберте.“ Глас му је одјекивао празним степеништем. „*Шта* мислиш зашто је Библија преживела хиљаде година бурне историје? Зашто је још увек овде? Зато што су њене приче тако узбудљиве за читање? Наравно да не... али има један разлог. Постоји *разлој* зашто хришћански калуђери проводе читав живот покушавајући да одгонетну Библију. Постоји *разлој* што јеврејски мистици и кабалисти пажљиво читају *Стари завети*. А *разлој*, Роберте, јесте тај што су на страницама ове древне књиге скривене моћне тајне... огромна збирка нетакнуте мудрости која чека да буде откривена.“

Лангдону није била непозната теорија по којој *Стари* и *Нови завети* садрже један скривени слој значења, прикривених порука умотаних у алегорије, симболе и параболе.

„Пророци нас упозоравају“, наставио је Питер, „да је језик којим су преносили своје тајне био криптован. *Јеванђеље по Марку* нам каже, ‘Вама је дано да знате тајне... а онима... све у причама бива.’ У *Причама Соломоновим* упозорава нас да су изреке мудрих ‘загонетке’, док се у *Посланици Коринћанима* говори о ‘скривеној мудрости’. *Јеванђеље по Јовану* упозорава: ‘Ово вам говорих у причама...’¹¹³“

Мрачне приче, размишљао је Лангдон, знајући да се ова чудна фраза појављује много пута у *Причама* и *Псалму 78*. *Отварам за причу уста своја, казаћу старе приповешке*. Концепт „мрачне приче“, научио је Лангдон, не значи да су приче „зле“ већ пре да је њихово право значење заклоњено или нејасно.

„А ако и даље сумњаш“, додао је Питер, „у *Посланици Коринћанима* сасвим јасно пише да параболе имају два нивоа значења: ‘Млеко вас напојих, а не јелом’ – где је *млеко* разблажено значење за детињи ум, а *јело* истинска порука, која је доступна само зрелим умовима.“

Питер подиже батеријску лампу поново осветљавајући изрезбарену прилику с плаштом која показује на Библију. „Знам да си скептик, Роберте,

¹¹³ У енглеском преводу Библије: *Dark Sayings* – мрачне приче (прим. прев.).

али размисли о овом. Ако *Библија* не садржи скривена значења, зашто су онда неки од најбистријих умова историје – укључујући и бриљантне научнике Краљевског друштва – били толико опседнути њеним проучавањем? Сер Исак Њутн исписао је преко *милион* речи покушавајући да дешифрује право значење *Библије*, укључујући и рукопис из 1704. године у ком тврди да је у њој пронашао скривене *научне* податке!“

Лангдон је знао да је ово истина.

„А сер Френсис Бекон“, наставио је Питер, „просветитељ ког је унајмио краљ Џејмс да буквално изради званичну верзију *Библије* краља Џејмса, временом је постао толико убеђен да *Библија* садржи скривена значења, да ју је записао у *сојственим* шифрама, које се и дан данас проучавају! Наравно, као што знаш, Бекон је био розенкројцер и аутор *Мудрости дrevних*.“ Питер се насмеши. „Чак је и чувени иконокластички песник Вилијам Блејк рекао да би требало да Читамо између редова.“

Лангдону је био познат овај стих:

Оба читамо *Библију*, дан и ноћ зацијело,
Ал ти читаш црно јер ја читам бијело.¹¹⁴

„А не ради се само о европским просветитељима“, наставио је Питер, силазећи мало брже. „Било их је и *овде*, Роберте, у самом средишту младе америчке нације, неки од наших најпапетнијих очева нације – Џон Адамс¹¹⁵, Бен Франклин, Томас Пејн¹¹⁶ – сви су упозоравали на опасност *буквалној* тумачења *Библије*. У ствари, Томас Цеферсон¹¹⁷ је био толико убеђен да је истинска библијска порука скривена, да је буквално *исекао* странице и поново сложио књигу, покушавајући да, како сам каже, ‘уклони уметнички сувишак и реконструише изворну доктрину’.“

Лангдон је врло добро знао за ову необичну чињеницу. *Цеферсонова Библија* се и дан-данас штампа и садржи многе од његових контроверзних исправки, укључујући и уклоњено безгрешно зачеће и васкрснуће. Оно што је било заиста невероватно, *Цеферсонова Библија* поклањана је сваком новом члану Конгреса у првој половини деветнаестог века.

„Питер, ти знаш да ми је ова тема фасцинантна, и могу да разумем да би за бритке умове могла бити *занимљива* идеја да *Библија* има скривена значења, али то за мене нема логичког смисла. Сваки вешт научник ће ти рећи да се *учења* не кодирају.“

„Извини?“

„Учитељи *иодуцавају*, Питере. Ми говоримо *отворено*. Зашто би пророци – највећи учитељи у историји – свој језик учинили *неразумљивим*? Ако су мислили да промене свет, зашто би говорили у шифрама? Зашто не би говорили отворено како би их свет разумео?“

¹¹⁴ В. Блејк, Вјечно еванђеље; прев. Марко Грчић, ГЗХ, Загреб, 1980 (прим. прев.).

¹¹⁵ *John Adams* (1735–1826), амерички политичар и други председник Сједињених Држава (прим. прев.).

¹¹⁶ *Thomas Payne* (1737–1809), писац, проналазач, револуционар и један од очева америчке нације (прим. прев.).

¹¹⁷ *Thomas Jefferson* (1743–1826), трећи председник Америке и један од најутицајнијих очева нације (прим. прев.).

Питер баци поглед преко рамена док је силазио, изненађен овим питањем. „Роберте, *Библија* не говори *ојворено* из истог разлога из ког су и школе древних мистерија држане у тајности... из истог разлога из ког новоупућени морају да буду иницирани пре него што их науче тајним учењима древних времена... из истог разлога из ког су научници из Невидљивог колегијума одбили да поделе своје знање с другима. Ове информације су *моћне*, Роберте. Древне мистерије се не смеју гласно износити. Мистерије су као упаљене бакље, које у рукама мајстора могу осветлити пут, а у рукама лудака могу запалити читав свет.“

Лангдон стаде као укопан. *О чему он говори?* „Питере, ја говорим о *Библији*. Зашто ти причаш о *древним мистеријама*?“

Питер се окрену. „Роберте, зар не видиш? Древне мистерије и *Библија* су једно те исто.“

Лангдон је стајао потпуно збуњен.

Питер је неколико тренутака ћутао, чекајући да идеја продре до Лангдона. „*Библија* је једна од књига уз чију помоћ су мистерије преносене с генерације на генерацију. Њене стране очајнички покушавају да нам кажу своју тајну. Зар не разумеш? ‘мрачне приче’ из *Библије* су шапати старих, који тихо деле с нама све своје скривене мудрости.“

Лангдон не рече ништа. Древне мистерије, како их је он схватао, биле су нека врста приручника за искоришћавање скривених моћи људског ума... рецепт за личну апотеозу. Никада није могао да прихвати ни моћ мистерија, а идеја да *Библија* на неки начин крије кључ за њихово ослобађање, била му је потпуно незамислива.

„Питере, *Библија* и древне мистерије су апсолутне *суиројности*. Мистерије имају везе са богом *унушар* човека... човека као Бога. *Библија* говори о Богу *изнад* човека... и човеку као беспомоћном грешнику.“

„Да! Тачно! Успео си да проникнеш до правог проблема! У тренутку када се човечанство *одвојило* од Бога, истинско значење Речи је изгубљено. Гласови древних мајстора се више не могу чути, изгубљени су у хаотичној једи самопрокламованих практиканата који узвикују да само они разумеју Реч... да је *Реч* написана на *њиховом* језику, и ниједном другом.“

Питер настави да силази низ степенице.

„Роберте, и ти и ја знамо да би наши стари били ужаснути када би знали колико је њихово учење данас изопачено... како се религија усталичила као наплатна станица на путу за рај... како ратници марширају у битку верујући да Бог помаже у остваривању њихових циљева. Изгубили смо Реч, па ипак нам је њено истинско значење још увек надхват руке, право испред очију. Она постоји у свим старим текстовима, од *Библије* до *Бхагавад Гите*, преко *Курана* и тако даље. Сви ови текстови дубоко су поштовани на олтарима слободног зидарства јер масони разумеју оно што је свет изгледа заборавио... да сваки од ових текстова, на неки свој начин, тихо шапуће потпуно *исти* поруку.“ Питеров глас је био препун емоција. „Зар не знате да сте богови?“

Лангдона погоди начин на који се ова чувена древна изрека непрекидно појављивала ове ноћи. Сетио је се док је разговарао с Галовејом, као и у Капитолу док је покушавао да објасни *Ајошеозу Цорца Вашингтона*.

Питер спусти глас до Шапата. „Буда је рекао: ‘Ти сам си Бог’. Исус је учио да је ‘царство небеско у вама’, па нам је чак и обећао: „Што ја чиним, можете

и ви... па и више'. Чак је и први антипапа¹¹⁸ – Хиполитус¹¹⁹ из Рима – цитирао исту ову поруку, коју је први пут изговорио гностички учитељ Моноимус¹²⁰: 'Престаните да тражите Бога... уместо тога, почните од самих себе'."

Лангдон се присетио Здања Храма, где је масонска фотеља за чувара¹²¹ имала две речи урезане са задње стране: У ПОЗНАЈ СЕБЕ.

„Један мудар човек ми је једном рекао“, рече Питер, док му је глас бивао све слабији: „Једина разлика између тебе и Бога је та што си *џи* заборавио да си божанствен.“

„Питере, схватам те, *заиста џе схваџам*. И стварно бих волео да верујем да смо богови, али ја не видим богове који шетају земљом. Не видим надљуде. Можеш да ми указујеш на наводна чудеса из Библије, или било ког другог религијског текста, али то нису ништа друго до измишљене старе приче, које је испричао човек, па их током времена мало увећао и улепшао.“

„Можда“, рече Питер. „Или пак морамо да сачекамо да наша наука сустигне мудрост древних.“ Застао је. „Смешно је... али ја верујем да је Кетринина наука способна да уради управо то.“

Лангдон се изненада сети да је Кетрин пре неког времена изјурила из Здања Храма. „Хеј, куда је она отишла, кад смо већ код тога?“

„Ускоро ће доћи“, рече Питер смећећи се. „Отишла је да се увери да је стварно имала макар мало среће вечерас.“

Када су изашли напоље у подножје споменика, Питер Соломон се осети окрепљеним од хладног ноћног ваздуха који је удисао. Посматрао је, забављајући се, како Лангдон упитно пиљи у земљу, чешкајући се по глави и разгледајући подножје обелиска.

„Професоре“, нашали се Питер, „камен-темељац који садржи Библију налази се испод земље. Књизи не можеш прићи, али ја те уверавам да је ту.“

„Верујем ти“, рече Лангдон, као изгубљен у својим мислима. „Само... приметио сам нешто.“

Лангдон одступи један корак и претражи погледом трг на ком се налазио Вашингтонов споменик. Округли простор око њега био је у потпуности од белог камена осим две линије од тамног камена које су формирале два концентрична круга око споменика.

„Круг у кругу“, рече Лангдон. „Никад нисам приметио да Вашингтонов споменик стоји у центру круга, унутар круга.“

Питер је морао да се насмеје. *Њему ниџиџа не џромиче*. „Да, велики цирицумпункт -универзални симбол Бога – у срцу Америке.“ Он стидљиво слегну раменима. „Сигуран сам да је у питању само случајност.“

¹¹⁸ Подржала га је већина кардинала и бискупа да буде папа, али ипак није изабран и увек је био у сукобу са изабраним папом (прим. прев.).

¹¹⁹ *Saint Hippolytus of Rome* (170–236) један од најплоднијих писаца раног хришћанства, због свог конфликта са папама из тог доба основао је неку врсту сопствене групе следбеника у цркви због чега се сматра првим антипапом (прим. прев.).

¹²⁰ Моноимус (150–210) арапски гностик ког у својим делима спомиње Хиполитус (прим. прев.).

¹²¹ *Tyler* – „спољни чувар“ ложе, са исуканим мачем; он симболично спречава све којима је приступ забрањен да ступе у ложу (прим. прев.).

Лангдон је изгледа одлутао у мислима, гледао је у небо, док му се поглед успињао уз осветљени шиљак који је блештао онако бео наспрам црног зимског неба.

Питер осети да Лангдон почиње да схвата шта ова креација заиста представља – неми подсетник на древну мудрост – симбол просветљеног човека у срцу велике нације. И поред тога што није могао да види малени алуминијумски врх, знао је да је он тамо, човечји просветљени ум који се упире да досегне небеса.

Laus Deo.

„Питере?“ Лангдон му приђе, делујући као човек који је доживео неку врсту мистичне иницијације. „Скоро сам заборавио“, рекао је гурнувши руку у џеп, одакле је извадио Питеров златни масонски прстен. „Читаве ноћи желим ово да ти вратим.“

„Хвала ти, Роберте.“ Питер испружи леву руку и узме прстен, дивећи му се. „Знаш, сва тајновитост и мистерија које прожимају овај прстен и Масонску пирамиду, све је то имало невероватан утицај на мој живот. Док сам био млад, пирамида ми је предата уз објашњење да она чува мистичне тајне. Њено пуко постојање ме је *убедило* да постоје неке велике тајне овог света. То је подстицало моју радозналост, потхрањивало моју знатижељу и инспирисало ме да свој ум отворим за древне мистерије.“ Тихо се смешио и спустио прстен у џеп. „Сада схватам да права улога Масонске пирамиде није била да пружи одговоре, већ да изазове очараност њима.“

Два човека су дуго стајала у тишини, у подножју споменика.

Када је Лангдон коначно проговорио, тон његовог гласа био је озбиљан. „Морам да те замолим за услугу, Питере, као пријатељ.“

„Наравно. Било шта.“

Лангдон одлучно изнесе своју молбу.

Соломон климну, знајући да је Лангдон у праву. „Хоћу.“

„Одмах“, додаде Лангдон, показујући према ескалејду.

„Добро, али под једним условом.“

Лангдон преврну очима, кикоћући се. „Некако твоја увек буде последња.“

„Да, а има још *једна* ствар коју желим да ти и Кетрин видите.“

„Овако касно?“ Лангдон погледа на сат.

Соломон се топло смешио, док је гледао свог старог пријатеља. „То је најспектакуларније вашингтонско благо, и стварно, врло, *врло* мало људи је икада то видело.“

ПОГЛАВЉЕ 132

Кетрин Соломон весело је грабила узбрдо према подножју Вашингтоновог споменика. Ноћас је преживела велики потрес и трагедију, али сада се, макар привремено, у мислима усмерила на дивну вест коју јој је Питер нешто раније саопштио – вест у коју се малопре уверила и сопственим очима.

Сачувана су моја истраживања. У њиховој улогари.

Сви њени холографски ускладиштени подаци у лабораторији били су ноћас уништени, али ју је Питер нешто раније, док су били у Здању Храма, обавестио, да је, без њеног знања, у директорској канцеларији ЦПСМ-а, вршио бекаповање свих њених истраживања у области ноетике. *Ти знаш да сам ја њихово фасциниран оним што радиш*, објаснио јој је, *иа сам хтео да пратим како напредујеш, а да при том не морам да те ометам.*

„Кетрин?“ позвао ју је дубоки мушки глас.

Погледала је.

Усамљена прилика стајала је у подножју осветљеног споменика. „Роберте!“ Притрча му и загрли га.

„Чуо сам добре вести“, прошаптао је Лангдон. „Мора да ти је пао камен са срца.“

Глас јој је био промукао од узбуђења. „Не можеш ни да замислиш.“ Њено истраживање, које је Питер успео да спасе, представља прави научни тур-де-форс¹²² – огромну количину научних експеримената који доказују да људска мисао *делује* на све, од кристала леда, преко генератора случајних догађаја, све до кретања субатомских честица. Резултати су били поуздани и непобитни, са потенцијалом да скептике преобразе у вернике, као и да у неслућеној мери делују на глобалну свест. „Све ће се сад променити, Роберте. Све.“

„Питер је сасвим сигурно убеђен у то.“

Кетрин погледом потражи Питера.

„У болници је“, рече Лангдон. „Ја сам инсистирао да оде тамо, мени за љубав.“

Кетрин издахну са олакшањем.

„Рекао ми је да те овде сачекам.“

Кетрин климну док јој се поглед пењао из блистави бели обелиск. „Рекао је да ће те довести овамо. Има неке везе са ‘*Laus Deo*’. Ништа ми ближе није рекао о томе.“

Лангдон се уморно насмеја. „Нисам сигуран ни да сам га ја у потпуности разумео.“ Погледа на врх споменика „Твој брат је ноћас испричао пуно ствари које ја не схватам баш најбоље.“

„Хајде да покушам да погодим“, рече Кетрин. „Древне тајне, наука, *Светио њисмо?*“

„Пун погодак,“

„Добродошао у мој свет“ Намигнула је. „Питер ме је у све то увео још одавно и то је дало ветар у леђа многим мојим истраживањима.“

¹²² Француски: *tour de force* – подвиг (прим. прев.).

„Интуитивно, понешто од тога што он говори има смисла.“ Лангдон заврти главом. „Али интелектуално...“

Кетрин се насмеши и стави руке око њега. „Знаш, Роберте, ја бих можда могла да ти помогнем око тога.“

Дубоко у згради Капитола, архитект Ворен Белами ходао је једним празним ходником.

Има само још једно да се ноћас уради, помисли.

Кад је стигао до своје канцеларије, потражио је и извадио из фиоке свог радног стола један веома стар кључ. Био је од гвожђа, танак и дугачак, прилично излизан. Стрпао га је у џеп, а онда се спремио да дочека госте.

Роберт Лангдон и Кетрин Соломон ишли су према Капитолу. На Питеров захтев, Белами је требало да им приушти једну веома ретку прилику – могућност да виде својим очима највеличанственију тајну коју чува ова зграда, нешто што само главни архитект може да им покаже.

ПОГЛАВЉЕ 133

Високо изнад пода Ротонде у Капитолу, Роберт Лангдон се једва кретао по кружном испусту који се налазио одмах испод таванице. Интензивно је гледао преко ограде, осећајући вртоглавицу због висине, још увек не верујући да је прошло мање од десет сати откад се Питерова шака појавила на центру пода изнад кога се сада налазио.

На истом том месту, архитект Капитола је сада био само мала тачка, неких двадесет и пет метара испод њих, која се равномерно кретала преко Ротонде, а затим нестала. Белама је отпратио Лангдона и Кетрин до овог балкона, остављајући их уз неколико специфичних инструкција.

Питерових инструкција.

Лангдон је гледао стари гвоздени кључ који му је Белама дао. А онда је бацио поглед према уском степеништу које се дизало с овог нивоа... водећи даље у вис. *Нек' ми је бој у њомоћи.* Ове уске степенице, по речима архитекте, водиле су до малих металних врата која откључава гвоздени кључ у његовој руци.

Иза врата се налазило нешто што је Питер инсистирао да Лангдон и Кетрин виде. Питер није ништа објаснио, већ им је само дао јасна упутства о времену када би врата требало да буду отворена. *Морамо да чекамо да отворимо врата? Зашто?*

Лангдон поново погледа сат и гласно простиња.

Ставивши кључ у цеп, зурио је у зјапећу празнину испред себе, према даљем крају балкона. Кетрин је неустрашиво грабила напред, очигледно немајући страх од висине. Већ је била прешла половину обима, дивећи се сваком делићу Брумидијеве *Ајоџеозе Џорџа Вашингтона*, која се помањала право изнад њихових глава. Из овог ретког, повољног посматрачког положаја, скоро пет метара високе фигуре које су красиле преко хиљаду и петсто квадратних метара куполе Капитола, могле су се видети до најситнијих детаља.

Лангдон окрену леђа Кетрин, гледајући у спољашњи зид, и прошапута врло тихо: „Кетрин, ово говори твоја савест. Зашто си отишла од Роберта?“

Кетрин је очигледно била упозната са невероватним акустичким особинама куполе... јер му шапатам одговори. „Јер се Роберт понаша као кукавица. Трбало би да буде овде са мном. Имамо довољно времена пре него што будемо смели да отворимо врата.“

Лангдон је знао да је она у праву и невољно обиђе балкон, грлећи зид док се кретао.

„Ова таваница је апсолутно очаравајућа“, дивила се Кетрин, истежући врат како би у потпуности сагледала невероватну лепоту *Ајоџеозе*. „Мистични богови, заједно са изумитељима и њиховим креацијама? А кад помислиш, да се оваква слика налази у центру нашег Капитола.“

Лангдон скрену поглед према широким представама Франклина, Фултона и Морзеа, с њиховим технолошким изумима. Сјајна дуга удаљавала се од њих, одводећи око посматрача према Џорџу Вашингтону који се на облаку уздиже према небесима. *Велико обећање да ће човек њосиати Бој.*

Кетрин рече: „Као да целокупна суштина древних мистерија лебди изнад Ротонде.“

Лангдон је морао да призна, није било много фресака на свету које су обједињавале научне изуме, мистичне богове и људску апотеозу. Ова спектакуларна колекција на таваници, била је *заиста* порука древних мистерија, и била је ту с одређеним разлогом. Очеви оснивачи замислили су Америку као празно платно, плодно тло на ком ће семе мистерија бити посејано. Данас, ова висока икона – представа оца нације који се уздиже у рај – немо је летела изнад законодаваца, вођа и председника, као смели подсетник, мапа за будућност, обећање времена кад ће човек еволуирати у потпуну духовну зрелост.

„Роберте“, прошапутала Кетрин, и даље фиксираним погледом гледајући огромне фигуре највећих америчких изумитеља у Минервином друштву. „Стварно је пророчка. Данас се најнапреднија човекова достигнућа користе да се проуче најдревније људске идеје. Ноетичка наука можда јесте нова, али је у ствари *најстарија* наука на свету – наука о људској мисли.“ Она се окрену према њему, док су јој очи биле испуњене питањем. „И ми сазнајемо да су древни људи заиста разумели *мисао* много дубље него што ми то можемо данас.“

„Има смисла“, одговори Лангдон. „Људски ум био је једини инструмент који су древни људи имали на располагању. Рани филозофи су га неуморно проучавали.“

„Јесте! Древни текстови су препуни тврдњи о снази људског ума. *Веде* описују како се креће умна енергија. *Пистис Софија*¹²³ описује универзалну свест. *Зохар* истражује природу људског духа. Шамански текстови предвиђају Ајнштајново ‘удаљено дејство’ у смислу исцељивања на даљину. Све је ту! Да и не спомињем *Библију*.“

„И ти?“ рече Лангдон смејући се. „Твој брат је покушао да ме убеди да су у *Библију* уписане неке кодиране научне информације.“

„Наравно да *јесу*“, рече она. „А ако не верујеш Питеру, прочитај неки од Њутнових езотеричних текстова о *Библији*. Када будеш почео да схваташ кодиране параболе из *Библије*, Роберте, схватићеш да је то дело о људском уму.“

Лангдон слегну раменима. „Изгледа да ћу морати поново да је прочитам.“

„Могу ли нешто да те питам“, рече она, јасно негодујући због његовог скептицизма. „Када нам *Библија* каже ‘идите и изградите наш храм’... храм који морамо да ‘изградимо без алата и без буке’, на који *храм* мислиш да се то односи?“

„Па, у тексту пише да је твоје тело храм.“

„Да, у *Коринћанима* 3:16. ‘Не знате ли да сте ви црква Божија’.“ Она му се насмеши. „А Јеванђеље по Јовану каже потпуно исту ствар. Роберте, *Библија* је потпуно свесна каква то сила обитава скривена у нама, и она нас упућује на то да је користимо, тера нас да градимо храмове у својим *умовима*.“

„На несрећу, мислим да велики део религиозног света чека да *йрави* храм буде поново изграђен. То је део Месијанског завештања.“

¹²³ *Pistis Sophia* – важан гностички текст написан, како се верује, још у другом веку (прим. прев.).

„Да, али то занемарује једну важну чињеницу. Поновни долазак је долазак човека – тренутак када ће човечанство коначно подићи храм у свом уму.“

„Не знам“, рече Лангдон, трљајући браду. „Не проучавам Библију, али сам прилично сигуран да она до детаља описује физички храм који је потребно сазидати. Грађевина је приказана из два дела – спољашњег храма који се зове Црква и унутрашњег светилишта које се зове Светиња над светињама. Два дела су одвојена један од другог тананом преградом.“

Кетрин се насмеши. „Врло добро се сећаш, с обзиром да се скептички односиш према Библији. Осим тога, да ли си икада заправо видео људски мозак? Састоји се из два дела – спољашњег, који се зове *dura mater* и унутрашњег који се зове *pia mater*. Ова два дела су одвојена паучинастом мембраном – велом који има структуру мреже.“

Лангдон тргну главом од изненађења.

Она га нежно додирну по слепоочници. „Постоји разлог зашто ово зову храмом¹²⁴, Роберте“

Док је Лангдон покушавао да схвати шта Кетрин говори, он се изненада сети гностичког Јеванђеља *по Марији: Где је ум, ту је и блајо*.

„Можда си чуо“ рече Кетрин, мало блаже, „за снимке јогина у стању медитације? Људски мозак, у узнапредованом стању усредсређености, физички ствара супстанцу налик воску у пинеалној жлезди. Ова мождана излучевина не личи ни на шта друго у људском телу. Има запањујуће исцељујући ефекат, јер може да регенерише ћелије, и можда представља разлог што јогини живе толико дуго. Ово је права наука, Роберте. Ова супстанца има необјашњива својства и може је створити само ум који је веома добро подешен и веома дубоко усредсређен.“

„Сећам се да сам читао о томе пре неколико година.“

„Да, и кад смо већ код тога, позната ти је библијска прича о ‘мани небеској’?“

Лангдон није могао да види везу између та два. „Мислиш на магичну супстанцу која је пала с неба како би нахранила гладне?“

„Управо тако. Супстанца је наводно могла да исцели болесне, обезбеди вечни живот и, зачудо, није се излучивала из тела оних који су је појели.“ Кетрин је застала, као да чека да он схвати. „Роберте?“ Позвала га је. „Врста хране која пада с небеса?“ Она се лупну по слепоочници. „Магично исцељује тело? Не ствара излучевине? Зар не видиш? То су све кодиране речи, Роберте! Храм је кодна реч за ‘тело’. Небеса су код за ум. Јакобове лесџивце су кичма. А мана је ретки мождани секрет. Када видиш ове кодиране речи у Библији, обрати пажњу. Оне често представљају маркере за много дубље значење које се крије испод површине.“

Кетринине речи су сада рафално излетале једна за другом, објашњавајући исту магичну супстанцу која се појављује у свим древним мистеријама: Божји нектар, Еликсир живота, Фонтану младости, Камен мудрости, амброзију, рџу, оџас¹²⁵, сому¹²⁶. А онда је почела да објашњава мождану пинеалну жлезду која

¹²⁴ *Temple* – храм, слепоочница (прим. прев.).

¹²⁵ *Ojas* – санскритска реч која значи *снаја, јакост, крејност* (прим. прев.).

¹²⁶ *Soma* – или *Наота* ритуално пиће ране индо-иранске културе и касније, ведске и персијске културе (прим. прев.).

представља свевидеће божје око. „По Јеванђељу ѿо Маџеју 6:22“, рече она узбуђено, „‘ако дакле буде око твоје *здрaво*, све ће тело твоје светло бити.’ Ову тачку такође представља и Ајна чакра и тачка на челу хиндуиста, који...“

Кетрин се намах заустави, делујући помало сметено. „Извини... знам да говорим неповезано. Али мене све то заиста узбуђује. Годинама сам изучавала древне чињенице које говоре о човековим менталним моћима, а сада нам и наука указује на то да је приступање тој моћи, у ствари, прави физички процес. Наш мозак, ако се користи исправно, може да призове моћи које су буквално надљудске. Библија, као и многи други древни текстови, представља објашњење најсофистициранијег апарата икад створеног... *људској ума*.“ Она уздахну. „Али оно што је стварно невероватно, наука би тек требало да загребе по површини онога шта нуди људски ум.“

„Звучи као да ће твој рад на пољу ноетичке науке бити значајан корак унапред.“

„Или *уназад*“, рече она. „Древни умови су већ познавали многе научне чињенице које данас поново откривамо. За само неколико година, савремени човек ће бити приморан да прихвати оно што се данас чини незамисливим: наш ум може да створи енергију која може да *мења* физичку твар.“ Она застаде. „Честице *реају* на наше мисли... што значи да наше мисли имају моћ да мењају свет.“

Лангдон се нежно насмеши.

„Због својих истраживања сам почела да верујем у *следеће*“, рече Кетрин. „Бог је врло стваран – ментална енергија која прожима све. А ми, као људска бића, створени смо према *шој* представи...“

„Извини?“ прекину је Лангдон. „Створени по представи... менталне енергије?“

„Тачно тако. Наша физичка тела су еволуирала током година, али наши *умови* су створени по представи Бога. Превише буквално читамо Библију. Учимо да нас је Бог створио по својој слици и прилици, али нису *физичка* тела та која личе на Бога, у питању су наши *умови*.“

Лангдон је сада ћутао, задубљен у своје мисли.

„То је тај велики дар, Роберте, и Бог чека на нас да то схватимо. Свуд по свету, гледамо према небу, чекајући на *Бога*... не схватајући да Бог чека на *нас*.“ Кетрин застаде, пуштајући га да прихвати њене речи. „Ми смо *стивараоци*, па ипак наивно играмо улогу ‘створених’. Видимо себе као беспомоћне овце које кара Бог који нас је и створио. Клечимо као преплашена деца, проклињемо за помоћ, за опроштај, за срећу. Али када схватимо да смо заиста створени по представи Ствараоца, почећемо да схватамо да и ми, *иакође*, морамо бити Ствараоци. Када прихватимо ову чињеницу, отвориће се врата за истински људски потенцијал.“

Лангдон се присетио пасуса који му се увек изнова враћао, из дела филозофа Менлија П. Хола¹²⁷: *Да божја сила није желела да човек буде мудар, не би га одгарила способношћу да учи*. Лангдон поново погледа према *Ајошеози Цорца Вашињтона* – симболичном успону човека према божанству. *Створени... ѿосјаје Стваралац*.

¹²⁷ Manly P. Hall (1901–1990) канадски писац и мистик (прим. прев.).

„Најневероватнија ствар јесте“, рече Кетрин, „да чим ми људи почнемо да користимо своју истинску снагу, добићемо огромну моћ да контролишемо сопствени свет. Моћи ћемо да обликујемо стварност, а не да само једноставно реагујемо на њу.“

Лангдон спусти поглед. „То звучи... опасно.“

Кетрин је деловала збуњено и импресионирано. „Да, управо тако! Ако мисли утичу на свет, онда морамо бити опрезни како о њему размишљамо. Деструктивне мисли такође имају утицаја, а сви знамо да је много лакше уништавати него стварати.“

Лангдон помисли на све што је чуо о потреби да се древна мудрост заштити од оних који је нису достојни и да се пружи само онима који су просветљени. Размишљао је о Невидљивом колегијуму и великом научнику Исаку Њутну и његовој молби Роберту Бојлу да њихово тајно истраживање држи у „строгој тајности“. Оно се не може обелодани~~ти~~ти, написао је Њутн 1676. године, без ужасавајућих последица по људски род.

„Има ту један интересантан детаљ“, рече Кетрин. „Велика иронија је да све светске религије већ вековима приморавају своје следбенике да прихвате концепт веровања и вере. Наука, која је вековима исмевала религију као сујеверје, мора да призна да је следећа велика граница коју она треба да пређе управо наука о веровању и вери... моћи усредсређеног уверења и намере. Иста наука која је покушавала да умањи значај натприродног, сада гради пут којим ће поново премостити бездан који је створила.“

Лангдон је дуго размишљао о њеним речима. Лагано је подигао поглед према *Апоџеози*. „Имам једно питање“, рече, погледавши поново у Кетрин. „Чак и када бих само на тренутак могао да прихватим да имам моћ да мењам физичку твар својим умом, и буквално оваплотим све за чиме жудим... бојим се да не видим апсолутно ништа у свом животу што би ми рекло да заиста поседујем такве моћи.“

Она слегне раменима. „То само значи да не тражиш довољно јако.“

„Ма дај, хоћу прави одговор. То је одговор *свештеника*. Хоћу одговор *научника*.“

„Хоћеш прави одговор? Добро, ево га. Ако ти дам виолину и кажем ти да имаш способност да ствараш предивну музику, ја не лажем. Ти *заиста* имаш ту способност, али потребна ти је невероватна количина вежбања како би је исполио. То није ништа другачије од учења да користиш свој мозак, Роберте. Исправно усмерена мисао је вештина која се учи. Како би манифестовао намеру, потребан је ласерски фокус, потпуна чулна визуализација и дубоко веровање. Доказали смо то у лабораторији. И попут свирања виолине, има људи који показују већу урођену способност за ово од других. Осврни се мало на историју. Сети се прича о просветљеним умовима који су изводили чудеса.“

„Кетрин, молим те, немој ми рећи да заиста *верујеш* у та чуда. Хоћу рећи, озбиљно... претварање воде у вино, исцељење болесних додиром руке?“

Кетрин дубоко уздахну и лагано издахну. „Била сам сведок када су људи претварали ћелије рака у здраве ћелије само *мислећи* на то. Била сам присутна када су људски умови утицали на физички свет небројено много пута. А једном када видиш како се то догађа, Роберте, то истог тренутка постаје део стварности, и онда ће нека од чудеса о којима читаш постати само питање нивоа на ком се догађају.“

Лангдон је био замишљен. „То је врло инспиративан начин да се посматра свет, Кетрин, али за мене, то једноставно представља немогућ концепт веруј-и-успећеш. Као што знаш, вера ми никад није била јача страна.“

„Онда немој о њој да размишљаш као о *вери*. Размишљај о томе једноставно као о мењању перспективе, прихватању да свет баш и није сасвим онакав каквим га замишљаш. Историјски гледано, сваки велики научни пробој започео је као мала идеја која је претила да преокрене све у шта смо веровали до тада. Једноставна изјава попут ‘Земља је округла’, била је исмевана као потпуно немогућа јер је већина људи веровала да би у том случају океани једноставно отекли са планете. Хелиоцентричност је називана кривоверством. Мали умови су увек одбацивали оно што не разумеју. Постоје они који стварају, и они који уништавају. Та динамика је одувек постојала. Али на крају ипак су ствараоци проналазили вернике, број верника је достигао критичну масу и одједном је свет постао округао, а наш соларни систем хелиоцентричан. Перцепција се променила, и нова реалност је рођена.“

Лангдон климну док су му мисли лутале.

„Имаш смешан израз на лицу“, рече она.

„Ма, не знам. Из неког разлога сам се сетио како сам некада ноћу одлазио кануом насред језера и лежао под звездама размишљајући о сличним стварима.“

Она климну као да је знала о чему он прича. „Мислим да сви ми имамо сличне успомене. Нешто у том лежању на леђима и гледању у небо... отвара ум.“ Она погледа у таваницу и рече: „Дај ми свој сако.“

„Шта?“ Он га скину и пружи јој га.

Она га пресави двапут и постави на уски испуст као дугачки јастук. „Лези.“

Лангдон леже на леђа, а Кетрин стави своју главу на другу половину пресавијеног сакоа. Затим леже поред њега – два детета, раме уз раме на уском испусту, пиље у Брумидијеву огромну фреску.

„Добро“, прошапутала она. „Помисли на те тренутке... кад си као дете лежао у кануу... и гледао звезде... отвореног ума и зачуђен.“

Лангдон покуша да је послуша, иако у овом тренутку, опружен и удобно смештен, изненада осети како га преплављује талас исцрпљености. Док му се поглед мутио, он примети нејасни облик изнад себе који га истог тренутка разбуди. *Да ли је то могуће?* Није могао да верује да није приметио раније, али фигуре на *Апоџеози Џорџа Вашингтона* биле су сасвим јасно поређане у два концентрична круга – круг унутар круга. *Апоџеоза* је такође *циркумјункш*? Лангдон се питао шта је још пропустио да види вечерас.

„Имам нешто веома важно да ти кажем, Роберте. Има још један делић свега овога... делић за који верујем да је најчуднији аспект читавог мог истраживања.“

Има још?

Кетрин се подиже на лакат. „И обећавам ти... ако ми као људи будемо у стању да искрено прихватимо ову једноставну чињеницу... свет ће се променити преко ноћи.“

Имала је сву његову пажњу.

„Требало би да направим мали увод у све ово“, рече, „тако што ћу те подсетити на масонску мантру да ‘прикупимо све што је разбацано’... да произведемо ‘ред из хаоса’... и пронађемо ‘сједињење’.“

„Настави.“ Лангдон беше већ довољно заинтригиран.

Кетрин му се насмеши, „Научно смо доказали да моћ људског ума расте експоненцијално с бројем умова који имају исту мисао.“

Лангдон остаде нем, питајући се куда ово води.

„Оно што желим да кажем је следеће... две главе боље мисле него једна... али две главе нису *двајуи* боље, оне су много, *мноіо* пута боље. Више умова који раде усаглашено, појачавају ефекат коју та мисао има... *ексјоненцијално*. Ово је установљена моћ коју имају молитвене групе, кругови исцељења, заједничка певања и *en masse* обожавања. Идеја о *универзалној свесіи* није нека етерична идеја њуејца. Већ тврдокорна научна реалност... и њено искоришћавање има потенцијал да промени свет. Ово је темељно откриће ноетичке науке. Штавише, то се управо дешава. Можеш га осетити свуд око себе. Технологија нас повезује на начине које нисмо могли ни да замислимо: Твитер, Гугл, Википедија, и остали – све се стапа да створи једну мрежу међусобно повезаних умова.“ Она се насмеја. „И гарантујем ти, чим објавим свој рад, твитераши ће сви послати своје цвркуте који кажу, ‘*изучавање ноетике*’ и интерес за ову науку ће експоненцијално, буквално, експлодирати.“

Лангдонови капци били су незамисливо тешки. „Знаш. Још увек нисам научио како да пошаљем цвркутај.“

„*Цвркуи*“, исправи га она, смејући се.

„Извини?“

„Није битно. Затвори очи. Пробудићу те кад дође време.“

Лангдон схвати да је потпуно био заборавио на стари кључ који им је дао архитект... и зашто су уопште дошли овамо горе. Како га је преплављивао нови талас исцрпљености, Лангдон затвори очи. У тами свога ума затекао се како мисли о *универзалној свесіи*. о Платоновим записима о „уму света“ и „саборном Богу“... Јунговом „колективном несвесном“. Идеја је била колико једноставна, толико и запањујућа.

Боі се налази іамо іде их је Мноіо... іре неіо іде је само Један.

„Елохим“, изненада рече Лангдон и, истог трена његове очи се широм отворите када је пронашао неочекивану везу.

„Молим?“ Кетрин је још увек гледала у њега.

„Елохим“, понови он. „Јеврејска реч за Бога у *Старом завету*! Увек сам размишљао о томе.“

Кетрин му се загонетно насмеши. „Да. Реч је у *множини*.“

Уіраво іако! Лангдон никада није схватио зашто су први пасуси у *Библији* говорили о Богу као бићу у *множини*. *Елохим*. Свемоћни Бог у *Посіању* био је описан не као Један... него као мноштво.“

„Бог је множина“, прошапута Кетрин, „јер су умови људи множина.“

Лангдонове мисли су почеле да се врте... снови, сећања, наде, страхови, открића... све се ускомешало изнад њега испод куполе Ротонде. Док су му се очи поново склапале, он схвати да нетремице гледа у три речи на латинском, насликане на *Аіоітеози*.

E PLURIBUS UNUM.

„*Од мноіих, једно*“, помислио је, тонући у сан.

ЕПИЛОГ

Роберт Лангдон се полако будио.

Некаква лица су гледала у њега. *Где сам ја?*

Већ следећег тренутка сетио се. Полако се подигао у седећи положај испод *Ајџисеозе*. Леђа су му била потпуно утрнула од спавања на тврдој подлози.

Где је Кетрин?

Лангдон погледа на свој сат са Мики Маусом. Скоро је време. Полако се подиже на ноге, провирујући опрезно преко оgrade у отворени простор у дубини. „Кетрин?“ повикао је.

Њено име одјекивало је у тишини празне Ротонде.

Узевши са пода свој сако од твида, отресао је прашину и обукао га. Проверио је џепове. Није било гвозденог кључа који је добио од Беламија.

Обишавши око галерије, Лангдон крену према отвору који им је показао архитект -стрмим металним степеницама према узаном пролазу у мраку. Почео је да се пење. Дизао се све више и више. Постепено, степенице су постајале уже и стрмије. Лангдон је ипак наставио да се пење.

Само још мало.

Степенице су сад биле скоро као мердевине, а пролаз застрашујуће узан. Коначно, пењање се завршило и Лангдон ступи на једно уско одмориште. Испред њега била су тешка метална врата. Гвоздени кључ био је у брави, а врата благо одшкринута. Погурао их је, и врата се са шкрипом отворише. Иза њих, ваздух је био хладан. Кад је закорачио преко прага у мркли мрак, схватио је да је напољу.

„Таман сам хтела да дођем по тебе“, рече Кетрин, смешећи му се. „Скоро је време.“

Када је Лангдон схватио где је, нагло је увукао ваздух у плућа. Стајао је на уској кружној галерији која је ишла око врха куполе Капитола. Непосредно изнад њих, бронзани Кип слободе посматрао је уснулу престоницу. Био је окренут према истоку, где су се већ указивале прве мрље ружичасте зоре преко хоризонта.

Кетрин је повела Лангдона по галерији, све док нису били окренути према западу у истој линији са Националним булеваром. У даљини, оцртавала се силуэта Вашингтоновог споменика, наспрам првог јутарњег светла. Са овог видиковца, високи обелиск деловао је још импресивније него раније.

„Кад је саграђен“, прошаптала је Кетрин, „био је највиша грађевина на свету.“

Лангдон помисли на старе фотографије боје сепије, са зидарима који су стајали на скелама на висини од преко сто метара и ручно полагали камене блокове, један по један.

И ми смо зидари, помислио је. И ми смо ствараоци.

Још од самих почетака времена, човек је осетио да у њему има нешто посебно... нешто више. Жудео је за моћима које није поседовао. Сањао је о летењу, исцељивању и мењању света на све могуће начине.

И то је и учинио.

Данас, храмови посвећени човековим постигнућима кресе Национални булевар. Зграде Смитсоновијан музеја препуне су наших проналазака, наших уметничких дела, наших научних достигнућа, и идеја великих мислилаца. Оне чувају историју човека као ствараоца – од камених оруђа у Историјском музеју америчких Индијанаца, све до млазних авиона и ракета у Националном музеју ваздухопловства и свемирских истраживања.

Кад би нас данас молили видејти наши праци, сигурно би помислили да смо бојови.

Док је Лангдон кроз измаглицу ране зоре зурио у необично правилне геометријске облике музеја и споменика пред собом, поглед му се врати на Вашингтонов споменик. Вратила му се и слика *Светиої ијсма* уграђеног у камен-темељац, и он помисли да је божја реч заправо реч човека.

Размишљао је о великом циркумпункту и како је он уграђен у кружни трг испод споменика у самом срцу Америке. Лангдон изненада помисли и на малу камену кутију коју му је Питер био поверио. Кад се у тој кутији у облику коцке нешто откачило, она се отворила и прешла у исту овакву геометријску форму – крст са циркумпунктом у свом средишту. Лангдон је морао да се насмеје. *Чак је и та кутијица указивала на ово место.*

„Роберте, погледај!“ Кетрин је показивала прстом на врх споменика. Лангдон подиже поглед, али није видео ништа. Потом, загледавши се мало боље, спазио је.

С друге стране булеvara, тачкица златне сунчеве светлости одбијала се од највишег врха високог обелиска и блескала у њиховом правцу. Сјајна мрљица повећавала се и постајала светлија, сјајнија, жарећи се на врху споменика, опточеног алуминијумом. Лангдон је у чуду посматрао како се светлост преображава у моћни зрак који лебди над градом у сенци. Замислио је ситна слова урезана на једној страни алуминијумског врха, окренутој истоку, и задивљен, схватио да сваког дана први зрак сунца који стигне до главног града ове нације, обасја ове две речи:

Laus Deo.

„Роберте“, прошапта Кетрин, „ником није дозвољено да се овамо пење у свануће. Ето зашто је Питер хтео да ми ово видимо.“

Лангдон је осећао да му се пулс убрзава, како се појачавао сјај на врху споменика.

„Каже да је убеђен да је то разлог што су оснивачи града саградили овако висок споменик. Не знам да ли је то сасвим тачно, али *једно* јесте – има стари закон који одређује да се у нашем главном граду не сме саградити ниједна зграда која би била виша од овог. *Никад.*“

Светио поче да се спушта низ врх обелиска, како се сунце дизало на хоризонту иза њих. Гледајући уоколо, Лангдону се учини као да свуда око себе може да осети кретање небеских тела кроз бесконачност свемира. Помислио је на Великог архитекту свемира, сетио се како му је Питер рекао да благо које жели да покаже Лангдону може да открије једино архитект. Лангдон је претпоставио да он при том мисли на Ворена Беламија. *Не ради се о том архитекту.*

Како су сунчеви зраци постајали све јачи, златни сјај проширио се на читав врх обелиска, тежак око шеснаест тона. *Човеци ум... прима просветљење.* После тога, светлост је почела лагано да се спушта низ споменик, као и сваког јутра. *Небо се спушта на земљу... Боје се сјаја са човеком.* Овај процес, схватао је

Лангдон, поновиће се кад стигне вече. Сунце ће се спуштати на западу, а светло ће се поново пењати са земље на небо... спремајући се за нови дан.

Поред њега, Кетрин задрхта и примаче се ближе. Лангдон је обгрли руком. И док су тако стајали, Лангдон помисли на све што је сазнао ове ноћи. Помисли како Кетрин верује да ће се све ускоро променити. Помисли на Питерово убеђење да ускоро настаје доба просвећености. И помисли на речи великог пророка који је храбро тврдио: *Нема ништа скривено што се неће открити; ни тајне што се неће дознати.*¹²⁸

Док се сунце рађало над Вашингтоном, Лангдон погледа у небо, на коме су бледеле последње звезде. Помислио је на науку, на веру, на човека. Помислио је како у свакој култури, у свакој земљи, и у сва времена, одувек постоји нешто заједничко. Сви имамо Створитеља. Користимо различита имена, различите ликове и различите молитве, али Бог представља универзалну константу за све људе. Бог је симбол који припада свима... симбол свих тајни живота које не умемо да одгонетнемо. Наши преци славили су Бога као симбол безграничног људског потенцијала, само је тај древни симбол временом изгубљен. Све до сад.

У том тренутку, док је стајао на врху Капитола, и док се сунчева топлота спуштала с неба и разливала свуд околу, Роберт Лангдон осети како у њему нешто буја. Било је то осећање које још никад није тако дубоко осетио у читавом свом животу.

Нага.

¹²⁸ Јеванђеље по Матеју, 11:26 (прим. прев.).